

# Trọng Sinh Chi Lê Hân

## Contents

|                                                        |          |
|--------------------------------------------------------|----------|
| <b>Trọng Sinh Chi Lê Hân</b>                           | <b>2</b> |
| 1. Chương 1: Thiếu Niên Làm Công . . . . .             | 2        |
| 2. Chương 2: Phải Rời Đi, Phải Kiếm Tiền . . . . .     | 5        |
| 3. Chương 3: Họa Vô Đơn Chí . . . . .                  | 6        |
| 4. Chương 4: Chuẩn Bị Chạy Trốn . . . . .              | 8        |
| 5. Chương 5: Cái Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống . . . . . | 9        |
| 6. Chương 6: Được Người Nhớ Thương . . . . .           | 10       |
| 7. Chương 7: Khách Không Mời Mà Tới . . . . .          | 12       |
| 8. Chương 8: Medusa . . . . .                          | 13       |
| 9. Chương 9: Bị Mang Đi . . . . .                      | 15       |
| 10. Chương 10: Cọng Rơm Cuối Cùng . . . . .            | 16       |
| 11. Chương 11: Bị Ngắt . . . . .                       | 18       |
| 12. Chương 12: Di Chứng . . . . .                      | 19       |
| 13. Chương 13: Con Đường Muốn Chạy . . . . .           | 21       |
| 14. Chương 14: Kim Thiên Thoát Xác . . . . .           | 23       |
| 15. Chương 15: Biến Mất, Tìm Không Được . . . . .      | 25       |
| 16. Chương 16: Số Trời Không Thề Trái . . . . .        | 26       |
| 17. Chương 17: Mời Cậu Ta Trở Về . . . . .             | 28       |
| 18. Chương 18: Đừng Làm Phiền Tội . . . . .            | 30       |
| 19. Chương 19: Giải Quyết Dứt Khoát Đi . . . . .       | 32       |
| 20. Chương 20: Chúng Ta Cần Nói Chuyện . . . . .       | 34       |
| 21. Chương 21: Lại Chết Lần Nữa . . . . .              | 37       |
| 22. Chương 22: Trở Lại Nơi Cũ . . . . .                | 38       |
| 23. Chương 23: Luôn Luôn Có Biện Pháp . . . . .        | 41       |
| 24. Chương 24: Được Bao Dưỡng? . . . . .               | 43       |
| 25. Chương 25: Khai Trương Đại Cát . . . . .           | 45       |
| 26. Chương 26: Hậu Mãi . . . . .                       | 47       |
| 27. Chương 27: Sương Mù Dày Đặc . . . . .              | 50       |
| 28. Chương 28: Hai Mặt Giáp Công . . . . .             | 52       |
| 29. Chương 29: Bí Ẩn Thân Thế (thượng) . . . . .       | 54       |
| 30. Chương 30: Bí Ẩn Thân Thế (hạ) . . . . .           | 56       |
| 31. Chương 31: Dê Vào Miệng Cọp . . . . .              | 58       |
| 32. Chương 32: Có Hi Vọng Chữa Khỏi . . . . .          | 60       |
| 33. Chương 33: Đâm Lao Phải Theo Lao . . . . .         | 62       |
| 34. Chương 34: Tiến Dần Từng Bước . . . . .            | 64       |
| 35. Chương 35: Trở Về Nơi Ở Cũ . . . . .               | 66       |
| 36. Chương 36: Manh Mối . . . . .                      | 68       |
| 37. Chương 37: Chính Thức Thương Lượng . . . . .       | 69       |
| 38. Chương 38: Lê Thị Chuyện Xưa . . . . .             | 71       |
| 39. Chương 39: Oán Hận . . . . .                       | 73       |
| 40. Chương 40: Tình Thế Nghịch Chuyển . . . . .        | 76       |

|                                                    |     |
|----------------------------------------------------|-----|
| 41. Chương 41: Động Tình . . . . .                 | 77  |
| 42. Chương 42: Một Nhà Ba Người . . . . .          | 78  |
| 43. Chương 43: Dỗ Uống Thuốc . . . . .             | 81  |
| 44. Chương 44: Tình Dịch? . . . . .                | 82  |
| 45. Chương 45: Tình Cảm Là Cần Bồi Dưỡng . . . . . | 85  |
| 46. Chương 46: Bị Tập Kích . . . . .               | 86  |
| 47. Chương 47: Tin Tưởng . . . . .                 | 88  |
| 48. Chương 48: Ai Cần Ông Theo . . . . .           | 89  |
| 49. Chương 49: Ái Muội . . . . .                   | 91  |
| 50. Chương 50: Ái Muội Thăng Cấp . . . . .         | 92  |
| 51. Chương 51: Sắc Dụ . . . . .                    | 93  |
| 52. Chương 52: Quay Về . . . . .                   | 95  |
| 53. Chương 53: Thân Tình . . . . .                 | 96  |
| 54. Chương 54: Bảo Bối . . . . .                   | 98  |
| 55. Chương 55: Dân Quen Thuộc . . . . .            | 101 |
| 56. Chương 56: Bí Mật Nhỏ . . . . .                | 104 |
| 57. Chương 57: Thông Suốt Cùng Đùa Giỡn . . . . .  | 106 |
| 58. Chương 58: Thông Đồng . . . . .                | 108 |
| 59. Chương 59: Bữa Tiệc Gia Tộc . . . . .          | 110 |
| 60. Chương 60: Trò Hay . . . . .                   | 113 |
| 61. Chương 61: Cao Trào . . . . .                  | 115 |
| 62. Chương 62: Kết Thúc . . . . .                  | 117 |
| 63. Chương 63: Thẳng Thắn . . . . .                | 119 |
| 64. Chương 64: Gián Điệp” Hai Mang . . . . .       | 122 |
| 65. Chương 65: Chuyện Chưa Kể . . . . .            | 124 |
| 66. Chương 66: Chính Thức (h) . . . . .            | 126 |
| 67. Chương 67: Đêm Đầu (h) . . . . .               | 128 |
| 68. Chương 68: Giác Ngộ . . . . .                  | 131 |
| 69. Chương 69: Lữ Hành . . . . .                   | 133 |
| 70. Chương 70: Thăng Hoa (h) . . . . .             | 137 |
| 71. Chương 71: Ending . . . . .                    | 140 |

## Trọng Sinh Chi Lê Hân

---

### Giới thiệu

Edit: Nguyên Nhi + Thần Dục (từ chương 33 tới 39)Beta: Dang Ngusi (7 chương đầu) + Nguyên Nhi (tiếp theo)Thể loại:

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-le-han>*

### 1. Chương 1: Thiếu Niên Làm Công

Khi tia sáng cuối cùng vụt tắt ở phía Tây, mơ hồ có thể thấy dãy núi đằng sau, màn đêm dần dần buông xuống, nhưng mà tam phục (thời điểm nóng nhất trong năm) khiến thời tiết nóng bức không tiêu tan, không bỏ qua miếng đất nào mà nướng chín từng tác đất, tra tấn đám linh hồn mệt mỏi trong thành phố.

Rời khỏi tòa nhà CBD không xa, ẩn giấu trong bóng tối của ngoại thành đô thị phồn hoa, có một cái ngõ nhỏ yên tĩnh, không tiếng động, cũ nát. Nơi này là khu dân nghèo của A thành, ở đây phần lớn là người làm công từ bên ngoài tới, thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội, phòng ở thuê một tháng chừng một trăm đồng tiền, làm việc vất vả xung quanh cũng miễn cưỡng sống qua ngày, đô thị lớn rực rỡ, phồn hoa tại vùng kinh tế duyên hải này cùng bọn họ không hề liên quan.

(CBD: Central Business District – Trung tâm thương mại)

Một trận gió mạnh thổi qua, một con mèo hoang tam thể trắng vàng nâu đã lao tới cuối ngõ, nhảy lên, ngồi chễm chệ trên bức tường thấp, lập tức ‘Cạch’ một tiếng, cánh cửa cũ nát bị đẩy ra, một thiếu niên gương mặt tinh xảo xuất hiện, tóc đen, thoát nhìn khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

“Meo meo~”

Bị tiếng mèo kêu thình lình làm hoảng sợ, thiếu niên lấy lại bình tĩnh mới thấy là con mèo mỗi ngày đều xuất hiện ở cửa, nhưng mà nhiều ngày rồi không thấy, trên mặt thiếu niên bỗng lộ ra vẻ tươi cười, đưa tay sờ sờ đầu con mèo: “Mày trở lại rồi? Từ từ, trong nhà vừa lúc còn thừa lại một chút cá.” Nói xong liền xoay người vào trong phòng. Con mèo kia cô lẽ đã quen hơi người, vẩy cái đuôi lẳng lẳng trông mong, chờ đợi bữa tối hôm nay.

Cửa phòng bên cạnh cũng mở ra, một tên tóc vàng hé đầu ra, nhìn gương mặt, tuổi tác so với thiếu niên kia cũng không khác nhau lắm. Nhìn thấy cánh cửa bên cạnh mở cùng con mèo hoang đang ở trên bức tường, tóc vàng kêu lên: “Lê Hân, cậu lại cho con mèo hoang này ăn, cẩn thận nó tha tới một đám! Bản thân có thể ăn no hay không còn phải lo lắng, vậy mà còn thời gian lo cho mèo hoang!”

Thiếu niên tên Lê Hân trong chốc lát trong tay cầm ra một cái bát, thấy tóc vàng, lộ ra tươi cười giống như khi nhìn thấy con mèo hoang: “Không sao hết, A Hòa. Con mèo này thật hiếu tính người.” Nói rồi đặt cái bát xuống chân tường, con mèo hoang lập tức nhảy xuống, rồi nhanh chóng ăn.

A Hòa tóc vàng bắt mắt “Hừ” một tiếng, nhìn thấy trên lưng thiếu niên đeo một cái túi sách da bò giá rẻ đã sờn, lại hỏi: “Cậu hôm nay lại đi làm đêm?”

A Hân gật gật đầu, từ trong túi tiền lấy ra cái chìa khóa đem cửa phòng cũ nát khóa lại – tuy rằng trong căn phòng cho thuê này căn bản không có gì đáng để lấy: “Buổi tối trong quán làm ăn rất tốt, tiền kiếm được cũng nhiều.”

A Hòa nhú mày: “Vậy được rồi, bản thân cậu cũng nên cẩn thận một chút, dù sao thì cũng ở cái nơi như thế, ngoại hình của cậu lại.....”

“Ừ, tôi sẽ cẩn thận.” Lê Hân gật gật đầu, không nhanh không chậm cũng không quay đầu lại đi ra khỏi ngõ nhỏ.

“Cái nơi như thế” mà A Hòa nói chính là quán bar Lê Hân làm thêm. Ban ngày kinh doanh không tốt lắm, kiếm được không bao nhiêu tiền, buổi tối làm ăn lại rất tốt. Cho dù cậu chỉ là bồi bàn bưng chén đĩa, cũng có thể kiếm được không ít tiền bo, mà cậu đang cần tiền nên mới ở quán bar làm thêm, nếu là một tháng trước cậu tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này. Lắc đầu, Lê Hân cảm thấy có chút choáng. Nếu cẩn thận nhìn một chút thì có thể phát hiện, ở chỗ gần mép tóc, phía sau tai trái, có một vết sẹo hình tròn. Nếu cho chuyên gia đến xem, có thể nhận ra đây là vết thương do súng đạn – một vết thương trí mạng, sát bên phần não phía sau.

A Hòa nhìn theo Lê Hân đến khi thân hình gầy yếu kia khuất khỏi tầm mắt, lúc này mới quay trở lại phòng. Tuy rằng đối với cậu hàng xóm xinh đẹp vừa mới chuyển tới một tháng có điều lo lắng, nhưng là người ở nơi này, ai có thể thật lòng giúp đỡ nhau? Nói không chừng, ngày hôm qua vẫn là hàng xóm, cách một buổi tối, người cách vách liền lặng yên không tiếng động biến mất, từ nay về sau đất trời bao la không bao giờ gặp lại, cho dù là muốn quan tâm, cũng chỉ là có lòng mà không có khả năng.

Rời khỏi ngõ nhỏ ở tạm, Lê Hân dừng lại ở một sạp báo cạnh cột đèn giao thông, tìm một đồng tiền mua một tờ báo địa phương, thấy đèn tín hiệu màu đỏ chuyển qua màu xanh, vội vàng vàng đem tờ báo nhét vào balo, đi theo đám người qua đường lớn, hoàn toàn rời khỏi khu dân nghèo ẩm thấp, bước vào A thành ban đêm phồn hoa.

Cửa sau quán bar, Lê Hân mơ hồ có thể nghe tiếng nhạc bên trong, hơi do dự chớp mắt một cái, vẫn là đi tới mở cửa ra, nháy mắt thứ âm nhạc đình tai nhức óc đập thẳng vào làm đầu Lê Hân ần ần đau, gương mặt tinh xảo của cậu cũng trắng bệch.

Xoa xoa huyệt thái dương, Lê Hân cắn răng đi lên phòng thay quần áo ở lầu hai, không nghĩ vừa tới lầu hai đã bị người túm lấy cánh tay kéo về hướng ngược lại.

Trong nháy mắt cả người Lê Hân cứng ngắc, thấy người túm mình mới yên tĩnh lại: “Quản lý.....”

“Mặt trắng y như quỷ, có phải đầu lại đau hay không?” Người túm Lê Hân kéo cậu vào văn phòng, lúc này mới ngăn lại âm thanh la hét thảm thiết bên ngoài, Trác Dương là quản lý quán bar, cũng là một trong những ông chủ, nhìn sắc mặt khó coi của Lê Hân hỏi.

“Không sao, lúc mới tới có chút không thoải mái, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi.” Lê Hân lắc đầu, không có âm thanh ma quái bên ngoài đập vào lỗ tai, cậu thật sự là tốt hơn nhiều.

“Được, đừng cố quá, nếu cậu đang ở trong quán làm việc rồi ngã xuống hôm mê bất tỉnh, tai nạn lao động tôi không gánh nổi đâu.” Trác Dương rót ly nước đưa cho Lê Hân. “Cậu nên ở trong phòng tôi nghỉ ngơi chốc lát, một lát khá hơn thì lại ra ngoài. Nếu thực sự không thoải mái thì về nhà đi. Tôi đi ra ngoài trông coi việc kinh doanh, tự chăm sóc bản thân mình đi.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Lê Hân biết vị quản lý này là một người tốt, nếu không thì một tháng trước sẽ không vì thấy cậu đáng thương mà cho cậu làm bồi bàn ở quán bar vào ban ngày, cũng sẽ không phải vì thấy cậu cần tiền mà cho cậu làm ca đêm. Dù sao với thì tình trạng của cậu hiện tại, thật sự không thích hợp làm việc ở quán bar ồn ào. Tựa như Trác Dương nói, nếu cậu ngã xuống, cũng có thể sẽ hôn mê bất tỉnh.

Nghĩ tới tình trạng của cơ thể này, Lê Hân không khỏi cười khổ một chút – một tháng trước cậu tỉnh lại ở bệnh viện. Nửa năm trước trong một vụ ám sát nhằm vào người khác, liên lụy đến người qua đường vô tội là cậu, khiến não sau của cậu bị thương do súng đạn, trải qua phẫu thuật tuy rằng lấy ra được viên đạn nhưng lại sống thực thực vật hôn mê suốt nửa năm.

Vụ ám sát nửa năm trước kia..... Đồng tử của Lê Hân không nhin được co rút lại. Vào lúc đó, cậu mới vừa từ yển hội đi ra, ngồi trên chiếc xe xa hoa lên đường trở về nhà. Những việc kế tiếp như là đoạn phim chiếu chậm trong trí nhớ, ngay cả đường chuyển động của viên đạn bay qua cửa kính cậu cố tình mở rồi xuyên qua mi tâm cậu đều nhớ rõ ràng rành mạch (nguyên văn: nhất thanh nhị sở), ngược lại nỗi đau đớn xương cốt nên nhớ cậu lại không nhớ rõ.

Thời điểm sinh mệnh trôi qua, cậu cũng không thống khổ, chỉ là có chút tiếc nuối, có chút đau lòng, có chút mờ mịt, rồi lại có cảm giác không thoải mái không nói được. Cậu khi đó, không phải là Lê Hân, mà là con nuôi của nhà Uý Trì, đại thiếu gia Uý Trì Hi.

Lúc kề cận cái chết, cậu cũng không biết có người qua đường vô tội sẽ bị vụ ám sát này liên lụy tới, nhưng mà cũng may thiếu niên vô tội chịu khổ này đã cho cậu một cơ hội sống lại.

Thời gian nửa năm qua đi, bác sĩ, y tá đều nghĩ cậu sẽ không tỉnh lại, hơn nữa cha mẹ hẳn đều đã mất, tiền gửi ngân hàng cũng dùng hết, bệnh viện vốn sẽ cắt ống thở để cậu ra đi, cũng không nghĩ rằng xuất hiện kỳ tích, cậu đúng lúc tỉnh lại. Nhưng cho dù “đúng lúc” tỉnh lại cũng tránh khỏi vì thiếu tiền viện phí mà bị tống ra khỏi bệnh viện.

Hiện giờ trong người cậu không có đồng nào, con người trên đời này quan trọng nhất là ăn no, có quần áo mặc, cậu còn muốn định kỳ mua chút thuốc điều trị di chứng do não sau bị thương để lại, tuy bằng vào thu nhập sơ sài hiện giờ của cậu không mua được thuốc tốt điều trị dứt điểm di chứng, nhưng có còn hơn không. Thời điểm tỉnh lại trong thân thể trẻ tuổi mà xa lạ này, Uý Trì Hi, hoặc nói là Lê Hân không chỉ một lần cảm ơn ông trời – chẳng sợ cả đời bình thường, khổ cùng, khổ đau, chẳng sợ có một ngày ốm đau rồi mất đi, đây chính là những điều mà người thường nên có, không phải sao? Chuyện quái thần hồn loạn này, đem tình huống người chết sống lại nói ra liền rợn cả người, cậu không muốn lại chết thêm lần nữa, cậu muốn sống, mượn “Lê Hân” cô độc này, không có bất kỳ vương bận nào, thành thật vì bản thân mà sống một lần.

Đưa tay xoa gương mặt hoàn toàn khác xưa của mình, Lê Hân mỉm cười, vừa cười vừa cảm tử báo tử vừa mới mua ở ven đường, dự định nghe lời Trác Dương, ở trong văn phòng quản lý này nghỉ ngơi một chút. Nhưng mà ý cười trên môi khi đọc tiêu đề tờ báo liền biến mất không còn sót lại chút gì – “Đại thiếu của tập đoàn Uý Trì nửa năm trước bỏ mình, hung thủ hôm nay đến tội”. Dưới dòng chữ to in đậm là hình ảnh quen thuộc khiến trái tim Lê Hân xiết chặt lại – khoắc trên người bộ tây trang trắng tắp, gương mặt tuấn tú, góc cạnh rõ ràng, toàn thân phát ra hơi thở hấp dẫn trí mạng của nam nhân, chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Uý Trì, từng là cha nuôi của cậu, Uý Trì Diêm.

## 2. Chương 2: Phải Rời Đi, Phải Kiểm Tiền

Trên ảnh chụp một người đàn ông bị một đám vệ sĩ vây quanh, ánh mắt như là đang nhìn chăm chú ba tên tội phạm đang bị áp giải một bên, ảnh chụp trắng đen nhìn không ra biểu tình của hắn, nhưng mà trong đầu Lê Hân có thể hiện lên đôi môi mỏng khê nhếch, bộ dạng lạnh lùng không thay đổi của hắn.

Cha... Lê Hân không nhận được thì thảo trong lòng, vị trí từng chịu vết thương quá nặng trên đầu nhói đau. Cho dù đã qua hơn mười năm, cho dù đã trải qua đau khổ, cậu vẫn không thể quên tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Úy Trì Diễm. Năm đó, cậu mới bảy tuổi là một cô nhi, khi cậu lo lắng vì bị quản gia mang tới khu nhà cao cấp của Úy Trì gia, gương mặt tuần tú của người đàn ông đó trước sau lạnh lùng tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, con tên là Úy Trì Hi, là con của Úy Trì Diễm ta.” Dù cậu cảm thấy bất an nhiều hơn, sợ hãi nhiều hơn, nhưng chỉ có một lời nói lạnh lùng như thế làm cậu, Úy Trì Hi, đối với Úy Trì gia, đối với Úy Trì Diễm lúc cung tận tụy, cho tới lúc chết đi rồi...

Không biết sau khi cậu chết Úy Trì gia như thế nào, Tiểu Giản còn chưa trở về, này, những vụ ám sát cậu vô chừng mực vì cậu chết mà dừng lại vĩnh viễn... Lắc đầu, đem suy nghĩ mới hiện lên trong đầu ném qua một bên, Lê Hân đem tờ báo đang cầm trong tay đặt sang một bên, không khỏi cười khổ – cậu lại miên man suy nghĩ, rõ ràng đã quyết định là không bao giờ... nghĩ tới những chuyện này nữa, mọi chuyện của Úy Trì gia, dù âm thầm hay công khai quan tâm, Úy Trì Diễm, Úy Trì Hi, không còn một chút liên hệ nào với cậu cả. Cậu không còn là Úy Trì Hi mà Úy Trì Diễm xem như lá chắn của Úy Trì Giản, cậu chỉ là một thiếu niên bình thường không cha không mẹ, Lê Hân.

Thở sâu vài hơi, Lê Hân cũng chuẩn bị xong tâm lý, đem những suy nghĩ lung tung vừa rồi vứt ra sau đầu, quyết định bắt đầu làm việc, cố gắng kiếm tiền, sớm ngày rời khỏi chỗ này. Lê Hân từ lúc mới tỉnh lại đã tính toán – A thành là đại bản doanh của Úy Trì gia, cậu không thể tiếp tục sống ở nơi quen thuộc này. Cậu cần tới một nơi xa lạ để bắt đầu cuộc sống mới, mà trước hết, việc cần thiết nhất Lê Hân phải làm là dành dụm tiền. May là cơ thể này của Lê Hân thoát nhìn tuy rằng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, bộ dáng gầy yếu nhưng thực tế khi hắn còn ở trong bệnh viện sống thực vật đã lặng lẽ trải qua sinh nhật mười tám tuổi, nếu không cậu ngay cả một công việc thấp nhất đều không tìm thấy.

Đi ra khỏi phòng quản lý, Lê Hân vào phòng thay quần áo làm việc. May mà tiếng nhạc lúc sau đã chuyển sang giai điệu chậm nhẹ nhàng, lúc này mới không làm cho cậu đau đầu vì tiếng nhạc ma quái.

“Anh bạn nhỏ, sắc mặt hôm nay không tốt lắm nha, không cần miễn cưỡng chính mình.” Bartender của quầy bar nhìn vào sắc mặt tái nhợt của thiếu niên xinh đẹp, một bên pha chế tốt lắm, sáu ly rượu đặt vào khay đưa cho cậu, một bên đùa giỡn. Đối với lai lịch của Lê Hân, trong quán rượu trừ quản lý Trác Dương biết rõ, những người còn lại bất quá nhìn thân hình gầy yếu của cậu so với bạn bè cùng lứa khỏe mạnh kém xa, ít nhiều cũng đoán được tình trạng thân thể của cậu, cho nên phần lớn mọi người đối với “anh bạn nhỏ” này càng chiếu cố thêm.

“Tôi không sao, David. Đây là khách bàn nào gọi?” Cầm lấy cái khay, Lê Hân hướng Bartender cười cười.

“Bàn 11.”

“Đã biết.”

Lê Hân cầm cái khay, rẽ trái rẽ phải, xa xa nhìn thấy bàn 11 là một bàn lớn mười mấy người khách ngồi, nữ có nam có, đang nói chuyện trêu đùa với nhau, cũng không có những hành động quá trớn gì đó. Lê Hân hơi hơi yên tâm, đi qua đem rượu nhẹ nhàng đặt lên bàn, nói: “Quý khách từ từ dùng.” Những người đó thấy rượu liền đưa tay cầm lấy, trong đó có một người lấy ra hai tờ tiền mặt để lên khay của Lê Hân, khoát khoát tay ý bảo cậu rời đi.

Lê Hân nhận lấy tiền bo, khéo môi lộ ra vẻ tươi cười – cho dù khách trong quán bar có thói quen cho tiền bo, nhưng vị khách hào phóng như thế này vẫn rất ít thấy, hai tờ tiền mặt này bằng với nửa tháng lương cơ bản của cậu.

Đang lúc Lê Hân xoay người rời khỏi, không biết ai bỗng nhiên oán giận cần nhả một câu: “Rượu đều bùng lên, sao Úy Trì thiếu gia còn chưa tới?”

Dưới tiếng nhạc, tiếng nói chuyện giữa người với người trong quán bar vốn rất mơ hồ không rõ, nhưng mà bốn chữ kia lướt qua tai đối với Lê Hàn là quá mức chấn động, làm người cậu không khỏi cứng lại một chút, sắc mặt tái nhợt trong bóng tối càng thêm khó coi – Ủy Trì... thiếu gia? Là cậu nghe nhầm rồi sao? Chắc chắn là nghe nhầm, ở nơi xung quanh ồn ào như thế này... Là do cậu vừa xem tin tức trên báo nên mới tưởng tượng ra như thế, chắc chắn là vậy! Ủy Trì thiếu gia... Vô luận là Ủy Trì Diễm hay Ủy Trì Giản đều không có khả năng tới cái nơi như thế này, cho nên, nhất định là do cậu nghe nhầm!

Lê Hàn nháy mắt cảm thấy được đầu mình lại đau lên, khéo mắt liếc nhìn một bàn mười mấy người cả trai lẫn gái kia, không tìm được trong đó thân ảnh quen thuộc, gánh nặng trong lòng liền buông xuống, cậu tự an ủi chính mình rồi vội vàng rời đi.

Lê Hàn trở lại quầy bar chờ phân công, cũng không phát hiện ra sau khi cậu rời đi, một thân ảnh thon dài cao ngất gia nhập vào đám người kia, cầm lấy ly rượu mạnh đồng bạn đưa tới, không chút do dự một hơi uống sạch, khiến xung quanh trầm trồ khen ngợi. Trong bóng tối, ánh mắt người mới gia nhập nọ sáng quắc, nhưng mà trong đó không có một tia ấm áp.

Lời tác giả: Được hảo tâm nhắc nhở, tiêu đề cùng nội dung khác xa nhau, cho nên đổi lại cái khác... Đầu năm nay chỉ việc đặt tên cũng thật khó khăn...

### 3. Chương 3: Họa Vô Đơn Chí

Đêm khuya đã qua, cho dù A thành là “Thành phố không đêm” (nguyên văn: Bất Dạ Thành – ) những tiếng động lớn âm ĩ cũng lặng lẽ biến mất, màn đêm dần dần an tĩnh lại. Nhưng mà đối với nhóm người sống về đêm mà nói, cuộc sống xa hoa trụy lạc vừa mới bắt đầu.

Âm nhạc ồn ào trong quán bar không biết khi nào đã được thay thế bằng nhạc điệu uyển chuyển, trụy lạc, không khí trước đó vốn cuồng nhiệt bị cơn và các nhân tố khác thúc giục trở nên khó thở.

Nhận tiền bo từ một bàn khách, nhìn một người đàn ông lôi kéo một người khác, rõ ràng là một phụ nữ đã say khướt về phía cửa, Lê Hàn biết đêm nay đã tới lúc cậu tan tằm.

“Anh bạn nhỏ phải đi à?” David nhìn Lê Hàn cả đêm luôn tay luôn chân, đặt khay xuống, vừa lắc lắc shaker trong tay vừa hỏi.

“Ừ, tôi tan ca, David, ngày mai gặp.” Lê Hàn cười cười với bartender, đi thẳng tới phòng thay đồ của nhân viên.

David nhìn theo bóng dáng của thiếu niên, trên mặt vốn là nụ cười không đứng đắn nhưng lại có một chút thần sắc thương tiếc. Sống trong cái chốn mua vui này đã lâu, hẳn liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, anh bạn nhỏ xinh đẹp mà bình thường kia không thuộc về nơi này. Cho dù cậu bởi vì cuộc sống khốn quẩn mà phải ở đây là bởi vì số tiền bo kỳ thật không nhiều mà nhảy nhót, nhưng mà người sáng suốt một chút thì sẽ nhận ra phía sau nụ cười khiếm tốn của cậu là một tia bất khú. Cậu không phải là người trẻ tuổi lông bông, không có kinh nghiệm, mà bên trong tồn tại một chút kiên cường. David đoán rằng trước khi Lê Hàn trở thành cô nhi không cha không mẹ, nhất định đã lớn lên ở một gia đình không tệ, nhận được sự giáo dục tốt đẹp. Bartender trong đáy lòng mang theo hi vọng thiếu niên không giống người thường này có thể sớm ngày rời khỏi cái nơi chướng khí mù mịt này, vĩnh viễn không cần vứt bỏ kiêu ngạo của cậu.

Chào hỏi quản lý Trác Dương, Lê Hàn ở trong phòng cởi ra đồng phục nhân viên, đeo lại trên lưng cái túi sách da bò đã giặt đến trắng bệch liền đi về phía cửa sau của quán bar. Tối hôm đó thu hoạch không ít, trên mặt Lê Hàn mỉm cười, ở trong lòng tính toán nên tiêu một trăm ngàn đồng này như thế nào. Trước hết nhất định phải đem tiền gửi vào ngân hàng, sau đó thì mua chút đồ ăn dự trữ, còn tiền nhà tháng này hai ngày nữa cũng phải đóng. Dự theo tình hình này, không tới nửa năm cậu có thể tích góp một khoảng tiền nhỏ, cũng đủ rời khỏi thành phố này, tới nơi khác an cư lạc nghiệp.

Lê Hàn một bên tính toán, một bên đã đi tới trước cánh cửa sau, đang muốn đưa tay mở cửa ra, lại chợt nghe thấy nhưng tiếng bước chân hỗn loạn từ phía sau, từ từ tới gần, khoảng cách chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới.

Người xa lạ tới gần như thế khiến hai con người của Lê Hân chợt co rút nhanh, lòng tơ phía sau không thể kìm lại mà dựng thẳng lên, không đợi xem là ai, thân thể đã hành động trước lý trí, co cánh tay lại, hướng phía sau đánh mạnh một cái – trong nháy mắt vang lên tiếng kêu thảm thiết đồng thời với tiếng vật nặng rơi xuống.

Lê Hân lúc này mới quay người lại xem xét người kia là ai, nhìn kĩ, là một người đàn ông có dáng người mập lùn, gương mặt ửng hồng vì rượu, bởi vì một cú đánh mạnh mẽ vừa rồi vừa lúc đánh ở bên gáy, bây giờ đã muốn ngất đi.

Xem ra đánh không sai người. Lê Hân yên tâm, đồng thời trên mặt hiện ra vẻ chán ghét – Cậu nhớ rõ người đàn ông này, vừa lúc này thừa dịp đưa tiền bo cho cậu thì muốn chạm vào hông cậu – Đây là chuyện hàng xóm của cậu, A Hòa tóc vàng lo lắng, dựa vào ngoại hình tinh xảo chưa hết nét ngây thơ trẻ con hiện giờ của Lê Hân, có thể khiến không ít người nổi lên ý xấu. Cũng may quán bar này coi như cũng đang hoàng, ít nhất trong phạm vi quán bar không ai dám làm càn, ngẫu nhiên cũng bị khách khứa lạm dụng một chút, Lê Hân cũng hiểu được không còn cách nào khác, hướng chỉ phần lớn cậu đều có thể khéo léo tránh đi.

Tốt xấu gì cậu cũng từng là Ủy Trì Hi đại thiếu gia của tập đoàn Ủy Trì, sao có thể không có một chút năng lực tự bảo vệ mình. Hiện giờ thay đổi một cơ thể mới, tuy vì bị thương cùng thiếu rèn luyện mà uy lực quyền cước không thể so với trước đây, nhưng khoa tay múa chân đối phó với bọn tôm tép yếu đuối thì vẫn dư dả.

Lê Hân quét mắt ra xung quanh một vòng, xác định không có ai thấy chuyện xảy ra vừa rồi, chỉnh lại túi sách bị lệch, đưa tay đẩy ra cánh cửa rồi bước ra ngoài.

Nhưng mà chuyện đời thường không hoàn toàn như ý, đang lúc Lê Hân muốn đem suy nghĩ trở về chuyện phân phối chi tiêu của tháng này, một cái bóng đen không biết là cái gì đột nhiên xẹt qua trước mắt, cùng với một tiếng nổ đập vào bức tường bên phải ở phía trước, cách Lê Hân không đến một thước.

“Khốn nạn! Đều lên hết cho tôi!” Còn chưa chờ Lê Hân phản ứng lại, phía trước truyền đến một tiếng gầm. Tiếp theo đó, tiếng bước chân lung tung vang lên, hình như là một đám người đang đánh nhau ở phía trước.

Kéo bè kéo lũ đánh nhau – câu này vừa hiện lên trong đầu Lê Hân. Lê Hân không khỏi nhú mày lại, thầm than “họa vô đơn chí”, liền dừng bước đứng yên một chỗ, hy vọng đám người ở phía trước đang đánh nhau vui vẻ này không phát hiện ra cậu đứng ở chỗ tối, đợi cho bọn họ đánh chán rồi, cậu đi cũng không muộn.

Bóng người phía trước không ngừng truyền đến tiếng kêu rên thảm thiết, mượn ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, Lê Hân dần dần thấy rõ ràng tình thế nơi đó – thì ra là một đám bảy, tám người đang vây đánh một người, nhưng dựa theo tình hình, thì như là một đám chó con, mèo con ngông cuồng đối phó với vị chúa tể rừng xanh. Người nọ động tác linh hoạt, ra tay tàn nhẫn, rõ ràng là đã trải qua huấn luyện, mà lấy ánh mắt chuyên nghiệp của Lê Hân xem xét, cho dù khi còn là Ủy Trì Hi, đối đầu với người này cậu cũng chỉ có thể bị đánh.

Vị chúa tể rừng xanh này rất nhanh đã xử lý xong đám chó con, mèo con kia, một đám nằm la liệt, rên rỉ không ngừng. Người kia như là hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại chỗ tối Lê Hân đang đứng, ánh mắt lạnh như băng còn lưu lại sát khí mạnh mẽ.

Chuyện không liên quan đến mình, Lê Hân cảm thấy mình chỉ là người vô tội qua đường, người đàn ông kia khí thế bức người chắc không phải là muốn giết người diệt khẩu cho nên dù phát hiện mình đứng một bên cũng không nói tới.

Nhưng mà thượng đế hôm nay hình như không muốn cho Lê Hân sống tốt, ánh mắt ngập tràn sát khí kia không làm cậu sợ, nhưng chính gương mặt của người đàn ông kia hiện ra rõ ràng dưới ánh đèn đường làm cho cậu như bị đóng đinh một chỗ – không phải là gương mặt lạnh lùng, cứng rắn như tượng tượng, ngoại hình người nọ rất bất ngờ, nếu nhìn kĩ thì có thể phát hiện ra “chúa tể rừng xanh” này bất quá chỉ là một thanh niên tuổi mới đôi mươi – nhưng mà chính gương mặt trẻ tuổi đó làm cho Lê Hân cảm thấy như có một chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt, cả người bỗng chốc lạnh lẽo.

Tiểu Giản, sao lại ở chỗ này...

## 4. Chương 4: Chuẩn Bị Chạy Trốn

Quét mắt nhìn bọn du côn lưu manh nằm dưới đất kêu rên không ngừng, Úy Trì Giản hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy vẻ bất mãn.

Ngàn năm mới có một lần, cùng đám tôm tép nịnh nọt mình đến cái nơi ăn chơi này để thả lỏng một phen, Úy Trì Giản vừa ngồi xuống lập tức cảm thấy mất hết hứng thú. Bởi vậy một mình rời đi, không nghĩ rằng lại bị đám tôm tép này nghĩ rằng hắn là tên coi tiền như rác, coi thường chúng, hắn nghĩ có thể thoải mái mà đánh một trận, lại không nghĩ tới những tên này đến để chịu trận. Úy Trì Giản cảm thấy sự khó chịu trong lòng của mình không những không được hóa giải mà ngược lại càng thêm tích tụ, trong lòng dường như có một đám mây đen lớn khiến hắn mệt mỏi, rồi lại không chịu xuống giải tỏa cho tâm trạng của hắn, thật không thoải mái.

Quay đầu liếc nhìn người đang đứng trong góc tối cách đó không xa, thị lực cực tốt trong bóng đêm khiến cho Úy Trì Giản vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy rõ người đó – là một học sinh mười bảy, mười tám tuổi, gương mặt thanh tú, hình như là bị tình cảnh vừa rồi dọa cho ngây người, giờ phút này vẫn không nhúc nhích, xem ra là bồi bàn của quán bar này, không có uy hiếp gì – Úy Trì Giản chỉ liếc nhìn trong lòng liền có phán đoán, thế là liền rời đi không hề dừng lại.

Ngốc nghếch nhìn bóng dáng người kia khuất dần đến khi không còn nhìn thấy nữa, Lê Hân lúc này mới kiểm soát cơ thể được, tình cảnh vừa rồi khiến cho cậu kinh hoàng không thôi. Lúc này cậu xác định mình không có nhìn nhầm, càng chắc chắn lúc trước cậu mơ hồ nghe được trong miệng vị khách cho tiền boia đặc biệt hào phóng là bốn chữ “Úy Trì thiếu gia”.

Tiểu Giản thì ra đã trở lại... Lê Hân sững sờ suy nghĩ, cũng không chờ cậu thấy trong lòng chua xót, cơn khủng hoảng to lớn đã từng bước chiếm lấy suy nghĩ của cậu – Úy Trì Giản sao lại xuất hiện ở nơi này? A thành lớn như vậy, nhiều nơi xa hoa trụy lạc như vậy, sao hắn lại cố tình đến quán bar cậu làm công!

Cho dù hiện giờ cậu rõ ràng đã nhập vào một thân xác khác, đây là kỳ tích khoa học không thể giải thích, người có thể hiểu rõ cực kỳ bé nhỏ, nhưng chợt nhìn thấy người có quan hệ chặt chẽ lúc trước, em trai từng rất yêu thương, lý trí đã hoàn toàn không thể khống chế, Lê Hân giờ phút này vô cùng kích động cùng sợ run.

Cậu phải rời khỏi A thành, lập tức, lập tức, cho dù tiền gửi ngân hàng chưa đủ, cho dù phải ngủ ở cầu vượt, trạm đường sắt, cũng không thể tiếp tục ở lại thành phố này, đây là địa bàn của Úy Trì gia. Ý niệm này một khi toát ra liền lan tràn không thể thu hồi, Lê Hân không quan tâm đến bất cứ điều gì mà bỏ chạy, giống như phía sau đang có cái gì đó vô cùng khủng bố đuổi theo cậu. Lê Hân không hề nghĩ đến khi cậu một lần nữa gặp lại người nhà Úy Trì gia lại trong hoàn cảnh như thế này, bây giờ trong đầu cậu chỉ nghĩ đến một chữ: Trốn! Trốn được càng xa càng tốt.

Bên này khu dân nghèo, Lê Hân suốt đêm gấp gấp lên kế hoạch rời khỏi A thành, đồng thời ở khu biệt thự tư nhân ngoại thành kia, Úy Trì Giản vừa mới xuống xe trở lại nhà lớn Úy Trì gia.

“Tiểu thiếu gia đã về.” Lão quản gia được thông báo đã sớm chờ ở cổng chính, nhìn thấy Úy Trì Giản xuống xe, đứng bên cạnh cúi đầu cung kính chào hỏi, cũng ra hiệu bảo vệ sĩ lái xe đi.

Đối với lão quản gia từng theo ông nội, cả đời làm việc ở Úy Trì gia, Úy Trì Giản thu lại biểu cảm lạnh lùng, cũng cúi đầu đáp lễ: “Bác Du.”

Chóp mũi ngửi được trên người tiểu thiếu gia mùi rượu hỗn tạp của chốn mua vui, bác Du không thể không nhíu mày, gọi tới một hầu gái đang đứng phía sau đợi lệnh: “Đi chuẩn bị canh giải rượu, bưng tới phòng của thiếu gia.”

Hầu gái kia đang muốn gật đầu trả lời, lại nghe thiếu gia đang đi ở phía trước từ chối: “Không cần phiền phức như vậy.”

Lão quản gia nhìn thiếu gia đang lên lầu hai, đi về hướng không phải phòng của hắn, hai con người lạnh lùng lại nhẹ nhàng khôn khéo bỗng nhiên tối sầm lại, đối người hầu gái đang không biết phải làm như thế nào lắc lắc đầu, rồi lại ngẩng đầu lên.

Thăng tới khi Úy Trì Giản biến mất ở ngã rẽ, lão quần gia mới nghĩ tới hành động của lão gia khi mới trở về, không khỏi thất thố thở dài một hơi: “Làm bậy rồi...”

Mặc dù đã hai giờ sáng, trong đầu Úy Trì Giản lại không có một chút ý nghĩ muốn trở lại phòng ngủ. Khi này vừa ra khỏi quán bar, trong lòng hắn chỉ muốn về nhà, trở lại nơi nửa năm nay mỗi ngày hắn đều đến một lát.

Dừng lại trước cửa một gian phòng yên tĩnh, Úy Trì Giản bất ngờ phát hiện cửa phòng thế nhưng lại khép hờ, nghĩ tới người đó đang ở trong nơi cấm địa này, đáy mắt hiện ra một tia giận dữ.

Đẩy cửa phòng ra, bên trong quả nhiên người đó đang ngồi trên bàn học ở phía trước. Úy Trì Giản vô thức siết chặt nắm tay, khô cần mở miệng: “Ba.”

## 5. Chương 5: Cái Bánh Tù Trên Trời Rơi Xuống

Cả buổi tối lẩn qua lẩn lại mà không hề buồn ngủ, Lê Hân nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên tư thế oai hùng của Úy Trì Giản dưới ánh đèn lập lòe trên đường lấy một địch nhiều người – người kia trong trí nhớ chỉ cao tới ngực của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn hiện ra biểu tình nghiêm túc già dặn, dùng thanh âm non nớt nhưng không có chút phập phồng của trẻ em kêu mình là “Anh hai”, hình ảnh đó dần dần bị đánh người cao to, võ thuật rất cao, ra tay tàn nhẫn vô tình không hợp với tuổi tác thay thế.

Lê Hân không tự giác chỉnh lại vạt áo trước ngực, trong bóng đêm không nhìn rõ năm ngón tay, cậu cắn chặt khớp hàm. Chuyện cũ cậu nghĩ chính mình đã sớm quên lại hiện lên rõ ràng, hết sức sống động như đang chiếu phim trong đầu cậu.

Năm ấy cậu tám tuổi, là một năm sau khi được nhận nuôi, Úy Trì Diễm lần đầu tiên mang cậu tới Châu Âu thăm Úy Trì Giản. Khi đó cha nuôi của cậu vô cùng thân thiết dắt tay đứa nhỏ nói với cậu: “Tiểu Giản vừa sinh ra cơ thể đã yếu ớt, cho dù sau này cẩn thận che chở chăm sóc, cũng chỉ có thể làm một người bình thường. Sau này, tập đoàn Úy Trì là dựa vào Tiểu Hi con.”

Lần đầu tiên cậu bị ám sát không rõ kẻ chủ mưu là khi cậu mười tuổi, là một ngày nào đó sau khi Úy Trì Diễm tổ chức đại tiệc sinh nhật cho cậu không lâu. Lúc ấy, vệ sĩ bên cạnh nói với cậu đang sợ hãi run rẩy: “May là đại thiếu gia cậu, nếu đổi thành tiểu thiếu gia, bị ám sát như vậy dù không chết cũng bị dọa mất nửa cái mạng.”

Cuối cùng là vào một ngày nào đó một năm trước, giống như là trò đùa của ông trời, cậu nghe được đoạn đối thoại tuyệt mật của trợ lý đặc biệt với Úy Trì Diễm và cận vệ. Bọn họ nói:

“Tiểu thiếu gia đã hoàn thành đặc huấn, chuẩn bị sang năm về nước.”

“Vậy đại thiếu gia phải xử lý như thế nào?”

“Chủ tịch còn chưa có chỉ thị, bất quá theo tôi thấy hơn phân nửa sẽ bị bí mật giải quyết. Dù sao thì năm đó chủ tịch nhận nuôi đại thiếu gia vốn chính là mục đích này.”

.....

Trợ lý đặc biệt nói Tiểu Giản đã hoàn thành “đặc huấn” tức là đã đạt tới trình độ này rồi sao? Chỉ sợ không chỉ như thế... Sau khi biết được mục đích thật sự khiến Úy Trì Diễm nhận nuôi mình, lòng cậu đã đau đến chết tâm, vì cái gì bây giờ lại cảm thấy đau nữa nhỉ?

Bởi vì “nghe nói” là một chuyện, mà “tận mắt nhìn thấy” lại là một chuyện khác? Chính mắt nhìn thấy bộ mặt thật sự của người em trai cậu yêu thương, thề bảo vệ cả đời, người từ khi sinh ra đã “kém cỏi”, cho nên lại cảm thấy đau đớn như lúc trước.....

Không sao hết, đau rồi thì thôi, khi đó chẳng phải cũng không có việc gì sao? Huống chi là hiện tại, mọi thứ đều đã trở thành cát bụi, cậu đã có cuộc sống mới. Không sao hết, cậu bây giờ không phải tốt lắm sao? Cho nên, không có vấn đề gì...

Lê Hân chịu đựng đau đớn ở tâm, không ngừng thôi miên an ủi mình, lúc tỉnh lúc mê trôi qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lê Hân liền mở mắt. Ngực vẫn còn chút đau đớn, cũng không có gì đáng lo.

Lê Hân trừng lớn hai mắt vô hồn nhìn trần nhà loang lổ, cứ nằm ngơ ngác như vậy vậy gần một tiếng mới ngồi dậy. Cũng không quên quyết định tối qua, phải lập tức, lập tức rời khỏi A thành.

Lê Hân gọi điện thoại cho quản lý quán bar, Trác Dương, nói mình ở B thành đã tìm được chỗ ở, chỗ đó có bạn bè của cậu có thể chăm sóc lẫn nhau. Trác Dương tuy rằng cảm thấy quá gấp gáp, nhưng cũng không hỏi nhiều. Tuy chỉ mới có một phần ba tháng, nhưng Trác Dương rất rộng rãi chuyển cho vào tài khoản của cậu cả tháng tiền lương, nói là tiền trợ cấp thôi việc. Lê Hân nói cảm ơn rồi cúp điện thoại, trong lòng lại im lặng ghi nhớ sự chăm sóc của quản lý quán bar này.

Đồ đạc cần mang theo của Lê Hân không nhiều lắm, chỉ có một quyển sổ tiết kiệm, giấy tờ tùy thân, vài bộ quần áo, cùng xếp vào một túi hành lý nhỏ cũng chưa đầy.

Yên lặng nhìn lại căn phòng cho thuê gia rẻ đã ở một tháng, Lê Hân đeo túi da bò của cậu lên vai, cầm hành lý chuẩn bị rời đi. Nhưng mà lúc này, di động lại bắt ngờ vang lên.

Dãy số xa lạ – Lê Hân nhíu nhíu mày, chắc là gọi lộn số, nhưng cậu vẫn nghe máy. Trong điện thoại là giọng nhẹ nhàng khoan khoái của một người đàn ông, hỏi: “Xin hỏi có phải là cậu Lê Hân không?”

Hử? Là tìm cậu sao? Nghi hoặc trong lòng Lê Hân càng lúc càng lớn, nhưng vẫn lên tiếng đáp lại.

“Cậu Lê Hân, nghi phạm của vụ ám sát nửa năm trước khiến ngài hôn mê ngày mốt mở phiên tòa xét xử, trong hình phạt đưa ra có yêu cầu bọn họ phải bồi thường cho người dân qua đường bị ảnh hưởng đến.”

Bồi thường!/? Lê Hân bị hai chữ này chiếm hết toàn bộ tâm trí – cậu còn tưởng rằng một thiếu niên vô tội bị ảnh hưởng tới cũng chỉ có thể trách bản thân không may mắn, không nghĩ tới bắt được thủ phạm còn muốn bồi thường?!

Nghĩ tới số tiền trong cuốn sổ tiết kiệm của mình chỉ có mấy mấy con số đáng thương, mà cái gọi là bồi thường kia...Lê Hân ngẩng đầu nhìn trần nhà đã loang lổ đến không chịu nổi – chẳng lẽ đây là cái bánh từ trên trời rơi xuống trong truyền thuyết sao?

## 6. Chương 6: Được Người Nhớ Thương

Tuy rằng trước năm bảy tuổi Uý Trì Hi lớn lên trong cô nhi viện, mặc quần áo cũ chắp vá, ăn cơm tập thể khô khan, nhưng khi bảy tuổi Uý Trì Hi trở thành một người may mắn ai ai cũng ước ao, gia đình Uý Trì có tiền có quyền, mặc quần áo sản xUý giới hạn, ăn toàn bào ngư, nhân sâm, vi cá, bao tử, như vậy qua nhiều năm cũng không còn nhớ những ngày tuổi thơ cơ cực, cậu đúng là hơi không nhớ rõ những tháng ngày cùng rất nhiều người tranh giành nửa củ khoai nướng.

Bất quá từ khi cậu tỉnh lại trong thân xác của Lê Hân, qua hơn một tháng vì miếng ăn mà làm việc cực khổ, cuối cùng lại cảm nhận được xã hội khó khăn, lúc này mới giật mình tỉnh lại, có lẽ cuộc sống như thế này mới là của cậu. Trở thành một đại thiếu gia có cuộc sống an nhàn, sung sướng, vẫn chỉ là một giấc mộng đẹp dễ thôi. Tỉnh mộng, cô nhi vẫn là cô nhi.

Hiện giờ sắp phải bỏ trốn mà tiền trong túi không đủ, đột nhiên nhận được thông tin nói ngày mốt có một phần cơm trưa miễn phí chờ cậu, Lê Hân không biết làm sao di chuyển bước chân đang bất động. Cậu chỉ là một con người nhỏ bé đã muốn biến mất khỏi nơi này lại bị một người nào đó nhẩy ra giật dây khiến cậu ở lại A thành chờ hai ngày, lấy tiền bồi thường rồi lại đi. Dù sao thì đây cũng không phải là một số tiền nhỏ – chỉ là bồi thường viện phí chữa bệnh của cậu, đó là một khoản khá lớn, đủ cho cậu trong một thời gian dài không cần lo áo cơm. Nói không chừng còn có thể lấy ra một ít để đầu tư buôn bán nhỏ...

Do dự mãi, cuối cùng Lê Hân dứt khoát bỏ túi hành lý trong tay, hướng về phía sau nhẩy lên giường – lấy tiền rồi lại đi! Dù sao cũng chỉ có hai ngày, A thành lớn như vậy, lúc gặp mặt không nên gặp cấp trên của họ!

Lúc này Lê Hân hoàn toàn không hề nghĩ tới “người xui xẻo thì uống nước cũng bị giắt răng”, khiến trong suốt một thời gian dài sau này vì một lúc “tham tiền” mà hối hận không ngừng.

Thời điểm nhận được điện thoại cậu bị cái bánh từ trên trời rơi xuống này làm cho đầu óc mờ mịt, mơ mơ màng màng chỉ nghe đối phương nói chung chung đại khái. Đợi tới lúc lý trí trở về, Lê Hàn lại gọi điện thoại hỏi tình huống cụ thể, rồi mới biết nguyên nhân bên trong.

Thì ra lúc trước cậu hôn mê trở thành người thực vật, bệnh viện vì cậu không có khả năng cho trả tiền thuốc men mới ủy thác luật sư chú ý thẩm tra xử lý tiền bồi thường của án kiện này, cho nên sau khi bắt được phạm nhân liền chủ động liên lạc với cậu. Hiểu rõ chuyện này, Lê Hàn cảm thấy phải cảm ơn cái bệnh viện kia, tuy rằng việc làm là vì lợi ích nhưng tốt xấu gì cũng có kết quả tốt.

Viện Kiểm Soát đối với án tử này rất chú trọng, bởi vì trong sự kiện này, người duy nhất mất mạng là đại thiếu gia nhà Ủy Trì, áp lực từ tập đoàn Ủy Trì khiến cho Viện Kiểm Soát và Tòa Án không thể không coi trọng án tử này.

Lê Hàn đoán trước, tuy khả năng Ủy Trì Diễm, Ủy Trì Giản hai kẻ có máu mặt xUý hiện tại tòa án thẩm tra gần như bằng không, nhưng cổ vấn pháp luật của tập đoàn Ủy Trì hoặc luật sư tư nhân của Ủy Trì gia đến lúc đó tất nhiên sẽ xUý hiện.

Vì để tránh gặp mặt “cố nhân”, Lê Hàn mượn cớ từ chối trình diện quan sát, rồi nói sẽ đến Tòa Án nhận tiền bồi thường sau. Luật sư Viện Kiểm Soát cũng không làm khó cậu, chỉ nói cũng sẽ báo cho luật sư mà bệnh viện ủy thác đến trình diện, tiến hành phân chia số tiền.

Ngày mở phiên tòa rất nhanh đã đến, Lê Hàn dựa theo ước định không có xuất hiện, lúc đó cậu đang ở trong căn phòng cho thuê tồi tàn, tính toán sau khi lấy được tiền thì nên làm như thế nào. Mà cổ vấn pháp luật của tập đoàn Ủy Trì cũng như cậu đã đoán trước đang ngồi trong toàn án thẩm tra quan sát.

Có tập đoàn Ủy Trì tạo áp lực, kết quả tòa án thẩm tra đương nhiên là vô cùng tốt, không tốt chỉ có gã thủ phạm bị phán tử hình, hai gã tông phạm phạt tù chung thân.

Trụ sở làm việc của tập đoàn Ủy Trì là một CBD tại A thành, phong cảnh rộng mở. Cao ốc ba mươi mấy tầng, nhìn từ bên ngoài là một bức tường thủy tinh màu lam, đường cong hoàn mỹ như lưng cá được kiến trúc sư bậc thầy thiết kế. Ra vào nơi này không phải là thành phần trí thức tinh anh tốt nghiệp đại học danh giá thì chính là người đứng đầu giới kinh doanh hô mưa gọi gió.

(CBD:CentralBusinessDistrict – Trung tâm thương mại)

Ngoài cửa văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất, cổ vấn pháp luật của tập đoàn Ủy Trì được thư ký chủ tịch thông báo cuối cùng cũng có thể đi vào.

Liếc mắt nhìn một cái người đàn ông khí thế bức người đang ngồi sau bàn làm việc, tinh anh ngành pháp luật không khỏi muốn đưa tay lau mồ hôi trên trán: “Chủ tịch, đây là toàn bộ tư liệu tại toàn án thẩm tra hôm nay.” Nói xong hai tay liền cung kính đem tài liệu trong tay dâng lên.

Trên tài liệu vẽ một chữ ký rồng bay phượng múa, người đàn ông sau bàn công tác mới ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tuần tú, đối với đàn ông ba mươi tuổi mà nói là quá mức trẻ trung. Ủy Trì Diễm không có chút hứng thú nào hơi hắt hắt cằm nói: “Ra ngoài.” Giọng nói trầm thấp không hề có tình cảm, sự lạnh lùng trong đó làm cho vị luật sư tài năng trên tòa án miệng lưỡi lưu loát nói đến không người nào cãi được sau khi đặt tài liệu trên tay xuống không khỏi rùng mình.

Lúc này, cửa văn phòng chủ tịch không báo trước đột nhiên mở ra, Ủy Trì Diễm nhú mày, bất mãn hóa thành hàn ý hướng thẳng tới người không mời mà đến.

“Kết quả thẩm vấn ở tòa án như thế nào?” Người đi vào có gương mặt tương tự Ủy Trì Diễm tới năm, sáu phần, luật sư sau khi hoảng sợ mới nhận ra người đó chính là cậu chủ nhỏ, liếc nhìn chủ tịch Ủy Trì sau bàn công tác tuy rằng bất mãn nhưng lại không có trách mắng con trai, vị đại luật sư lớn gan trả lời: “Một người tử hình, hai người chung thân.”

Ủy Trì Giản hiển nhiên không hề hài lòng với kết quả như vậy, nghe trả lời hai mắt phụt ra sát ý: “Bọn họ được lợi rồi.”

Ủy Trì Diễm nhìn phản ứng của con trai như trong dự đoán, cuối cùng mở miệng: “Luật sư Tiễn, cậu ra ngoài trước.” Đợi cho vị luật sư ôm lấy cái đuôi của mình chạy ra khỏi văn phòng chủ tịch không khí ngày

càng lạnh, lúc này Úy Trì Diễm mới buông cây bút dùng ký tên trong tay mình xuống: “Vài kẻ không ra gì mà thôi, bên trong tất nhiên có người giải quyết.”

Hừ lạnh một tiếng xem như đã nghe được, sắc mặt Úy Trì Giản như trước trông không được tốt lắm.

Úy Trì Diễm nhìn phản ứng của con trai, trong lòng cũng dâng lên một trận đau đớn sâu sắc – con trai muốn đem xương của những người đó nghiền thành tro, mà ý niệm này trong lòng y so với đứa con thì càng mạnh hơn. Chính là cho dù trừng trị mấy kẻ đó... tên thấp kém đứng sau bọn họ càng ra tay độc ác, cũng không khiến người nọ sống lại! So với những tên đáng chết đó, Úy Trì Diễm càng căm giận chính mình.

Nhìn trên mặt cha hần dần hiện ra vẻ đau đớn, Úy Trì Giản vốn muốn cười lạnh cha tự làm vậy không thể sống, nhưng vừa nghĩ tới cái chết của người nọ chính mình cũng không hoàn toàn vô tội, lúc này mới cắn chặt răng, nuốt vào lời trào phúng đã đến bên môi.

Hình như là muốn hồi phục tâm tình pháp phòng, Úy Trì Giản cầm lấy tư liệu luật sư vừa mới đưa tới, qua loa đại khái xem qua. Nhìn tư liệu của ba gã nghi phạm, trong lòng hần biết như lời cha hần vừa nói, vài kẻ không ra gì mà thôi, xử lý bọn họ rất dễ dàng, hướng chỉ tên ở phía sau hạ độc thủ giết chết người nọ tháng trước đã bị một lưới bắt hết.

Úy Trì Giản lại lật qua một tờ, nhìn lướt qua lại phát hiện đây là tư liệu của người qua đường vô tội bị ảnh hưởng. Trên ảnh chụp là một gương mặt thanh tú xem như xinh đẹp, thoát nhìn khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, toàn thân phát ra hương vị ngây ngô của thiếu niên nên có ở tuổi này. Trên tư liệu nói, thiếu niên này lúc ấy bị liên lụy tới, một viên đạn không bị bất kỳ cản trở nào bắn vào phía sau tai người này, khiến người này hôn mê đến nửa năm.

Nguyên bản Úy Trì Giản sẽ không để ý đến một người nhỏ bé không quan trọng, nhưng mà trí nhớ kinh người đã trải qua huấn luyện lại đem tầm mắt của hần dính chặt bức ảnh chụp – hình như là, thiếu niên đứng bất động trong buổi tối hai ngày trước hần gặp tại cửa quán bar kia?

Nguyên lai cậu ta là cũng là người bị hại trong vụ ám sát kia... Hôn mê suốt nửa năm, đã được chuẩn đoán là phải sống thực vật vậy mà không lâu trước đây lại tỉnh lại... Nếu anh cũng chỉ là bị thương, còn có thể giống như thiếu niên này tỉnh lại...

Úy Trì Giản không phát hiện ra tay hần đang cầm tư liệu bởi vì dùng sức quá mạnh mà đã bóp nát miếng plastic bảo vệ bên ngoài – ngay lúc này đây, hần đột nhiên muốn gặp mặt thiếu niên đại nạn không chết này!

Thương cho Lê Hân đang ở trong căn phòng thuê tồi tàn đang khe khẽ ngâm nga điệu hát dân gian nào đó ảo tưởng một cuộc sống tương lai tốt đẹp, hoàn toàn không ngờ tới mình bị một trong hai người mà bản thân không muốn gặp nhất nhớ thương sâu nặng.

## 7. Chương 7: Khách Không Mời Mà Tới

Lê Hân ở lại trong căn phòng thuê tồi tàn của cậu đợi hai ngày, cuối cùng cũng đợi được luật sư bên Viện Kiểm Soát gọi tới, nói là đã bồi thường thỏa đáng, mời cậu tới Tòa Án lo liệu thủ tục nhận tiền.

Lê Hân cúp điện thoại, tâm tình vốn còn có chút lo lắng không yên cuối cùng cũng trở nên vui mừng. Dựa theo cách nói của đối phương, trừ bên bệnh viện muốn lấy đi viện phí điều trị, vậy mà lại còn tới gần mười vạn!

Mười vạn này nếu là của Úy Trì Hi, cùng lắm chỉ là một bộ quần áo hoặc một bữa cơm chiều mà thôi. Nhưng đối với Lê Hân hiện tại mà nói, số tiền kia chính là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, giống như trước mắt là cả vùng tối đen trong nháy mắt bỗng le lói một tia sáng, không khỏi khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Tòa Án nằm ở ngoại thành A thành, Lê Hân phá lệ đón một chiếc taxi. Trước đây khi còn là Úy Trì Hi, cậu có xe riêng và lái xe cho mình, mà hiện giờ thành Lê Hân vì nghèo túng, luyến tiếc hơn mấy chục đồng.

Lê Hân khó được một lần xa xỉ, khi đến Tòa Án còn cách thời gian hẹn trước hơn mười phút.

Địa điểm hẹn tại một phòng hội trường nhỏ, luật sư Vương của Viện Kiểm Soát không ngờ lại là một phụ nữ trung niên, nhìn thấy Lê Hân cũng khách khí mà nói : “Cậu chính là Lê Hân phải không?”

“Tôi là Lê Hân. Chào cô, luật sư Vương.” Lê Hân vừa trả lời vừa nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên mặc tây trang mang giày da đang ngồi trong phòng, trong lòng biết người này nhất định là luật sư ủy thác của bệnh viện. Hừ, tới sớm như vậy, hóa ra một bệnh viện lớn đến thế thật sự tới vì cậu thiếu bệnh viện mười vạn đồng tiền trị liệu! Nhớ tới sắc mặt của tên bác sĩ lúc trước khi cậu còn ở trong bệnh viện, Lê Hân nhin không được oán thăm.

Như là muốn xác nhận suy nghĩ trong lòng Lê Hân, tên luật sư kia vừa thấy Lê Hân ngồi vào chỗ của mình liền mở miệng hỏi: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta có phải hay không nên bàn vào việc chính sớm một chút?”

Lê Hân ngẫm bĩu môi, bất quá trong lòng cũng muốn tốc chiến tốc thắng. Dù sao thì mười vạn cũng là một “khoản lớn”, một phút không cầm được trên tay thì một phút không an tâm — giờ phút này Lê Hân không chút ý thức được, khí chất coi tiền như rác rưởi do mười mấy năm sống an nhàn sung sướng từ từ hình thành của chính mình đã bị ném đi mất, bây giờ hoàn toàn là tâm tình của một người bình thường.

Bất quá ngoài dự kiến của hai người, luật sư Vương ha hả nở nụ cười, lại lắc lắc đầu: “Không vội, còn chờ một người nữa.”

Ồi chao? Còn có người nào đó muốn tới chia tiền bồi thường của cậu?! Trong đầu Lê Hân chính là xUý hiện suy nghĩ theo phản xạ như thế.

Vị luật sư của bệnh viện kia hình như cũng không biết chuyện này, bởi vì hắn cũng không có nghe nói tới trong án tử này có người thứ ba bị liên lụy: “Không biết Vương luật sư nói tới người nào?” Hỏi là hỏi, nhưng theo như suy nghĩ trong lòng của vị luật sư bệnh viện, vô luận như thế nào số tiền bồi thường này cũng phải thanh toán trước tiền viện phí nợ bệnh viện, đây là điều tuyệt đối không bàn luận, không thương lượng gì hết.

Luật sư bệnh viện vừa dứt lời, từ cửa liền truyền đến một thanh âm trầm ổn của một người: “Để cho các vị đợi lâu.”

Luật sư Vương dẫn đầu đứng lên, lời nói và hành động trong lúc này so với trước đó đối đãi hai người thêm vài phần thân thiện: “Tiểu Chu, mau ngồi!”

“Sư phụ, đã lâu không gặp, cô vẫn như trước trẻ trung xinh đẹp.” Vị luật sư họ Chu kia cười cười khen tặng, lại gọi Vương luật sư là sư phụ, có thể thấy được quan hệ không phải là xã giao.

Ngành luật sư cũng là nơi coi trọng nhân tình. Giống luật sư Vương và luật sư Chu, tuy là thầy trò nhưng không phải do luật sư Vương ở Học viện Pháp luật từng dạy qua luật sư Chu, mà chính là vì luật sư Chu này từng là trợ lý cấp dưới của luật sư Vương. Mỗi quan hệ đồng nghiệp này thật đáng để suy nghĩ, sắc mặt của vị luật sư bệnh viện nhìn có chút không tốt lắm.

Mà Lê Hân ở một bên từ lúc vừa nhìn thấy luật sư Chu cả người lập tức căng cứng – ai tới nói cho cậu biết, tại sao cổ vấn pháp luật của tập đoàn Uý Trì lại xUý hiện ở đây?

## 8. Chương 8: Medusa

( Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một nữ quỷ với một cái nhìn có thể biến tất cả các sinh vật sống thành đá)

“Tốt lắm cậu Lê, cậu chỉ cần ký tên vào đây là được.” Luật sư ủy thác của bệnh viện cùng tập đoàn Uý Trì đều tự chuẩn bị một bản thỏa thuận, cộng thêm thỏa thuận bồi thường cho bị cáo trong tay luật sư Vương, ba phần văn kiện được luật sư Vương cầm lấy rồi đưa sang cho Lê Hân từ đầu đến giờ không nói một câu trước mặt.

Nhìn Lê Hân ngẩn ngơ không có phản ứng, luật sư Vương nghĩ có thể thiếu niên trước mặt này không hiểu rõ tình huống cụ thể, thế là liền hiền lành cười cười nói: “Cậu Lê, căn cứ vào thỏa thuận phía bệnh viện cùng tập đoàn Uý Trì, hai mươi lăm vạn tiền bồi thường cho bị cáo đều thuộc sở hữu của cậu. Mười lăm

vạn tiền trị liệu thiếu bệnh viện sẽ do tập đoàn Uý Trì chi trả, hơn nữa tập đoàn Uý Trì còn bồi thường cho cậu hai mươi vạn, xem như là tiền bồi thường tổn thất tinh thần cho người vô tội bị liên lụy trong sự cố kia. Cậu chỉ cần ký tên, buổi chiều sẽ có bốn mươi lăm vạn được chuyển vào tài khoản của cậu.”

Lê Hân gật gật đầu, lại như trước không sao phục hồi tinh thần lại. Tuy rằng trên mặt chỉ có chút mờ mịt, trong lòng đã nổi bão – chuyện này rất không bình thường, cậu không thể tin lý do “liên lụy đến người vô tội qua đường” của Uý Trì gia mà chủ động chịu trách nhiệm trả tiền bồi thường, phía sau không lẽ có âm mưu gì đó? Nhưng cậu chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi không cha không mẹ, không bối cảnh không quyền thế, có cái gì để Uý Trì gia lợi dụng sao?

Lê Hân nhìn nhìn ba phần văn kiện trước mặt, lại nhìn ba vị luật sư, chần chừ trong chốc lát nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Luật sư Chu, tôi có thể biết xuất phát từ lý do gì mà tập đoàn Uý Trì bồi thường cho tôi không?”

Luật sư Chu hơi sững sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới thiếu niên trước mặt chỉ là một cô nhi sinh sống tại một khu dân nghèo nhận được số tiền lớn lại còn có thể đa nghi, bất quá vẫn theo trách nhiệm trả lời: “Đại thiếu gia của tập đoàn Uý Trì trong sự cố kia bị ám sát bỏ mình, liên lụy tới cậu Lê đây bị tổn thương. Hai vị của Uý Trì gia cảm thấy hãn là nên cố gắng chịu chút trách nhiệm với cậu Lê, như vậy thì đại thiếu gia mới có thể ngủ yên.”

Hừ, làm bộ làm tịch! Lê Hân ở trong lòng thầm xem thường, cậu không dám tin hai người kia của Uý Trì gia, nhất là cha nuôi của cậu sẽ không vì cậu một người đã chết mà làm cái chuyện này đâu. Huống chi, nếu thật là muốn chịu trách nhiệm với cậu, cũng không đợi đến lúc cậu bị đuổi ra khỏi bệnh viện khi mới vừa tỉnh lại sau nửa năm hôn mê.

Chẳng lẽ là phát hiện ra chuyện cậu còn sống.....? Suy nghĩ này vừa mới hiện lên liền khiến Lê Hân tóc gáy dựng thẳng –KHÔNG.

Chuyện này không có khả năng! Loại chuyện thần linh huyền hoặc bậy bạ này, nếu không phải chính mình trải qua cậu cũng không tin, huồn chi là người khác? Sẽ không đâu, sẽ không đâu...

Lê Hân thật vất vả áp chế suy nghĩ quỷ dị này trong đầu, lại bỗng nhiên nhớ tới, không lâu trước đây cậu nhìn thấy Uý Trì Giản đánh nhau cùng một đám côn đồ ở cửa sau quán bar – chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Tiểu Giản? Một khi đã như vậy... Lê Hân cảm thấy đầu óc của mình hoàn toàn hỗn loạn.

Lúc này luật sư phía bên bệnh viện có chút không kiên nhẫn, không khỏi thúc giục nói: “Lê Hân tiên sinh mau ký đi, không nên phụ lòng tốt của tập đoàn Uý Trì.” Đối với hãn mà nói, thay mặt bệnh viện lấy tiền mới là trọng yếu, Lê Hân cùng tập đoàn Uý Trì có quan hệ gì căn bản không nằm trong phạm vi lo lắng của hãn.

Lê Hân liếc mắt nhìn luật sư ủy thác kia một cái, lại nhìn nhìn luật sư Vương vẫn mỉm cười hòa ái cùng vẻ mặt thiện ý của luật sư Chu, nghĩ tới chỉ cần cậu ký một cái thì sẽ có bốn mươi vạn trong tài khoản, khê cần môi, ký lên trên ba phần văn kiện tên của chính mình – chỉ cần không bị Uý Trì gia phát hiện ra sự thật cậu thay hồn đổi xác, bọn họ sẽ không gây khó dễ cho một cô nhi nghèo như hãn đâu nhỉ?

Cho nên mới nói làm người không nên có suy nghĩ gặp may, nếu không hay thì chính là ảo tưởng sớm hay muộn cũng bị phá vỡ.

Bất quá giờ phút này Lê Hân không nghĩ nhiều được như vậy, ký tên lên phần văn kiện thuộc về mình, cảm nhận được niềm vui sướng khi nhận được “nguồn vốn xây dựng sự nghiệp” từ trên trời rơi xuống, ngay cả nụ cười so với khi mới đến cũng sáng lạn hơn vài phần: “Luật sư Vương, cảm ơn bà. Còn có luật sư Chu, phiền cậu thay tôi chuyển lời cảm ơn của tôi đến tập đoàn Uý Trì.”

“Được rồi cậu Lê, tôi sẽ thay cậu chuyển lời.” Luật sư Chu mỉm cười đáp lại, dưới đáy lòng lại thầm nghĩ: bất quá cậu vẫn nên tự mình nói với cậu chủ nhỏ đi.

Lê Hân nói tạm biệt cùng các vị luật sư, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi Tòa Án, trên bậc thang cao cao từ xa nhìn thấy trong sân có một chiếc Lamborghini Sesto Elemento\*\*\* màu xám bạc, ở một nơi công cộng mọi người đều đi xe phổ thông thể này chạy qua chạy lại giống như hạc trong bầy gà.

Ai tới Tòa Án mà phách lối như vậy? Lê Hân vừa đi xuống bậc thang một bậc lại một bậc, vừa bĩu môi, tuyệt đối không thừa nhận trong lòng mình đang ghen tị – sống lại lần này số tiền mua chiếc xe chỉ dám nghĩ đến chứ không dám mua, nếu không Tiểu Giản nhất định sẽ mua một chiếc cho cậu để đã nghiến.

Ý tưởng bưng bưng vừa qua đi, Lê Hân đột nhiên cảm thấy mí mắt nháy dữ dội – mắt trái là tài, mắt phải là tai, vừa nháy là..... mắt phải?

Nhìn thấy cửa xe của chiếc Lamborghini kia mở lên (loại xe này là cửa đứng, không phải cửa ngang), tóc gáy của người Lê Hân cũng từ từ dựng thẳng lên.

Chỉ thấy từ bên trong chiếc xe kia một thanh niên trẻ tuổi dung mạo hơn người, dáng người cao to bước ra. Người nọ tháo kính râm, đôi mắt toát ra hàn ý không biết vì cái gì nhìn chằm chằm cậu, không rõ ý tứ hàm xúc đánh giá một lần, cuối cùng mở miệng: “Lê Hân, lại gặp nhau, sau này nhìn thấy người khác đánh nhau thì nên tránh xa một chút thì tốt hơn.”

Mà đối với Lê Hân, thanh niên trước mặt có gương mặt giống như đúc người em trai trên danh nghĩa của cậu không nên gọi là Úy Trì Giản, mà nên gọi là Medusa – liếc mắt nhìn một cái, khiến cả người cậu lạnh cứng.

## 9. Chương 9: Bị Mang Đi

Úy Trì Giản híp hai mắt tinh tế đánh giá từ đầu đến chân thiếu niên có chút dại ra trước mắt. So với trên ảnh chụp thì thanh tú hơn, so với buổi tối mờ mịt ngày hôm đó thì cũng gây yếu hơn. Một cậu bé yếu ớt tới mức hấn chỉ cần một ngón tay thì có thể nghiền chết, lại có thể sống sót sau vụ ám sát. Cho dù sau đầu cậu bị thương, thuốc men và châm cứu không cứu được, cậu vẫn mạnh mẽ như cỏ dại, tuy bị giẫm đạp, lại một lần nữa tỉnh lại.

Mà người anh trai thân yêu của hấn..... Hai mắt Úy Trì Giản nhanh chóng hiện lên một tia đau khổ.

Hấn vĩnh viễn không giờ quên được, thời điểm hấn từ Châu Âu gấp gáp chạy về, chào đón hấn lại là thi thể lạnh băng của anh..... Anh hấn mỗi lần cười đều ấm áp như gió xuân, dùng vòng tay không rộng lớn cũng không kiên cố ôm hấn vào lòng chào đón hấn trở về, mà giờ đây ngay cả thợ trang điểm cao cấp nhất cũng không thể che dấu vết đạn giữa trán của anh, tro bụi lơ lửng trong quan tài lạnh như băng, sang ngày hôm sau liền biến thành tro bụi.

Mà thiếu niên trước mặt này, gặp phải chuyện giống như vậy, mà hiện giờ thật sự vẫn còn sống.

Cho nên Úy Trì Giản mới có thể muốn gặp người tên Lê Hân này một lần, gặp người sống sót này một lần. Đường như gặp được Lê Hân, có thể bù đắp lại cái gì đó. Nhưng rốt cuộc thì cậu có thể bù đắp lại cái gì?

Medusa trước mặt nói xong một câu trêu chọc thì không mở miệng nói nữa, ngược lại trên gương mặt vốn không chút thay đổi dần dần xuất hiện biểu cảm không rõ ràng, như là khổ sở, như là tự giễu, rồi lại như không có chuyện gì. Vất vả hồi phục tinh thần lại từ khiếp sợ và lạnh cứng, Lê Hân nhảy bèn phát hiện Úy Trì Giản khác thường, chớp mắt một cái liền quên mất tình cảnh trong lúc này của mình, theo thói quen lo lắng: Tiểu Giản xảy ra chuyện gì? Sắc mặt khó coi như vậy.....

Bất quá không đợi Lê Hân kiểm chế không mở miệng hỏi, Úy Trì Giản đã tự mình thoát khỏi tâm ma. Nhìn thiếu niên trước mặt lo lắng nhìn mình, trong lòng Úy Trì Giản không khỏi dâng lên một loại cảm giác kỳ dị – thiếu niên này thế nhưng có thể nhìn ra cảm xúc hiện giờ của hấn? Không ngờ rằng một người cẩn thận như hấn nhất thời sơ xuất để lộ cảm xúc trước mặt một người lần đầu tiên gặp mặt?

Úy Trì Giản từ có thể tự mình tiến hành đặc huấn địa ngục, đến sống trong thế giới đen tối của sát thủ, đặc công, hấn yêu cầu ngày càng nhiều chứ không ít đi. Bởi vì trường kỳ đặt bản thân trong hoàn cảnh người không chết thì ta chết, tính tình của hấn cũng ngày càng trở nên lạnh lẽo, đến cuối cùng cho dù đối mặt với người trong nhà bản thân cũng không nhiệt tình.

Duy nhất người anh trai trên danh nghĩa, từ lần đầu tiên gặp mặt đã ôm hấn vào trong ngực, hôn nhẹ ầm áp gọi hấn “Tiểu Giản”, chưa bao giờ bị sự lãnh lẽo trên người hấn dọa sợ. Cho dù sau này đáng người hấn

so với anh cao hơn, lớn hơn, anh cũng như trước coi hấn như đứa trẻ bình thường yêu thương. Gần hai mươi năm qua, cái ôm đó thể nhưng trở thành ấm áp duy nhất trong cuộc đời hấn.

Mà hiện tại, Uý Trì Giản lại cảm nhận được trên người thiếu niên ấm áp quen thuộc! Bất luận là xuất phát từ tâm tư gì, trong lòng, trong đầu Uý Trì Giản chỉ có một ý niệm: chặt chẽ nắm lấy sự ấm áp này!

“Lên xe.” Không đợi Lê Hân phản ứng, Uý Trì Giản đã kéo cậu nhét vào ghế phụ.

“Cậu làm cái gì vậy! Đây!” Lê Hân có nằm mơ cũng không nghĩ tới Uý Trì Giản cứ nhiên không nói năng gì mà đưa một người xa lạ như cậu lên xe, trong chốc lát cậu nghĩ đến việc đưa tay mở cửa xe, cũng không ngờ tới tay chân đối phương so với cậu mau lẹ hơn, không chỉ có nhanh chóng ngồi vào chỗ bên kia của chiếc xe, còn khóa cửa xe trước cậu.

Uý Trì Giản nhìn thiếu niên còn đang đẩy cửa xe vô ích, cánh tay dài duỗi ra thuận tiện giúp cậu cài lại dây an toàn, nhìn ánh mắt hoảng sợ của thiếu niên trả lời: “Đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn tìm người nói chuyện.”

Lê Hân cuối cùng không có quên bản thân bây giờ không phải là Uý Trì Hi, không nên xem người này như em trai của cậu, ở trong lòng thoáng châm chọc một chút, cuối cùng cũng dừng động tác đẩy cửa xe thở hổn hển hỏi: “Cậu là ai, giữa tôi và cậu không biết có chuyện gì để nói?”

“Chuyện sự cố nửa năm trước.” Uý Trì Giản khởi động xe, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn, “Nhận tiền bồi thường Uý Trì gia, cùng tôi nói chuyện một ngày vẫn có thể được đi?” Về mặt thiếu niên lúc này tràn ngập đề phòng cảm giác ấm áp mà hấn vừa cảm nhận được đánh tan thành mây khói.

“Cậu là người nhà Uý Trì?!” Lê Hân làm như kinh ngạc, trong lòng cũng cười ngượng. Tiểu Giản lấy lý do này làm cậu phản bác không được. Không uổng phí cậu đã nhận của người ta một số tiền bồi thường lớn như vậy, ngay cả chuyện từ chối tâm sự cùng người khác cũng bị nói đến không hợp tình người, cũng quá kỳ lạ.

“Ngồi yên.” Uý Trì Giản không muốn lại cùng cậu nói nhảm, một chân đạp chân ga, xe liền như tên rời cung phóng đi.

Luật sư Chu vừa mới hỏi thăm luật sư Vương một lát, đi ra thì thấy cậu chủ nhỏ cùng thiếu niên kia dứt khoát rời đi, không khỏi lấy tay sờ cái cảm bóng loáng: không lẽ cậu chủ nhỏ cảm thấy hứng thú với cậu bé tên Lê Hân kia?

Có thể nhận ra, ngay cả luật sư của tập đoàn Uý Trì cũng không tin Uý Trì gia lại chỉ vì một người vô tội qua đường bị liên lụy tới mà làm việc thiện.

## 10. Chương 10: Cọng Rơm Cuối Cùng

Uý Trì Giản chở Lê Hân đến một toà nhà cao cấp chỉ mở cửa cho hội viên tên là “Tần Quỳnh”. Tần Quỳnh trên danh nghĩa là sản nghiệp thuộc tập đoàn Uý Trì, thi hành chính sách hội viên vô cùng nghiêm mật, đảm nhận các loại yến hội kinh doanh và tụ hội tư nhân của xã hội thượng lưu, cơ sở vật chất đều là tiêu chuẩn quốc tế cao nhất, không phải là thứ người bình thường có thể hưởng thụ.

Lại đứng trước cánh cửa mang phong cách cổ xưa của Tần Quỳnh, Lê Hân bỗng nhiên có cảm giác đã qua mấy đời người.

Trước đây khi cậu bước vào nơi này vẫn là người nhà Uý Trì nổi tiếng được người đẹp theo đuổi, mà hiện tại cậu là kẻ nếu không có ai dẫn vào thì ngay cả cửa của Tần Quỳnh cũng không bước vào được. Huống hồ Lê Hân cũng không có quên, nửa năm trước, Uý Trì Hi trên đường từ nơi này trở về thì bị bắn chết. Chỗ cậu đã ăn “bữa tối cuối cùng”, cậu sao không thể không xúc động?

Bảo vệ và tiếp viên ở cửa đương nhiên là có thể nhận ra ông chủ của mình, không cần Uý Trì Giản mở miệng liền có người nhận lấy chìa khóa xe, cung kính nghênh đón hấn vào cửa, mà đối với thiếu niên rõ ràng không phải là khách quý của Tần Quỳnh phía sau Uý Trì Giản, đã qua huấn luyện tiếp khách cũng lễ phép như thế, cũng không bởi vì trên người cậu mặc áo T shirt và quần bò cũ mà lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Lê Hân đi theo phía sau Úy Trì Giản hướng vào bên trong, vẻ mặt kinh ngạc ngốc ngốc phù hợp với tình cảnh hiện tại – thật ra không nói tới việc cậu chỉ là một “kẻ nghèo nàn”, ngay cả những người trong xã hội thượng lưu lần đầu tiên vào đây đều không khỏi cảm thán thành phẩm của tập đoàn Úy Trì.

Trên tường ở nơi này đều treo các cổ vật thời kì Tần Hán được khai quật lên từ các di tích nếu đem đi đấu giá thì giá trị vô cùng xa xỉ, bài trí bên trong phòng khách còn là do các thợ thủ công nổi tiếng của Italy và Bắc Âu chế tác. Tần Hán ngập tràn phong cách cổ xưa cùng Italy xa hoa, Bắc Âu đơn giản ở trong cùng một không gian phối hợp, hình thành nên một loại hoa lệ không thể nói nên lời.

Trên thực tế, khi Úy Trì Hi còn sống nơi này là nơi cậu khá yêu thích, cho nên ở đời trước lúc mười tám tuổi tiếp nhận công việc đầu tiên chính là làm quản lý của Tần Quỳnh, hơn nữa làm cũng khá xuất sắc.

“Cậu thích nơi này?” Ngồi vào cái ghế riêng thuộc về người của Úy Trì gia, Úy Trì Giản nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lê Hân mở miệng hỏi. Hắn cũng không có quên thiếu niên vẫn đi theo phía sau mình, thậm chí nhận ra được khi bước vào cửa Tần Quỳnh, sự ám áp làm cho hắn thoải mái trên người Lê Hân đã quay trở lại

Gật gật đầu xem như trả lời, lúc này Lê Hân ngược lại thả lỏng chính mình. Trái lo phải nghĩa vẫn cảm thấy chuyện mình “tá thi hoàn hồn” là chuyện quá mức kinh thế hãi tục, tuyệt đối không có người biết đến. Cho nên bất luận Úy Trì Giản xuất phát từ lý do gì mà đối với một nhân vật nhỏ bé như cậu có hứng thú, cậu chỉ cần “bình tới tướng gần” là tốt rồi.

Chỉ cần qua được tình cảnh túng quẫn bây giờ, hết thấy mọi chuyện đều kết thúc, bởi vì ngày mai cậu có thể mang “sổ tiền lớn” rời khỏi nơi đã sinh sống hai mươi một năm – hít sâu một hơi, Lê Hân cuối cùng đã chuẩn bị tốt tâm lý, chậm rãi ngồi xuống sofa đối diện Úy Trì Giản, mở miệng hỏi: “Cậu muốn cùng tôi tâm sự chuyện gì? Có lẽ ít nhất cũng cho tôi biết cậu rốt cuộc là ai?”

Nhìn thiếu niên đối diện bình tĩnh ngồi xuống, Úy Trì Giản không khỏi nheo hai mắt lại, lại đánh giá cậu từ đầu đến chân một lần nữa – là cảm nhận sai sao? Vì cái gì hắn lại cảm thấy được khí thế phát ra từ trên người thiếu niên này nháy mắt trở nên mạnh mẽ? Lo lắng bất an vẫn tồn tại từ lúc nhìn thấy hắn ở Tòa Án nháy mắt liền biến mất. Thiếu niên này, quả nhiên có chút đặc biệt.

Úy Trì Giản liền yên lặng suy xét kỹ, thẳng đến khi Lê Hân bị ánh mắt không rõ suy nghĩ của hắn làm cho bắt đầu sợ hãi, cuối cùng mới mở miệng, nhưng không trả lời vấn đề của cậu, mà là hỏi: “Sự cố nửa năm trước, cậu còn nhớ rõ được bao nhiêu?”

“..... Tôi chỉ nhớ rõ tôi đang đi trên đường, rồi nghe được tiếng súng, tôi không kịp tìm nơi ẩn nấp, sau đó thì cái gì cũng không biết.....”

Nói: trời biết Úy Trì Hi hoàn toàn không biết nguyên nhân tại sao chủ nhân thân thể này lại chết, nhưng nếu Úy Trì Giản có hỏi, cậu cũng chỉ có thể nửa suy đoán nửa hư cấu mà trả lời.

Nhưng mà, Úy Trì Giản hiển nhiên đối với cái đáp án này không hài lòng.

Cho nên dù có đoạn băng ghi hình rõ ràng tất cả chuyện đã xảy ra của cửa hàng bên đường, còn có lời khai của các vệ sĩ may mắn còn sống và người qua đường chứng kiến, Úy Trì Giản vẫn như cũ đối với chuyện đã xảy ra trong nháy mắt kia đặc biệt cố chấp. Có lẽ có thể nói, mãi đến hiện tại nửa năm sau, đáy lòng hắn vẫn không cách nào chấp nhận được sự thật chuyện anh trai hắn đã chết.

Cho nên, Úy Trì Giản hy vọng có thể nghe từ miệng thiếu niên gặp chuyện giống anh trai hắn một đáp án khác với tất cả mọi người, nhưng cuối cùng đáp án hắn muốn là đần độn gì, ngay cả chính hắn cũng không biết.

Vừa mới giây lát, hơi thở quanh thân Úy Trì Giản bắt đầu có chút bất an nóng nẩy, không gian trong phòng không rộng lắm, nháy mắt trở nên lạnh lẽo, không khí nặng nề, ép Lê Hân tới không thở nổi. Cậu khó hiểu lo lắng nhìn người đầy sát khí đối diện: Tiểu Giản lại xảy ra chuyện gì?

Đang lúc không khí trong phòng căng thẳng tới cực điểm như có thể nổ mạnh ngay sau đó, cửa phòng đột nhiên lại mở ra. Úy Trì Giản còn đang đắm chìm trong thế giới của mình ngay lập tức hung ác nhìn về phía cửa phòng, trong mắt đều là sát khí lạnh như băng.

Mà trong lòng Lê Hân cũng không khỏi kinh ngạc: bồi bàn của Tần Quỳnh đều được huấn luyện kỹ càng, sao lại đối với khách, thậm chí là chủ nhân của Tần Quỳnh làm ra hành động không có lễ phép như vậy?

Chẳng qua ngay sau đó, không đợi Úy Trì Giản ngồi đối diện mở miệng chất vấn người can đảm đến quấy rầy, thân ảnh cao lớn thoải mái từ cửa bước vào liền phá nát tất cả lý trí bấy giờ của Lê Hân.

“Tiểu Giản, cha nghe nói con dẫn một người bạn đặc biệt lại đây.” Tiếng nói trầm thấp quen thuộc đến mức đi sâu vào cốt tủy không hề đoán trước vang lên, Lê Hân chỉ cảm thấy ngực và vết thương do súng phía sau não đau đớn dữ dội.

Tất cả mọi chuyện sau khi cậu sống lại cực lực tránh né đều đã xảy ra, nhận được tiền bồi thường của Úy Trì gia, không biết vì sao lại gặp lại Úy Trì Giản, giây phút nhất người đàn ông này xuất hiện ở cửa, trong lòng Lê Hân cứ tưởng đã tan thành mây khói không bao giờ... nhắc tới nữa, mà người đàn ông này lại xuất hiện sau lớp sương khói dày đặc, cộng rơm cuối cùng không để cậu suy sụp – cha.....

## 11. Chương 11: Bị Ngắt

Úy Trì Diễm tới Tần Quỳnh là để bàn chuyện làm ăn.

Tuy rằng bắt đầu từ nửa năm trước, y đối với việc làm ăn của tập đoàn Úy Trì đã buông lỏng, lần đầu trong tư tưởng của y lại xuất hiện ý nghĩ thoát lui. Thế nhưng Úy Trì Giản dù sao cũng còn trẻ, hơn nữa vì sự kiện kia làm cho Úy Trì Giản đối với người cha như y và với tập đoàn Úy Trì sinh lòng oán hận, bởi vậy y cũng không thể không tiếp tục ngồi trên vị trí chủ tịch này.

Khi còn người nọ, y không biết quý trọng, vì con trai vì tương lai của tập đoàn Úy Trì có thể nói là tính toán hết thảy; đến khi người nọ mất đi, y mới biết cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, tất cả mọi thứ từng coi trọng bấy giờ đều không bằng người nọ sống thoải mái. Chỉ tiếc người nọ đã chết, mà y cũng chính là hung thủ gián tiếp.

Đứa con Úy Trì Giản từ ngày hạ táng tro cốt của người nọ thì không còn thấy nở nụ cười vốn đã hiếm gặp, tuy rằng mỗi ngày đều đi đi lại lại giữa công ty và gia đình nhưng cũng không khác cái xác không hồn là bao. Huấn luyện khắc nghiệt từ bé khiến cho tính tình Úy Trì Giản so với người bình thường cũng lạnh nhạt và nghiêm nghị hơn nhiều, Úy Trì Diễm biết, y giết chết tình cảm chân thành trong lòng mình, cũng hại chết người quan trọng nhất trong lòng của con trai. Người nọ mất đi, phá hủy gia đình vốn dĩ rất hạnh phúc.

Nhưng ngày hôm nay, cấp dưới bỗng nhiên báo lại, Úy Trì Giản đưa một thiếu niên xa lạ đến Tần Quỳnh, nhìn thế nào cũng không giống cùng một thiếu gia nhà giàu nào đó đến bàn chuyện làm ăn. Chuyện này nếu xảy ra vào lúc trước thì y không có gì ngạc nhiên, chính là vào lúc này, Úy Trì Diễm có chút kinh ngạc – đây cũng không phải việc làm hiện tại của con trai hắn.

Úy Trì Diễm thoáng suy nghĩ, trong lòng loại bỏ các đáp án, rất nhanh liền đoán ra thiếu niên xa lạ kia là ai, ngay lập tức gọi điện thoại cho luật sư Chu, quả thực có được câu trả lời chính xác: thiếu niên chính là người qua đường vô tội bị liên lụy trong sự cố kia.

Ngày đó phản ứng không bình thường của Úy Trì Giản khi xem hồ sơ cùng hành động bất thường dẫn người đến Tần Quỳnh ngày hôm nay không khỏi làm Úy Trì Diễm thấy tò mò với thiếu niên kia. Lấy hiểu biết của y với con trai, Úy Trì Giản đối với thiếu niên này quan tâm như vậy, khẳng định có liên quan tới Tiểu Hi. Khẳng định như thế, Úy Trì Diễm cảm thấy ngồi không yên, đúng lúc này đối tác làm ăn quyết định sẽ bàn bạc lại sau, y liền đứng dậy hướng đến căn phòng của Úy Trì Giản và thiếu niên kia.

Hai bên trái phải trong phòng, bên trái vừa nghe tiếng động thì quay đầu lại, không biết vì sao lại lạnh lùng bất thường đương nhiên là Úy Trì Giản, mà thiếu niên thanh tú bên phải nhìn qua có chút sững sờ chắc hẳn là đứa bé đại nạn không chết kia?

Úy Trì Diễm không hề quan tâm dịch ý của con trai đối với mình, một bên đánh giá Lê Hân, một bên có chút hứng thú thăm dò mở miệng: “Tiểu Giản, cha nghe nói con dẫn theo một người bạn đặc biệt lại đây.”

Nhìn thấy người đẩy cửa vào là Úy Trì Diễm, hàn khí quanh người Úy Trì Giản hơi hơi thu lại. Hắn có chút kinh ngạc khi cha hắn tới, nhưng cũng không có ý kiến đặc biệt gì đối với việc này, chỉ liếc mắt nhìn cha

hắn một cái, không đáng để trả lời.

Vốn không chờ mong con trai sẽ mở miệng trả lời, Úy Trì Diễm cũng không có gì bất mãn, chỉ là như trước đánh giá thiếu niên làm cho con y quan tâm – cũng không phải dị thường tinh xảo, xinh đẹp tuyệt đỉnh gì, nhưng có thể là do bị thương hôn mê nên cơ thể so với bạn cùng lứa càng gầy yếu hơn, lúc này hắn đối với đôi mắt kia thật sững sốt, có mờ mịt, nhưng sợ hãi cùng thống khổ càng nhiều hơn.

Cùng ở trong thế giới đen tối chìm trong phóng túng, Úy Trì Diễm tự tin sẽ không nhìn nhầm biểu lộ cảm xúc tiêu cực của người khác, nhưng thiếu niên xa lạ trước mắt tại sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình? Trong lòng Úy Trì Diễm xÚy hiện một cảm giác không thoải mái.

Nhưng mà không kịp chờ cho Úy Trì Diễm lý giải xúc động trong lòng hay là mở miệng hỏi, cơ thể ốm yếu kia vốn đang ngồi ngay ngắn trên sofa lại đột nhiên như điều đứt dây yếu đuối mềm mại một mỗi ngã xuống, hai mắt nhắm chặt, chân mày nhăn lại thể hiện người này đang vô cùng đau đớn.

Trên thực tế Lê Hân quả thật đang chịu đựng đau đớn. Tuy rằng từ khi rời khỏi bệnh viện đến nay cậu vẫn luôn bị di chứng đau đầu không dứt, nhưng chỉ lên cơn đau trong thời gian ngắn, chịu đựng một chút là được. Nhưng khi cậu nghe thấy tiếng nói của Úy Trì Diễm thì đầu của cậu không ngừng phát đau, trái tim cũng từng đợt từng đợt co rút. Khuôn mặt của Úy Trì Diễm ngày càng ngày càng rõ ràng trong mắt cậu, đầu của cậu cũng càng đau càng kịch liệt, giống như cậu đang đội vòng Kim Cô, có người ở bên cạnh niệm chú. Đến cuối cùng cậu thậm chí không còn phân biệt được là đau đầu hay đau lòng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, không còn ý thức.

Lê Hân đột nhiên ngất đi khiến Úy Trì Diễm cùng Úy Trì Giản đồng thời sững sốt, mà bồi bàn của Tần Quỳnh đang ở trước cửa chưa rời đi không khỏi thấp giọng kêu lên sợ hãi, vội vàng lấy bộ đàm thông báo cho quản lý, mà người này liền bước nhanh đến bên cạnh Lê Hân, rất chuyên nghiệp kiểm tra tiếng tim đập của Lê Hân, lại mở hai mắt cậu quan sát – cấp cứu là một trong các kỹ năng cơ bản của bồi bàn khi làm việc ở Tần Quỳnh.

Úy Trì Giản phục hồi lại tinh thần cũng đứng dậy bước nhanh tới rồi ôm Lê Hân vào người: “Cậu ấy xảy ra chuyện gì?” Trong giọng nói chứa đầy kích động khiến Úy Trì Diễm cũng kinh ngạc. Úy Trì Diễm không thừa nhận cũng không được, chứng kiến thiếu niên xa lạ này ngất đi, trong lòng y không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng – chắc là do thiếu niên này có liên quan đến Tiểu Hi.....

“Chắc là do di chứng. Tiểu Giản con chở cậu ta tới bệnh viện, chạy xe ổn định một chút.” Úy Trì Diễm tỉnh táo lại liền nghĩ tới Lê Hân ngất đi thì đây là nguyên nhân lớn nhất. Thiếu niên như thế này là do sự cố kia, lại có liên quan tới Tiểu Hi, Úy Trì Diễm cũng không có thờ ơ lạnh nhạt hay là xử lý theo quy định của Tần Quỳnh, chờ xe cứu thương tới, mà đem ánh mắt nhìn thẳng Úy Trì Giản. Y biết, con trai y sẽ không từ chối.

Quả nhiên, Úy Trì Giản nghe như vậy chỉ liếc nhìn cha mình một cái, liền lấy tay ôm lấy Lê Hân từ trên sofa đứng lên, nhanh chóng đi ra ngoài. Vệ sĩ bên ngoài sớm đã nhận được tin tức bên trong, bằng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị xe của Úy Trì Giản.

Nhìn đứa con không nói gì rời đi, Úy Trì Diễm nhìn theo phương hướng đó một lát, đứng là vẫn còn không an tâm cùng một chút lo lắng không lý giải nổi, nói với bảo tiêu bên cạnh: “Đến bệnh viện.”

## 12. Chương 12: Di Chứng

Lê Hân cảm thấy chính mình đang ở trong cơn ác mộng.

Ở trong mộng, người cha cậu hoàn toàn tin cậy không ngờ là vì con trai tìm một lá chắn ngăn cản ám sát mới nhận nuôi cậu. Đến sau khi em trai lớn lên trở về nhà, người cha ngày xưa ôn hòa với cậu lại thay đổi thành một người xa lạ dùng ánh mắt khắc nghiệt nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Tiểu Giản đã trở lại, mày không còn giá trị lợi dụng gì nữa.”

Cha nói xong liền mang em trai đã trưởng thành thành niên cao ngất bên cạnh xoay người rời đi, để lại một mình cậu chạy theo phía sau không ngừng gọi “Cha ơi”, rõ ràng chỉ cách nhau vài bước chân, nhưng lại không sao đuổi theo kịp.

Cuối cùng, có một viên đạn không biết từ nơi nào bắn vào đầu cậu, tiếp theo trong đầu chính là một trận đau nhức, làm cho cậu không thể kìm nén kêu lên thảm thiết –

“A!”

“Bác sĩ Trầm, bệnh nhân tỉnh!”

“Tôi đến xem.....”

Bên tai truyền đến những tiếng bước chân loạn xạ, Lê Hân hơi hơi mở mắt. Trước mắt mơ hồ trắng xóa, hình như còn có rất nhiều người qua lại. Cậu không phân biệt được mình đã tỉnh hay vẫn còn trong mộng.

Có người nhẹ nhàng mở mí mắt cậu ra, Lê Hân cảm thấy có chút khó chịu, phản xạ muốn chớp mắt, lập tức nghe được tiếng nói hình như đã nghe qua: “Bệnh nhân đã tạm thời ổn định.”

Ngay sau đó Lê Hân cảm giác được đau đớn trên mu bàn tay, muốn rút tay về, không ngờ lại không sử dụng lực được, chỉ có thể mặc kệ cái gì đó bén nhọn đâm vào da mình. Lê Hân không tự giác nhíu mày lại, giật giật tay chân, lại phát hiện cả người mình mềm nhũn không nghe điều khiển.

Trong lúc Lê Hân bắt đầu cảm thấy nôn nóng, giọng nói kia còn nói: “Lê Hân? Lê Hân, có thể nghe thấy tôi nói chuyện không?” Lúc này, Lê Hân biết giọng nói kia đang nói với chính mình, thế là liền gật gật đầu nhẹ tới mức không thể nhận ra.

“Vừa rồi di chứng của vết thương do súng ở não sau cậu tái phát, hiện tại không sao nữa, cậu thả lỏng một chút, yên tĩnh nghỉ ngơi một lát. Tỉnh lại thì không còn việc gì nữa.” Giọng nói trầm ổn hình như có năng lực mê hoặc lòng người nào đó, Lê Hân chỉ cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng, lập tức lại rơi vào mộng đẹp trong bóng tối ngọt ngào. Lúc này đây, cậu cuối cùng cũng vững vàng yên ổn ngủ.

Bên cạnh giường bệnh, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng nhìn thiếu niên trên giường dễ dàng ngủ đi, nhẹ nhàng thở ra. Đôi mắt phía sau cặp kính hiện lên sự đau lòng cùng phần nộ.

Là bác sĩ ngoại khoa não quyền uy, Thẩm Quân Phiền chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra tình trạng cơ thể của thiếu niên này không xong tới mức độ nào rồi. Trên thực tế, một người bị thương nghiêm trọng như vậy mà có thể khôi phục đến tình trạng bây giờ, có thể tỉnh lại đã là một kỳ tích, nhưng những kẻ ham lợi đúng là đồ tiểu nhân, lại có thể đem bệnh nhân đuổi ra khỏi bệnh viện để cậu tự sinh tự diệt, như vậy thì so với giết chết cậu có cái gì khác nhau?

Đúng vậy, Thẩm Quân Phiền nhận ra Lê Hân, tuy Lê Hân không phải bệnh nhân của bệnh viện bọn họ. Năm năm trước, khi Lê Hân trúng đạn, tình huống nghiêm trọng lại là “cơ hội” khó có được, nên thu hút một vài vị chuyên gia ngoại khoa não đến quan sát phẫu thuật, mà Thẩm Quân Phiền đúng là một trong số đó. Sau phẫu thuật nửa tháng không tỉnh lại, Lê Hân được chuẩn đoán phải sống thực vật cũng là do các vị chuyên gia kết hợp hội chẩn.

Bởi vậy Thẩm Quân Phiền mới có thể nhớ rõ đặc thù bệnh án của Lê Hân, mà cũng chính vì vậy, ông mới càng oán giận cái bệnh viện đã điều trị cho Lê Hân.

Đang lúc Thẩm Quân Phiền cảm thấy bất công thay cho Lê Hân, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, đi vào là hai cha con Uý Trì Diễm và Uý Trì Giản chờ bên ngoài đã lâu.

“Bác sĩ Trầm...” Đưa tay ra dấu cho Uý Trì Giản đang nói, Thẩm Quân Phiền dẫn đầu rời khỏi phòng bệnh, vì hiện tại bệnh nhân cần im lặng tuyệt đối.

Uý Trì Diễm đi cuối cùng dừng lại một chút, quay đầu lại liếc mắt nhìn thiếu niên im hơi lặng tiếng nằm trên giường bệnh, chân mày anh tuấn không tự giác nhíu chặt lại.

Trở lại văn phòng của chính mình, Thẩm Quân Phiền ra hiệu cho hai nhân vật lớn trước mặt tùy ý ngồi xuống. Lấy ống nghe trên cổ xuống, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng, lời nói ra cũng ngoài dự đoán của mọi người: “Tha thứ cho sự vô lễ của tôi, nhưng tôi nhất định phải hỏi, không biết hai ngài Uý Trì đây có quan hệ như thế với người bệnh kia?”

Hai người nghe vậy đều khá bất ngờ, lại càng không biết nên định nghĩa như thế nào về mối quan hệ của bọn họ với Lê Hân. Nghiêm khắc mà nói, giữa bọn họ căn bản không có bất gì liên hệ nào. Bất quá Uý Trì

Diễm vừa nghĩ liền hiểu được ý của Trầm Quân Phiền, thế là trả lời: “Chi phí trị liệu của cậu ta toàn bộ do tập đoàn Uý Trì chịu trách nhiệm.”

Uý Trì Diễm cũng không phải là người hào phóng. Người của y đều biết, người đàn ông này từ bề ngoài đến bên trong đều lạnh như băng. Muốn y sinh ra lòng đồng tình, trừ phi mặt trời mọc từ hướng Tây. Nhưng không có ai biết, người đàn ông này hiện tại cũng có uy hiếp, dù uy hiếp kia không còn tồn tại, nhưng lực ảnh hưởng như trước không hề giảm, thậm chí theo thời gian càng lúc càng lớn. Nghĩ đến thiếu niên sắc mặt trắng bệch, trơ trọi nằm trên giường bệnh có quan hệ với Tiểu Hi, Uý Trì Diễm không chút nghĩ ngợi cam kết gánh vác chi phí chữa bệnh.

Trầm Quân Phiền cũng không để ý Uý Trì Diễm là xUý phát từ nguyên nhân gì, ông chỉ biết mình đã có được đáp án mình cần, thế là vừa lòng gật gù đầu, biểu tình trên mặt cũng dịu đi vài phần: “Theo tôi được biết, bệnh nhân này là cô nhi, không có nhiều tiền, nếu không bệnh viện trước đây cũng không cưỡng chế cậu ta xUý viện. Nếu ngài Uý Trì có thể cho trả viện phí cho cậu bé này, tôi cũng không giấu diếm cái gì.”

“Hai vị hẳn là cũng biết cậu bé này bị súng làm bị thương sau đầu, lại mạng lớn còn sống. Nhưng mà vết thương rất nghiêm trọng, theo tôi chuẩn đoán, khi còn sống muốn hoàn toàn khỏi hẳn thì không có khả năng. Chỉ có thể dùng thuốc kiềm chế, mặt khác còn phải điều dưỡng kỹ càng, mới có thể duy trì sức khỏe như người bình thường. Cuộc sống như vậy, cậu bé kia không có khả năng gánh vác.”

Uý Trì Diễm nghe vậy trong mắt hiện lên sự u ám, tình huống so với y nghĩ còn nghiêm trọng hơn.

Theo như Trầm Quân Phiền miêu tả không khó có thể tưởng tượng ra, sau này thiếu niên này cần chăm sóc và điều dưỡng chu đáo đến thế nào mới có thể duy trì tính mạng. Uý Trì Giản bồi thường cho thiếu niên bị vụ ám sát kia liên lụy thiếu chút nữa mất mạng ba mươi vạn, y có thể không hỏi tới, nhưng theo như lời Trầm Quân Phiền nói phải chi trả một khoản lớn như vậy, chỉ vì một người xa lạ mới gặp một lần, thật sự đáng giá sao?

Cậu bé kia, cậu ta đáng giá sao?

Uý Trì Diễm cố gắng suy nghĩ cẩn thận, nhưng mà giờ phút này này trong đầu y bỗng nhiên lại hiện lên hình ảnh Uý Trì Hi cô đơn nằm trong quan tài. Y thẹn với con nuôi, y hiểu ra tâm ý người yêu quá trẻ, cứ như vậy lạnh như băng, oan ức một người nằm ở đó..... Mà ngay lúc này đây, Uý Trì Diễm lại hoảng sợ phát hiện ra hình ảnh thiếu niên nằm trên giường bệnh thế nhưng cùng hình ảnh Uý Trì Hi ngày đó chồng khít lên nhau.

Lúc này, Trầm Quân Phiền nhìn Uý Trì Diễm yên lặng không nói lời nào liền trào phúng hỏi: “Ngài Uý Trì đổi ý sao?”

Trong lòng Uý Trì Diễm như đang chịu sấm vang chớp giật bỗng nhiên bừng tỉnh lại, nhìn Trầm Quân Phiền cười như không cười chậm rãi lắc đầu: “Cuộc sống về sau của cậu bé kia do tôi phụ trách.”

### 13. Chương 13: Con Đường Muốn Chạy

Thời điểm Lê Hân tỉnh lại thì ngoài cửa sổ trời đã tối đen. Đầu tuy rằng không còn đau, nhưng vẫn nặng nề mơ hồ, làm cho cậu trong khoảng thời gian ngắn không biết mình đang ở nơi nào.

Lê Hân ngơ ngáo muốn ngồi dậy, bỗng nhiên lại thấy mu bàn tay tê rần, cúi đầu mới phát hiện tay mình còn cầm ống truyền nước biển, bị cậu gấp tay lại như thế, kim tiêm chắc là bị trật rồi, có một chút chất lỏng màu đỏ chảy ra bằng dính.

Dứt khoát nhổ ra kim tiêm, mũi người thấy mùi khử trùng nồng nặc đặc trưng của bệnh viện, lại nhìn vách tường trắng như tuyết ở bốn phía, Lê Hân lúc này mới chậm rãi nhớ lại những chuyện xảy ra trước khi cậu hôn mê. Tòa Án, Vương luật sư, bồi thường, Tiểu Giản, Tần Quỳnh, rồi sau đó.....

Suy nghĩ đến đây bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt Lê Hân vốn đang mê man dần dần bị chua sót chiếm cứ – nguyên lai không phải là mơ, cậu thật sự đã gặp người kia.....

Từ khi cậu tỉnh lại phát hiện mình từ Uý Trì Hi biến thành Lê Hân, cậu đã hạ quyết tâm một lần nữa sống thật tốt. Mà trong sinh mệnh trộm tới này, tuyệt đối không có sự tồn tại Uý Trì Giản hay là Uý Trì Diễm.

Kỳ thật một tháng trước khi luật sư của Viện Kiểm Soát gọi tới, cậu cảm thấy cậu sống rất tốt. Tuy rằng vất vả, nhưng trong lòng kiên định, đối với tương lai cũng có khát khao. Nhưng mà, rốt cuộc là sai lầm ở giai đoạn nào, không chỉ làm cho Ủy Trì Giản cao quý tìm tới cửa, thế nhưng còn khiến cậu gặp phải người cậu tuyệt đối không muốn gặp?!

Nhớ lại trước khi hôn mê nhìn thấy gương mặt của Ủy Trì Diễm giống như đúc trong trí nhớ của cậu, chua xót trong lòng Lê Hân không biết vì sao lại dần dần chuyển thành đau buồn và nóng nảy, giống như có con mèo không ngừng làm phiền, vừa ngứa vừa đau, làm cho cậu hận không thể hung hăng đâm lên giường lăn lộn.

Bọn họ không phải đường đường là chủ tịch và cậu chủ của tập đoàn Ủy Trì sao? Bọn họ không phải có được thế lực đen tối hô phong hoán vũ trên toàn thế giới sao? Hiện tại cậu không còn là người ngoài bị lợi dụng đã chết, bọn họ không phải là cha con hòa thuận vui vẻ sao, cùng nhau phát triển Ủy Trì gia tương lai càng ngày càng lớn mạnh càng sáng ngời hay sao?

Cho nên đến tột cùng là do nguyên nhân gì, làm cho hai người đàn ông cao cao tại thượng này xúi hiện trước mặt một người không có quyền thế, lẻ loi hiu quạnh, nghèo như cậu? Chẳng lẽ bọn họ muốn ép cậu chết thêm một lần nữa sao?

Khốn nạn! Cha và con đều là hai tên khốn nạn! (nguyên văn: hỗn đản)

Lê Hân càng nghĩ càng cảm thấy không hiểu tại sao lại bức bối, cuối cùng nhịn không được nắm chặt hai tay, hung hăng đánh một đấm lên giường bệnh.

Mà một màn này trùng hợp bị Trầm Quân Phiền vừa mới mở cửa bước vào nhìn thấy. Tuy rằng không biết anh bạn nhỏ này vì sao lại tức giận như thế, thế nhưng thế này so với hình ảnh lúc cậu hôn mê tái nhợt được đưa tới đây thì sinh động hơn. Thế là lòng yêu trẻ của bác sĩ Trầm tuổi đã hơn bốn trăm (hơn năm mươi tuổi) đột nhiên nổi lên, không khỏi nở nụ cười cười ha hả hai tiếng: “Xem ra cậu rất có tinh thần.”

Lê Hân lúc này mới phát hiện cảnh mình không biết tại sao nổi điên vừa rồi bị một bác sĩ nhìn thấy, bất ngờ ngừng đầu, đôi mắt trong trẻo ửng đỏ, bên trong còn có nước mắt, càng giống một đứa nhỏ bị oan ức, rất đáng thương.

“Này..... Ông là.....?” Nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc trước người xa lạ, Lê Hân lễ phép mà có chút cảnh giác hỏi.

“Tôi họ Trầm, là bác sĩ điều trị chính cho cậu.” Trầm Quân Phiền không để ý đến phòng bị của Lê Hân, chỉ cảm thấy cậu bé này bởi vì sống một mình rất lâu cho nên thiếu hụt cảm giác an toàn.

“Bác sĩ Trầm..... Tôi đã xảy ra chuyện gì?” Lê Hân biết vết thương ở não sau của mình có chút di chứng, nhưng cũng không biết tình trạng cụ thể rõ ràng ra sao. Dù sao bệnh viện lúc trước đuổi cậu đi cũng chỉ nói cậu về nhà nghỉ ngơi là được, mà lấy khả năng tài chính của cậu cũng không thể gánh nổi sự thật tình trạng vết thương.

(Đoạn này chém hơi dữ dội tí)

Trầm Quân Phiền cũng không có trả lời ngay lập tức, mà đến bên giường bệnh, lấy tay vạch mí mắt của Lê Hân lên, lại kiểm tra miệng vết thương ở não sau, lúc này mới mở miệng: “Lê Hân, tình trạng của cậu rất đặc biệt. Dựa vào lẽ thường, cậu hẳn là không có khả năng tỉnh lại. Nhưng cậu lại tỉnh. Chính là vết thương của cậu không có khối u. Cho nên cậu mới thường xuyên đau đầu, nghiêm trọng thì có thể ngất đi.”

Lê Hân gật gật đầu, trong lòng lại trầm nghĩ: tình huống của cậu đương nhiên không hợp với lẽ thường, cái chuyện tá thi hoàn hồn này khoa học làm sao có thể giải thích được.

Trầm Quân Phiền nhìn Lê Hân không vì lời nói của ông mà nóng nảy hay lo lắng, thoáng yên lòng nói: “Kỳ thật tuy rằng vết thương của cậu có khả năng hoàn toàn khỏi hẳn không lớn, nhưng mà dùng thuốc kiểm chế và tỉ mỉ điều dưỡng, hẳn là không có ảnh hưởng gì đến cuộc sống bình thường của cậu.”

Nghe Trầm Quân Phiền nói vậy, Lê Hân có chút khó xử: “Dùng thuốc và điều dưỡng?” Không biết bốn mươi lăm vạn kia của cậu có đủ hay không..... Cậu biết lần này phải dùng phương pháp điều dưỡng tốt nhất,

chi phí có thể nói là rất lớn. Không ngờ cậu làm việc nặng nhọc vất vả một đời, thật sự là không nghĩ tới lại giống như Úy Trì Hi – vì bị súng bắn một phát mà chết thêm lần nữa. (Đoạn này có nghĩa là: Úy Trì Hi chết vì bị súng bắn, sống lại thành Lê Hân lại sắp chết vì vết thương do súng)

Trầm Quân Phiền nhìn ra Lê Hân khó khăn, có chút hiểu ý hiền lành cười, vỗ vỗ bờ vai của cậu nói: “Này, cậu không cần phải lo lắng, buổi chiều hôm qua khi chủ tịch tập đoàn Úy Trì khi đưa cậu tới, đã đồng ý chịu trách nhiệm chi trả toàn bộ chi phí chữa bệnh của cậu.”

Nếu như người bình thường nghe thấy có người coi tiền như rác phụ trách trả toàn bộ phí chữa bệnh của mình thì đã sớm kích động nhảy dựng không ngừng cảm ơn rồi. Nhưng mà một câu này đối với Lê Hân giống như sấm sét giữa trời quang, đánh thẳng vào con mắt đang trừng lớn của cậu, không dám tin vào điều mình nghe được: “Ông nói đến, chủ tịch..... tập đoàn Úy Trì? Úy Trì Diễm?!”

Trầm Quân Phiền lúc này còn chưa nhận ra Lê Hân khó chịu, còn nghĩ là cậu cảm thấy bất ngờ, thế là tự cho là đúng giải thích: “Đúng vậy. Người đó coi như rộng rãi. Cậu hẳn là cũng biết, con nuôi của chủ tịch Úy Trì, là người đã qua đời trong sự cố đó. Y chắc là cảm thấy chăm sóc cậu có thể tích âm đức\* cho con của y. Chút tiền đó đối với tập đoàn Úy Trì chỉ là chín trâu mất sợi lông\*\*, không đáng kể, đối với cậu mà nói thì có thể cứu cậu một mệnh.”

\*Âm đức: người mê tín cho rằng làm việc tốt trên dương gian đều được ghi công âm phủ

\*\*Chín trâu mất sợi lông: ý nói việc nhỏ nhất, không đáng kể

Nhưng mà Trầm Quân Phiền nói liên miên cần nhắc gì đó Lê Hân không còn nghe rõ ràng nữa, cậu chỉ biết, Úy Trì Diễm vô duyên vô cớ đồng ý phụ trách chi trả phí chữa bệnh của cậu..... Mà lấy hiểu biết mười ba năm của cậu đối với cha nuôi, người đàn ông kia tuyệt đối không vô duyên vô cớ tốt bụng như vậy!

Một chuyện lại một chuyện rời khỏi quỹ đạo đã dự đoán, khiến cậu không thể không chế hướng phát triển, tâm tình Lê Hân vừa mới yên tĩnh lại do bác sĩ Trầm tới lại bắt đầu trở nên nóng nảy.

Trốn, lập tức, lập tức phải trốn đi. Cho dù phải chết vì di chứng do vết thương này, cậu cũng không muốn cùng người đàn ông kia có bất kỳ quan hệ gì nữa!

Thế là tờ mờ sáng sớm ngày hôm sau, ở ngoài cửa bệnh viện vừa mới mở, một thiếu niên thần không biết quỷ không hay chuẩn ra khỏi phòng bệnh VIP, trong ánh nắng nhẹ nhàng rời khỏi bệnh viện, để lại cho Trầm Quân Phiền không lâu sau đó vào kiểm tra bệnh nhân và cậu chủ nhỏ Úy Trì Giản lần thứ hai tự lái xe đến một phòng bệnh rộng tuếch.

## 14. Chương 14: Kim Thiên Thoát Xác

Sau khi ra khỏi bệnh viện, đầu tiên Lê Hân đến máy ATM ngân hàng ở gần đó kiểm tra tài khoản tiết kiệm của mình, xác định bên trong có thêm “số tiền lớn” bốn mươi lăm vạn, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ thật đáng vẻ chạy trốn chết như vậy thật sự là quá khó nhìn. Theo như sự giáo dục tinh anh mười mấy năm, nếu là Úy Trì Hi, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy. Chỉ tiếc Úy Trì Hi đã không còn, mà người còn sống là Lê Hân. Cho nên đối mặt với hai nhân vật nguy hiểm kia, Lê Hân cảm thấy việc này không tính là quá khó nhìn.

Rút ra hai vạn vừa đủ để sinh hoạt trong ba tháng, tiếp theo Lê Hân nhanh chóng trở về phòng trọ nhỏ cũ nát của cậu khẩn cấp thu dọn hành lý, sau đó không dám dừng lại dù chỉ một chút đi đến nhà ga.

Lúc này mặt trời đã lên cao, bên trong nhà ga đã bắt đầu có tiếng người ồn ào.

Ngồi ở phòng chờ, tay cầm chặt tấm vé xe lửa chuyến đầu tiên tám giờ đi B thị, trong lòng Lê Hân vẫn lo lắng bất an. Tuy rằng cậu cảm thấy, sau khi cậu biến mất Úy Trì Diễm và Úy Trì Hi tuyệt đối sẽ không đuổi theo để đưa tiền cho cậu, chính là lần này, cậu không còn dám... nghĩ mình sẽ gặp may nữa, không hề nghĩ tới. Cậu phải hoàn toàn biến mất khỏi hai người nợ, nhất định phải xóa hết toàn bộ dấu vết cậu từng sống ở A thị, tiếp theo che dấu hành tung của mình.

Nhưng lúc này đây, Lê Hân lại lúng túng, bởi vì xã hội khoa hội kỹ thuật, muốn tìm kiếm một người thật sự là quá dễ dàng.

Lê Hân vắt hết óc để suy nghĩ, cuối cùng lấy sim điện thoại ra ném vào thùng rác, lại ở máy ATM trong nhà ga rút ra ba vạn tiền mặt. Hiện tại cậu không phải là cậu chủ của Uý Trì, không có tài khoản ở nước ngoài, cũng không có tài khoản tiết kiệm ở ngân hàng Thụy Sĩ, bây giờ trong khoản thời gian ngắn mà muốn chuyển đi bốn mươi mấy vạn thần không biết quỷ không hay thì tuyệt đối không có khả năng. Cho nên cậu chỉ có thể làm hết khả năng của mình dùng tiền tranh thủ thêm một chút thời gian, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp khác. Hoặc là hy vọng sau này, hai người sáng như mặt trời đó có thể đem con người bình thường như cậu vớt ra sau nào.

Xe lửa lắc lư chạy hai giờ, giữa đường dừng lại một cái trấn nhỏ. Lê Hân ở nơi nào đó xuống xe, lại đến nhà ga mua một cái vé xe đường dài. Mà nơi muốn đến, còn là nơi trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (hoàn toàn trái ngược) với B thị, C thị.

Dựa theo khả năng phát triển trong nước, C thị không phát triển nhanh chóng hay có nền kinh tế phồn vinh như A thị và B thị. Nhưng mà đối với Lê Hân mà nói, nơi khá lạc hậu lại yên lặng xa xôi như C thị là một sự lựa chọn tốt. Thành phố lớn phồn hoa luôn là giấc mơ hoa lệ và chí khí mạnh mẽ bùng nổ của người trẻ tuổi theo đuổi, mà Lê Hân cũng không phải là một thiếu niên mười tám tuổi chân chính.

Sau khi đợi nửa tiếng buồn chán, Lê Hân cuối cùng cũng suông sẻ ngồi trên chuyến xe đường dài đi C thị.

Nghe lái xe thét to “Xe sắp chạy, đi C thị thì lên xe mau lên”, chưa bao giờ nghe lời nói thô lỗ như vậy, lại ngửi thấy mùi trong xe không tốt lắm, Lê Hân lại cảm thấy vô cùng an tâm. Thời gian chưa tới một ngày vừa qua luôn khiến cậu hoảng hốt nóng nực, mà khoảng khắc ngồi trên chiếc xe này, cuối cùng cậu cũng cảm nhận được bình tĩnh đã lâu không thấy.

Không bao lâu, xe khởi động động cơ, Lê Hân nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa kính của xe đang dần lùi lại, ôm chặt balo trong ngực, chậm rãi nhắm hai mắt.

Nhà lớn Uý Trì gia ngoại ô A thị, Uý Trì Giản cả mặt đen thui từ bên ngoài trở về. Mà Uý Trì Diễm đang ngồi trên bàn ăn sáng.

“Cậu ta đi rồi.” Bốn chữ ngắn ngủn như là điềm báo cho cuồng phong bão táp (trong bản raw và QT thì chỗ này Uý Trì Giản nói ba chữ, nhưng mình edit bốn chữ nên sửa lại thành bốn luôn)

Uý Trì Diễm đang cầm ly coffee dừng lại một chút, hướng con trai nhú mày ý bảo hẳn nói rõ ràng.

“Lê Hân, sáng sớm đã rời khỏi bệnh viện, không ai nhìn thấy.” Sắc mặt Uý Trì Giản u ám. Hắn vắt vẻo lắm mới tìm được một người có sự ấm áp tương tự anh trai hắn, thế nhưng qua một ngày liền biến mất không thấy!

Nghe con trai nói xong, trong lòng Uý Trì Diễm kinh ngạc, sắc mặt cũng trầm xuống.

Không nói một tiếng đã rời đi? Cậu bé kia không lẽ không biết tình trạng của cơ thể mình sao? Sáng sớm nay quần gia rõ ràng nói với y tối qua bác sĩ Trầm gọi đến thông báo, tối qua cậu bé đã tỉnh.

Uý Trì Diễm biết, y nên làm gì, nếu đối phương không nhận ý tốt của y lại từ chối điều trị, như vậy y nên mỉm cười bỏ qua cho người này tìm nơi nào đó y không thấy tự sinh tự diệt, dù sao cũng chỉ là một người xa lạ mới gặp một lần.

Thế nhưng chết tiệt y lại cố tình nhớ tới hình ảnh hôm qua y nhìn thấy, Lê Hân nằm trên giường bệnh cùng hình ảnh Tiểu Hi cô đơn trơ trọi nằm trong quan tài không ngờ lại trùng lên nhau. Cũng vì như vậy, Uý Trì Diễm biết mình không thể cứ như vậy mặc kệ. Y không thể tưởng tượng ra cậu bé kia ở nơi hẻo lánh y không nhìn thấy, trong tình cảnh y không biết, giống như Tiểu Hi chết vì một vết thương do súng.

“Kêu người đi tìm về.” Uý Trì Diễm hít một hơi thật sâu hồi phục lại sắc mặt bình thường, nhìn thoáng qua con trai mình. Uý Trì Giản như y dự đoán, không quay đầu lại bước ra khỏi cánh cửa vừa mới đi vào, đi tìm người. Quả nhiên, Tiểu Giản cũng là không thể chịu đựng được chuyện này.

Lấy quyền thế của Uý Trì gia mà nói, muốn tìm một người dân nhỏ bé không quyền không thế, tuyệt đối không thể nói là việc khó. Chính là lần này, chuyện bọn họ tìm Lê Hân đã định trước một chuyện thất bại.

Cho nên nói, làm người không thể có suy nghĩ gặp may, ngay cả Lê Hân cũng không thể tưởng tượng được, cậu cẩn thận làm các biện pháp đề phòng thật sự không phải là chuyện thừa thãi.

## 15. Chương 15: Biến Mất, Tìm Không Được

A thị, tòa nhà trụ sở tập đoàn Uý Trì.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc từ đằng xa tiến lại gần cuối cùng dừng lại trước bàn làm việc, đợi hồi lâu nhưng vẫn không nghe được người tới hé răng, Uý Trì Diễm ngay cả đầu cũng không ngẩng đầu lên, lạnh giọng mở miệng: “Vẫn không tìm được?” Tuy là hỏi nhưng ngữ khí chắc chắn, làm cho người tới vốn đã không yên, trên mặt liền thêm xấu hổ.

“Chủ tịch, tôi.....”

“Tiếp tục tìm.” Không muốn nghe trợ lý riêng của mình giải thích thêm lời nào nữa, Uý Trì Diễm vẫn như trước không nhìn hấn cái nào, trực tiếp bảo hấn rời đi.

“Hạ Lăng, chủ tịch ông ấy.....” Nhìn người đồng nghiệp trước nay đều hăng hái giờ lại chật vật đi ra, trên mặt người đàn ông thô lỗ mặc bộ quần áo vệ sĩ màu đen đang nghỉ chân ở bên ngoài văn phòng chủ tịch tràn đầy lo lắng.

Hạ Lăng liếc nhìn người đàn ông kia một cái, thở dài nặng nề, ngay cả cái lưng bờ vai cao ngất cũng suy sụp: “Tề Hạo, anh nói thử xem Lê Hân kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể làm cho cả chủ tịch và cậu chủ giống trồng khuya chiêm đi tìm cậu ta?”

Thân là cận vệ (vệ sĩ thân cận) bên người Uý Trì Diễm, người đàn ông tên Tề Hạo nghe vậy liền lắc đầu: “Chúng ta hiện tại không phải nghĩ tại sao chủ tịch và cậu chủ để ý tới cậu ta, mà là vì cái gì mà chúng ta không tìm ra cậu ta?”

Hạ Lăng vừa nghe thấy liền nổi trận lôi đình nhảy dựng lên: “Nói cái gì hử! Anh nói xem vì cái gì chúng ta đồng người như vậy thể mà đến một người dân tộc hủ cưa (ý nói bình thường, tầm thường) cũng không tìm được?! Trước đó không lâu Dự Hòa Bang.....” Trước đó không lâu lão đại Dự Hòa Bang (Dự: giàu có, dư dả...) phái người ám sát cậu cả sau sự việc đó liền bỏ trốn đến một hòn đảo gà không ị chim không đẻ trứng ở Châu Phi, không phải cũng bị hấn và Tề Hạo bắt trở về chịu tra xét và phán quyết địa ngục của chủ tịch – ý định ban đầu của Hạ Lăng là muốn nói như thế, nhưng nói đến một nửa thì bỗng nhiên như nghẹn lại.

Bởi vì hấn không thể không nghĩ đến tình cảnh chủ tịch xử lý ba tên chủ mưu Dự Hòa Bang – suốt ba ngày, cả căn phòng đầm đìa máu và thịt nát, so với lăng trì còn thảm hơn. Cuối cùng ba lão đại xã hội đen kia không phải vì bị thương quá nặng, cũng không phải vì bị mất máu quá nhiều, mà còn sống bị đau đến chết. Càng đáng sợ hơn chính là chủ tịch tự mình động thủ, ngay cả cậu chủ cũng bị ngăn ở ngoài, cửa cũng không được bước vào.

Vào lúc đó hấn và Tề Hạo mới hiểu được, nguyên lai ở trong lễ tang của cậu cả Uý Trì Hi, biểu hiện lạnh lùng mà bình tĩnh, ngay cả một giọt lệ cũng không rơi của chủ tịch và cậu chủ đều là giả dối, mà người chết đi kia lại chiếm một vị trí quan trọng trong lòng bọn họ, không phải như suy nghĩ ban đầu của họ, chỉ là một cái bia đỡ đạn mà thôi.

Nghe Hạ Lăng nhắc tới Dự Hòa Bang, lại thấy hấn bỗng nhiên nghẹn lại, Tề Hạo cũng biết hấn nghĩ tới cái gì, đôi mắt rạng rỡ sáng ngời cũng trở nên ảm đạm. Qua một lát sau, mới ngập ngừng nói ra một câu an ủi mà như không an ủi: “Hiện tại chỉ mới qua một tháng, chúng ta tiếp tục phái nhiều người nữa đi tìm, nhất định có thể tìm được Lê Hân.”

Hạ Lăng không nói gì gật gật đầu, cơn tức vừa rồi cũng đã không còn. Hai người đứng một hồi cũng không biết làm gì, thể là liếc nhìn nhau một cái, sau đó đi về hai hướng khác nhau làm việc.

Văn phòng chủ tịch, sau khi Hạ Lăng ra ngoài Uý Trì Diễm nhìn báo cáo hấn để lại, trong ánh mắt là mờ mịt không rõ.

Suốt một tháng, y biết bản lĩnh của Hạ Lăng và Tề Hạo, một tháng mà không tìm thấy cậu bé kia, thật sự rất kỳ lạ.

Cấp dưới trước tiên tìm đến phòng trọ trước đây của Lê Hân, kết quả hàng xóm kể bên, chính là người tuổi tác xấp xỉ Lê Hân, cũng không biết cậu đã đi vào lúc nào và đi đến đâu.

Mãi đến sau khi bọn họ tìm đến quán bar cậu làm thêm, quản lý chỗ đó nói Lê Hân từng nhắc tới muốn đến B thị ở với bạn. Nhưng khi bọn họ tìm khắp mọi nơi ở B thị cũng không tìm ra bóng dáng của Lê Hân, lúc này mới nhận ra sự việc rất khó giải quyết.

Tiếp theo đó, đồng thời xUý hiện các ghi chép giao dịch của Lê Hân rút tiền ở các ngân hàng tại Washington ở Mỹ, Birmingham ở Anh và HongKong, Đài Loan, bọn họ không bao giờ nghĩ đến lại phải thừa nhận, bọn họ lại bị một thiếu niên nhìn như một cậu bé làm cho đau đầu một phen.

Tin tức rơi vào tai của Úy Trì Diễm, ý nghĩ đầu tiên xUý hiện trong đầu y chính là Lê Hân đang cố gắng hết sức trốn tránh bọn họ.

Trước không nói tới một cậu bé làm sao có thể nhờ hacker làm giả các ghi chép giao dịch ở ngân hàng, Lê Hân không có kẻ thù, không có chủ nợ, nếu không phải là trốn y và Tiểu Giản, thì sao lại che dấu nơi tiến hành giao dịch thực sự của mình?

Đến cuối cùng là vì cái gì? Bọn họ bắt quá chỉ muốn giúp đỡ cậu một phen mà thôi, chẳng lẽ đã dọa cậu sợ?

Úy Trì Diễm nâng tay xoa xoa lên huyệt Thái Dương có chút đau nhức, chậm rãi nhắm hai mắt lại – Tiểu Hi, cậu bé có quan hệ với con đã trốn khỏi cha..... Giống như con vậy, ngay thời khắc đó còn dám mở cửa xe ra, nếu không phải có băng ghi hình, cha cũng không cách nào tin rằng con có ý..... Con nhất định là đã biết dự định ban đầu của cha nên mới có thể hận cha đến thế. Nhưng tại sao con không đến chất vấn cha, tại sao không nói tiếng nào đã chọn cách thức rời đi như vậy.....

Úy Trì Diễm không tự giác nắm chặt nắm tay, ngay cả móng tay đâm vào lòng bàn tay, liên tục chảy ra từng giọt máu cũng không phát hiện ra. Nửa năm trước khi xem băng ghi hình, hình ảnh Úy Trì Hi sau khi xảy ra độ súng lại mở cửa xe ra làm mất y như muốn nổ tung, thời gian nửa năm mỗi khi nhớ tới hình ảnh đó đều làm cho y đau đớn không chịu nổi. Úy Trì Diễm không chút nghi ngờ, đây chính là tâm ma mà cả đời này y không thể nào thoát khỏi.

## 16. Chương 16: Số Trời Không Thể Trái

C thị, Lê Hân đến nơi này đã hơn nửa tháng.

Đã qua thời kỳ mờ mịt và bất an khi mới đến, Lê Hân ở cuối tuần thứ hai nhìn trúng một cửa hàng mặt tiền ở góc đường trong khu trường đại học và cao đẳng tại địa phương.

Diện tích cửa hàng không lớn lắm, vị trí cũng khá tốt. Gần đó lại có trường cao đẳng, chi phí của mấy ngàn sinh viên và giáo viên, công nhân viên chức cũng đã rất khổng lồ. May mắn nhất chính là, ở đây vốn là quán nước lạnh do một đôi vợ chồng mở đã được mười năm, mới đây bị con gái thúc dục qua nước ngoài dưỡng lão, hưởng phúc. Cho nên, Lê Hân dùng danh vẻ thiếu niên xinh đẹp lại gây yếu của mình thành công khơi dậy tình mẹ của bà chủ, được một cái khá tốt ký hợp đồng thuê lại cửa hàng một năm.

Trong cửa hàng, trang trí đơn sơ vốn có đã hoàn toàn thay đổi, Lê Hân tự mình chỉ huy công nhân thi công đến khi thể ngất trời.

“Tiểu Lê, bác thấy bức tường này còn rất tốt, vì sao muốn đập bỏ?” Bác Trịnh đốc công mặt nhăn mi nhíu nhìn bản vẽ thiết kế trong tay, nâng tay chỉ vào bức tường ngăn cách khu vực phía trước với nhà bếp phía sau.

Lê Hân nhìn nơi bác Trịnh chỉ rồi giải thích: “Thiết kế này có chút giới hạn. Cháu hy vọng không gian có thể rộng một chút và công khai cách làm việc.”

Bác Trịnh nghe xong lắc lắc đầu, trong lòng oán thầm hán càng ngày càng không hiểu thưởng thức bây giờ, bắt quá vẫn theo lời chỉ huy công nhân đi đập bỏ bức tường.

Nhìn thấy bức tường chướng mắt kia bị đập nát, khóe môi Lê Hân lộ ra nụ cười vừa lòng.

Qua quá trình cậu cẩn thận qua sát, trong các cửa hàng buôn bán xung quanh trường học, nhiều nhất là các cửa hàng bán đồ ăn vặt, đồ uống lạnh và một vài cửa hàng bán văn phòng phẩm, trang sức. Mà dựa theo hiểu biết trong trí nhớ của cậu về môi trường buôn bán xung quanh trường cao đẳng, nơi này chính là thiếu một chỗ tiêu tiền có bầu không khí yên tĩnh mà đẹp đẽ, còn gọi là “thánh địa tình yêu”.

Cho nên qua vài ngày suy xét, Lê Hân quyết định khai trương một quán coffee sách ở nơi này. Ở nơi có nhiều ngọn núi lại khá hoang vu lạc hậu như C thị, nơi như thế này quả thật rất ít người đến, số ít đó đều tập trung ở CBD (trung tâm thương mại) cách nơi này hơn nửa tiếng đi xe.

Đem cửa hàng vốn chỉ có một tầng chia thành trên dưới hai tầng. Phía dưới là quán coffee, phía trên để mấy ghế lót mềm mại, vài bàn trà thấp nhỏ, thêm mấy ngăn tủ để các loại sách.....

Trong tương lai không lâu, gian phòng này sẽ tràn ngập mùi coffee tinh khiết, hương thơm của sách, cùng với tình yêu ngọt ngào ngọt ngào của sinh viên trẻ tuổi, chỉ nghĩ tới cảnh tượng như thế Lê Hân đã nhin không được rung động. Mà mấy ngày nay bận rộn, cũng làm cho cậu tạm thời quên mất những chuyện xảy ra ở A thị, tất cả mọi chuyện dường như lại tiến triển như theo dự đoán.

Nhìn tiến độ xây dựng của các công nhân một lát, Lê Hân liền đem tất cả mọi chuyện trong cửa hàng bàn giao của bác Trịnh, bản thân mình thì đến một cửa hàng vật liệu xây dựng cũng khá nổi tiếng. Cậu lựa chọn cho cửa hàng của mình loại gỗ để làm bàn, sàn nhà, giấy dán tường.

Cửa hàng vật liệu xây dựng này thuộc một công ty vật liệu xây dựng to lớn, trụ sở nằm ở trong nước, chi phí cho nhân công, kho hàng, vận chuyển đều rất thuận lợi cho C thị. Lê Hân biết tới công ty này vào đời trước, tập đoàn Uý Trì từng cùng công ty này hợp tác phát triển một nhà hàng. Lần hợp tác đó cũng rất vui vẻ, hiệu quả và lợi ích vô cùng tốt, hai bên đều thu được lợi nhuận đầy chàu đầy chén (nguyên văn: bôn mãn bát mãn – ).

Có sự hiểu biết này, Lê Hân mới có thể không chút do dự lựa chọn cửa hàng vật liệu xây dựng này, cho dù giá cả của nó so với các cửa hàng vật liệu xây dựng nhỏ hơn đều cao hơn một ít. Bất quá, nếu Lê Hân biết công ty vật liệu xây dựng này tuần vừa rồi lại đạt được một hạng mục hợp tác với tập đoàn Uý Trì, thì cho dù đồ của họ có đẹp đến đâu, Lê Hân cũng nhin đau mà không lựa chọn cửa hàng này.

Đáng tiếc Lê Hân đã không còn là người nhà Uý Trì, cho nên cậu không biết được tin tức này.

Cho nên nói có câu “Ý trời không thể trái”, chuyện đã được định trước thì cậu có trốn tránh thế nào cũng không tránh được.

Hạ Lăng thật vất vả mới cầu xin được Uý Trì Diễm cho hắn đến đây thảo luận với đối tượng hợp tác lần này. Chuyện này căn bản không cần tới hắn, trợ lý riêng của chủ tịch, nhưng hắn không chịu được tra tấn tâm lý khi mỗi ngày đều báo cáo với Uý Trì Diễm hành động tìm người không có tiền triển.

Cho nên, hiện tại tâm trạng của Hạ lăng vô cùng tốt mà nhảy xuống xe, đang muốn nhanh chóng tới chào hỏi quản lý của cửa hàng vật liệu xây dựng ở đằng kia, liếc mắt một cái lại nhìn thấy một bên gương mặt quen thuộc làm hắn nghiêng răng nghiêng lợi – cằm của Hạ Lăng nháy mắt rớt xuống. Hắn biết mình không có nhìn nhầm, bởi vì các loại tư liệu và hình ảnh của thiếu niên chết tiết kia đã ngày đêm tra tấn hắn suốt một tháng. Cho dù người kia có hóa thành tro bụi, hắn cũng nhận ra được!

Không có thời gia nói chuyện chính sự, Hạ Lăng lập tức gặp quản lý cửa hàng vật liệu xây dựng hỏi thăm tình huống của Lê Hân.

“À, cậu bạn nhỏ kia họ Lê, lúc trước thuê một cửa hàng, bây giờ phải trang hoàng.” Quản lý cửa hàng vật liệu xây dựng quả thực kinh nghiệm dày dặn, cho dù Lê Hân chỉ là một khách hàng nhỏ, cũng đem tư liệu của cậu nhớ rõ ràng.

Họ Lê, vậy một trăm phần trăm là đúng! Hạ Lăng nắm tay – đúng là ‘đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công’! (Nguyên văn:đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc đến toàn bộ không uống công phu)

“Vậy quản lý Trần có biết cửa hàng mà cậu bạn nhỏ Lê kia nằm ở đâu hay không?”

“Gần ngay đại học C thị, góc đường Lăng Trữ.” Đối mặt với vị khách lớn tập đoàn Uý Trì này, quản lý Trần tuyệt đối không giấu diếm tư liệu của khách hàng nhỏ Lê Hân.

Thế là, Lê Hân còn đang vui sướng chào mừng cuộc sống mới sắp đến của cậu, hoàn toàn không biết rằng, cậu thật vất vả, ra giá cao ở trên mạng tìm được hacker đời trước có quen biết che dấu hành tung của cậu cứ như vậy mà bại lộ.

## 17. Chương 17: Mời Cậu Ta Trở Về

Đứng ở góc đường Lăng Trữ, Hạ Lăng sờ sờ cảm nhìn công nhân bên trong đang trang hoàng đến khí thế ngất trời. Đoạn đường này dưới ánh mắt cay độc của hắn xem như là một nơi tốt hiếm có ở C thị, hướng chỉ lại nghe nói nơi này sẽ khai trương một quán coffee tình yêu nhỏ..... Xem ra cậu bạn nhỏ Lê Hân này không chỉ giỏi chơi trốn tìm, mà đối với việc buôn bán cũng có hiểu biết. Sự sâu sắc, nhạy bén, kinh nghiệm dày dặn này không giống một thằng nhóc choai choai mười tám mười chín tuổi có. Không thể phủ nhận chuyện này chỉ có thể là mèo mù bắt được chuột chết (may mắn), bất quá Hạ Lăng cảm thấy khả năng này là cực kỳ nhỏ bé.

Rời khỏi cửa hàng ở góc đường, Hạ Lăng lái xe ô tô đến chỗ ở của Lê Hân mà hắn vất vả lắm mới hỏi thăm được.

Theo địa chỉ tìm được một tòa nhà dân cư sáu tầng thoát nhìn có vẻ đã xây lâu rồi, Hạ Lăng từ bên trong cửa kính xe ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng ba. Phòng ở mấy năm nay ở C thị không giống như ở A thị và B thị bị lạm phát đẩy giá thành lên cao, cho nên căn phòng Lê Hân thuê hiện tại tuy rằng đã cũ nhưng mà so với cái xóm nghèo ở A thị thì điều kiện tốt hơn nhiều.

Hạ Lăng nhả nài ngồi trong xe đợi hơn một tiếng, cuối cùng cũng đợi được người khiến hắn hận đến nghiến răng đang cố gắng xách bao lớn bao nhỏ từ xa xa đến gần.

Nhìn qua cửa kính xe màu đen, Hạ Lăng hí mắt lại, người kia so với ảnh chụp trong tư liệu càng gầy yếu tái nhợt, nhưng mà tinh thần cả người hình như rất tốt. Cậu đi vào cầu thang, cuối cùng biến mất ở trong tòa nhà dân cư, không lâu sau lại nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ từ trong tòa nhà truyền ra, lập tức thấy có bóng người cử động bên trong cửa sổ tầng ba.

Hạ Lăng cũng không có xuống xe đi lên lầu, có được hành tung của Lê Hân, hắn cũng không có ngu đến mức sẽ đi thả thảo kinh xà – dù sao thì cậu ta cũng là người có thể dưới mí mắt của nhóm tinh anh trong tinh anh của tập đoàn Uý Trì bọn họ lẩn trốn hơn một tháng, trình độ gian xảo quả thực không thể lường được. Nếu hắn một mình một ngựa đến gặp cậu ta, sẽ dọa cậu ta chạy mất, chỉ sợ chủ tịch và cậu chủ sẽ cắt một tảng da của hắn.

Thế là, Lê Hân cứ như vậy không biết gì mà hạnh phúc vượt qua một ngày bận rộn hồi hã mà lại bình tĩnh an nhàn.

Căn phòng Lê Hân ở hiện tại là một căn phòng cũ đã hơn mười năm, bất quá bởi vì người chủ sửa chữa thỏa đáng, bên trong căn phòng xem như sáng sủa. Một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, một nhà vệ sinh, sáu mươi mét vuông một người ở thì vẫn dư dả.

Bữa tối là long cốt\* nấu với bắp và củ sen, cùng một đĩa cải thìa xào nấm nhỏ, và một chén cơm. Bữa cơm dành cho một người phong phú lại đơn giản, Lê Hân ăn đến thỏa mãn. Thuốc long cốt còn lại có thể để đến sáng mai nấu cháo, ăn no bụng ấm dạ dày lại dinh dưỡng. (Long cốt: vị thuốc Đông y, lấy từ xương của động vật hoá thạch như voi, tê giác...để làm thuốc)

Trước kia, người ngoài chỉ biết cậu cả của Uý Trì gia tuổi trẻ tài cao, lịch sự tao nhã, giơ tay nhắc chân đều lộ ra phong cách quý phái, nhưng không có ai biết đến, cậu cả nhà Uý Trì cảm y ngọc thực thể nhưng lại có thể nấu cơm nấu canh.

Nguyên nhân của chuyện này, chắc hẳn là do khi còn ở cô nhi viện cậu ở phía sau phòng bếp phụ việc linh tinh nên lâu ngày cũng học được một ít, đến sau này lại không thích ăn sơn hào hải vị chán ngấy ở các nhà hàng cao cấp, nữ đầu bếp trong nhà cũng nấu những món mỹ thực quý lạ và xa hoa tinh tế, cho nên thỉnh

thoảng cậu tự mình xuống bếp nấu một ít món ăn nhỏ, thay đổi khẩu vị nhẹ nhàng. Có lẽ cậu cũng có chút năng khiếu, thường xuyên nấu qua nấu lại liền luyện được khả năng nấu ăn không tệ.

Sau này có một lần, Úy Trì Giản từ Châu Âu trở về, đúng lúc nữ đầu bếp có việc không thể không xin nghỉ, Úy Trì Diễm vốn tính ra khách sạn gọi một bàn thức ăn và rượu, cậu lại nhanh miệng xung phong đứng ra nấu ăn, từ đó về sau mở ra khiếp sống “đầu bếp” ở nhà của cậu. Tuy rằng cậu không phải nấu nướng một mỗi, nhưng cho dù chỉ là thỉnh thoảng phải đối phó với khẩu vị của hại vị đại lão gia của nhà Úy Trì cũng đủ làm cho cậu như đang chiến đấu.

Lắc lắc đầu muốn ném đi hồi tưởng cùng đau đầu, Lê Hân đứng lên thu dọn chén bát, rót ly nước rồi đi vào phòng ngủ, trên tủ đầu giường lấy ra mấy lọ thuốc, chia mấy viên thuốc không giống nhau ra rồi lấy nước uống xuống, sau đó thì dựa lên giường chậm rãi nhắm mắt lại, khi cậu cảm thấy không khỏe thì liền uống thuốc giảm đau.

Sau khi đến C thị, Lê Hân có đến bệnh viện khám một lần. Bác sĩ ở nơi này so ra kém một chuyện gia ngoại khoa não quyền uy như Trầm Quân Phiền, nhưng sau khi tiến hành cho cậu một loạt các kiểm tra thì cũng biết vết thương của cậu không nhẹ, thế là đề nghị cậu đến thành phố lớn như A thị khám, nghe cậu trả lời “không đủ tiền” thì cũng chỉ nhìn cậu thương hại một cái rồi liền đưa cho cậu một đồng thuốc vừa có ích vừa vô dụng.

Lê Hân còn nhớ rõ đơn thuốc lúc trước tqp kê cho cậu, so sánh rồi chọn ra vài loại uống, khả năng kiểm soát vết thương cũng rất khá, nhưng cậu biết đây không phải là cách lâu dài. Nếu như cậu không muốn uống phí sinh mạng tự nhiên có được này, thì phải như lời nói của tqp, cần điều kiện chữa trị tốt nhất và số tiền vô cùng lớn, cậu có thể dựa vào y để có những thứ đó nhưng y cũng là người mà Lê Hân tuyệt đối không muốn thấy.

Dựa vào bốn mươi mấy vạn của Lê Hân, nếu muốn kiếm tiền, cách nhanh nhất ngoại trừ cổ phiếu chính là bí mật đưa vào ngân hàng tư nhân. Mà hai cách này, rủi ro quá lớn, với khả năng hiện tại của cậu cũng không thể gánh vác. Cho nên cậu không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tới đâu tính tới đó.

Đau đầu dần dần hết, Lê Hân mở hai mắt, bên trong hiện lên một tia bất đắc dĩ.

X

A thị, nhà lớn Úy Trì gia.

Trên bàn cơm, Úy Trì Diễm cầm lấy di động người giúp việc đưa lên, vẻ mặt vốn bình tĩnh yên lặng nghe đối phương nói liền nứt ra một đường.

“Cậu ta hiện tại đang ở đâu?”

Úy Trì Giản đang cầm dao cắt thịt bò ở một bên dừng lại một chút, vẻ mặt mong chờ nhìn về phía cha hắn.

“C thị?” Úy Trì Diễm nhíu nhíu mày, rõ ràng là so với nơi y dự đoán có chênh lệch rất lớn

Bên kia điện thoại Hạ Lăng xin chỉ thị của y nên làm thế nào, Úy Trì Diễm buông đôi đũa trong tay xuống, liếc mắt nhìn Úy Trì Giản cảm xúc đã có chút dao động, cuối cùng ngữ khí sâu xa trả lời: “Mời cậu ta trở về.”

Úy Trì Giản ngay lúc Úy Trì Diễm để điện thoại xuống liền đột nhiên đứng lên hướng ra cửa lớn mà đi. Biết con mình đang nghĩ gì, Úy Trì Diễm nhìn hắn rồi lạnh lùng mở miệng: “Tiểu Giản, cậu ta không phải là anh trai của con.” Ý là, chỉ là một người tên Lê Hân, không đáng để Úy Trì Giản mất đi trấn tĩnh nên có.

Úy Trì Giản nghe vậy dừng lại bước chân, quay đầu nhìn cha hắn trên bàn ăn, trong đôi mắt hiện lên nhàn nhạt châm biếm: “Con biết cậu ta không phải. Còn cha?”

Úy Trì Diễm không lên tiếng, chỉ nhìn theo Úy Trì Giản đến khi không còn thấy nữa, lúc này mới cầm đũa lên một lần nữa, gấp một miếng thịt hầm sáng bóng mùi hương mê người đưa vào miệng, nhạt như nước ốc.

Không muốn ăn nữa, bỏ đũa xuống, Úy Trì Diễm đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Để lại bác Du lão quản gia đối mặt với bàn đồ ăn phân biệt rõ ràng thành hai kiểu ở trong lòng thờ dài thật sâu.

Từ ngày cậu cả đi rồi, cha con hai người này, một người chỉ ăn những món ăn mà cậu cả đã làm ở nhà, nhưng mỗi lần ăn đều nói nhạt như nước ốc, mà người còn lại thì không hề chạm tới những món này.

Làm vậy a.....

## 18. Chương 18: Đừng Làm Phiền Tôi

(Thượng)

Buổi sáng bảy giờ ba mươi, đồng hồ sinh học của Lê Hân phát huy tác dụng. Mở mắt ra, sắc trời bên ngoài u ám, thanh âm tí tách tí tách vang lên từ ban công inox của các gia đình tự trang bị, hiển nhiên là trời đang mưa. Trong lòng Lê Hân vì lo lắng cho thời tiết mà có chút không vui, hơn nữa vào những ngày mưa dầm dề của cậu đặc biệt rất đau.

Lại nằm thêm năm phút, Lê Hân cuối cùng ngồi dậy, cầm ly nước đã chuẩn bị tốt từ tối hôm qua lên uống mấy viên thuốc. Trong thuốc của cậu uống có vài loại đúng tám giờ là phải ăn sáng, vì vậy hơn một tháng nay cậu đã tập thói quen đến mỗi buổi sáng đến giờ này là thức dậy.

Tuy rằng đã gần tới giữa tháng mười, đã qua lập thu (thời điểm bắt đầu mùa thu), nhưng thời tiết vẫn chưa bắt đầu chuyển lạnh, vừa đến ngày mưa thì càng oi bức hơn. Căn phòng cũ này cái gì cũng tốt, chính là không có máy điều hòa. Người chủ chỉ để lại một cái quạt điện kiểu cũ, Lê Hân chỉ cần ở nhà thì mở nó lên để nó xèo xèo quay, đáng tiếc quạt điện chỉ có thể làm mát trong phạm vi một tác vuông.

Đơn giản rửa mặt, Lê Hân nhìn gương mặt quen thuộc lại xa lạ trong gương, vươn tay chọc chọc gò má của chính mình, mà hình ảnh trong gương cũng đồng thời làm theo giống như vậy. Lê Hân thấy thể hít sâu một hơi, lấy nước lạnh vỗ vỗ hai má ý muốn làm mình tỉnh táo lại.

Có nhiều lúc, cậu đối với hình ảnh trong gương cảm thấy xa lạ. Mà mỗi lúc như thế, cậu sẽ dùng phương pháp như thế để kiểm tra, kiểm tra tất cả mọi thứ không phải là mơ, kiểm tra sự tồn tại chân thật của chính mình. Lê Hân có đôi khi rất sợ, sợ có một ngày khi cậu sờ lên gương mặt của mình thì hình ảnh trong gương lại không làm gì cả. Bất quá mỗi lần có suy nghĩ như vậy trong đầu, cậu lập tức cười nhạo chính mình.

Dựa theo kế hoạch tối qua, cậu lấy long cốt nấu cháo cùng với một cái trứng muối và thịt nạc, ăn với dưa muối mua từ siêu thị, nóng hầm hập vui vui về ăn, tâm tình Lê Hân vì vậy mà có chút tốt lên, trong lòng thuận tiện tính toán thực đơn của buổi tối hôm nay. Ngày hôm qua có mua nửa con gà, không bằng hôm nay lúc đi về thuận đường mua một chút húng quế\* và tỏi về, buổi tối có thể làm thịt gà ba món hương vị ngọt ngào.

Rửa chén đĩa, dọn dẹp phòng ở, thời gian rất nhanh đã hơn chín giờ ba mươi, Lê Hân lập tức thu dọn hàng hoàng chuẩn bị đi tới cửa hàng của chính mình. Dựa theo tiến độ, hôm nay chắc có thể lát gạch. Vật liệu lựa chọn làm sàn nhà ngày hôm qua đã hẹn mười giờ sẽ mang đến cửa hàng, cậu tự mình đến kiểm tra, thanh toán số còn lại. Chọn thêm giấy dán tường cho tầng trệt, lại mang lên một số đồ trang trí lạ mắt cậu đã sớm nhìn trúng và một ít thiết bị phòng bếp, cửa hàng của cậu có thể chính thức khai trương.

Nghĩ như vậy, Lê Hân đi trong cơn mưa nhỏ tí tách mà tâm tình lại tốt thêm một chút, ngay cả gương mặt cứng nhắc vì thức dậy sớm cũng mềm mại đi vài phần.

Nhưng mà, tâm trạng tốt đẹp này cũng không thể duy trì được bao lâu. Trên thực tế, khi nhìn thấy bác Trịnh đốc công do mình mời tới đang đứng trước phía sau cánh cửa thủy tinh của cửa hàng nói gì đó với một người đàn ông khác, tâm trạng của Lê Hân trực tiếp chuyển thành mưa to. Khi người đàn ông đó quay đầu lại nhìn cậu đang đứng ở cửa nở nụ cười sáng sủa lộ hàm răng trắng, trong nháy mắt Lê Hân dường như không thể khống chế xúc động muốn bỏ chạy.

“Xin chào, cậu Lê, tôi là Hạ Lăng của tập đoàn Uý Trì. Lần đầu gặp mặt, mạo muội tới chơi, xin tha thứ.” Hạ Lăng bày ra tác phong thương nghiệp tinh anh, đối mặt với cậu bạn nhỏ Lê Hân hình như đang có chút sững sờ nở nụ cười tự cho là ôn hòa thân thiết, đồng thời đánh giá từ trên xuống dưới thiếu niên khiến hẳn phải tìm kiếm hơn một tháng – thanh tú gầy yếu, xứng với gương mặt tinh xảo, quần áo giá rẻ không giấu được khí chất khác lạ mà một thiếu niên không nên có.

Lê Hân này, quả nhiên không đơn giản! Trong lòng Hạ Lăng lập tức có nhận xét.

Nghe Hạ Lăng giới thiệu có vẻ như lễ phép nhưng thật ra lại rất kiêu ngạo, trong lòng Lê Hân hít một hơi thật sâu – “Lê Hân” chưa gặp qua Hạ Lăng, bản thân mình không có “không hiểu tại sao” lại bỏ chạy, làm tốt lắm!

Nhưng mà..... Tại sao trợ lý riêng của Úy Trì Diễm lại xuất hiện ở C thị?

Còn đột nhiên không có lý do xuất hiện ở địa bàn của cậu?!

Cậu vất vả lắm mới trốn khỏi Úy Trì Diễm và Úy Trì Giản hai vị Phật Tổ, tại sao lại xuất hiện thêm một con hồ ly Hạ Lăng?!

Chẳng lẽ hành tung của cậu bài lộ?

Vậy ba ngàn cậu thuê hacker không phải là lấy nước cho ma uống sao?! (Ma không uống được nước nên có thể hiểu đây là làm chỉ việc làm vô ích)

Còn có cuộc sống mới đang chuẩn bị bắt đầu cậu tràn đầy chờ mong..... Lần này làm sao cậu có thể dọn đồ bỏ chạy trốn chết đây?!

(Hạ)

Đáy lòng Lê Hân sắp phát điên, cậu cố gắng hết sức khiến gương mặt không lộ ra điều gì, nhưng người bên cạnh nhìn thấy lại có chút ngơ ngẩn.

“Cậu Lê?” Bàn tay vươn ra của Hạ Lăng không có được cầm lấy ngay, thấy ánh mắt trên gương mặt của đối phương không có chút thay đổi hình như không có dự định đáp lại hắn, nụ cười hiền lành trên mặt có chút run rẩy, lại chỉ có thể “thiện ý” mở miệng nhắc nhở.

Bác Trịnh đứng cách cánh cửa thủy tinh, hình như nhận ra không khí bên ngoài có chút kỳ lạ, lập tức đi theo ra, nói với Lê Hân: “Tiểu Lê, cậu Hạ này đã ở chỗ này chờ cháu hơn mười phút, nói là bạn của cháu ở A thị, chẳng lẽ không phải sao?”

Nói thật, ban đầu bác Trịnh không có quá tin lời Hạ Lăng, dù sao nhìn qua Lê Hân tuyệt đối không giống một đứa trẻ của gia đình có tiền, càng giống như một đứa nhỏ đã chịu hết đau khổ của cuộc sống. Nhưng ông nhìn Hạ Lăng áo mũ chỉnh tề, dáng vẻ tài giỏi, giọng nói ôn hòa, cảm thấy người này chắc không phải là người xấu, thế là mặc kệ hắn chờ ở chỗ này. Bất quá lúc này bác Trịnh cảm thấy không bình thường, chẳng lẽ Tiểu Lê thực sự gặp phải người xấu?

Ánh mắt bác Trịnh nhìn Hạ Lăng thêm vài phần cảnh giác cùng tra xét. Năm nay ông đã hơn năm mươi, có một đứa con lớn hơn Lê Hân mấy tuổi, cho nên đối với cậu bé chưa lớn có vẻ đã chịu nhiều đau khổ rất che chở.

Lê Hân cũng không muốn đứng trước cửa dây dưa không rõ với Hạ Lăng, thế là miên cưỡng cười nói với bác Trịnh: “Cháu biết ông chủ của cậu Hạ đây. Không có việc gì đâu bác Trịnh, cháu và cậu Hạ đến chỗ khác nói chuyện.”

Lê Hân nói xong lại nhìn Hạ Lăng: “Cậu Hạ, chúng ta đến nơi khác nói chuyện?” Nói xong cũng không chờ Hạ Lăng phản ứng, liền xoay người hướng đến một quán trà sữa nhỏ nhỏ, trên thực tế, trong lòng cậu đang không cố vũ cho chính mình.

Hạ Lăng biết nghe lời phải, quay đầu cười với bác Trịnh, rồi nhanh chóng đuổi theo Lê Hân.

Lê Hân ngồi vào cái bàn nhỏ đơn sơ trong quán trà sữa đối diện, kêu em gái trong quán bưng lên hai ly trà sữa, Lê Hân lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hạ Lăng. Đối phương vẫn giống như lúc trước, vẫn là bộ dáng tinh anh tài giỏi, mà hắn quả thật là một đại tương đương dưới trướng của Úy Trì Diễm, rất nhiều thời điểm có thể thay mặt quyết định cho Úy Trì Diễm.

Đời trước Lê Hân tiếp xúc với người này không nhiều lắm, nhưng lần đầu tiên cậu nghe được mục đích thật sự cha nuôi nhận nuôi cậu là tự miệng người này. Chỉ bằng điều này, Lê Hân không thích nổi người này.

Đêm khuya đôi khi nằm mơ, Lê Hân thậm chí cảm thấy, nếu Úy Trì Hi cái gì cũng không biết thì tốt rồi. Không biết rằng con đường cậu đi là quỹ đạo do Úy Trì Diễm sắp xếp trước, ngã xuống, đến chết đều cảm thấy cha và em trai cậu rất thương cậu, không biết gì hết thật ra rất hạnh phúc, không phải sao?

Hồi ức như kim châm đâm vào hai mắt, làm cho Lê Hân phải nhúu mày lại. Nhắm mắt lại xóa đi chua xót trong đó, Lê Hân lúc này mới mở miệng: “Cậu Hạ Lăng của tập đoàn Úy Trì đến tìm tôi là có chuyện gì?” Cậu không có ngờ đến mức hỏi Hạ Lăng làm cách nào mà tìm được cậu, tuy rằng cậu có dùng chút thủ đoạn, nhưng mà tập đoàn Úy Trì muốn tìm được cậu thì chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Từ lúc cậu Lê rời khỏi A thị, chủ tịch vẫn luôn tìm cậu.”

“Tìm tôi làm gì?” Lê Hân nhướn mi, “Nếu muốn viện trợ cho tôi, để tôi tiếp nhận trị liệu, tôi nghĩ hành động của mình đã nói lên tất cả, tôi không cần.”

Hạ Lăng có chút kinh ngạc nhìn Lê Hân cứng rắn cự tuyệt, đồng thời hân hân nghi hoặc: “Lấy tình trạng kinh tế của cậu Lê, nếu tập đoàn Úy Trì bằng lòng chủ động gách vác chi trả viện phí cho cậu, thì cậu có lý do gì từ chối?”

Bởi vì tôi không muốn nhìn thấy Úy Trì Diễm và Úy Trì Giản. Lê Hân ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng tuyệt đối không thể nói ra cái lý do này, vì thể liền giải thích thành: “Tôi chỉ là một người dân nhỏ bé, ân huệ của tập đoàn Úy Trì quá lớn, tôi cảm thấy bản thân mình nhận không nổi, tôi cũng không muốn liên lụy tới bất kỳ người nào. Hiện tại tôi ở đây đã có kế hoạch tương lai của mình, tôi hy vọng các ngài, đừng tới làm phiền tôi.”

## 19. Chương 19: Giải Quyết Dứt Khoát Đi

Lê Hân lo lắng đề phòng suốt hai ngày, tâm trạng nôn nóng làm cho cậu đến cả trang hoàng trong cửa hàng cũng không quan tâm đến. Một tháng yên tĩnh đã qua như hoa trong gương, trắng trong nước, bị Hạ Lăng đột nhiên xuất hiện đập tan, đảo loạn thành một hồ nước bắn.

Lý do ngày đó cậu trả lời Hạ Lăng tại quán trà sữa nhỏ, nói thật nếu đổi thành chính cậu, cậu cũng sẽ không tin tưởng, lại càng không có hy vọng có thể lừa được người đường đường là trợ lý riêng của chủ tịch tập đoàn Úy Trì. Cũng may hai người chưa nói được mấy câu, vật liệu làm sàn nhà của cửa hàng vật liệu xây dựng đã chở tới cửa, đúng lúc cứu vãn mặt nghiêm túc kéo căng sắp banh của cậu.

Chờ cậu bắt buộc chính mình tập trung tinh thần thanh toán tiền bạc với người đưa hàng xong xuôi, lại cùng bác Trịnh nói vài câu dặn dò, Hạ Lăng vốn đang ngồi trong quán trà sữa không biết đã rời đi khi nào.

Lúc này Lê Hân mới tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẻ mặt bình tĩnh trên mặt hình như có thể lập tức vỡ nát, bất an và nôn nóng trong lòng muốn đè nén cũng không đè nén được. Hạ Lăng thật sự bị hai câu nói của mình đuổi đi, từ nay về sau Úy Trì Diễm và Úy Trì Giản cũng không đến tìm cậu nữa? Trong lòng Lê Hân không ngừng giả thiết ra những ý nghĩ tốt đẹp như vậy, nhiều một chút cũng không ngại.

Bây giờ làm sao? Chẳng lẽ thật sự phải cuốn gói chạy lấy người? Lần này có phải hay không cậu đi thẳng tới nông thôn xa xôi trồng trọt nuôi heo, hoặc dứt khoát đi tới vùng núi xây nhà sống như vườn người trên núi mới có thể hoàn toàn có cuộc sống yên ổn?

Lê Hân cứ suy nghĩ cuối cùng hung hăng cắn răng – mặc kệ Úy Trì Diễm, mặc kệ Hạ Lăng! Cậu đã hạ quyết tâm phải ở C thị an cư lạc nghiệp, chẳng lẽ bọn họ có thể ép buộc một người dân nhỏ “bèo nước gặp nhau” như cậu sao?! Không đi! Bọn họ muốn gây sức ép thì cứ gây sức ép!

Hạ quyết tâm, Lê Hân đánh trống cổ vũ tinh thần, quyết không để cho cuộc sống của mình bị Hạ Lăng quấy rầy, nên đi đến cửa hàng trông coi thì đến cửa hàng trông coi, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên ngủ thì ngủ.....

Chính là..... chết tiệt cậu không ngủ được!

Giờ phút này Lê Hân đang nằm trên giường ôm chăn nhìn trần nhà tối đen mà khóc không ra nước mắt, hận không thể mua một bình thuốc an thần để chính mình uống vào rồi ngủ tới chết, vậy là xong xuôi hết mọi chuyện.

Từ ngày đó, suốt hai ngày sau Hạ Lăng trời đánh kia không có xuất hiện. Nhưng sự yên lặng quỷ dị này đối với Lê Hân chính là điềm báo trước giông bão! Cậu rất hiểu kiểu người độc ác suốt ngày nghĩ cách vô hình giết người như thế nào. Mấy ngày nay ngay cả thần kinh của cậu hình như cũng trở nên quá nhạy cảm, cảm thấy chính mình có thể ngửi được mùi âm mưu trong không khí!

Rất tra tấn người..... Còn không bằng giải quyết dứt khoát đi!

Lê Hân cảm thấy mình vất vả cả đời quả thực rất uổng phí, quả nhiên thời gian ở trên thương trường người lừa ta gạt ở đời trước quá ngắn, còn chưa có luyện tập ở nhà, cho nên đời này vẫn không đấu lại loại yêu quái không phải người này!

Không thể không nói, Lê Hân tuy rằng không đấu lại yêu quái Hạ Lăng này, càng miễn bàn đến đại vương yêu quái như Uý Trì Diễm, nhưng đối với cách thức hành vi của bọn họ vẫn là có chút hiểu biết.

Nguyên nhân hai ngày Hạ Lăng không đi tới tìm Lê Hân rất đơn giản – hẳn đến C thị là có việc công, cùng bên công ty vật liệu xây dựng bàn bạc việc làm ăn mấy ngàn vạn đến hừng hực khí thế, đương nhiên không có thời gian đến tìm Lê Hân.

Nhưng mà hẳn không đến tìm, không có nghĩa hẳn không thể kêu người đến theo dõi hẳn.

Sau khi báo cho chủ tịch tin đã tìm được người, Hạ Lăng lập tức điều một nhóm người dưới tay Tề Hạo đến xung quanh cửa hàng của Lê Hân tử thủ, canh phòng nghiêm ngặt, căn bản không sợ lại mất dấu cậu. Đến nỗi những câu Lê Hân nói với hẳn trong quán trà sữa, hẳn một chữ cũng không sót lại với chủ tịch, một chữ của cậu hẳn cũng không tin tưởng, càng miễn bàn đến Uý Trì Diễm.

“Cậu ta hôm nay làm cái gì?”

“Giống như ngày hôm qua, buổi sáng mười giờ tới cửa hàng trông coi, giữa trưa ở quán mì bên cạnh ăn trưa, buổi chiều tới thư viện, bốn giờ chiều thì về nhà.”

“Được. Ngày mai trở về A thị, đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Vâng, trợ lý Hạ.”

Cúp điện thoại, Hạ Lăng xoa xoa huyết thái dương, đi đến cửa sổ sát đất quan sát cảnh đêm C thị. Không rực rỡ như thành phố không đêm A thị, nhưng lại có màu sắc yên tĩnh khác biệt. Hạ Lăng nghĩ thầm, cậu bạn nhỏ Lê Hân chọn nơi này, xem như có quan sát. Chỉ hy vọng ngày mai hẳn “mời” cậu trở về A thị, cậu bạn nhỏ không có phản ứng tiêu cực quá lớn là được. Bất quá sau đó không còn chuyện của hẳn, cứ giao cho chủ tịch và cậu chủ lo lắng đi. Nếu sự tồn tại của Lê Hân có thể khiến phiền muộn của chủ tịch và cậu chủ đối với cái chết của cậu cả thoáng tiêu tan.....

Hạ Lăng nghĩ đến đây, trong lòng chợt nhảy dựng, không khỏi cười khổ. Hẳn vẫn kêu gào với Tề Hạo là không biết vì sao chủ tịch và cậu chủ lại để bụng chuyện của cậu bạn nhỏ này, nguyên lai trong tiềm thức của hẳn đang chối bỏ nguyên nhân mà hẳn đã sớm hiểu rõ.

Hơn một năm, hẳn và Tề Hạo đều nhận ra được chủ tịch dần dần không còn quan tâm đến công việc của tập đoàn, mà cậu chủ vốn nên tiếp nhận quyền hành trong lòng rõ ràng có mâu thuẫn. Mà bọn họ đều biết nguyên do trong đó.

Tuy rằng biết không cần phải..... cũng chỉ là chuyện vô ích, nhưng hẳn và Tề Hạo đều vì đã tham gia vào cái kế hoạch độc ác kia mà trong lòng thấy áy náy, nhất là khi xem băng ghi hình của sự cố lúc đó.

Vào ba năm trước, khi chủ tịch hạ lệnh phải tăng mạnh bảo vệ cậu cả, bọn họ nên biết kế hoạch có biến, chính là vào lúc đó bọn họ không ai nhận ra. Tề Hạo vì vệ sĩ dưới trướng không làm tròn nhiệm vụ mà tự trách, cho dù lúc ấy kỳ thật không ai ngăn cản được hành vi tự sát đó của Uý Trì Hi.

Mà khúc mắc của Hạ Lăng đến từ đây, hẳn dường như biết tại sao cậu cả lại biết kế hoạch này, tuy rằng hẳn đối với chuyện này không xác định được, vì lúc đó cũng không có dấu hiệu gì, chính là mỗi khi nhớ tới đều làm cho cả người hẳn lạnh lẽo, phát run không ngừng.

Giống như hiện tại, Hạ Lăng cảm thấy quần áo hơi mỏng trên người không ngăn được hơi lạnh trong phòng khách sạn, thế là chạy tới tắt điều hòa nhiệt độ, lại ở trong bồn tắm lớn xả ra nước ấm đem chính mình

ngâm vào.

X

Cùng lúc đó, ở nhà lớn Úy Trì tại A thị, có một người đã hơn nửa đêm mà vẫn không thể ngủ được.

Trong căn phòng của Úy Trì Hi cây đèn bàn phát ra ánh sáng vàng ấm áp, Úy Trì Diễm ngồi sau bàn học của Úy Trì Hi, nhìn ảnh chụp chung của y và Úy Trì Hi, Úy Trì Giản – một nhà ba người mà sống sờ.

Trên ảnh chụp, Úy Trì Hi mười lăm tuổi tốt nghiệp trung học, tay cầm bó hoa đứng cùng cha và em trai, cười đến vô cùng rực rỡ.

Đây là ảnh chụp chung duy nhất của cả nhà bọn họ, Úy Trì Hi xem như châu báu bỏ vào khung hình. Trước đây, tuy rằng y ngẫu nhiên cũng sẽ quan tâm đến “đứa con” này, nhưng phần lớn chỉ là làm cho có.

Nhưng đứa nhỏ ấm áp này trong lúc y không có ý thức được mà từng chút từng chút đi vào trong lòng y, khiến y không tự giác được mà quan tâm nhiều hơn, để ý càng sâu, thẳng tới khi không kiềm chế được nữa.

Ngày đó y nói với Tiểu Giản, thiếu niên tên Lê Hân kia không phải là Tiểu Hi, kỳ thật là y đang nhắc nhở chính mình. Tiểu Giản nói đã biết, khiến y có chút hoảng hốt.

Chính là y nhện không được. Úy Trì Diễm cảm thấy tâm trí đã sống hơn ba mươi năm của mình co rút lại giống như Tiểu Giản, thậm chí phải bắt lại sự ấm áp tương tự kia.

Hạ Lăng báo lại cậu bé kia muốn sống cuộc sống của chính mình, y không cần biết lý do này là thực hay giả, chính là y sẽ giống đỡ cậu, để cậu sống cuộc sống của chính mình, nhưng phải ở nơi mà y có thể nhìn thấy được. Y cũng không làm cái gì với cậu, y chỉ muốn nhìn thấy cậu bé có quan hệ với Tiểu Hi bình an trưởng thành, sống cuộc sống yên bình.

## 20. Chương 20: Chúng Ta Cần Nói Chuyện

(Thượng)

Lê Hân cảm thấy đầu mình có chút choáng váng.

Mơ hồ nhớ rõ ngày hôm qua bác Trịnh nói đã lát gạch sàn nhà xong rồi, dọn dẹp một chút thì hôm nay có thể dán giấy dán tường. Giấy dán tường có hoa văn hình hoa tử đằng in trên nền màu xám, phù hợp với đèn tường màu vàng ấm áp, vô cùng rực rỡ, có thể phụ trợ thêm cho không khí, ở cửa hàng vật liệu xây dựng cậu liếc mắt một cái liền nhìn trúng kiểu dáng này.

Cho nên Lê Hân nhớ rõ là cậu đang trên đường đi tới cửa hàng, bởi vì mười giờ sẽ có người bên cửa hàng vật liệu xây dựng mang giấy dán tường tới cần cậu ký nhận. Rồi khi cậu đi được nửa đường thì có một chiếc xe màu đen không biết vì sao lại dừng lại bên cạnh cậu, sau khi cửa xe hạ xuống, cậu nhìn vào trong thì thấy lái xe chính là người đã hai ngày không xuất hiện, con người cực kỳ đáng ghét – Hạ Lăng.....

Từ từ..... Hạ Lăng!

Lê Hân ngay lập tức trừng lớn đôi mắt vốn đang nhắm chặt, trong phút chốc cảm thấy mình hoàn toàn thanh tỉnh.

Khốn nạn chết tiệt! Shit! Son of a XX!

Lê Hân ở trong lòng không ngừng dùng những từ ác liệt nhất mà cậu biết mắng chửi không ngừng. Cậu sớm nên biết, cậu rõ ràng đã biết! Cậu biết Hạ Lăng sẽ không đơn giản như vậy từ bỏ ý đồ, sẽ không dễ dàng bị mấy câu của cậu đuổi đi. Cậu nghĩ Hạ Lăng sẽ bàn bạc lại rồi quay lại tìm cậu dùng miệng lưỡi dài ba tấc khuyên cậu thay đổi chủ ý, thậm chí dùng tới phương pháp dụ dỗ ép buộc.

Nhưng thế nào cậu cũng không nghĩ tới, tên chết tiệt này, thế nhưng không nói một tiếng, đầu xuôi đuôi lọt bắt cóc cậu!

Đúng vậy, đây chính là bắt cóc! Tên chết tiệt nào đó một giây trước còn dùng gương mặt tinh anh lừa chết người không cần đèn mạng mỉm cười chào hỏi với cậu, giây tiếp theo liền có người ở phía sau tiêm cho cậu một mũi.

Trước đây Uý Trì Hi hoàn toàn không biết đến thế lực ngầm của nhà Uý Trì, thẳng tới khi biết được mục đích nhận nuôi mình của cha, cậu mới âm thầm làm chút điều tra, không dễ dàng đào ra một góc nhỏ của tầng băng, mà cũng chỉ một góc nhỏ như vậy khiến cậu xác nhận được sự chính xác của đoạn đối thoại giữa Hạ Lăng và Tề Hạo, do đó mất hết toàn bộ hy vọng. Bất quá từ đời trước tới đời này, trải qua thủ đoạn đen tối của nhà Uý Trì, Lê Hân thật sự vẫn chỉ là đại cô nương lần đầu ngồi kiệu hoa.

Chống người ngồi dậy, Lê Hân chỉ cảm thấy tay chân vẫn có chút mệt mỏi. Không biết những người đó tiêm cho cậu cái gì nữa..... Bất quá dựa theo thái độ của Uý Trì Diễm và Uý Trì Giản đối với cậu, hẳn là sẽ không tiến hành thương tổn diện mạo gì với cậu đâu nhỉ?

Lê Hân không khỏi cười khổ, vừa không biết là nên cảm thấy may mắn hay sao, vừa nhìn quanh bốn phía.

Trong phòng rất tối, theo ánh sáng từ ngoài bức màn chiếu vào Lê Hân có thể miễn cưỡng nhìn rõ các đồ vật xung quanh.

Rất tốt, không phải là nhà lớn Uý Trì gia – đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lê Hân.

Cảm thấy tay chân khôi phục được một chút sức lực, Lê Hân chậm rãi đi xuống giường đến bên cửa sổ, lấy tay kéo bức màn ra. Khung cảnh vô cùng quen thuộc lập tức đập vào mắt – tòa nhà cao ngất không xa kia, không phải là CBD (trung tâm thương mại) trụ sở chính của tập đoàn Uý Trì sao?

Quả nhiên trong lúc mê man bị đưa về A thị.....

Cậu vất vả lắm mới rời khỏi nơi này, trốn tránh tới C thị xa xôi, tìm được cửa hàng của cậu, cậu đang lên kế hoạch cho tương lai bình yên an hòa. Tất cả mọi chuyện lại thoát khỏi quỹ đạo mà cậu đã dự tính, lần này còn có thể trở lại hay không.....

Lê Hân cảm thấy sự bình tĩnh giờ phút này của chính mình có chút kỳ lạ. Có lẽ mọi chuyện đã vượt qua khỏi giới hạn nào đó, cho nên làm cậu vốn nên tức giận, phát điên hoặc là bất an, khủng hoảng như trước khi phát hiện ra Uý Trì Diễm theo sát mình, nhưng hết thấy đều không có.

Hiện tại, cậu nên làm sao đây?

(Hạ)

Tầm mắt Lê Hân từ ngoài cửa sổ trở về trong phòng, nhìn tới cánh cửa bên kia. Mà cánh cửa đó, thế nhưng như là cảm ứng được ánh mắt của cậu, đột nhiên mở ra.

Lê Hân theo phản xạ lập tức bước lui vài bước, bình tĩnh kỳ lạ trong lòng chợt bị đánh vỡ. Cậu dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn ra cửa, trong nháy mắt trong đầu hiện lên vài bóng người – người vào là ai? Hạ Lăng? Uý Trì Giản? Hay là..... Uý Trì Diễm?

Đang lúc Lê Hân cảm thấy tim mình đập mạnh tới mức sắp bùng nổ, một người phụ nữ quen thuộc đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu nháy mắt khiến cậu muốn rơi nước mắt.

“Cậu Lê, tỉnh rồi à? Mau uống chút cháo, cậu ngủ suốt hai ngày, hẳn là rất đói bụng.” Âm thanh người phụ nữ rất dịu dàng, giống như đúc trong trí nhớ của Lê Hân. Bà vừa nói vừa xếp đồ lên mâm, sau đó bưng mâm lên trên cái bàn nhỏ bên cạnh giường.

Lê Hân máy móc quay đầu nhìn cái bàn tròn nhỏ, chỉ cần ngửi mùi cậu đã có thể biết đó là món gì – cháo bí đao nấu tôm, đây là món trước đây dì Vân hay nấu cho cậu ăn.....

Người phụ nữ năm nay đã hơn năm mươi tuổi, năm đó Uý Trì Hi vừa mới đến nhà Uý Trì, quản gia liền kêu người phụ nữ gọi là “dì Vân” này đến làm bảo mẫu chịu trách nhiệm mọi chuyện cho cậu, mãi đến khi cậu tốt nghiệp trung học không cần người chăm sóc lo trên lo dưới nữa, dì Vân mới quay lại vị trí cũ của mình ở phòng bếp.

Bây giờ cậu nghĩ đến, em trai mà cậu yêu thương kỳ thật một năm chỉ có thể nhìn thấy một hai lần, mà người cha khi cậu còn nhỏ vẫn muốn quần quít căn bản rất ít quan tâm tới cậu, chỉ có dì Vân, mới là người thân thiết nhất với cậu ở nhà lớn Uý Trì gia.

Nhưng vì sao..... dì Vân lại ở đây?

Trong lúc Lê Hân cố gắng kiềm chế bản thân dần dần bắt đầu run rẩy, dì Vân lại coi sự yên lặng của cậu như di chứng của việc ngủ lâu. Thân hình nhỏ nhắn lại cực kỳ nhanh nhẹn di chuyển tới trước mặt cậu, trước khi cậu phản ứng lại đã lấy tay đặt lên trán cậu. Bàn tay ấm áp, dịu dàng lại có chút thô ráp khiến Lê Hân ngẩn người ra.

“Không có phát sốt..... Bác sĩ Trầm nói sau khi cậu tỉnh lại không có phát sốt thì không có việc gì. Tôi là dì Vân, ngài Uý Trì kêu tôi tới chăm sóc cho cậu. Ngài ấy nói cậu trong sự cố kia.....” Dì Vân cũng không có nói tiếp, hình như là bị lời nói của mình làm nghẹn lại, ánh mắt nhìn Lê Hân vốn có chút lo lắng lại hiện lên một chút phức tạp.

Nhưng bà rất nhanh dời đề tài đi: “Cậu Lê mau ăn chút cháo đi, để nguội thì tanh lắm.”

Lê Hân không xác định được sự khả nghi thoáng qua trong khóe mắt của dì Vân là gì, nhưng cậu nhớ rõ trước đây dì Vân mỗi lần đều nói như vậy với Uý Trì Hi: “Tiểu Hi mau ăn cháo đi, để nguội thì tanh lắm.” Cho nên cậu tạm thời không tính toán tới chuyện mình bị bắt tới A thị, cậu cũng không có nghĩ tới chuyện bác sĩ Trầm trong lúc cậu hôn mê đã chuẩn bệnh cho cậu. Cậu nhìn người phụ nữ trước mặt thấp giọng mở miệng:

“Dì Vân..... tên..... con tên Lê Hân.”

Tiếng nói thực khàn, nguyên nhân là do trong thời gian dài không có uống nước.

Dì Vân chắc là không nghĩ tới câu đầu tiên cậu nói lại là câu này, hơi hơi sửng sốt, bất quá lập tức phản ứng lại, rót một ly nước cho cậu: “Được rồi, Lê Hân.”

Ly nước này giải cứu cổ họng đang khát khô của cậu, cũng áp chế cổ họng cậu sắp không kiềm chế được nữa nghẹn ngào.

Vì che dấu, Lê Hân uống hết nước liền xoay người đi tới cái bàn tròn nhỏ, cúi đầu cầm lấy cái thìa múc cháo vào miệng, vẫn là hương vị thơm mát quen thuộc.

Đúng lúc này, trong phòng bỗng nhiên xuất hiện một hồi tiếng chuông di động. Lê Hân ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra – lúc cậu mới tỉnh lại còn phát hiện không tìm thấy di động của cậu.

Chỉ thấy dì Vân từ trong túi tiền của mình lấy di động ra, bắt cuộc gọi, sau khi nói với đối phương hai câu “đúng vậy”, liền cầm điện thoại đưa tới trước mặt Lê Hân: “Ngài Uý Trì gọi điện thoại tới.”

Lê Hân đột nhiên sợ hãi, nhìn di động trong tay dì Vân cứ như ‘mãnh thú và dòng nước lũ’: “Ai là..... ngài..... Uý Trì?”

(Con mãnh thú dù hung ác, dừng mãnh tới đâu khi gặp dòng nước lũ cũng sợ hãi không dám tiến lên)

“Là ngài Uý Trì Diễm.” Dì Vân không phát hiện ra Lê Hân vô cùng sợ hãi, ba chữ “Uý Trì Diễm” được nói ra không do dự, cầm điện thoại di động của mình đưa tới trước mặt Lê Hân.

Cuối cùng cũng phải dứt khoát rồi? Chung quy cậu cũng phải biết vì cái gì mà y phải tốn nhiều sức lực như vậy đem mình về A thị? Luôn chạy trốn né tránh, không bằng trực tiếp mặt đối mặt nói mọi chuyện rõ ràng?!

Lê Hân một bên giống như tráng sĩ cắt cổ tay, một bên run rẩy nâng tay lên, cuối cùng cầm lấy điện thoại, đưa tới lỗ tai.

Đối phương hình như nghe thấy tiếng động, giọng nói trầm thấp dễ nghe theo sóng điện thoại vào trong tay Lê Hân: “Lê Hân, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

## 21. Chương 21: Lại Chết Lần Nữa

Lê Hân ăn xong cháo, dì Vân lấy một bộ quần áo từ trong tủ quần áo ra đưa cho cậu, ý bảo cậu đi tắm rửa một chút. Lê Hân nhận ra đây chính là quần áo của mình, đây là do khi cậu tới C thị rồi đi mua quần áo mới, so sánh với áo thun T shirt và quần bò mà nói, bộ tây trang hưu nhân giá rẻ này cũng khá chính thức. Xem ra Hạ Lăng kia không những bắt cậu trở về mà còn dọn dẹp căn phòng cậu thuê một chuyến.

Lê Hân cảm thấy mình đối với việc này đã chết lặng, cậu không có cự tuyệt cầm lấy bộ quần áo trong tay dì Vân rồi đi vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Dì Vân mơ hồ nhận thấy tình trạng của Lê Hân có chút không thích hợp. Chính xác mà nói, từ sau khi cậu cúp điện thoại của Uy Trì Diễm thì cậu bắt đầu không nói quá một câu, trên mặt cũng không lộ ra cảm xúc gì, gần như ngẩn ngơ mà ăn hết cháo, ngay đồ ăn sáng cũng ăn hết sạch sẽ.

Dì Vân không biết ông chủ của bà nói cái gì với Lê Hân, nhưng trong lòng nghĩ ông chủ nói bởi vì cậu cùng cậu cả có liên quan nên mới lo lắng cho cậu, cho nên cậu hẳn là không có chuyện gì đâu? Chẳng lẽ vì lát nữa phải gặp ông chủ lớn giúp đỡ cậu cho nên khẩn trương?

Dì Vân tốt bụng trừ lý do đó thì không nghĩ ra lý do nào khác khiến Lê Hân khác thường, nhìn thấy Lê Hân ngoan ngoãn cầm quần áo đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, lúc này mới lắc lắc đầu, nhanh nhẹn thu dọn chén bát, đi xuống phòng bếp rửa chén.

Trong phòng tắm có một bồn tắm mát xa rất lớn. Lê Hân máy móc xả nước ra, thậm chí đến khi nước tràn ra bồn mới tắt nước đi, rồi mới ngấm mình vào. Nếu không phải trước đó dì Vân đã điều chỉnh nước ấm, thì phỏng chừng Lê Hân bây giờ không phải ngấm mình vào một bồn nước lạnh thì cũng là một bồn nước sôi.

Nhiệt độ nước là bốn mươi độ ấm áp làm cho bàn tay không biết từ khi nào đã lạnh như băng của Lê Hân, từ trạng thái chết lặng máy móc mà dần dần thả lỏng. Đôi mắt thần thờ, sợ hãi không biết là bị hơi nước lấy nhiễm hay vì lý do nào khác, mà chứa đầy nước và bất lực.

Trước đó khi nhận điện thoại từ dì Vân, trong lòng cậu cần cù cũ chính mình, cậu nghĩ mình đã có thể bình tĩnh đối mặt; cậu nghĩ đã qua hơn một tháng điều chỉnh, cậu sẽ không giống như lần trước, nghe thấy tiếng nói của người kia, thậm chí còn không có thấy rõ mặt y, liền rất mất mặt mà hôn mê.

Nhưng chuyện tàn nhẫn nhất là, khi chữ đầu tiên mà người kia nói truyền vào trong tai cậu, cậu liền mất đi tất cả khả năng phản ứng của chính mình.

Uy Trì Diễm nói y muốn nói chuyện với cậu.

Y nói y vốn không muốn quấy rầy tới cuộc sống của cậu.

Y còn nói y muốn cậu giúp đỡ hoàn thành một cái tâm nguyện của y.

Một đồng tử ngữ theo sóng điện thoại đi vào trong tai Lê Hân, cậu lại giống như không nghe được đối phương nói cái gì. Lê Hân cảm thấy loại cảm giác này thực xa xôi, cũng rất quen thuộc. Hình như giống như lúc trước sau khi cậu biết được tác dụng của mình, giống như như đúc cảm giác lần đầu tiên đối mặt với Uy Trì Diễm.

Nước đã ngập quá chóp mũi Lê Hân, nước ngập hết toàn bộ cơ thể Lê Hân, Lê Hân cuối cùng nghĩ tới – cảm giác này chính là đau lòng đến chết lặng.

Mà cậu, chính xác thì đã chết một lần.

“Ào ào” một tiếng lớn – bản năng của thân thể cự tuyệt cảm giác hít thở không thông, theo dòng nước chảy trên mặt mang suy nghĩ và lý trí của Lê Hân trở về. Lê Hân ho rồi nhẹ nhàng lấy tay lau nước trên mặt, thuận tiện xoa đi xúc động ở khóe mắt.

Bước ra khỏi bồn tắm lớn đứng trước gương, Lê Hân lau hơi nước ở trên gương, bên trong xuất hiện lên hình ảnh tái nhợt của cậu, gương mặt thiếu niên bị nước nóng làm hiện lên một tia hồng nhạt. Là cơ thể mới này nhắc nhở cậu, cứu cậu trở về, làm cho cậu không thể vì cùng một người, cùng một nguyên nhân, ngu ngốc chết thêm lần nữa.

Thời điểm Lê Hân mặc quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng ngủ, dì Vân đang ngồi trên sofa trong phòng khách, thường thường nhìn qua cửa phòng ngủ. Nhìn thấy cậu cuối cùng cũng xuất hiện lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: “Lê Hân, ngài Ủy Trì phải lái xe tới đang ở dưới lầu chờ cậu.”

Lê Hân gật gật đầu miễn cưỡng cười cười: “Cám ơn dì Vân.”

Nhưng mà dì Vân lại vì tươi cười của Lê Hân mà nháy mắt giật mình – đây là lần đầu tiên Lê Hân cười với bà, nhưng tại sao khi thiếu niên xa lạ này cười lộ lên, lại làm nàng cảm thấy quen thuộc như vậy?

Nhưng mà không chờ bà nghĩ sự quen thuộc này từ đâu mà đến, Lê Hân đã xoay người đi ra cửa.

Lê Hân cảm thấy chính mình vẫn như trước vì cuộc gặp mặt sắp tới mà không yên, chính là vừa rồi trong giây phút sắp chết trong phòng tắm lại là kỳ tích khiến cậu bình thường trở lại.

Kỳ thật cậu rõ ràng biết, thời điểm cậu tỉnh lại trong cơ thể này cậu đã hiểu được, Ủy Trì Diễm, cha nuôi của cậu, đối với cậu chỉ còn là chuyện đời trước. Cho dù đời này gặp lại y, bất quá chỉ là một người xa lạ thôi.

Cho nên dù Lê Hân vẫn đang bất an, nhưng vẫn trấn định ngồi lên ghế sau thoải mái của chiếc xe B màu đen xa hoa, có rèm che. Cho dù phát hiện ra mình đang được đưa tới nơi đã từng sinh sống suốt mười ba năm, cũng như cũ không có bất ngờ cảm thấy kinh hoàng.

Ngoại ô thành phố, nhà lớn Ủy Trì gia.

Hai vị chủ nhân hiện tại của Ủy Trì gia hiếm khi thấy lại cùng ở nhà vào ban ngày.

Bác Du quản gia dọn dọn nhà bếp làm một chút nước hoa quả và vài món ăn vặt nhỏ, bởi vì người khách hôm nay tới rất trọng yếu, không giống nhóm người quyền quý trong thương giới thường lui tới nơi này.

Cho nên khi Lê Hân hít một hơi thật sâu bước ra khỏi cửa xe, đầu tiên là nhìn thấy một ông già mặc một bộ tây trang, chính là bác Du quản gia đầu đầy tóc bạc, vẻ mặt cẩn trọng hơi hơi cúi đầu với cậu, tâm lý vừa được xây dựng trên xe liền bị công phá.

“Chào mừng cậu Lê, ông chủ và cậu chủ đang ở trong phòng khách nhỏ chờ ngài.” Bác Du làm đúng với vai trò của một quản gia, lễ phép dẫn đường cho Lê Hân đi vào trong đồng thời im lặng đánh giá thiếu niên khiến cho hai vị chủ nhân đều mất đi bình tĩnh.

Khi Lê Hân chào hỏi lại ông, bác Du thấy mình bỗng dưng hiểu ra – trong sự lễ phép mang theo bất an, rồi bộ dạng cực lực che giấu, hình ảnh này giống như năm đó ông đưa cậu cả vào cửa lớn, thật sự là quá giống, cho dù thiếu niên bây giờ và cậu cả không có điểm nào giống nhau.

Lê Hân thật sự không ngờ tới mình sẽ được nghênh đón tại phòng khách nhỏ của nhà lớn Ủy Trì gia, bởi vì nơi đó nằm ở bên trong, chỉ có người thân trong dòng họ và bạn thân mới có thể đi vào, những người khác cho dù có thân phận quá trọng đến đâu cũng chỉ giống nhau tiếp đãi ở phòng ngoài. Bất quá cậu càng không nghĩ tới Ủy Trì Diễm và Ủy Trì Giản đều có ở nhà. Dù sao từ khi Hạ Lăng xuất hiện cậu chỉ biết, đối với chuyện của cậu, Ủy Trì Diễm đã bắt đầu muốn tự mình giải quyết, tuy rằng đến lúc này cậu vẫn không biết “Lê Hân” có giá trị gì có thể khiến cho Ủy Trì Diễm coi trọng đến như vậy.

Bất quá không có việc gì cả, phòng khách nhỏ cũng tốt, hai người đều có mặt cũng tốt, hôm nay tốt nhất là đem tất cả mọi chuyện nói cho rõ ràng, khiến cho hai người kia cho cậu trả về C thị, tiếp tục sống cuộc sống không tranh giành của cậu. Chẳng qua lúc này Lê Hân không biết, nguyện vọng này của cậu đã định là không có cách nào thành hiện thực.

## 22. Chương 22: Trở Lại Nơi Cũ

(Thượng)

Cái gọi là “phòng khách nhỏ”, trên thực tế là một tầng nằm ở phía sau của nhà lớn Ủy Trì gia dùng để sinh hoạt thường ngày.

Nhà trước trắng lẹ, phần lớn dùng để tiếp đãi khách lạ, tổ chức yến hội, hai ba tầng lầu còn xây luôn phòng cho khách. Rồi tới chỗ ở phía sau, đồng dạng hoa lệ, nhưng nhiều thêm sự tinh xảo và ấm áp. Nơi này là không gian riêng tư của các chủ nhân nhà Uý Trì, trừ phi được chủ nhân đồng ý, không ai có thể đặt chân vào nơi này.

Cho nên một tầng lầu sinh hoạt thường ngày này nối liền và thông với các gian phòng ngủ ở hai ba tầng lầu trước, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ dùng để tiếp đón một ít người thân của Uý Trì gia và bạn bè, nhưng đại đa số thời gian cũng chỉ có chủ nhân nghỉ ngơi ở bên trong.

Bên trong căn phòng sinh hoạt hàng ngày này có một mặt tường là thủy tinh sát đất, nằm đối diện với nhà trước và một phần lớn vườn hoa của nhà sau. Mỗi khi đến mùa đông, sofa mềm mại sẽ được mang tới đặt gần bức tường thủy tinh, trên bàn trà bày lên các loại coffee, hồng trà và điểm tâm ngọt, để cho các chủ nhân có thể ở trong hương thơm dày đặc mà hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp vào mùa đông.

Chính là, cảnh sinh hoạt hàng ngày trong căn phòng này đã rất lâu rất lâu không có xuất hiện nữa.

Xác thực mà nói, từ sau cái chết của đại thiếu gia Uý Trì Hi, gian phòng sinh hoạt này gần như là xuống cấp thành một lối đi nhỏ, bởi vì hai vị chủ nhân còn lại của Uý Trì gia đều không có tâm tình hẹn nhau ngồi ở đây trao đổi cái gì tình cảm người trong nhà.

Bác Du bắt đầu làm quản gia cho Uý Trì gia từ lúc cha của Uý Trì Diễm nắm quyền. Bốn mươi mấy năm chứng kiến tập đoàn Uý Trì gia nghiêng ngả, một lần chuyển giao quyền lực tràn ngập tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), lại trải qua vô số lần có nguy cơ rung chuyển, cuối cùng cũng nhìn thấy vị đương gia Uý Trì Diễm dẫn dắt Uý Trì gia hôm nay giành được địa vị không thể lay động. Ông thân là quản gia lại được chủ nhân coi là người nhà, đương nhiên là cùng có quan vinh.

Chính là, sau cái chết của Uý Trì Hi, tất cả đều trở nên không còn quan trọng.

Bác Du mỗi ngày đối mặt với căn phòng lớn dần trở nên lạnh như băng, không có một chút vui vẻ hạnh phúc, cảm thấy việc cậu cả một lần nữa có thể cùng ông chủ ngồi ở trong căn phòng sinh hoạt phơi nắng, cả người vui vẻ uống trà, nói chuyện phiếm, đó chính là điều hạnh phúc nhất mà Uý Trì gia không thể nào đuổi kịp.

Cho nên, thiếu niên tên là Lê Hân này, rất trọng yếu – bác Du lúc này đây vừa nghĩ tới ông chủ và cậu chủ đang chờ trong căn phòng sinh hoạt, vừa không dấu vết liếc mắt nhìn thiếu niên đi theo phía sau hai bước một cái, bước chân nhanh chóng đi tới đích.

Lại một lần nữa đặt chân lên nơi từng sinh sống mười ba năm, đương nhiên không thể tránh việc nhớ lại những kỷ niệm. Mà không biết những kỷ niệm đó là hạnh phúc hay là đau khổ, Lê Hân đi qua hành lang dài giữa nhà trước và nhà sau, thời điểm xuyên qua bức tường thủy tinh sát đất nhìn thấy hai dáng người quen thuộc trong căn phòng sinh hoạt, cảm xúc của cậu lên tới đỉnh điểm.

Lúc này Lê Hân mới hiểu hết mọi chuyện, tất cả những điều mình tự an ủi và xây dựng tâm lý điều là vô ích. Cho dù cậu lại khuyên giải an ủi chính mình, nói cậu hiện tại cùng hai người kia đã cách xa nhau kiếp trước kiếp này, không còn liên quan, cậu cũng biết điều này bất quá chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

“Ông chủ, cậu chủ, cậu Lê tới rồi.”

Tới nơi cần đến, quản gia dẫn đường ở phía trước một bên cung kính tránh sang bên cạnh, một bên thông báo với ông chủ ở bên trong, một bên đối với Lê Hân làm tư thế “mời vào”.

Tầm mắt Lê Hân nhìn chăm chú cánh cửa gần trong gan tấc – chỉ cần bước qua khỏi cánh cửa này, cậu sẽ lại thấy cha và Tiểu Giản, ngực từ từ đập dữ dội hơn.

“Cậu Lê?” Mắt thấy Lê Hân chậm chạp không động đây, bác Du nhẹ giọng mở miệng nhắc nhở.

Lê Hân hơi hơi ngẩng đầu nhìn bác Du. Đầu ông đã đầy tóc bạc tuy rằng vẫn như trước nói năng thận trọng, nhưng trong đôi mắt cơ trí nhìn thấu gió sương lại hiện ra tình cảm nhẹ nhẹ khiến cậu xem không hiểu.

Lê Hân âm thầm hít sâu một hơi – đều đã đến nơi này, chẳng lẽ cậu còn có đường lui sao?

Thế là chậm rãi nhấc chân, nhẹ nhàng hạ xuống. Từng bước rút ngắn khoảng cách, cậu liền bước vào bên trong, vừa ngẩng đầu, nhìn một cái liền thấy hai người đang ngồi ngay ngắn trên sofa. Mà quần gia ở phía sau đã hoàn thành nhiệm vụ liền yên lặng cáo lui.

Trong lòng Lê Hân bỗng nhút nhát. Úy Trì Giản thật ra không cần nhắc tới, cậu giống như trên các bài báo, tạp chí, tin tức TV ở bên ngoài đã đưa tin, không có gì nhầm lẫn, Úy Trì Diễm giống như trong trí nhớ của cậu, giống y như đúc người đàn ông hơn một năm trước.

(Hạ)

“Lê Hân, ngồi.” Vì tuổi tác của đối phương và thân phận của chính mình, Úy Trì Diễm không giống như quần gia vì công việc hoặc Hạ Lăng giả bộ gọi một thiếu niên nhìn qua có vẻ là khoảng mười sáu mười bảy tuổi là “cậu Lê”.

“..... Ngồi Úy Trì.” Lê Hân biết giọng nói của mình lúc này nghe có chút chua chát ngập ngừng, chính là cậu không thể không chế. Ở trong căn phòng sinh hoạt đầy hơi lạnh của máy điều hòa, sau lưng cậu không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Chỉ bảo trì lý trí thanh tỉnh và vẻ mặt trấn định đã muốn tiêu hao hết sức lực cả người cậu.

Úy Trì Diễm ra dấu bảo Lê Hân ngồi vào cái ghế sofa dành cho một người, nằm đối diện với cái ghế hình chữ L mà y đang ngồi, mà Úy Trì Giản đang ngồi trên một cái ghế dành cho một người ở xa.

“Uống cái gì?” Nhìn thấy Lê Hân ngồi xuống, Úy Trì Diễm lại hỏi.

“..... Vậy hồng trà, cảm ơn.” Lê Hân trả lời lung tung một câu. Bởi vì ngồi quá gần, cậu thậm chí có thể cảm thấy dòng khí xung quanh người Úy Trì Diễm biến hóa theo động tác của y, điều này càng làm cho cậu càng buồn bực trong lòng.

Úy Trì Diễm nghe vậy, người có địa vị cao như y lại đi rót trà cho người có địa vị thấp như Lê Hân. Tiện tay lại đặt sữa với đường trước mặt cậu. Nhưng mà Lê Hân lại coi như không thấy, cầm lấy tách trà uống một ngụm.

Động tác nhỏ bé như vậy lại làm cho Úy Trì Diễm phải nheo mắt lại nhìn, tinh tế chăm chú nhìn Lê Hân, nhìn miệng cậu nuốt xuống, đem cái ly đặt lại giữa đĩa, rồi sau đó vô thức vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng vuốt lên miệng tách hình tròn.

Động tác này của Lê Hân giống như một người trong trí nhớ khiến tâm trạng vốn bình thản của Úy Trì Diễm chợt nổi lên xao động. Nhìn Lê Hân đang nhìn màu sắc trong trẻo của nước trà trong cái tách, bên trong ánh mắt Úy Trì Diễm nhìn Lê Hân lại thêm vài phần phức tạp cùng không thể tin.

Ngay tại thời điểm Úy Trì Diễm cảm thấy bất ngờ, Úy Trì Giản ở bên cạnh một mực im lặng lại đột nhiên mở miệng: “Tạo sao lại bỏ đi?” Đi thẳng vào vấn đề, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn, nhưng trong đó lại ẩn chứa một chút tủi thân không hiểu vì sao.

Lê Hân cũng không có nghe ra, cậu chỉ cảm thấy cuối cùng cũng có thể tiến vào vấn đề chính.

“Tôi đã nói với cậu Hạ Lăng, tôi cảm ơn ý tốt của hai vị, nhưng không nghĩ tới sẽ nhận.”

“Nguyên nhân?” Lửa giận của Úy Trì Giản tiếp tục tích tụ.

Lê Hân nhìn Úy Trì Diễm không có ý muốn chen vào cuộc đối thoại của cậu với Úy Trì Giản, thế là tiếp tục trả lời: “Tôi biết tình trạng cơ thể của tôi không tốt lắm. Bất quá chính vì điều này, tôi mới muốn nhân lúc còn sống, đi làm chút chuyện mình muốn làm. Sự trợ giúp của hai vị cho tôi đã quá nhiều.” Lê Hân nói chính là số tiền hai mươi vạn mà tập đoàn Úy Trì thay mặt cậu trả cho bệnh viện và an ủi cậu.

“Ở A thị cậu cũng có thể làm chuyện cậu muốn làm.”

“Nơi này rất phồn hoa vội vã, chi phí cho cuộc sống rất cao, đối với cơ thể của tôi cũng không có lợi.” Nước tới đất ngăn, Lê Hân thấy rằng bản thân từ từ đối đáp trôi chảy, bắt đầu trầm tĩnh lại.

Nhưng mà Úy Trì Giản cũng không chấp nhận lý do này: “Nếu như đồng ý đề nghị lúc trước, sẽ không có cái gọi là lo lắng chi phí cuộc sống.”

Uý Trì Giản biết mình canh cánh chuyện Lê Hân rời đi chính là một loại di tình(chuyển dời tình cảm), hẳn tuy rằng nói với cha hân thiếu niên này không phải là anh trai của hân, chính là hân nhin không được cảm thấy anh hân lại một lần nữa không nói một tiếng rời xa hân. Buổi tối hôm đó, hân phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể kiềm chế xúc động của bản thân không tự mình đến C thị mang cậu về.

Nhận ra Uý Trì Giản đang tức giận, Lê Hân lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười – hai người kia rốt cuộc là muốn làm gì? Thật sự trên thế giới này có người gốc đến mức đuổi theo người khác cho tiền? Nếu thật sự có, cũng không nên là hai người này chứ.....

Lê Hân nghĩ như thế, không tự giác đem tầm mắt lướt qua Uý Trì Giản dừng lại trên người Uý Trì Diễm, nhưng một cái liếc mắt, lại làm cho tâm trạng của cậu nguyên bản đã thả lỏng lại trở nên căng thẳng – ánh mắt đó là sao?

Người bình thường đều không chịu nổi khí thế không giận tự uy của Uý Trì Diễm, khi y tận lực nhìn chăm chú một người sẽ khiến người đó cảm thấy lạnh lẽo, huống chi là người mang một bí mật thật lớn như Lê Hân? Cậu bất quá chỉ nhìn thoáng qua, liền xem ánh mắt chăm chú của Uý Trì Diễm nhìn cậu như là ánh mắt của độc xà nhìn con ếch, khiến cậu không khỏi rung mình một cái.

Thế là Lê Hân vừa nghĩ, một câu nói không lịch sự lập tức ra khỏi miệng: “Hai vị đến tột cùng là vì cái gì mà muốn giữ tôi, một người không thân cũng không quen ở lại A thị?”

## 23. Chương 23: Luôn Luôn Có Biện Pháp

“Hai vị đến tột cùng là vì cái gì mà muốn giữ tôi, một người không thân cũng không quen ở lại A thị?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lê Hân liền lập tức hối hận, hối hận không thể tát mình một cái. Cậu bị ánh mắt có thể nói là “hung tợn” của Uý Trì Diễm vô duyên vô cớ nhìn chăm chăm dọa rồi, cho nên mới hoảng hốt hỏi một câu như thế.

Đúng vậy, vì cái gì?

Cậu biết khi đó tập đoàn Uý Trì chủ động thay cậu trả viện phí cho bệnh viện cũng cho cậu một số tiền lớn để an ủi cậu. Cậu gần như phát điên liên tục hỏi “vì cái gì”.

Vì cái gì Uý Trì Giản xuất hiện trước mặt cậu?

Vì cái gì bọn họ vô duyên vô cớ trả viện phí cho cậu?

Vì cái gì Uý Trì Diễm muốn làm lớn chuyện, phái người đi tìm cậu?

Lê Hân vẫn như vậy lừa mình dối người tỏ vẻ nghi ngờ, lại nói thời điểm nghe những lời này Uý Trì Diễm gần như không nhin được cười khổ –

Người tên “Lê Hân” này, cơ thể này, mối liên hệ duy nhất với Uý Trì gia, trừ bỏ “cậu” và Uý Trì Hi đều là người bị hại trong sự cố kia, thì còn có thể là cái gì? Nguyên nhân hiện tại khiến hai người kia cẩn thận cậu không buông, trừ bỏ mối liên hệ duy nhất này, có thể là cái gì?

Cho nên Lê Hân kỳ thật là biết nguyên nhân, luôn luôn biết, cậu chính là không muốn nghĩ tới, không muốn thừa nhận mà thôi.

Thời điểm cơ thể kiếp trước trở nên lạnh lẽo, cậu từng nghĩ tới, không biết cha và em trai có hay không vì cái chết của cậu mà có một chút khổ sở. Hiện tại cậu đã biết, hai người mà cậu quan tâm nhất đối với cái chết của không phải là hoàn toàn không đau lòng.

Chính là chuyện xảy ra thình lình như vậy cũng không thể làm cho cậu cảm thấy có chút an ủi nào, ngược lại làm cậu cảm thấy chua xót không thôi. Rất nhiều chuyện sai lầm không thể bù đắp lại, cậu từng chấp nhận chuyện như vậy rồi lại không chịu nổi sự thật mà đưa ra lựa chọn. Nhưng cậu không thể chấp nhận chuyện mình cả đời này bị thương hại, cả đời trở thành một túi da (túi da: chỉ những người vô dụng, không làm được gì) đối lấy việc trở thành đối tượng bồi thường của bọn họ.

Uý Trì Diễm và Uý Trì Giản bởi vì cảm xúc thành linh dao động và lời nói mang chút chất vẩn của Lê Hân mà song song giạt mình. Cha con hai người cực kỳ ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, lại vì đau xót bỗng nhiên hiện lên trong mắt đối phương vì lời nói của Lê Hân mà đồng thời dời tầm mắt đi.

Căn phòng sinh hoạt trong thời gian ngắn nhất thời rơi vào yên lặng khiến người khác hít thở không thông.

Lê Hân do trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ quá nhiều mà khiến lòng chua xót không chịu nổi, nhưng mà cậu biết trong giờ phút này cậu không nên im lặng giống như hai người kia, bởi vì “Lê Hân” không nên im lặng giống như hai người kia, dù sao thì “cậu” cũng chỉ là một người qua đường vô tội cái gì cũng không biết mà thôi.

Cho nên Lê Hân cực lực khống chế bàn tay đang run nhè nhẹ, giả vờ bưng cái tách lên uống một ngụm nước trà, áp lực khiến khóe mắt nóng rực, thanh thanh giọng cậu lần thứ hai mở miệng: “Tôi nghĩ cậu Hạ Lăng hẳn là đã nói cho hai vị biết, tôi tính toán ở gần đại học C thị mở một quán coffee, hiện tại việc trang hoàng đã gần hoàn tất, không lâu là có thể khai trương.”

Lê Hân thoáng dừng lại một chút, bởi vì cậu lại thấy ánh mắt Uý Trì Diễm lần thứ hai nhìn sang trên người cậu: “Tôi ở C thị đã có kế hoạch cho tương lai, tôi hy vọng có thể một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống. Sự “chăm sóc” của hai vị dành cho tôi đơn giản là vì vì..... cậu cả Uý Trì. Nhưng nếu hai vị thật sự muốn trợ giúp tôi, hy vọng hai vị có thể tôn trọng quyết định của tôi.”

Lê Hân nói xong liền im lặng, chờ đợi câu trả lời thuyết phục từ hai tên khốn nạn theo chủ nghĩa cường quyền. Thật ra cũng nhờ phúc của sự chua xót trong lòng vừa rồi, từ lúc bước vào cánh cửa lớn Uý Trì gia thì lúc này đây là lần đầu tiên cậu chân chính bình tĩnh, cũng không lo lắng trước ánh chăm chỉ của Uý Trì Diễm giống như vừa rồi, thậm chí thời điểm nói ra “cậu cả Uý Trì” cũng không có gì khác thường.

Nhưng mà hai cha con kia đều không lập tức trả lời.

Uý Trì Giản là hoàn toàn lặng yên, có lẽ là còn chưa hồi phục lại từ chuyện vừa rồi. Mà Uý Trì Diễm thì cầm lấy ấm trà, rót thêm vài giọt vào tách trà vẫn còn đầy tám phần của Lê Hân. Lê Hân phản xạ muốn nâng tay nhẹ đỡ ấm trà ý bảo đã đủ, nhưng không thấy Uý Trì Diễm buông ấm trà xuống, đôi mắt lại tối thêm vài phần.

“Chuyện này không vội.” Cuối cùng Uý Trì Diễm nhìn gương mặt thiếu niên tinh xảo của Lê Hân chậm rãi mở miệng, “Chuyện ở C thị cậu không cần lo lắng. Công việc sắp tới của Hạ Lăng ở đây, cậu ta sẽ chăm sóc quán của cậu.”

Rõ ràng là chính sách kéo dài, Lê Hân nhú mày lại, trong lòng thật sự không muốn lại cùng hai người này dây dưa: “Ngài Uý Trì, tôi nghĩ tôi đã nói rõ suy nghĩ của mình, tôi hy vọng có thể mau chóng trở về C thị.”

“Lê Hân, tôi chỉ là cảm thấy nếu cậu có thể ở lại A thị, tôi và Tiểu Giản có thể chăm sóc cho cậu nhiều một chút. Nhưng lần này không phải là ép buộc, chính là hy vọng cậu có thể suy nghĩ lại, không phải như lần trước một mình bỏ đi. Trước khi cậu tỉnh lại, bác sĩ Trầm đã kiểm tra qua, tình trạng cơ thể của cậu vô cùng không ổn.” Uý Trì Diễm bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục) khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ) mà tứ lạng bạt thiên cân (dùng sức rất nhỏ giải quyết việc rất lớn).

Nhưng mà, ai nghe được đều sẽ biết, cái gọi là “không phải là ép buộc” tuyệt đối chỉ là nói một cách dễ nghe, bằng không Hạ Lăng cũng không cần khiến cậu hôn mê rồi lên lút đem về.

Lê Hân nghe vậy trong lòng không khỏi thở dài – cậu đã sớm biết lần này không dễ dàng thần không biết quỷ không hay mà chạy thoát như lần trước, tuy rằng thất vọng, nhưng câu trả lời của Uý Trì Diễm cũng không ngoài ý muốn của cậu, chính là trong lòng càng thêm nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng thăm mắng hai tên ra vẻ nghiêm trang trước mắt này là khốn nạn. Nhất là Uý Trì Diễm, trước đây cậu vì cái gì mà lại ngưỡng mộ người cha nuôi có thể so sánh với ác ma này? Con mắt quả thực là bị dính cứt trâu!

“Nếu như ngài Uý Trì đã nói thế, tôi đây trước hết xin tạm biệt.” Biết hôm nay khẳng định không thể đồng ý, Lê Hân rõ ràng muốn rời đi.

Mà lần này Uý Trì Diễm chưa lên tiếng ngăn cản, Uý Trì Giản đã lên tiếng: “Được, hai ngày tiếp theo cậu trở về nghỉ ngơi cho tốt. Căn phòng kia là tài sản của Uý Trì gia, cậu có thể an tâm ở lại.”

Lê Hân không biết phải trả lời như thế nào, đành phải gật đầu đứng dậy, khước mắt nhìn thoáng qua, phát hiện bác Du không biết từ lúc nào đã đứng chờ ngoài cửa chuẩn bị đưa cậu ra ngoài.

Thời điểm Lê Hân sắp bước ra khỏi cánh cửa của căn phòng sinh hoạt, Uý Trì Diễm đột nhiên mở miệng hỏi: “Đúng rồi Lê Hân, dì Vân chăm sóc cậu tốt chứ?”

Lê Hân dừng lại một chút, trong lòng không hiểu vì sao có chút kích động, quay đầu lại nhìn về mặt thân thiết của Uý Trì Diễm, chỉ trả lời: “Dì Vân làm tốt lắm, cảm ơn.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Uý Trì Diễm nhìn như có vẻ vừa lòng gật gật đầu, cuối cùng bảo bác Du có thể tiễn khách.

Xuyên qua lớp thủy tinh nhìn bóng người của Lê Hân đi theo bác Du xa dần, Uý Trì Giản vừa mới bị ngăn lại nhúu chặt mày lạnh lùng hỏi: “Nếu như cậu ta nhất định muốn về C thị, chẳng lẽ thật sự để cậu ta quay lại?”

Trước ngày hôm nay có lẽ còn có thể, dù sao thế lực ngầm của Uý Trì gia cũng không phải tầm thường, nếu cậu bạn nhỏ này đã muốn đi, y đương nhiên sẽ không làm ra những chuyện quá đáng như bắt cóc. Chính là sau khi có cuộc nói chuyện vừa rồi....

“Tiểu Giản đừng nóng vội, rồi sẽ có biện pháp làm cậu ta tự nguyện lưu lại.”

Uý Trì Diễm không có quan tâm đến tâm tình tức giận của con trai. Y cúi đầu nhìn tách hồng trà của Lê Hân đã uống qua, lại duỗi tay bưng tách trà trước mặt mình uống một ngụm.

Hương vị tinh khiết và hơi chua lan tràn ở trong miệng, Uý Trì Diễm buông tách trà, lấy ngón trỏ vuốt nhẹ lên miệng tách hình tròn – nước trà trong suốt, không thêm sữa không thêm đường, cách uống trà của người Trung Quốc, cũng là cách uống trà của Uý Trì Hi.

## 24. Chương 24: Được Bao Dưỡng?

Mấy ngày nay, kể từ lúc sống lại Lê Hân có thể nói là vô cùng nhàn nhã, vô cùng thoải mái.

Trời sáng, dì Vân đã sớm chuẩn bị tốt bữa sáng dinh dưỡng ngon miệng. Ăn xong bữa sáng, cậu có thể ở phòng sách xem sách, chơi máy tính, chờ dì Vân đến gọi cậu xuống ăn cơm trưa. Rồi cậu có thể ngủ một giấc ngủ trưa ngon lành, đợi cho đến khi không còn ánh mặt trời gay gắt là có thể tỉnh lại đi xuống dưới lầu, ở dưới có một vườn cỏ lớn và hồ nhân tạo vừa lúc có thể đi dạo. Buổi tối cũng không có chuyện gì, tắm rửa xong thì đi xem TV sau đó thì chuẩn bị lên giường ngủ.

Uý Trì Diễm dù sao cũng không có hạn chế cậu ra ngoài, cho nên Lê Hân có một ngày từng đi lòng vòng trên đường phố ở CBD cách đó không xa, cũng chính vào ngày đó, điện thoại và ví tiền biến mất khỏi người cậu đều qua tay dì Vân mà trở lại với cậu. Bất quá khi cậu đi tới gần nhà ga hoặc bến xe, luôn luôn thấy người đàn ông mặc đồ đen không biết từ đâu đi ra, cung kính mời cậu về nhà.

Không cần sáng đi tối về làm công kiếm tiền, cũng không cần trần trọc kế hoạch trốn đông trốn tây, ngay cả cửa hàng ở C thị mà cậu quan tâm nhất, bác Trịnh đốc công cũng đã sớm gọi đến nói cậu Hạ gì đó làm việc vô cùng chu đáo. Không chỉ có công trình tiến triển nhanh chóng, vật liệu xây dựng của hàng giao tới còn được chiết khấu lớn, tiềm kiếm không ít tiền. Hiện tại chỉ cần trang bị tốt thiết bị cho nhà bếp, đem sofa, bàn ghế vào là có thể khai trương.

Như vậy ba bốn ngày nay, Lê Hân cuối cùng mới chậm rãi nghĩ tới – cậu hiện tại xem như..... Được bao dưỡng?

Loại giấc ngộ này làm cho Lê Hân dở khóc dở cười, rút kinh nghiệm xương máu, cảm thấy không thể tiếp tục như thế nữa, nếu không cậu sẽ thật sự rơi vào đại kế kéo dài của Uý Trì Diễm.

Lúc ăn sáng, Lê Hân vừa ăn sủi cảo pha lê tôm\* do dì Vân tỉ mỉ làm vừa hỏi: “Dì Vân, dì có thể liên lạc với ngài Uý Trì không?”

Dì Vân đang múc thêm cháo cho Lê Hân, nghe cậu hỏi thế cảm thấy có chút khó xử: “Dì chỉ có thể gọi cho quản gia của nhà lớn, ông ấy có thể liên lạc với ông chủ. Tiểu Hân muốn tìm ông chủ?”

Trong mấy ngày vừa qua, dì Vân đã rất quen thuộc với Lê Hân, xưng hô lúc đầu là “cậu Lê”, chuyển thành “Lê Hân”, cuối cùng biến thành “Tiểu Hân”

Bất quá mỗi lần dì Vân kêu như thế, trong lòng lại có một loại ảo giác hoảng hốt – Tiểu Hân, Tiểu Hi..... Nhìn đứa nhỏ xinh đẹp này ăn cơm của mình nấu đến ngon lành, giống như đứa nhỏ mà dì chăm sóc từ nhỏ đến lớn xuất hiện trước mặt dì.

Lê Hân không ngờ, đương nhiên nhìn ra được sự khác thường của dì Vân, cũng đoán ra được khi dì gọi tên mình trong lòng đang nghĩ đến kiếp trước của mình. Lê Hân không khỏi cảm thấy khổ sở, bởi vì cậu biết người phụ nữ từng hết lòng chăm sóc cậu thật sự vì cái chết của Uý Trì Hi mà đau lòng, chính là cậu không có cách nào an ủi dì.

Lại ăn một viên sủi cảo tôm, Lê Hân trừng mắt nhìn: “Dạ, con có chút chuyện muốn tìm ngài Uý Trì, có thể gọi cho ngài ấy một cuộc điện thoại thì tốt rồi. Không đến vạn bất đắc dĩ, cậu không muốn gặp Uý Trì Diễm, kỳ thật cho dù chỉ là gọi điện thoại thì cậu cũng không muốn.”

“Được, dì đi hỏi quản gia một chút.” Dì Vân một lời đáp ứng, lại thúc giục Lê Hân ăn nhiều một chút. Dì từ bác sĩ Trầm mà biết được cơ thể đứa nhỏ này rất không tốt, thế là chăm sóc càng thêm để bụng.

Lúc Uý Trì Diễm nhận được điện thoại của Lê Hân là đang ở trong văn phòng xử lý tài liệu. Nghe âm thanh trong trẻo của thiếu niên từ trong đi động truyền đến ngay cả vẻ mặt lạnh lùng cũng dịu đi. Mấy ngày nay, y đích xác có chút bận, nhưng cũng không thể phủ nhận là y đang cố ý chờ đợi Lê Hân chủ động liên hệ với y. Đối phương có điều cầu, y mới có thể quang minh chính đại đưa ra điều kiện.

Có khoảng cách hòa hoãn, Lê Hân đối với tiếng nói trầm thấp quen thuộc ở đầu bên kia càng có nhiều năng lực chống lại, gần như có thể làm được tâm như chỉ thủy (tâm trạng bình thản, không dao động trước những khó khăn).

“Tôi hy vọng có thể quay về C thị.”

“Lê Hân, tôi nói rồi mong cậu suy nghĩ lại.”

Lê Hân chỉ cần tưởng tượng là có thể miêu tả ra bộ dáng duy ngã độc tôn (tự cho mình là cao quý nhất) khốn nạn của Uý Trì Diễm đang ngồi trong văn phòng xa hoa ở tầng cao nhất, cậu cảm thấy hàm răng có chút ngứa.

“Lo là kết quả vẫn như cũ, tôi muốn quay về C thị.” Lê Hân lúc này không đợi Uý Trì Diễm nói tiếp lời phản đối tiếp theo, một hơi nói tiếp, “Cửa hàng của tôi đã trang hoàng gần xong, đang chờ tôi về khai trương. Tôi hiện tại ở trong căn phòng của ngài Uý Trì cung cấp, chi phí ăn mặc đều do ngài chi trả. Chính là tập đoàn Uý Trì chưa chắc đã nuôi tôi như vậy cả đời? Tôi còn chưa muốn rơi vào nông nổi miệng ăn núi lở đâu.”

Nhưng mà Uý Trì Diễm vẫn như trước bất vi sở động (đã chú thích chương 23): “Hạ Lăng còn phải ở C thị một thời gian. Cậu ta sẽ giúp cậu thuê hai sinh viên vừa học vừa làm, cho dù không có ông chủ ở đó, quán coffee của cậu vẫn có thể thuận lợi khai trương, cậu chỉ cần chờ về lấy lợi nhuận là tốt rồi, sẽ không đến nỗi miệng ăn núi lở.”

Lúc này Lê Hân thật sự đang nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm gần như là từ cổ họng mà nói: “Tôi không thuê nổi người đường đường là trợ lý riêng của chủ tịch tập đoàn Uý Trì làm việc cho tôi.....”

Uý Trì Diễm thông qua sóng điện thoại cũng nghe ra Lê Hân đang phát điên, khóe môi thế nhưng lại mỉm cười, tiếp tục khinh miêu đậm tả (chú thích chương 23): “Không sao cả, Hạ Lăng nói là nhắc tay chỉ lao (thuận tay mà làm).”

“Ông đây là đang giam cầm phi pháp ngài-Uất-Trì.....” Lê Hân thật rất tức giận, đối mặt với đối thủ cấp bậc Uý Trì Diễm, rất nhanh đã bị bức tới có miệng mà không nói được gì. Uý Trì Diễm còn nghe được được tiếng kinh hô của dì Vân, hiển nhiên là bị Lê Hân lên án “giam cầm phi pháp” dọa tới rồi.

Đúng lúc này, cửa văn phòng bị nhẹ nhàng gõ vài cái, lập tức một bóng người cao lớn đi đến, là Tề Hạo, trong tay còn đang cầm một tập tài liệu.

Uý Trì Diễm nâng tay bảo hấn đợi một lát, lắng nghe tiếng Lê Hân đang luống cuống tay chân an ủi dì Vân, cuối cùng đứng lúc lên tiếng khai ân: “Lê Hân, không bằng chúng ta thương lượng đi. Cậu có thể trở về C thị chủ trì việc khai trương. Bất quá sau khi khai trương phải quay về A thị. Bác sĩ Trầm có nói qua với tôi, tháng sau sẽ kiểm tra tổng quát toàn thân cho cậu.”

Kỳ thật Trầm Quân Phiền lúc Lê Hân hôn mê cũng đã kiểm tra gia, bởi vì Lê Hân có uống thuốc, tình huống của cậu không có chuyển biến xấu. Còn việc tháng sau kiểm tra toàn thân, cũng có thể lập tức sắp xếp theo. Dù sao cũng đã thả người về C thị, công việc của Hạ Lăng cũng đã xong, liền tùy tiện cho cậu một cái lý do giả, để cho cậu ở C thị sơn linh thủy tú (ý nói nơi có phong cảnh đẹp) nghỉ ngơi cho thật tốt.

Tính toán của Uý Trì Diễm thế nào, Lê Hân dù không biết hết toàn bộ cũng có thể đoán ra vài phần. Nhưng cũng chỉ trở mắt nhìn người khác cầm dao cắt miếng thịt bò là cậu, Lê Hân cũng đành bất chấp, trước hết rồi đi rồi tính toán sau. C thị dù có Hạ Lăng, cũng còn đỡ hơn ở A thị có hai tên khốn nạn ngang ngược! Đến lúc đó cậu có trở về hay không, còn chưa biết trước được đâu.

Thế là Lê Hân đồng ý, liền quyết định như thế, lập tức hung tợn cúp điện thoại.

“Tiểu Hân, con không muốn ở lại A thị?” Dì Vân ở một bên lo lắng hỏi. Dì vốn đang rửa chén, rửa xong liền đi ra vừa vặn nghe được một câu Lê Hân lên án Uý Trì Diễm giam cầm phi pháp, không rõ sự tình ngọn nguồn đương nhiên bị dọa không nhẹ.

Lê Hân cũng không biết phải giải thích làm sao, chỉ có thể chậm rãi trả lời: “Dì Vân, việc này có chút phức tạp.”

Bên này Lê Hân đang vò đầu ngãi má không biết phải làm thế nào cho phải, bên kia Uý Trì Diễm buông điện thoại xuống, vẻ mặt mỉm cười vừa rồi lập tức mất đi chuyển thành lạnh lùng.

“Điều tra như thế nào rồi?”

Tề Hạo cung kính đưa tài liệu qua, một bên trả lời: “Thân phận thật sự của Lê Hân này quả thật không đơn giản, bất quá chuyện chủ tịch lo lắng, không có điều tra chuyện gì bất thường.”

\*Sủi cảo pha lê tôm:sủi cảo pha lê là loại sủi cảo có lớp vỏ mỏng tới mức nhìn thấy nhân bên trong

## 25. Chương 25: Khai Trương Đại Cát

Góc đường Lăng Trữ gần trường đại học sắp có một quán coffee khai trương. Xuyên qua bức tường thủy tinh bên ngoài quán coffee, trang trí xinh đẹp ấm áp bên trong nhìn một cái không xót gì, không chỉ có lầu một có thể uống coffee, trên lầu hai còn có kệ sách, mỗi một chỗ ngồi đều có một cái nệm lót, nhìn thoáng qua liền thấy thực mềm mại thoải mái. Không chỉ có như thế, nghe nói chủ quán coffee là một đại soái ca (anh đẹp trai =))), không chỉ có ngoại hình đẹp, quần áo mặc trên người cũng rất tốt, tính cách cũng thực dịu dàng, tươi cười trong sáng lập tức có thể đánh trúng tâm hồn thiếu nữ của vô số động vật giống cái.

Hiện tại, Lê Hân dưới “hộ tống” của vệ sĩ do Uý Trì Diễm phái tới cuối cùng cũng trở về C thị, thời điểm cậu khẩn cấp đến kiểm tra cửa hàng mà cậu tâm tâm niệm niệm, tin tức nghe được từ những người dân xung quanh làm cậu vừa vui vừa hận – vui chính là, xem ra quán coffee còn chưa có khai trương, cũng hấp dẫn phần đông ánh mắt; mà hận chính là, bắt đầu từ bao giờ mà trong quán của cậu có một cái truyền thuyết “Ông chủ vạn người mê” vậy?

“A? Tiểu Lê, cháu đã trở lại? Bà nội cháu có khỏe không?” Trịnh đốc công đang ở trong quán làm những công đoạn cuối cùng, thấy Lê Hân mở cửa bước vào tức khắc liền quan tâm hỏi han.

Bà nội? Lê Hân không hiểu gì hết, bất quá nghĩ lại thì, có thể là cái cố Hạ Lăng kia nói dối để lừa bác Trịnh, thế là liền lung tung gạt đầu: “Dạ, rất tốt. Tình hình trong quán sao rồi?”

“Chuẩn bị tốt lắm, chờ chúng ta đem rác ở phía sau chỗ đi thì đại công liền cáo thành. Vừa lúc cháu đã trở lại, có thể nghiệm công.” Bác Trịnh nói xong liền dẫn Lê Hân đi xem xét chung quanh quán, thỉnh thoảng chỉ vào một nơi nào đó giải thích một phen.

Cửa hàng sau khi trang trí xong đạt hiệu quả như Lê Hân mong muốn, yên tĩnh, xinh đẹp, ấm áp, hoa lệ nhưng lại không khiến người khác cảm thấy quá mức sang quý, đối với giấc mộng có một chuyện tình đẹp đẽ của tuổi sinh viên rất là có sức hấp dẫn.

Lê Hân tương đối vừa lòng, tự nhiên cũng rất sẵn khoái đưa cho bác Trịnh chi phiếu trả công đã ký trước từ sớm cho bác Trịnh.

Bác Trịnh cũng rất vừa lòng mà đem chi phiếu cất vào trong ngực, vừa nhắc đầu ánh mắt liền nhìn ra phía sau Lê Hân: “Cậu Hạ đến đây.”

Không đợi Lê Hân phản ứng lại, phía sau truyền đến tiếng cười sang sảng: “Bác Trịnh, hôm nay hoàn thành công việc à?”

“Đúng vậy, còn phải cảm ơn cậu Hạ đã hỗ trợ. Nếu cậu không chê chúng tôi là những người thô lỗ, buổi tối cũng các anh em uống rượu?” Bác Trịnh cũng cười thật sang sảng, hiển nhiên người nào đó thừa dịp Lê Hân không có mặt đã dùng gương mặt tươi cười giả tạo lừa chết người không cần đền mạng kia lấy được hoàn toàn tín nhiệm và hảo cảm của bác Trịnh.

“Sao lại có thể ghét bỏ, bất quá hôm nay đúng là không được. Bác xem, Tiểu Lê đã trở lại, cháu phải chào đón cậu ấy. Cậu ấy vẫn còn nhỏ, nếu cùng chúng ta đi uống rượu thì không được tốt lắm.”

Ai muốn người chào đón, ai là Tiểu Lê, ai vẫn còn nhỏ?! Lê Hân nhin không được ở trong lòng phỉ nhổ, nhưng trên mặt lại tươi cười gật đầu, bởi vì quả thực cậu có chuyện muốn hỏi tên khốn nạn này.

Bác Trịnh nghe vậy lộ ra biểu tình đáng tiếc, bất quá cũng không nhiều lời, phồng chùng trong lòng ông, một người tây trang giày da như Hạ Lăng làm sao có thể hòa nhã dễ gần, cho dù mấy ngày nay cùng sơn tường, trét xi-măng hay nói chuyện cùng đám người thô lỗ bọn họ thì vẫn là không cùng nơi đến.

Chỉ chốc lát sau, cửa hàng đã được dọn dẹp sạch sẽ, bác Trịnh và công nhân của ông đều đã rời đi, Lê Hân và Hạ Lăng chọn một cái bàn tròn nhỏ ngồi xuống.

“Tiểu Lê, ở A thị có vui vẻ không?” trên mặt Hạ Lăng vẫn nở nụ cười thiếu đánh như trước.

“Đương nhiên vui vẻ, chuyện này còn phải cảm ơn cậu Hạ đây.” Lê Hân cũng không che dấu việc mình không hài lòng, châm chọc cười nói.

Bất quá Hạ Lăng da dày thịt béo, đương nhiên đối với chút châm chọc của Lê Hân không có phản ứng lại, nghe vậy lại còn gật đầu: “Chỉ là nhắc tay chi lao, không cần nói đến.”

Lê Hân ở dưới bàn nắm tay lại. Nhưng cậu biết, chuyện đã ra như vậy, mãi truy cứu cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi, Hạ Lăng và Ủy Trì Diễm, vô luận là ông chủ hay nhân viên, đều là loại người mà cậu bây giờ không thể tùy ý tra xét. Phá quán tử phá suất\*\*\*, không bằng cứ như vậy đi.

(Phá quán tử phá suất – Vô mê chẳng sợ nứt: ý nói chuyện đã hỏng thì không cần quan tâm tới nữa, cứ mặc nó như vậy)

“Tôi nghe nói cậu Hạ thay tôi tuyển hai nhân viên vừa học vừa làm?” Ngày đó khi cậu gọi điện thoại đến cho Ủy Trì Diễm, đối phương có nhắc tới điều này. Trước khi cậu trở về một ngày, cũng chính là ngày hôm qua, cậu lên BBS (hiểu nôm na là diễn đàn) của trường đại học thì thấy thông báo tuyển dụng đã đăng được vài ngày, hơn nữa có hơn một ngàn lượt xem, hơn trăm người đăng ký tuyển dụng. Sau hai ngày đăng tin liền tuyên bố đã tuyển được hai người vừa học vừa làm, còn đưa tới vô số oán giận bên dưới.

Hạ Lăng cười đến mức lộ ra hàm răng trắng sáng chính tề: “Tiểu Lê có muốn phỏng vấn hai người bọn họ không?”

Kết quả phỏng vấn khiến Lê Hân hết sức hài lòng.

Hai người đều là sinh viên năm hai, phụ trách pha coffee và điểm tâm ngọt tên là Nam Nam, là một nam sinh rất đẹp trai, một tách Latte tinh tế khéo léo đã thu phục được vị giác của Lê Hân. Phụ trách thu ngân và làm tạp vụ tên là Sinh Nhạc Nhạc, là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, bưng mâm rửa chén, chuyện gì cũng giỏi giang khiến cho Lê Hân gật đầu không do dự.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ là, hai người vào trong quán vừa thấy Lê Hân không hẹn mà cũng nhau hỏi: “Em trai, ông chủ nơi này đâu?” Mà khi Lê Hân cần rằng nói mình là ông chủ nơi này, hai đứa trẻ xấu xa đó lại cùng lắc đầu cười nhạo: “Em trai, không cần phải nói đùa, em là em trai của ông chủ à?”

Cuối cùng Lê Hân không thể không gọi điện thoại cho Hạ Lăng, đối phương không hề cố kỵ cười to một trận, sau đó thông qua loa ngoài của điện thoại giải thích mình chỉ là người đăng tin tuyển dụng, ông chủ chân chính chính là người em trai Lê Hân đang đứng trước mặt, còn nhỏ hơn hai người bọn họ hai ba tuổi.

Hai ngày sau, tiết sương giáng (ngày 23 hoặc 24 tháng 10), mọi việc đều đã ổn thỏa.

Mười giờ sáng.

“Đều chuẩn bị tốt hết chưa?” Lê Hân cảm thấy có chút khẩn trương. Loại khẩn trương này kỳ diệu giống với cảm giác khi năm đó Lê Hân lần đầu tiên vào tổng bộ tập đoàn Uý Trì đảm nhiệm chức vụ trợ lý kinh doanh.

Nam Nam đem hết tất cả thiết bị ra kiểm tra lại từng cái một lần nữa, lại xác định chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đầy đủ, rồi mới gật gật đầu: “Bên này của tôi không có vấn đề.”

Sinh Nhạc Nhạc kiểm tra lại tiền xu ngày hôm qua mới đổi từ ngân hàng về, cũng gật gật đầu.

Thế là Lê Hân đứng ở trước cánh cửa hít một hơi thật sâu, cuối cùng gơ tay đẩy ra cánh cửa thủy tinh —

Giấy dán tường bên ngoài cửa hàng phối hợp chặt chẽ bên trong quán, tấm bảng hiệu “Bookstore cafe” được dây leo màu bạc tinh tế quấn quanh, bên dưới là hoa oải hương, trên tấm biển gỗ viết mấy chữ thật to “Open first day”, bên cạnh là một dòng chữ đơn giản đáng yêu “Ưu đãi đại hạ giá”.

Tuy rằng không đến mức tấp nập, nhưng mà khách hàng nghe tiếng mà đến đứng là không ít. Hai sinh viên vừa học vừa làm và ông chủ nhỏ rồi ren trong chốc lát mới nắm được tiết tấu.

Nhìn tốp năm tốp ba các thanh niên ngồi trên ghế dựa và tấm lót mềm mại mà cậu tỉ mỉ chọn lựa. Lê Hân một bên bưng hai chén coffee đặt trước mặt một cặp đôi yêu nhau, một bên không kiềm chế được mà mỉm cười — xem như khai trương tốt đẹp đi?

## 26. Chương 26: Hậu Mãi

(Những dịch vụ sau khi giao dịch, buôn bán – một kiểu chăm sóc khách hàng)

(Thượng)

Việc buôn bán của quán coffee tốt hơn dự tính nhưng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nguyên bản góc đường Lăng Trữ đã là vị trí tốt, hơn nữa trong giai đoạn trước bị Hạ Lăng ở trên internet làm ồn ào huyền ảo, bởi vậy trong các trường học miệng truyền miệng, rất nhanh đã có một nhóm khách hàng trung thành, cũng đưa tới rất nhiều khách hàng mới tìm cảm giác mới lạ.

Cứ tuần hoàn như vậy làm cho quán coffee tên “Bookstore cafe” này gần như lập tức trở thành thánh địa tình yêu, trong vòng bán kính mấy km ai ai cũng biết.

Không quá vài ngày tình hình kinh doanh của quán liền đi vào quỹ đạo.

Vệ sĩ cấp dưới của Uý Trì Diễm sai tới nhắc nhở cậu phải trở về A thị, bất quá Lê Hân chỉ trả lời cho có lệ với hắn, sau đó vội vàng tính toán tình trạng kinh doanh trong quán. Dựa theo tình huống trước mắt, không quá một năm có thể thu hồi vốn, năm thứ hai bắt đầu thu lợi nhuận.

Kết quả như vậy càng làm Lê Hân nhiệt tình mười phần, mỗi ngày ở trong quán vội đến bắt diệc nhạc hồ (làm một việc gì đó vui đến quên cả trời đất), cho dù bị mọi người cho là em trai của ông chủ hay người nhà gì đó cũng không tức giận.

Mười giờ tối, tiễn một đôi tình nhân cuối cùng, Lê Hân xoa xoa bả có có hơi đau nhức và đầu có chút đau, dặn dò Nam Nam và Sinh Nhạc Nhạc chuẩn bị đóng cửa.

Bất quá đúng lúc này, lại có một vị khách bước vào trong quán.

Sinh Nhạc Nhạc đang đem bảng thông báo ở trước cửa vào điểm, vừa thấy khách vào liền vội vàng tiến đến cười xin lỗi nói: “Xin lỗi quý khách, quán đã đến giờ đóng cửa.”

Người tới nhìn quét một vòng ba người ở trong điểm, lập tức đem ánh mắt tập trung lên Lê Hân đang ở trên quầy thu ngân tính toán thu chi buôn bán của ngày hôm nay: “Tôi đến tìm ông chủ của quán này.”

Lê Hân nghe vậy ngẩng đầu nhìn ra cửa. Chỉ thấy người nọ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt bình thường, thân hình cao ngất, có vẻ rất giỏi giang. Áo sơ mi, quần bò đơn giản, thoạt nhìn giống như sinh viên, chính là không biết vì cái gì mà cậu cảm thấy người này có chút quen mắt, liền lập tức nhớ lại khuôn mặt của mấy khách hàng thường tới quán trong mấy ngày nay nhưng lại không nhớ ra được.

“Xin hỏi anh đây tìm tôi có chuyện gì không?” Lê Hân vừa lúc đã tính toán xong rồi, thế là khóa lại quầy thu ngân đi ra ngoài xem thử.

“Cậu chính là Lê Hân? Không giống trên ảnh chụp lắm.....” Người nọ nhìn Lê Hân đến gần, mở miệng không rõ ý tứ.

Lê Hân dừng bước chân, trong lòng cảnh giác – ảnh chụp? Từ lúc cậu tỉnh lại đến bây giờ, số người cậu nhận biết chỉ có thể tính trên đầu ngón tay, người có ảnh chụp của cậu càng ít hơn, hơn nữa phần lớn đều ở A thị. Lê Hân nhìn góc bí mật ở ngoài quán, vệ sĩ của Uý Trì Diễm phái tới đứng ở đó, cũng không có đi tới đây. Cho nên người này cùng Uý Trì gia không có liên quan.

Như vậy hẳn rồi cuộc là ai?

Nhìn ra Lê Hân phòng bị, người tới bỗng nhiên cười khê một tiếng: “Đừng lo lắng, cậu chưa thấy tôi không có nghĩa là tôi không biết cậu. Tôi là Lư Đả Cổn.”

(Lư Đả Cổn – : Đả Cổn có nghĩa là “lăn lộn”, ghép với chữ Lư lại có nghĩa là “cho vay nặng lãi” – Theo QT)

Sinh Nhạc Nhạc đứng một bên vừa nghe cái tên liền phì một tiếng bật cười, ngay cả Nam Nam đang ở bên trong làm công việc lau chùi cuối cùng cũng nhịn không được mà cười trộm, nhưng mà Lê Hân cảm thấy vẻ mặt giờ phút này của mình nhất định rất ngốc, bởi vì cậu không tự chủ được mà tự động tròn mắt, mở to miệng.

Về mặt này quả nhiên làm cho thanh niên tự xưng là “Lư Đả Cổn” vui vẻ, nụ cười trên mặt hẳn càng thêm rạng rỡ: “Ngạc nhiên đến như vậy sao?”

Khéo miệng Lê Hân run rẩy một chút, cuối cùng cũng phản ứng đoạt lại quyền khống chế về mặt, quay đầu đối với hai nhân viên nói: “Nam Nam, Nhạc Nhạc, hai người đi về trước đi. Đây là bạn của tôi.”

“Bạn?” Trực giác phái nữ của Sinh Nhạc Nhạc nổi lên, ánh mắt liếc qua liếc lại giữa Lê Hân và thanh niên xa lạ kia vài lần, đột nhiên đưa tay kéo Lê Hân qua một bên nhỏ giọng nói, “Em trai, em học người ta gặp bạn trên mạng, còn là một bạn nam trên mạng?! Em kêu chúng tôi rời đi hết, nếu người nọ là loại bạn tâm hoài bất quy (lòng dạ bất chính) thì biết làm sao?!”

Lê Hân nghe vậy dở khóc dở cười: “Nhạc Nhạc, cậu ta thật sự là bằng hữu của tôi...”

(Hạ)

“Thật sao...?” Sinh Nhạc Nhạc vẫn hoài nghi như trước, nhịn không được lại liếc mắt quan sát “Lư Đả Cổn” đang đứng một bên, nhìn đối phương cười đến tràn đầy thiện ý, lại thấy Lê Hân ngoan ngoãn gật đầu xác nhận, lúc này mới thoáng yên tâm. Đã yên lòng cô liền bắt mắt nhấn mạnh: “Nói bao nhiêu lần rồi, phải kêu là chị!”

Nhà Sinh Nhạc Nhạc có một em trai Hồn Thế Ma Vương mười lăm tuổi, từ sau khi biết Lê Hân vừa mới tròn mười tám tuổi thì cô liền vui vẻ, một em trai vừa xinh xắn vừa ngoan ngoãn thế kia thì biết đi đâu mà tìm! Vì thế cô căn bản là mặc kệ người ta là ông chủ trả tiền lương cho cô, cứng rắn yêu cầu Lê Hân gọi cô là chị.

Tuy rằng đời trước Lê Hân không sống quá hai mươi mốt tuổi, nhưng tốt xấu gì từ nhỏ đã được tiếp thu nền giáo dục tinh anh ưu tú hơn người thường, hưởng chỉ hôm nay cậu đã sống hai đời, đối mặt với một cô bé, tuyệt đối không thể kêu chị được.

Thế là Lê Hân cấp tốc ra ám hiệu cho Nam Nam đã xong việc, hiểu ý, Nam Nam lập tức tiến lên: “Nhạc Nhạc, chúng ta đi thôi.”

Mấy ngày nay cùng nhau hợp tác làm việc khiến cho hai người tuấn nam mỹ nữ này cấp tốc đến với nhau, bạn trai đã gọi, Sinh Nhạc Nhạc cũng không thể quản Lê Hân nữa, thế là nói hai câu với Lê Hân chú ý an toan, sau đó liền cùng bạn trai tay nắm tay rời khỏi quán coffee.

Người không liên quan rời đi, Lê Hân cuối cùng cũng có thể mời đồng chí Lữ Đả Cỗn ngồi xuống: “Nguyên nhân gì khiến cho cậu Lữ Đả Cỗn tới tìm tôi là gì?”

Thanh niên rất nghiêm túc gật đầu: “Cậu Lê, tôi tới là để cung cấp dịch vụ hậu mãi.”

Khéo miệng Lê Hân liền co rút: “Đầu năm nay hacker cũng chú trọng dịch vụ hậu mãi?”

Bingo! Vị Lữ Đả Cỗn này chính là hacker mà lúc trước Lê Hân vất vả tìm tới nhờ làm giả ghi chép giao dịch chi phiếu. Tên trên internet là Lữ Đả Cỗn, tên thật là Lữ Thiên Tề, từng là bạn học cao trung của Úy Trì Hi, đại đại học liền theo học ngành kỹ sư phần mềm, sau khi Úy Trì Hi bước vào tập đoàn Úy Trì cũng từng giúp đỡ hắn.

Bất quá đã qua nhiều năm, Lữ Thiên Tề từ lâu đã không còn là cậu bé mập mạp chỉ cao có một mét sáu trong trí nhớ của Úy Trì Hi, vì thế Lê Hân mới chỉ có thể cảm thấy hắn nhìn quen mắt mà không nhận ra hắn là ai.

Gặp lại cố nhân đặc biệt xúc động nhưng mà Lê Hân cũng chỉ có thể xúc động trong lòng, tâm tình phức tạp không có cách nào chia sẻ cùng đối phương. Nhưng thật ra cậu càng kinh ngạc hơn, đối với ý đồ của Lữ Thiên Tề đến đây càng thêm nghi hoặc – Lữ Thiên Tề trước khi Úy Trì Hi chết đã là người có tiếng tăm trong giới internet. Lê Hân cảm thấy sở dĩ mình nhận được sự giúp đỡ của hắn là do hắn buồn chán nên mới tốt bụng ra tay, nhưng không ngờ tới vị hacker đại danh鼎鼎 này lại đích thân lộ mặt đi tìm cậu.

Chẳng lẽ thật sự là để “cung cấp dịch vụ hậu mãi”?

Lê Hân vì suy nghĩ của mình mà một chút, lập tức nghiêm mặt nói: “Cậu Lữ Đả Cỗn có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra.”

Lữ Thiên Tề nhìn Lê Hân nghiêm mặt, thế là cũng thẳng lưng thu lại nụ cười, nghiêm túc mở miệng: “Kỳ thật tôi cũng không có nói đùa. Lê Hân, lần trước cậu nhờ tôi giúp cậu làm giả ghi chép là để tránh né người của tập đoàn Úy Trì, nhưng bây giờ xem ra, cậu vẫn bị bọn họ tìm ra, phải không? Mấy ngày trước IP internet của cậu xuất hiện tại vị trí thuộc tập đoàn Úy Trì.”

Lê Hân có chút kinh hãi, cậu thật không ngờ Lữ Thiên Tề là một hacker lại hơi như vậy lại theo dõi một vị khách nhỏ như cậu.

Thấy vẻ mặt Lê Hân ngay lập tức xuất hiện sự kinh ngạc và phòng bị, Lữ Thiên Tề khẽ cười khổ: “Chuyện này có liên quan tới cậu, tôi cũng không muốn gạt cậu. Lê Hân, tên đầy đủ của tôi là Lữ Thiên Tề, là bạn của đại thiếu gia tập đoàn Úy Trì – Úy Trì Hi. Chắc cậu cũng biết Úy Trì Hi? Là cái người... bị súng bắn chết trong tai nạn kia. Cho nên tôi sẽ giúp cậu, bởi vì cậu và chuyện đó có liên quan.”

Lê Hân cuối cùng cũng biết vì sao trước kia khi cậu chỉ thử tới tìm Lữ Thiên Tề giúp đỡ, đối phương lại một tiếng đáp ứng cậu, đồng thời cậu rất kinh ngạc – Úy Trì Hi tuy rằng trước giờ có giữ liên lạc với Lữ Thiên Tề, nhưng từ sau khi tốt nghiệp trung học cũng chưa từng gặp mặt lại, quan hệ tuyệt đối không thể nói là thân thiết. Cậu thật không ngờ tới, đã một năm rưỡi kể từ ngày Úy Trì Hi chết, Lữ Thiên Tề vẫn nhớ kỹ người bạn cùng học cao trung này, lại càng không nói đến vì cậu mà tìm tới cửa?

Lê Hân suy nghĩ trong lòng có chút trầm lặng, cậu chỉ có thể nói: “Tình cảm của cậu Lữ đối với Úy Trì đại thiếu gia rất trân quý.”

Trên mặt Lữ Thiên Tề hiện lên một tia bi thương: “Cậu ấy là một người rất tốt.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Lê Hân, sắc mặt lần thứ hai nghiêm túc. “Cậu ấy là một người rất tốt, chỉ tiếc rằng người Úy Trì gia đều là đèn càn dầu (Ý nói người vô dụng) không nhận ra điều này.”

## 27. Chương 27: Sương Mù Dày Đặc

Nửa đêm, Lê Hân nằm ở trên giường trần trọc không cách nào ngủ được.

Kể từ khi quán khai trương đây là lần đầu tiên cậu mất ngủ, nguyên nhân lại là do Lữ Thiên Tề không biết từ đâu xuất hiện kia.

Lữ Thiên Tề cho rằng Úy Trì gia không có ý tốt, nếu như cần, hẳn có thể giúp Lê Hân triệt để rời khỏi bàn tay của tập đoàn Úy Trì, còn nói giỡn đây chính là “dịch vụ hậu mãi”.

Lê Hân nghĩ trong lòng có chút buồn cười – Lữ Đả Cổn trong thế giới internet là một danh nhân (người có tiếng tăm), đây là cũng chuyện khiến Lữ Thiên Tề kiêu ngạo, nhưng cậu không nghĩ Lữ Thiên Tề lại ngây thơ như thế.

Úy Trì Diễm là người dễ dàng đuổi đi như thế sao? Không nói tới bộ phận tin tức của tập đoàn Úy Trì không phải là dễ trang trí, Úy Trì Diễm và Úy Trì Giản còn nắm trong tay một thế lực ngầm mà chính cậu cũng không biết sâu cạn thế nào. Lữ Thiên Tề chỉ là một hacker nho nhỏ, làm sao có thể chống đỡ được tập đoàn Úy Trì?

Hơn nữa lần này Lê Hân kỳ thật cũng không muốn chạy trốn. Trước đó bởi vì cậu nhìn thấy Úy Trì Diễm mà sợ hãi vội vàng chạy trốn, đó là kế hoạch sai lầm trong tình huống cấp bách. Lần này nếu như tiếp tục làm lại trò cũ thì sẽ khiến người khác hoài nghi. Huống chi hiện tại quán coffee đã khai trương, kế hoạch cho cuộc sống tương lai của cậu từ từ sáng sủa, cậu làm sao có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ đây?

Suy nghĩ như vậy đương nhiên Lê Hân không có nói cho Lữ Thiên Tề, chỉ nói cần thời gian suy nghĩ. Bởi vì đối phương xuất hiện quá mức đột ngột khiến trong đầu cậu một mảnh hỗn loạn, cần thời gian suy nghĩ thông suốt.

“Chỉ tiếc rằng người Úy Trì gia là đèn càn dầu không nhận ra điều này.”

Lê Hân hồi tưởng lại thời điểm Lữ Thiên Tề nói ra câu này, sắc mặt ngưng trọng, đáy mắt hình như đảo lên, mới nhìn qua tưởng như có thâm cừ đại hận gì đó với Úy Trì gia. Thế nhưng căn cứ trí nhớ của cậu, gia đình Lữ Thiên Tề bất quá chỉ là gia đình phổ thông bậc trung, và một tập đoàn tài chính như Úy Trì gia không có bất kỳ liên quan nào, miễn bàn tới chuyện kết thù. Nguyên nhân... chẳng lẽ là vì chuyện của Úy Trì Hi?

Nghĩ tới đây, Lê Hân đột nhiên từ giường ngồi dậy, trong bóng đêm nhú chặt đôi lông mày.

Lê Hân nhớ tới Úy Trì Hi từng nhờ cậy Lữ Thiên Tề điều tra một ít chuyện. Đó là trước khi cậu gặp chuyện không may, cậu nhờ Lữ Thiên Tề hỗ trợ điều tra một chút tình hình thực tế của Úy Trì Giản ở Châu Âu.

Úy Trì Diễm muốn diễn kịch đương nhiên phải chuẩn bị toàn bộ, Lữ Thiên Tề không tra ra được cái gì. Úy Trì Giản ở Châu Âu có ghi chép chuẩn đoán của bệnh viện, viện điều dưỡng và trường học một cách hoàn mỹ. Từ tài liệu này thoát nhìn thì đối tượng điều tra hoàn toàn là con nhà giàu sức khỏe không tốt vô cùng bình thường, không có chút khe hở nào.

Sau đó Úy Trì Hi chuyển hướng điều tra, cũng không có làm phiền Lữ Thiên Tề nữa. Bây giờ nghĩ lại, đó cũng là lần cuối cùng cậu và Lữ Thiên Tề liên lạc với nhau.

Lẽ nào sau đó Lữ Thiên Tề thật sự điều tra ra cái gì sao?

Nếu quả thật là như thế.... Lê Hân nhú hai hàng lông mày càng chặt hơn, tình thế có chút nghiêm trọng.

Lúc trước Úy Trì Hi điều tra mọi thứ đều nằm trong bóng tối, trên cơ bản đều là thân lực thân vi (tự mình làm lấy), bởi vì người bên người cậu đều là người của Úy Trì Diễm, người bên ngoài duy nhất cũng chỉ có Lữ Thiên Tề là không có bất kỳ liên hệ nào với tập đoàn Úy Trì, hơn nữa cậu cũng không có nói cho đối phương biết nguyên nhân cậu điều tra Úy Trì Giản.

Úy Trì Diễm bồi dưỡng tấm bia đỡ đạn Úy Trì Hi này hơn chục năm, kế hoạch chu đáo chặt chẽ quả thực là thiên y vô phùng (áo tiên không có vết chỉ khâu: chỉ sự hoàn hảo). Nếu như không phải cậu trong lúc vô tình nghe được Hạ Lăng và Tề Hạo nói chuyện, cuối cùng từ góc độ của một người ngoài nhìn theo cha nuôi của cậu, em trai của cậu và mọi người chung quanh, cậu có thể đến chết cũng không biết lý do vì sao.

Có một vấn đề, theo suy nghĩ cẩn thận của Úy Trì Diễm, làm sao có khả năng để Lữ Thiên Tề điều tra ra mờ ám gì trong đó?! Điều đó không có khả năng. Lê Hàn cảm thấy mình có chút dấu hiệu phát điên, cậu không tự chủ lắc lắc đầu phủ định suy nghĩ trước đó.

Như vậy Lữ Thiên Tề có mục đích khác?

Lê Hàn thật ra là không muốn nghĩ như vậy. Cậu tình nguyện tin tưởng Lữ Thiên Tề chỉ là xuất phát từ tình bạn với Úy Trì Hi mới có thể để ý tới “Lê Hàn” không liên quan gì tới mình. Thế nhưng không có cách nào phủ nhận, cậu biết mình không hoàn toàn tin tưởng Lữ Thiên Tề.

Chân tướng sao khó mà có thể hiểu rõ hết đầu đuôi.... Tại sao cậu lại cảm thấy từ khi trọng sinh vào cơ thể này, cậu và những chuyện đời trước dây dưa càng sâu? Luôn có những người không biết vì cái gì mà xuất hiện....

Hơn nửa đêm, Lê Hàn cười khỏ một tiếng mở đèn đầu giường lên. Cậu hiện tại thanh tỉnh giống như vừa uống một ly coffee đậm đặc to gấp đôi, tối nay xem ra dù có muốn ngủ cũng không được, còn không bằng tranh thủ lên kế hoạch cho tháng sau.

Tháng sau cửa hàng tròn một tháng khai trương trùng hợp là trường đại học C thị cũng kỷ niệm ba mươi năm thành lập trường, tốt nhất nên có một số hoạt động ưu đãi, cũng là một cơ hội đề cao danh tiếng.

Ngày thứ hai, Lê Hàn hai mắt viền đen đi xuống lầu, vừa ngáp vừa đi mở cửa quán coffee.

Dưới lầu, một chiếc xe màu đen lạng lẽ đợi đã lâu, vệ sĩ đứng bên cạnh xe vừa thấy Lê Hàn xuất hiện liền cung kính mở cửa sau của xe.

Trên xe, vệ sĩ của Úy Trì gia một lần nữa nói: “Cậu Lê, quán coffee đã khai trương được một tuần, chúng ta không phải cũng nên trở về A thị rồi sao?”

“Hai ngày nay vẫn chưa ổn định. Đợi thêm một thời gian, chờ cửa hàng vào quỹ đạo rồi hãy nói.” Lê Hàn cười ha hả, không yên lòng trả lời.

Tài xế sau khi nghe cả nghìn lần câu trả lời lấy lệ này thì chỉ còn biết im lặng. Dù sao thì cậu ấy cũng đã có tiền lệ, mà ông chủ bên kia cũng không ra bất lý mệnh lệnh đặc biệt gì, nên cứ để như vậy đi.

Xe dừng tại vị trí còn cách đường Lăng Trữ hai ngã rẽ, Lê Hàn xuống xe và nói cảm ơn với tài xế, sau đó liền hướng phía cửa hàng mà đi.

Nhưng mà chưa đi được hai bước, phía sau truyền đến một tiếng gọi mang theo nghi ngờ: “Lê Hàn?”

Lê Hàn ngẩn đầu quay lại, đã thấy Lữ Thiên Tề đang đứng cách đó không xa, ánh mắt đang nhìn qua nhìn lại giữa cậu và chiếc xe.

“Cậu Lữ?” Lê Hàn cũng có chút kinh ngạc. Mới sáng sớm sao Lữ Thiên Tề lại tới nơi này?

“Cậu... Chiếc xe này là của...” Lữ Thiên Tề cau mày, nghĩ tới nguồn gốc và giá trị xa hoa của chiếc xe này, trong ánh mắt tràn đầy nghiêm túc và không đồng ý.

Lúc này, vệ sĩ chưa kịp rời đi cũng phát hiện Lê Hàn khác thường, bắt chặp Lê Hàn đã dặn hần phải giữ “bí mật”, xuống xe đi tới: “Cậu Lê, có chuyện gì xảy ra sao?”

Lê Hàn nhìn Lữ Thiên Tề đang nhìn tên vệ sĩ với ánh mắt bất thiện, miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng: “... Không có việc gì. Đây là bạn của tôi. Cậu Lữ hay là chúng ta vào trong quán nói chuyện đi.”

Lữ Thiên Tề lại liếc nhìn tên vệ sĩ, cuối cùng cũng hiểu được đứng trên đường không thích hợp nói chuyện, lập tức đi theo Lê Hàn đến quán coffee.

Bên kia, Úy Trì Diễm, không, phải gọi là đèn càn đầu, sau khi nhận được tin tức Lê Hàn nhiều lần không chịu trở về A thị liền để điện thoại xuống, cầm phần tài liệu về Lê Hàn mà mấy ngày nay đã sai Tề Hạo điều tra cặn kẽ, sâu trong đáy mắt ló lên một tia quang mang.

Căn cứ vào phần tài liệu này, dì Vân nói lại, chuẩn đoán của bác sĩ Trầm, cùng với những hành động của Lê Hàn ở trong phòng khách nhỏ ngày đó, trong lòng của Úy Trì Diễm không thể áp chế sinh ra một suy nghĩ điên cuồng.

Chính vì cái suy nghĩ điên cuồng trong đầu này của y khiến y mấy ngày nay buông xuống mọi việc của tập đoàn, hoàn toàn giao quyền cho Úy Trì Giản. Mà khi Úy Trì Giản biết được suy nghĩ của cha mình, sau khi chằm chọc rằng có phải cha đã điên rồi hay không thì khi đối mặt với những “chứng cứ” cũng trở nên im lặng. Tuy rằng hẳn nghĩ tuyệt đối không có khả năng đó, thế nhưng cuối cùng thì từ trong đáy lòng hẳn vẫn còn một tia ánh sáng bé nhỏ, vì vậy hẳn tạm thời nhận lấy các công việc rườm rà của tập đoàn.

## 28. Chương 28: Hai Mặt Giáp Công

“Lê Hân, đó là xe của Úy Trì gia phải không?” Ngồi xuống, Lữ Thiên Tề cau mày hỏi.

Lê Hân đối với Lữ Thiên Tề vừa mới bắt đầu ánh mắt đã mang theo chất vấn, giọng nói đã có chút không vui, bất quá nét mặt vẫn như trước ôn hòa, gọi Sinh Nhạc Nhạc đem ra hai ly coffee, rồi mới hướng Lữ Thiên Tề gật đầu: “Đúng vậy. Lúc trước đi tới A thị, ngài Úy Trì phái tài xế chở tôi trở về.”

“Nếu như tôi nhớ không nhầm, cậu ban đầu là vì tránh né bọn họ nên mới tìm tôi hỗ trợ. Nhưng xem tình hình bây giờ, cậu quyết định nhận sự “giúp đỡ” của bọn họ? Ngờ khí Lữ Thiên Tề cứng rắn, sắc mặt cũng không tốt, hiển nhiên đối với sự cư xử của Lê Hân đối với Úy Trì gia trước sau không giống nhau rất bất mãn.

“Coffee của các cậu đây!” Đột nhiên “phanh” một tiếng ngay trước mặt, kèm theo đó là giọng nữ cứng rắn khiến hai người giật nảy mình. Lê Hân ngẩng đầu nhìn Sinh Nhạc Nhạc đang cầm hai cái ly gần như là “đập” lên bàn.

“Ông chủ, có cái gì muốn tôi giúp không?” Giọng nói của Sinh Nhạc Nhạc vẫn như trước cứng rắn, mặt không đổi sắc hỏi, chỉ là ánh mắt nhìn Lê Hân có chút lo lắng.

Từ khi hai người vừa bước vào cửa Sinh Nhạc Nhạc đã nhận ra Lữ Thiên Tề có chút tức giận, mà Lê Hân trước sau vẫn là bộ dáng ôn hòa già dặn không hợp với tuổi tác của cậu. Trực giác của phái nữ nhạy cảm nói cho Sinh Nhạc Nhạc biết giữa hai người có chuyện gì đó xảy ra, thế là mượn cơ hội mang coffee tới để tìm hiểu chuyện, càng muốn cho tên “bạn trên mạng” nhìn qua có vẻ như đang phát giận với ông chủ nhỏ của mình một cái cảnh cáo.

Lê Hân lập tức hiểu ý, cho Sinh Nhạc Nhạc một ánh mắt an tâm, thế là cô thoáng chần chờ một chút liền lui ra sau đi làm việc khác, trước khi đi còn quay đầu lại liếc mắt nhìn Lữ Thiên Tề.

Lê Hân ban đầu còn vì thái độ chất vấn không sao hiểu được của Lữ Thiên Tề mà có chút tức giận, bất quá vừa bị nhân viên nhà mình chen vào tức giận cũng vơi đi nhiều. Tĩnh táo lại, Lê Hân thoáng suy nghĩ một chút, cũng không trả lời câu hỏi vừa rồi của Lữ Thiên Tề, trái lại hỏi: “Cậu Lữ đối với Úy Trì gia có ý kiến rất lớn? Tôi có thể biết được là vì sao không?”

Lữ Thiên Tề vừa bị Sinh Nhạc Nhạc làm hết cả hồn, vất vả lắm mới hồi phục lại tinh thần, bất quá vừa nghe được câu hỏi của Lê Hân về mặt liền trở nên lạnh lùng, cười lạnh một tiếng nói: “Hai cha con Úy Trì Diễm và Úy Trì Giản ở trong tang lễ của người thân mình không chảy một giọt nước mắt. Máu lạnh tới mức đó, sao có khả năng vô duyên vô cớ quan tâm tới một người không có chút quan hệ?”

Hai chữ “tang lễ” khiến Lê Hân hơi hoảng hốt một chút – tang lễ của người thân? Lữ Thiên Tề đang nói tới tang lễ của Úy Trì Hi sao?

Lê Hân từ khi tỉnh lại vẫn luôn trốn tránh tất cả những chuyện có liên quan tới quá khứ, đương nhiên cũng chưa từng cẩn thận suy nghĩ tới sau khi Úy Trì Hi chết sẽ xảy ra chuyện gì, càng không nghĩ tới cậu đời trước được mai táng ở đâu. Cho nên bây giờ nghe Lữ Thiên Tề đột nhiên nhắc tới, mới có loại cảm giác dường như đã cách một đời.

Cha và Tiểu Giản trong tang lễ của mình không có khóc – Lê Hân ở dưới đáy lòng khẽ cười khổ. Thật ra chuyện này không nằm ngoài dự liệu của cậu, nếu như để cho cậu nghe thấy Úy Trì Diễm và Úy Trì Giản ở trong tang lễ của Úy Trì Hi khóc, lúc đó cậu mới cảm thấy kỳ quái...

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lê Hân bỗng nhiên vang lên. Lê Hân nói với Lữ Thiên Tề câu “Xin lỗi” liền lấy điện thoại của mình ra nhìn, lại sợ hãi phát hiện số gọi tới chính là số của nhà lớn Úy Trì gia.

Lê Hân cảm thấy tim của mình trong nháy mắt đập điên loạn.

Từ khi cậu trở lại C thị chưa từng nhận được bất cứ cái gì từ Úy Trì Diễm hay Úy Trì Giản, vẫn luôn là tên vệ sĩ kia phụ trách truyền lời, như vậy cuộc gọi từ nhà lớn này là do ai gọi tới?

Lê Hân ở dưới ánh mắt kỳ quái của Lữ Thiên Tề mà nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại, không nghĩ tới bên kia điện thoại là ai gọi tới cho cậu, cậu càng không muốn nhận cuộc gọi này, ước gì nó lập tức không vang lên nữa.

Lần này trời nghe thấu lòng người, điện thoại quả nhiên vang lên không được nửa hồi chuông liền ngừng lại. Nhưng mà Lê Hân vừa mới thở phào được một nửa liền cứng lại, tiếng chuông điện thoại lần thứ hai vang lên. Mà lần này, dãy số hiện trên điện thoại lại làm cho Lê Hân suýt nữa bị sặc bởi chính nước miếng của mình – là số điện thoại di động riêng của Úy Trì Diễm, cậu đã từng thuộc lòng như cháo dãy số này.

Lê Hân khóc không ra nước mắt. Cậu không chút nghi ngờ nếu như cậu không tiếp cú điện thoại này như lúc này, một lát nữa vị vệ sĩ kia sẽ đến tìm người, có lẽ Hạ Lăng sẽ bắt cóc cậu thêm lần nữa – cậu từ trong miệng của quản lý cửa hàng vật liệu xây dựng biết được hội đàm hợp tác giữa song phương đã kết thúc. Mà nguyên nhân vị trợ lý riêng nhật lý vạn kỳ (chỉ việc Đế vương ngày xưa sử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực, hay người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết) này mấy ngày nay vẫn ở C thị không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Giờ này phút này, Lê Hân có chút không nhận được muốn nhờ vị đồng chí hacker đang ngồi trước mặt giúp đỡ.

Tính nhẫn nại của Úy Trì Diễm còn tốt hơn Lê Hân tưởng tượng, lần này tiếng chuông kéo dài hơn nhiều so với lần trước. Trước khi Lữ Thiên Tề nhận không được mở miệng hỏi, Lê Hân cuối cùng với vẻ mặt đau khổ nơm nớp lo sợ nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Ngài Úy Trì...”

Úy Trì Diễm bên kia điện thoại hơi hơi ngẩng ra, đôi mắt thâm thúy lập tức xẹt qua một tia tinh quang, dừng một chút mới mở miệng: “Lê Hân, nghe nói quán coffee của cậu kinh doanh rất thành công, chúc mừng.”

“Cảm ơn ngài Úy Trì...”

“Lúc trước đã nói qua, ba ngày sau chính là ngày bác sĩ Trầm kiểm tra sức khỏe cho cậu.” Úy Trì Diễm cũng không chào hỏi nhiều.

“Ngài Úy Trì kỳ thực không cần phiền tới ngài và bác sĩ Trầm như vậy...” Lê Hân một bên ứng phó một bên quan sát Lữ Thiên Tề vì ba chữ “ngài Úy Trì” mà sắc mặt biến thành màu đen, trong lòng càng thêm bất đắc dĩ.

Nhưng mà, đường đường là Chủ tịch Tập đoàn Úy Trì tự mình gọi điện tới, sẽ cho Lê Hân cơ hội qua loa tùy tiện cho xong sao? Úy Trì Diễm căn bản không nghe Lê Hân nói từ chối xong, nói thẳng: “Ngày mai Hạ Lăng quay về A thị, cậu ta sẽ đi đón cậu.”

Hay cho một câu nói dịu dàng, Lê Hân làm sao không nghe được ý uy hiếp bên trong: Đối phương nếu đã phái vệ sĩ tới làm tài xế, kỳ thực đâu cần Hạ Lăng tới đón cậu? Cái này căn bản là đang cảnh cáo cậu, nếu như cậu chạy nữa, kết quả sẽ giống như lần trước – sẽ bị hạ thuốc mê mang về A thị!

Lê Hân thật sự rất muốn khóc. Lúc trước nghĩ chỉ cần về được C thị sẽ dự tính bước tiếp theo, không nghĩ tới đối phương từng bước ép sát, căn bản ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không cho cậu.

Nghe được Lê Hân ngen lời, ấp úng không nói được gì, Úy Trì Diễm biết mục đích cảnh cáo đã làm được. Nếu đã đánh một roi, đương nhiên phải cho viên đường mới có thể khiến cho đứa bé không nghe lời trở nên ngoan ngoãn. Thế là Úy Trì Diễm một bên gấp lại tài liệu về cuộc sống trước đây của Lê Hân, một bên dùng giọng nói càng dịu dàng hơn nói: “Ngoại trừ đi khám sức khỏe còn có một việc khác, không biết cậu còn nhớ cậu (anh/em trai của mẹ) của mình không?”

Nguyên bản Lê Hân còn đang thấp thỏm bất an, khóc không ra nước mắt nghe được Úy Trì Diễm chuyển hướng đề tài sang một hướng khác mà cậu tuyệt đối chưa từng nghe thấy, nhất thời có chút sững sờ – Cậu?

Cậu của người nào!?

## 29. Chương 29: Bí Ẩn Thân Thế (thượng)

Thắng tới khi Lê Hân cúp điện thoại, vẫn duy trì vẻ mặt ngẩn ngơ. Cậu không có cách nào xác định mình nghe được cái gì – Cậu? Cậu của người nào? Cậu là sao?

Lữ Thiên Tề ngồi đối diện Lê Hân vẫn lắng nghe cuộc nói chuyện của cậu và Úy Trì Diễm, hiện tại cũng không hiểu sao ra sao, tự nhiên xuất hiện một người cậu từ trên trời rơi xuống? Bất quá căn cứ vào mấy câu Lê Hân vừa mới nói hẳn cũng đã hiểu rõ, Lê Hân cũng không phải nguyện ý và an tâm nhận sự trợ giúp của nhà Úy Trì. Cái này khiến cho sắc mặt của Lữ Thiên Tề khá hơn nhiều, đối mặt với Lê Hân cũng khôi phục vẻ mặt ôn hòa như ban đầu.

“Lê Hân, có chuyện gì vậy?”

“...” Lê Hân máy móc ngẩng đầu, vẻ mặt mê man nhìn Lữ Thiên Tề “Ông ta nói tôi còn có một người cậu...”

Lữ Thiên Tề nghe vậy cũng bối rối. Căn cứ tư liệu lúc trước hẳn lấy được, cậu bé Lê Hân này không phải là một cô nhi cha mẹ đều đã mất rồi sao, sao vô duyên vô cớ lại ra một người cậu?

Vô thức hít một ngụm coffee, chất lỏng lạnh lẽo đắng ngắt kích thích đầu lưỡi cậu rồi xuống cổ họng vào bụng, rét buốt khiến Lê Hân giật mình một trận, dần dần từ trạng thái ngơ ngác phục hồi tinh thần lại, chậm rãi nhíu mày – chuyện này có chút quan trọng, Úy Trì Diễm cũng không phải là người ăn nói bừa bãi.

Lê Hân từ lúc tỉnh lại cũng đã từ miệng các bác sỹ, y tá xung quanh biết được thân phận của cơ thể này, là một cô nhi không cha không mẹ, từ lúc nhập viện đến nay cũng đã nửa năm nhưng không có ai tới thăm hỏi. Đương nhiên khi cậu tỉnh lại, cảnh sát cũng có đến đây tra hỏi một số chuyện liên quan tới vụ ám sát, cũng thuận tiện mang cho cậu những tư liệu đầy đủ hơn.

Đối với cuộc sống trước đây của cơ thể này, Lê Hân đương nhiên tỉ mỉ xem qua mấy tờ tư liệu không dày đó. Biết được cha mẹ của cơ thể này từ tám năm trước đã qua đời trong một tai nạn giao thông, lúc đó cơ thể này mới mười tuổi. Từ đó cậu liền cô độc một mình, dựa vào mấy vạn đồng mà cha mẹ để lại miễn cưỡng học xong cao trung (tương đương với THPT) sau đó liền nghỉ học. Sau này cũng không có nơi ở và việc làm ổn định, mãi cho tới khi xảy ra chuyện ám sát.

Một thân phận như vậy vừa khiến Lê Hân đau lòng vừa thấy may mắn – đau lòng thiếu niên này bất hạnh, may mắn thiếu niên này cô độc. Nếu là một cô nhi không thân thích, cậu liền có thể hoàn toàn chỉnh chỉnh sống lại trong cơ thể này.

Vì vậy Lê Hân có nằm mơ cũng không ngờ tới, Úy Trì Diễm mà cậu trốn còn không kịp, không những không buông tha cho cậu sống một cuộc sống an ổn ở C thị, mà còn kéo tới một phiên toái lớn đến như vậy! Lần này thì hay rồi, cậu không muốn cầu xin Lữ Đả Cổn giúp đỡ cũng không được.

“Cậu Lữ, cậu có thể giúp tôi điều tra rõ ràng chuyện này là như thế không?”

Lữ Thiên Tề sau khi kinh ngạc cũng tỉnh táo lại, nhìn Lê Hân đối với người “Cậu” này hoàn toàn mở tít, trong lòng không khỏi thấy kỳ lạ: “Cậu không nhớ mình còn một người cậu?”

Lê Hân cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ chiêu mất trí nhớ cầu huyết như thế có còn dùng được không hay không...

Trong khi cậu còn đang nghĩ cái này cái kia, Lữ Thiên Tề nhìn thấy cậu lắc đầu liền trực tiếp nói: “Cậu mất trí nhớ?”

Ngụm coffee Lê Hân vừa uống thiếu một chút nữa là phun lên mặt Lữ Thiên Tề, thật vất vả mới nuốt xuống hết, ho một tiếng trả lời: “Tôi không biết. Bất quá tôi vẫn nhớ rõ tôi chỉ có một mình, tư liệu cảnh sát mang tới cũng không có nhắc tới tôi có những người thân khác. Hơn nữa lúc đó bác sỹ cũng không chuẩn đoán tôi bị mất trí nhớ...”

Lê Hân đắn đo, cậu không muốn để câu chuyện quá mất cầu huyết, bất quá nghĩ lại thì cũng đúng. Đây cũng là nguyên nhân tại sao cậu nhất định phải xin Lữ Thiên Tề giúp đỡ – nếu như ngay cả trong Cục\* cũng không có đăng ký người thân, bằng cậu một người dân bình thường làm sao có thể điều tra ra được?

(trong bản raw chỗ này để hai dấu sao \*\*, nên mình cũng chả biết là Cục quản lý hay là cục nào khác =))))

Tuy cậu vẫn không hoàn toàn tin tưởng Lữ Thiên Tề, thế nhưng cuối cùng có thể cậu sẽ bị bức bách đi gặp Ủy Trì Diễm, vì thế cũng phải để cho cậu chuẩn bị tinh thần, biết rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lữ Thiên Tề nghe Lê Hân nói xong liền không có từ chối, đại khái là biết được thái độ thật sự của Lê Hân với nhà Ủy Trì nên rất sành khoái gật đầu đồng ý: “Nếu có tin tức gì tôi sẽ liên hệ với cậu ngay.”

“Cám ơn cậu Lữ.” Lê Hân gật đầu, mỉm cười có chút cứng ngắc.

Lữ Thiên Tề tốc độ rất nhanh, không hổ danh là Hacker Lữ Đả Cỗ nổi danh trên internet, trong tối hôm đó hẳn liền mang theo máy tính xách tay quay lại quán coffee.

“Ông chủ của mấy người đâu?” Lữ Thiên Tề bước vào thấy Sinh Nhạc Nhạc liền hỏi.

Sinh Nhạc Nhạc vẻ mặt lãnh đạm trả lời: “Ông chủ của chúng tôi đang có khách, cậu đợi thêm một lát nữa đi?” Đối với người bạn trên mạng đáng nghi, không hiểu từ đâu xuất hiện này của ông chủ, Sinh Nhạc Nhạc không hề muốn gặp mặt. Sáng nay, hẳn còn tỏ vẻ khó chịu với ông chủ nhỏ xinh xắn, đáng yêu, dịu dàng của bọn họ.

Lữ Thiên Tề nghe vậy khẽ nhún mày, chỉ là không đợi hẳn trả lời lại, trong góc quán liền truyền ra tiếng nói: “Tiểu Lê, đây là bạn của cậu?”

Lữ Thiên Tề theo tiếng âm thanh tuyên ra nhìn sang, chỉ thấy Lê Hân ngồi trên cái ghế nằm trong góc tối, quay đầu nhìn Lữ Thiên Tề, vẻ mặt như muốn nói lại thôi. Mà người vừa nói chuyện, ngồi ở đối diện Lê Hân, mặc tây trang vừa người, nhìn qua có vẻ là một người đàn ông tài giỏi.

Lê Hân nhún mày nhìn Lữ Thiên Tề đi đến gần, trong lòng nghĩ Lữ Thiên Tề đến thật không đúng lúc, nét mặt lại vô cùng bình tĩnh trả lời: “Đây là người bạn tôi quen ở C thị, thường hay đến đây. Thiên Tề, đây là cậu Hạ, trợ lý riêng của Chủ tịch Tập đoàn Ủy Trì.”

Lê Hân vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với Lữ Thiên Tề nhắc hẳn không nên nói lời không nên nói. Lê Hân thật sự không muốn để Hạ Lăng biết người này chính là hacker giúp cậu che dấu hành tung. Lùi một bước, không chừng sau này Lữ Thiên Tề còn giúp được cho cậu, đương nhiên không thể để cho người của Tập đoàn Ủy Trì biết được thân phận thật sự của Lữ Thiên Tề!

Bất quá, Lê Hân đã lo lắng thái quá. Lữ Thiên Tề đã từng giúp Ủy Trì Hi điều tra Tập đoàn Ủy Trì, thế nhưng cấp bậc nhân viên của Tập đoàn Ủy Trì cao đến như vậy cho nên năm đó Lữ Đả Cỗ cũng không điều tra bất kỳ tin tức có giúp trị nào. Thế nhưng bây giờ người ngồi đối diện Lê Hân, Lữ Thiên Tề cũng biết – trợ lý riêng của Tập đoàn Ủy Trì, Hạ Lăng, là một nhân vật trong truyền thuyết, có thể một mình đảm đương một phía của Tập đoàn Ủy Trì. Tại sao hẳn lại có mặt ở chỗ này?

Hạ Lăng âm thầm đánh giá Lữ Thiên Tề, cũng may vẻ ngoài của Lữ Thiên Tề rất giống một sinh viên cho nên hẳn nhìn một hồi cũng không nhìn ra cái gì bất thường. Thế là đứng dậy nói với Lê Hân: “Tiểu Lê, mọi chuyện tôi đều đã nói với cậu. Ngày mai xe sẽ tới đợi cậu ở dưới lầu nhà cậu.”

Không đợi Hạ Lăng nói Lê Hân cũng đã sớm hiểu rõ hẳn muốn gì, thế là im lặng không đồng ý cũng không từ chối. Hạ Lăng cũng không nói nhiều, xoay người rời đi, khi đi ngang Lữ Thiên Tề đang đứng bên ngoài thì nở nụ cười.

Nhìn thấy Hạ Lăng rời đi, Lữ Thiên Tề lúc này mới ôm máy tính ngồi xuống trước mặt Lê Hân, cau mày hỏi: “Hạ Lăng cũng tới đây? Ủy Trì Diễm rốt cuộc vì cái gì mà qua tâm tới cậu thế?”

Lê Hân cười khổ, chỉ có thể lắc đầu hòa theo trả lời: “Tôi cũng không biết. Được rồi, cậu quay lại nhanh vậy, có phải là đã tra ra được cái gì không?”

“Ủy Trì Diễm thật sự không có lừa cậu, cậu thật sự còn một người cậu.” Lữ Thiên Tề nói xong thở dài, mở máy tính xách tay lên để trước mặt Lê Hân, để cậu xem một bức hình. Trong hình có năm người, một đứa

trẻ khoảng tám, chín tuổi rõ ràng là bản thu nhỏ của Lê Hân được một đôi nam nữ ôm vào giữa, cười rất vui vẻ. Bên cạnh là một đôi nam nữ khác đang ôm nhau mỉm cười nhìn ba người kia.

“Đây là...” Lê Hân nhìn ảnh chụp có chút không biết phải làm sao.

Lữ Thiên Tề phóng ảnh ở trên máy tính to lên một chút, chỉ vào đôi nam nữ trong đó nói: “Hai người này chính là ba mẹ của cậu.” Tiếp theo chỉ vào đôi nam nữ trẻ tuổi ôm đứa bé ở bên cạnh nói: “Hai người này chính là cậu và mợ của cậu.”

### 30. Chương 30: Bí Ẩn Thân Thế (hạ)

Nhìn chằm chằm ảnh chụp trên máy tính, Lê Hân không lập tức đáp lại Lữ Thiên Tề, giơ tay lên chạm vào khuôn mặt của cha mẹ đang mỉm cười dịu dàng đứng bên cạnh, ngực có một cảm giác kỳ lạ đặc biệt – đây chính là cha mẹ của cậu, cha mẹ máu mủ ruột thịt?

Đời trước Úy Trì Hi chưa từng gặp qua cha mẹ của chính mình. Từ lúc cậu có ký ức, cậu đã ở trong cô nhi viện cũ nát ở ngoại thành A thị. Viện trưởng đã từng nói với cậu, khi cậu còn quần tã lót đã bị người ta để trước cửa cô nhi viện, lúc đó trên người cũng không có bất kỳ vật gì chứng minh thân phận. Thật lâu sau này cậu mới biết được, những điều này đã nói rõ người vứt bỏ cậu thật sự tàn nhẫn quyết tâm không cần cậu nữa.

Nhưng mà thứ mà mình chưa từng có không thể nói là mất đi, cho nên khi đó còn là một cô nhi nhỏ nhỏ, cậu chưa từng vì thế mà đau khổ. Cứ như vậy tỉnh tỉnh mê mê ở cô nhi viện tới năm bảy tuổi, tới khi cậu được nhân nuôi.

Sau này tuy rằng gọi Úy Trì Diễm là “Cha”, thế nhưng cậu và Úy Trì Diễm chưa bao giờ là cha con bình thường. Nhưng mãi đến khi biết được cái bí mật bất kham (không chịu nổi, không chấp nhận được) kia, cậu không thể không thừa nhận thật ra cậu đã sớm hiểu rõ mọi chuyện.

Cho nên, mặc dù bây giờ Lê Hân đã không còn là “Lê Hân”, thế nhưng có lẽ là do dòng máu chảy trong người ảnh hưởng đến linh hồn, cũng có lẽ là vì cậu chưa bao giờ có được tình thương chân chính của cha mẹ, Lê Hân trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào ức chế đáy lòng run rẩy – dịu dàng như vậy, yêu thương mỉm cười nhìn đứa bé, đây chính là cha mẹ thật sự sao?

Lê Hân qua một lúc lâu mới từ từ hồi phục lại tâm trạng, lại thấy Lữ Thiên Tề ngồi đối diện lo âu nhìn cậu, thế là áy náy cười cười: “Thật là ngại quá.”

Lữ Thiên Tề lắc đầu hỏi: “Cậu không sao chứ?” Dáng vẻ Lê Hân ngẩn ngơ vừa rồi khiến hắn có chút lo lắng. Chỉ là vừa nhìn thấy ảnh chụp của cha mẹ và chính mình, tâm trạng đã không ổn, nếu vậy chuyện tiếp theo hắn muốn nói không phải là quá mức tàn nhẫn sao? Cậu ấy chịu đựng được sao?

Lê Hân nhìn ra Lữ Thiên Tề đang lo lắng, mỉm cười nói: “Cậu ra được gì cứ nói đi. Hạ Lăng đã nói cho tôi một chuyện, tôi nghĩ cậu có thể giúp tôi chứng thực hắn nói có phải thật hay không.”

Nghe Lê Hân nói như vậy, Lữ Thiên Tề không thể không nén lo lắng trong lòng lại, xoay máy tính xách tay lại, gõ vài cái, ảnh chụp biến mất hiện ra một trang tư liệu rất dài: “Thời gian quá ngắn, những gì tôi điều tra được có hạn. Hơn nữa những tư liệu này bị người ta cố ý che giấu, còn ác ý tổn hại. Bất quá dựa vào bao nhiêu đây....., cũng có thể suy đoán được đại khái rất cuộc là có chuyện gì.”

Lữ Thiên Tề nói rất mơ hồ, để cho Lê Hân tự xem tư liệu, bởi vì hắn thật sự không biết phải giải thích cho Lê Hân việc này như thế nào. Ngay cả hắn, một người không quen biết Lê Hân, khi mới đọc những tư liệu này cũng cảm thấy lạnh cả người, hắn thật sự lo lắng cho Lê Hân sau khi đọc hết những tư liệu này. Vào lúc này, Lữ Thiên Tề thậm chí cảm thấy Lê Hân mất trí nhớ mới tốt.

Lê Hân xem lướt qua màn hình, sắc mặt cũng dần dần không tốt, nhưng cũng may là không nghiêm trọng như Lữ Thiên Tề đã tưởng tượng. Nhìn những... chuyện khiến người khác phải tức giận này, Lê Hân là người trong cuộc, vẻ bình tĩnh, yên lặng này khiến người khác bất ngờ.

“Lê Hân...?” Lữ Thiên Tề đoán cậu đã ổn định cảm xúc, thế là thử mở miệng thăm dò.

Lê Hân nhìn những dòng chữ trước mắt,... những chuyện này bị người khác che dấu sự thật, lòng dạ thật khiến người khác buồn nôn.

Cậu không phải là “Lê Hân”, không có những ký ức gia đình ấm áp kia, cho nên cậu không thể như cậu bé đó cảm thấy sợ hãi, tức giận và đau khổ thất vọng, chẳng qua cậu cảm thấy đặc biệt buồn nôn. Mỗi người đều có dự vọng cái này không có gì đáng trách, chỉ là có những người lòng tham không đáy như là quái vật, quần áo vẻ ngoài vô hại che dấu cái miệng tanh hôi, to như chậu máu của bọn họ.

Từ đầu đến đuôi đọc không sót một chữ, Lê Hân bưng ly nước chanh lên uống một ngụm che dấu chua xót trong cổ họng, hít một hơi thật sâu để cho mình bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn Lữ Thiên Tề nói: “Xem ra Hạ Lăng không có gạt tôi.”

“... Cậu dự tính là thế nào?” Lữ Thiên Tề yên lặng một lát rồi hỏi. Hẳn vốn là vì Uy Trì Hi nên mới quan tâm tới Lê Hân, không ngờ rằng trên người thiếu niên này lại ẩn dấu một bí mật lớn tới như thế.

Lê Hân liếc mắt nhìn Lữ Thiên Tề, đưa tay nhấn nút đem mấy tư liệu trong máy tính toàn bộ xóa bỏ: “Cám ơn cậu đã giúp tôi điều ra chuyện này, bất quá cậu hãy đem những chuyện này... quên hết đi, nếu không, tôi sợ sẽ mang tới rắc rối cho cậu.”

Lữ Thiên Tề nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, nhưng không có lập tức trả lời, bởi vì Lê Hân nói không sai, hẳn bất quá chỉ là một Internet Hacker, ngoại trừ giúp người ta tra ra việc này thì không thể giúp được cái gì nữa. Bởi vì... chuyện này liên lụy quá sâu, dính dáng tới quá nhiều người, gia đình hẳn chỉ có bối cảnh bình thường không chịu nổi liên lụy. Thế nhưng nếu hẳn mặc kệ chuyện này, như vậy thiếu niên này liên... Lữ Thiên Tề đột nhiên nhíu mày: “Cậu muốn đi xin Uy Trì gia giúp đỡ?”

“Những chuyện này... cậu không cần hỏi tới.” Lê Hân lắc đầu, không hy vọng Lữ Thiên Tề biết quá nhiều. Lúc này cậu đã thấy hối hận vì nhờ đối phương đi điều tra chuyện này.

Lữ Thiên Tề cắn răng: “Nói không chừng Uy Trì Diễm quan tâm đến người như vậy là vì Lê Thị!” Lời này ra khỏi miệng, Lữ Thiên Tề cảm giác mình đã tìm được lý do, “Bọn họ quả nhiên là có âm mưu!”

Lê Hân nghe vậy nhíu nhíu mày, trong lòng cảm thấy không vui, cũng không muốn nghe đối phương nói nữa, thế là nói cho có lệ: “Tôi không muốn quay về Lê Thị, cũng không xin Uy Trì gia giúp đỡ, Cậu Lữ, đầu tôi hiện tại rất loạn, cần một mình yên tĩnh!”

Lê Hân vừa nói như vậy, ý muốn tiễn khách rất rõ ràng. Lữ Thiên Tề nghe nói vậy cũng tỉnh táo lại, biết mình lỡ lời, nhất thời yên lặng không nói. Chỉ có thể nói một câu: “Có rắc rối thì tới tìm tôi.” Liền ôm lấy máy tính của hắn rồi rời khỏi quán coffee.

Liếc nhìn bóng lưng rời đi của Lữ Thiên Tề, Lê Hân thoáng cái ngồi phịch trên ghế, nhất thời không biết mình nên khóc hay nên cười, thế là đành cười gượng – chuyện này thật sự quá cầu huyết rồi!

Năm đó Lê Hân mới mười tuổi, sau khi cha mẹ qua đời, được Pháp viện giao cho người cậu máu mủ thân cận nhất là Hứa Minh nuôi nấng. Lại không nghĩ rằng Hứa Minh vốn có quan hệ rất tốt với anh chị dâu của mình, chưa đợi thi cốt của họ lạnh đã mơ ước tới tài sản của bọn họ. Vợ chồng Lê gia để lại cho Lê Hân một công ty mạo dịch không lớn không nhỏ nhưng vì Lê Hân còn là vị thành niên nên ủy thác cho Hứa Minh kinh doanh, mà lúc này Lê Hân mới mười tuổi thì bị hắn ném tới ký túc xá của trường học, từ đó về sau không ai quan tâm.

Hứa Minh người này lòng dạ độc ác, ở trên thương trường dĩ nhiên làm nên sự nghiệp, công ty càng làm càng lớn, hẳn không có khả năng đem nó trả lại cho Lê Hân. Nhìn đứa nhỏ càng ngày càng lớn, Hứa Minh và vợ của hắn Lục Vi, bắt đầu lặn lội dời tài sản của công ty, nhưng mà mấy ngày tiếp theo, Lê Hân liền xảy ra chuyện.

Sau khi Lê Hân trở thành người thực vật nằm suốt nửa năm, vợ chồng Hứa Minh mới có gan làm ra những chuyện buồn nôn. Bọn họ chi rất nhiều tiền sửa lại tư liệu cuộc đời Lê Hân, từ đó biến cháu trai của họ thành cô nhi không cha không mẹ.

Đây là những gì mà Lữ Thiên Tề tra được. Lê Hân chưa nói hẳn biết kỳ thực vẫn còn thiếu một đoạn. Dù sao một sao một số việc không thể chỉ dựa vào máy tính, một cuộc gọi điện là có thể giải quyết, cần sức người và sức của rất lớn. Mà những thứ này Tập đoàn Uy Trì không thiếu.

Sau khi Lê Hân trở thành người thực vật nằm suốt nửa năm, vợ chồng Hứa Minh đã làm xong hết mọi chuyện, cuối cùng bàn bạc với bác sỹ điều trị, quyết định từ bỏ trị liệu, cắt ống thở duy trì sinh mạng của Lê Hân.

Lê Hân nghe Hạ Lăng nói đến đây mới hiểu được vì sao đời trước của cậu sau khi chết nửa năm mới tá thi hoàn hồn, là vì trong nửa năm đó Lê Hân chưa chết. Mà chính vì hành động của vợ chồng Hứa Minh mới để cho cậu có cơ hội sống lại.

Sau khi vợ chồng Hứa Minh biết được tin cậu tỉnh lại, liền thất kinh len lén chạy đến bệnh viện xem cậu, lại phát hiện “Lê Hân” căn bản không nhận ra họ – Lê Hân mới tỉnh lại được hai ngày, tình trạng khá hoảng loạn, trong phòng bệnh cũng thường xuyên có người ra vào, cậu cả bản không nhớ đã từng nhìn thấy cậu và mẹ của “mình”.

Thế là vợ chồng Hứa Minh dùng nhiều tiền mua bác sỹ điều trị của cậu, che dấu chuyện cậu bị “mất trí nhớ”. Đoạn sau mới là cái kết Lữ Thiên Tề điều ra được – bọn họ dùng tiền sửa lại tư liệu cuộc đời của Lê Hân – dù sao thì “Lê Hân” cũng không nhớ rõ. Mà thân phận Tiểu thiếu gia Lê Thị vốn có cũng giống như linh hồn của chính mình, đã bị khai tử.

Lê Hân ngồi phịch ở trên ghế nghĩ tới những chuyện này..., không khỏi giơ tay xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhức – tuy rằng hôm nay cậu đã biết thân phận thật sự của cơ thể này, nhưng đối với cậu mà nói, thật ra không biết gì thì vẫn tốt hơn nhỉ?!

Cha, rốt cuộc thì người muốn làm cái gì....

### 31. Chương 31: Dê Vào Miệng Cọp

“Chào buổi sáng, Tiểu Lê!”

Âm thanh dư thừa sức sống, thêm tuyệt chiêu mỉm cười rực rỡ, bất luận là ai nhìn thấy cũng không nhịn được muốn dùng thái độ giống như vậy mà chào hỏi lại. Chỉ tiếc đối tượng được chào hỏi đang có tâm sự nặng nề lại thêm một đêm không ngủ, thật vất vả đợi tới sáng sớm rời giường rồi xuống lầu, lại nhìn thấy tên khốn khiếp khiến đầu cậu càng đau nhức hơn, dừng nói là chào lại, đánh hấn một trận còn được nữa.

Nhìn Hạ Lăng dựa vào xe cười đến cả người lẫn vật đều vô hại, trong lòng Lê Hân âm thầm cắn răng, nét mặt cũng không có gì gọi là vui vẻ, kéo kéo khóe miệng lạnh lùng nói: “Cậu Hạ thức dậy thật là sớm.”

Tự động bỏ qua sự trào phúng trong giọng nói của Lê Hân, Hạ Lăng vẫn mặt mày hớn hởi, thậm chí còn tự hạ thấp địa vị hơi khom lưng, tự mình mở cửa xe rồi làm động tác mời vào, bất quá miệng vẫn nói những lời làm Lê Hân ngứa răng: “Nếu thức dậy trễ mà làm mất Tiểu Lê thì tệ quá.”

Đã sớm biết da mặt của Hạ Lăng này còn dày hơn cả da trâu, Lê Hân xem như không có gì, dư hơi đi đâu vô mồm với hấn là tự làm mình mất mặt, thế là liền chui vào trong xe không thèm nhìn hấn một cái.

Hạ Lăng đứng bên ngoài nhìn thấy Lê Hân lần này không nói hai lời đã ngoan ngoãn lên xe, cho là cậu vì có thể gặp lại Hứa Minh nên mới cam tâm tình nguyện quay về A thị gặp Chủ tịch, liền bĩu môi thu lại tuyệt chiêu tươi cười của mình, theo sát chui vào xe.

Bên trong xe, nhìn thiếu niên bên cạnh dưới mắt có một vòng xanh nhạt, vừa vào xe liền nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng Hạ Lăng không khỏi cảm thấy thông cảm – không nghĩ tới một cậu nhóc lớn tới như vậy rồi vẫn còn gặp phải chuyện bất kham thế này. Vì tiền tài mà không nhận người thân, quả thật còn không bằng loài rắn rết.

Bất quá trong chuyện này, Hạ Lăng và Lữ Thiên Tề suy nghĩ giống nhau.

Hắn từ đầu đến cuối vẫn không hiểu vì sao Chủ tịch lại quan tâm tới một thiếu niên bình thường tới như vậy, nếu là vì cậu và đại thiếu gia có liên quan thì có phải là hơi quá rồi không. Mà chuyện này vừa lộ ra, tất cả nghi vấn trong nháy mắt hấn đều trở nên hợp lý.

Lê Thị ở trong tay cha mẹ Lê Hân thì chỉ là một công ty mạo dịch tư nhân nho nhỏ, Lê gia cũng chỉ hơi giàu có hơn gia đình thường thường bậc trung một chút mà thôi. Nhưng sau khi Hứa Minh tiếp nhận công

ty, công ty mậu dịch lớn mạnh, bắt đầu phát triển bất động sản, vì vậy lời được một khoản tiền lớn. Sau đó Hứa Minh càng làm càng lớn, sản nghiệp cũng càng ngày càng nhiều. Địa vị ở A thị hôm nay đã không thể cùng so sánh với tám năm trước, Hứa Minh cũng coi như là một ông chủ lớn mới nổi.

Cho nên nếu như nói Chủ tịch trong lúc ra tay giúp đỡ thiếu niên vô tội bị liên lụy trong vụ ám sát này mà vô tình phát hiện ra mờ ám của Lê Thị, lập tức thay đổi kế hoạch, rồi xảy ra những chuyện tiếp theo, như vậy liền rất hợp tình hợp lý.

Hạ Lăng không ở A thị, không biết chuyện này do Úy Trì Diễm đột nhiên suy nghĩ tới nói Tề Hạo đi điều tra, vì vậy hắn cũng chỉ có thể suy đoán đến nước này.

Lê Hân nhắm hai mắt, xe chạy vừa nhanh vừa êm khiến cậu bắt đầu buồn ngủ. Trần trọc cả buổi tối, hơn nửa suốt hai ngày qua căng thẳng thần kinh, cậu đã quá mệt mỏi.

Ngày hôm qua sau khi Lữ Thiên Tề rời đi, cậu ngồi vùi ở trong góc phòng nhìn người đến người đi trong quán, sững sờ rất lâu, thẳng tới khi Sinh Nhạc Nhạc đến hỏi cậu có phải bị tên “bạn trên mạng hư hỏng” bắt nạt hay không, cậu mới đỡ khóc đỡ cười phục hồi tinh thần lại.

Chuyện Lữ Thiên Tề tạm thời cậu không có ý muốn đi so đo, cứ cho là hắn vì tình cảm với người bạn học Úy Trì Hi mà quan tâm tới một người không quen biết. Người cha nuôi tâm tư thâm trầm kia của cậu mới là khó giải quyết.

Đã biết chuyện đau khổ của Lê gia và chủ sở hữu của cơ thể này, Lê Hân tuy rằng đồng cảm thế nhưng cậu không muốn nhúng tay vào. Dù sao linh hồn của cậu nhóc đó đã ly khai, đã chết rồi cũng tốt, hay như cậu tá thi hồn hoàn cũng được. Những tình cảm yêu hận này đều thuộc về cậu nhóc đó, cậu không muốn càng không tình nguyện gánh chịu những chuyện này. Kỳ thực từ một góc độ khác, cậu còn phải cảm ơn Hứa Minh kia, nhờ có hắn, cậu mới có thể chiếm được một cơ thể không có bất kỳ vướng bận gì.

Còn suy nghĩ của Úy Trì Diễm... trong lòng Lê Hân không khỏi cười khổ, cậu thật không dám đoán.

Nhưng cả đêm qua cậu trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định quay về A thị một chuyến. Sự tình phát triển tới mức này, nếu như cậu kiên trì ở lại C thị không quan tâm tới, nếu cứ nói là muốn sống cuộc sống an ổn thì lời nói dối này sẽ trở nên vô dụng, đến lúc đó còn không khiến người khác nghi ngờ.

Vệ sĩ lái xe vừa nhanh vừa ổn, không bao lâu Lê Hân thực sự trong lúc suy nghĩ miên man đã ngủ mất.

Trong lúc mơ mơ màng màng, xe hình như ngừng lại, có người mở cửa xe ra, không khí bên ngoài tràn vào. Lê Hân cố gắng mở mắt nhưng ngay sau đó cậu cảm thấy sau gáy mát lạnh. Trong lòng Lê Hân lập tức báo động, không nghĩ tới lại gặp chuyện ám toán này một lần nữa. Nhưng không chờ cậu phản kháng lại, lần thứ hai mất đi ý thức.

“Chủ tịch?” Hạ Lăng có chút ngoài ý muốn. Trên đường đi hắn nhận được một tin nhắn ngắn nói hắn đưa người tới bệnh viện, nhưng không ngờ tới vừa xuống xe thì có hai người đàn ông mặc áo đen đột nhiên xông tới, nếu như hắn không nhìn thấy Úy Trì Diễm đang đứng phía sau, hắn còn tưởng là có người bắt cóc.

Úy Trì Diễm nhìn thấy Lê Hân nằm ở ghế sau, tiến lên cẩn thận ôm người ra. Không để ý tới ánh mắt tựa như thấy quỷ của Hạ Lăng, gật đầu đối với hắn nói một câu: “Cực khổ rồi.” Sau đó nghênh ngang rời đi.

Chuyện... chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Hạ Lăng sững sờ tại chỗ, thẳng tới khi vệ sĩ lái xe ho một tiếng mới thu lại bộ dáng cực kỳ ngu ngốc không phù hợp với hình tượng của một trợ lý riêng, lúc này mới lấy điện thoại cho Tề Hạo.

Úy Trì Diễm ôm thiếu niên gầy yếu trong lòng đi thẳng tới phòng khám bệnh đã sớm hẹn trước. Hai người ông lực lưỡng mặc áo đen đi phía sau, bộ dáng như là đại ca xã hội đen khiến trên đường đi mọi người tranh xa, xì xào bàn tán.

Trong phòng sớm đã có hai bác sĩ chờ. Một người là bác sĩ Trầm chuyên khoa não, người còn lại mà một nữ bác sĩ trung niên chuyên về điều dưỡng.

Trầm Quân Phiền vừa nhìn thấy thiếu niên trong ngực Úy Trì Diễm liền nhíu mày – sao lại đưa tới trong tình trạng hôn mê? Thuốc kia mặc dù không có tác dụng phụ gì hết, nhưng dùng nhiều chỉ có hại mà không

có lợi, hướng cho cậu nhóc này thân thể không chịu nổi bất kỳ tàn phá nào nữa.

Uý Trì Diễm nhìn thấy ánh mắt không đồng ý và trách cứ của Trầm Quân Phiền cũng không để ý tới, chỉ là đem người trong lòng nhẹ nhàng đặt lên giường, xoay người nhìn hai vị bác sĩ, cuối cùng vẫn nhìn vào Trầm Quân Phiền: “Bác sĩ Trầm, trước tiên làm phiền ông.”

Trầm Quân Phiền và nữ bác sĩ kia liếc mắt nhìn nhau, liền bước tới chuyên tâm kiểm tra cho Lê Hân. Nữ bác sĩ kia thấy thể nhẹ giọng nói với Uý Trì Diễm: “Ngài Uý Trì, có thể nói chuyện một chút không?”

Hai người ra ngoài cửa. Uý Trì Diễm hỏi: “Có vấn đề gì sao, bác sĩ Trịnh?”

“Ngài nhất định phải làm như vậy sao? Phải biết rằng, đây là trái pháp luật.” Khuôn mặt của bác sĩ Trịnh Nhuế nghiêm túc, đối với chuyện Uý Trì Diễm nhờ giúp đỡ, cô thật sự không dám đồng ý bừa.

“Không ai biết, thì không thể nói là trái pháp luật.” Uý Trì Diễm thản nhiên trả lời, không đem chút nào sự lo lắng của Trịnh Nhuế để trong mắt. Nếu như y đã quyết định làm thế này, đương nhiên cũng sẽ gánh chịu hậu quả của chuyện này.

“... Như vậy đối với bệnh nhân không công bằng.” Trịnh Nhuế biết mình không khuyên can được vị Đế Vương thương giới trước mắt này, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Uý Trì Diễm nghe vậy ngẩng đầu, liếc nhìn cánh cửa phòng ngăn cản tầm nhìn, trong mắt là tình cảm mà chuyên gia tâm lý học như Trịnh Nhuế cũng không hiểu, lát sau mới mở miệng: “Cậu ấy cũng sẽ không biết.”

## 32. Chương 32: Có Hi Vọng Chữa Khỏi

Lê Hân mơ mơ màng màng tỉnh lại, suy nghĩ còn chưa tỉnh táo, chỉ thấy trước mặt một màu trắng xanh, hô hấp nặng nề mùi thuốc khử trùng.

“Tỉnh?” Một tiếng nói không hề xa lạ vang lên bên tai, Lê Hân theo bản năng quay đầu lại, thấy một vị bác sĩ trung niên mặc áo choàng trắng, một tay cầm hồ sơ bệnh án, tay kia thì đang điều chỉnh thiết bị y tế không biết tên gì.

“Bác sĩ Trầm...” Lê Hân khẽ gọi một tiếng, trong nháy mắt cậu cảm thấy choáng váng và đau nhức sau đầu, cả người cũng mềm nhũn vô lực, “Tôi làm sao vậy?”

Ánh mắt Trầm Quân Phiền phức tạp nhìn thiếu niên nằm trên giường còn đang mờ mịt, điều chỉnh xong thiết bị y tế liền vỗ vỗ vai cậu: “Không có việc gì, đừng lo lắng. Cậu vừa mới tỉnh lại, cần nghỉ ngơi thật tốt, uống chút nước đi.” Nói xong để bệnh án trong tay xuống, rót ly nước đỡ Lê Hân ngồi dậy.

Dòng nước dịu mát chảy vào cổ họng nóng rát của Lê Hân tựa như thanh tuyết. Lúc này cậu mới nhớ ra là mình từ C thị quay lại A thị, vừa mới xuống xe liền gặp ám toán, giống như lần trước là bị tiêm thuốc mê làm cậu ngủ mê man, chỉ là không ngờ tới lần này tỉnh lại lại là ở trong bệnh viện.

Shit!

Lê Hân ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi hung hăng chửi bới – cậu đã tự nguyện tới A thị, tên khốn Uý Trì Diễm sao còn làm ra cái chuyện này? Lê Hân hận đến đập lên giường, lại đột nhiên phát hiện trên tay mình cầm toàn ống truyền dịch. Không chỉ có như vậy, trên người của cậu, trên đầu đều có dán mấy miếng dán, tất cả đều nối thẳng tới thiết bị y tế bên giường bệnh.

Lê Hân giờ mới nghe được tiếng “Tít” lạnh lẽo mà quy luật của cái thiết bị đang hoạt động từ đầu tới giờ, mà âm thanh này khiến ngực Lê Hân nhói lên: “Bác sĩ Trầm, đây là...” Chẳng lẽ thân thể cậu lại xảy ra vấn đề gì sao? Lê Hân khẩn trương nhìn Trầm Quân Phiền đang đứng bên cạnh.

Sống lại một lần, tuy rằng mạng này là nhặt được nhưng không có nghĩa là cậu không quý trọng. Hướng chỉ bây giờ cuộc sống ở C thị an ổn lại tràn đầy hi vọng, cậu càng không muốn chết. Ngay cả bác sĩ cũng đã nói tuy cậu bị thương sau não, sau này cuộc sống sẽ phiền phức một chút, mệt mỏi một chút, nhưng sẽ không chết ở cái tuổi mười bảy mười tám mà?

Trầm Quân Phiền thấy thế vội vã trấn an: “Cậu đừng lo lắng, tình trạng thân thể của cậu cũng không có tệ lắm, ngoại trừ có dấu hiệu mệt mỏi thì không còn vấn đề gì khác.”

“Tại sao...” Nếu chỉ là có chút mệt mỏi thì tại sao lại truyền dịch, còn sử dụng tới thiết bị y tế cao cấp?

“Di chứng của cậu còn có thể chữa trị.” Trầm Quân Phiền đẩy kính trên mũi một cái trả lời.

“... Tức là sao?” Lê Hân nghe có chút không hiểu. Cái gì gọi là “còn có thể chữa trị”?

Trầm Quân Phiền ngồi xuống bên giường, cân nhắc một chút mở miệng trả lời: “Tôi nhớ trước đây có lần tôi có nói với cậu, “di chứng” của cậu cũng không thể gọi là di chứng, kỳ thực là vết thương của cậu chưa hoàn toàn khỏi hẳn.”

Lê Hân nghe vậy gật đầu, đúng là có chuyện này.

Trầm Quân Phiền từ ngăn kéo bên cạnh giường lấy ra một tấm phim X quang, phía trên là hình chụp xương sọ bộ não, Trầm Quân Phiền chỉ vào một nơi trên đó nói: “Lúc kiểm tra, tôi phát hiện miệng vết thương của cậu có thay đổi, có hiện tượng tiếp tục khép lại, chỉ là quá trình tương đối chậm chạp.” Lê Hân xem không hiểu nhưng trong lòng lại vì lời nói vừa rồi của bác sĩ mà hy vọng – vết thương có hiện tượng tiếp tục khép lại, chuyện này nghĩa là cơ thể cậu có khả năng hoàn toàn hồi phục?

“Những dụng cụ này là để kiểm tra và đo lường các biến đổi trong cơ thể của cậu trong bốn mươi tám tiếng, để cho tôi và các vị chuyên gia khác xác định phương án điều trị cho cậu. Nếu như phương án có hiệu quả, thân thể của cậu có hy vọng khỏi hẳn. Vì vậy cậu không cần căng thẳng như vậy.”

Biết cơ thể của mình không có chuyện gì, hơn nữa lại phát triển theo chiều hướng tốt, Lê Hân nhìn không được thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trên ngực cuối cùng cũng buông xuống, vẻ mặt cũng trở nên vui vẻ hơn.

Nhưng không đợi cho cậu hoàn toàn nở nụ cười, Lê Hân nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu: “Chuyện này, có phải là do ngài Ủy Trì quyết định?”

Nhìn bác sĩ Trầm tuy rằng có do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn gật đầu một cái, nụ cười vui vẻ của Lê Hân trong nháy mắt biến thành cười khổ – thật ra cậu biết mình không cần phải hỏi, chỉ là muốn xác nhận một chút mà thôi.

Nhìn phòng bệnh một người mà cậu đang nằm mà xem, phòng VIP xa hoa, cao cấp, sang trọng có thể so sánh với phòng Tổng Thống của khách sạn, nghĩ lại thì “các vị chuyên gia” mà Trầm Quân Phiền đã nói, Lê Hân liền biết đây là chuyện chỉ có Tập đoàn Ủy Trì làm ra. Chỉ là tại sao lại làm cậu hôn mê... chẳng lẽ là không cho cậu bất kỳ cơ hội từ chối nào?

Nếu như ban đầu cậu chỉ cảm thấy sự quan tâm của hai cha con đó là vì Ủy Trì Hi, thế nhưng qua hai ngày mê man vì thân thể của mình, phòng bệnh xa hoa lúc này, chuyên gia hội chẩn, sắp xếp lớn tới như vậy, suy đoán của cậu cũng không khỏi hướng về phía Lữ Thiên Tề, động cơ của Ủy Trì Diễm hết thấy là vì Lê Thị.

Lê Hân nhớ Lữ Thiên Tề đã từng nói, hai người đó trong tang lễ của cậu một giọt nước mắt cũng không rơi, đau buồn trong lòng khiến cậu tự giễu: Ủy Trì Hi, mà còn đang mong đợi cái gì? Đã chết một lần, còn chưa học được bài học nào sao? Lê Hân cắn răng, không biết sắc mặt hiện tại của mình tái nhợt, chỉ biết trong lòng không ngừng cảm thấy chua xót, đè ép thể nào cũng không được.

Ngoài phòng bệnh, Ủy Trì Diễm đứng cạnh cửa, cách cánh cửa nghe đoạn nói chuyện truyền ra không rõ, trên mặt trước sau vẫn là vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, chỉ là đôi mắt vốn lạnh lùng hình như lại có chút hồng.

Lúc này, hành lang vắng vẻ bị tiếng bước chân vội vã phá vỡ, Ủy Trì Diễm ngẩng đầu thì thấy Ủy Trì Giản đang bước tới. Trên người hẳn mặc tây trang chỉnh tề, vừa nhìn là biết trực tiếp từ công ty chạy tới.

Ủy Trì Giản tới gần phòng bệnh, liếc mắt liền nhìn ra Ủy Trì Diễm có gì đó không đúng, bước chân không khỏi chậm lại, đứng trước mặt cha của mình nói: “Bác sĩ nói thế nào?”

Ủy Trì Diễm liếc nhìn con trai y, biết nó mặc dù đối với suy đoán và việc làm của y tỏ thái độ lãnh đạm và khinh thường, nhưng chung quy vẫn chú ý tới tiến triển của chuyện này, nó cũng giống như y đang chờ

đội một kết quả. Nhưng con trai dù sao cũng phải là y, không có cùng người kia sinh sống hơn mười năm, không có sự ám áp ăn sâu tận xương tủy, càng không trải qua sự đau đớn khi sự việc bị bại lộ. Vì vậy nó không giống y, cứ cho là điên cuồng, y nhất định phải thử một lần.

May mà y làm cái thử nghiệm này, có được kết quả đồng thời khiến y vui mừng như điên và đau đớn. Cho nên tới bây giờ y cũng chưa bình tĩnh lại, không dám bước vào phòng bệnh, không dám nhìn thiếu niên kia, sợ chính mình khi nhìn thấy khuôn mặt khác biệt sẽ không khống chế được.

“Cha!” Úy Trì Giản nhìn Úy Trì Diễm thật lâu vẫn không trả lời câu hỏi của mình, không khỏi nhíu mày lên tiếng thúc giục, nếu y vẫn không trả lời hẳn liền đẩy cửa bước vào.

Úy Trì Diễm hít sâu một hơi, đặt tay lên vai của đứa con đã cao bằng hán, thấp giọng mở miệng, cũng trả lời nghi vấn: “Cậu ấy hiện tại cần nghỉ ngơi, đừng quấy rầy. Ngày mai tới đón anh của con về nhà.”

### 33. Chương 33: Đâm Lao Phải Theo Lao

(Thượng)

Lê Hân ở lại trong phòng bệnh xa hoa của bệnh viện một đêm. Cậu vốn tưởng rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng không biết vì thuốc hay là do suy nghĩ quá nhiều, chờ khi cậu tỉnh lại thì mặt trời đã lên tới đỉnh, tối hôm qua dĩ nhiên là vô thức liền ngủ quên.

Kết quả xét nghiệm trong bốn mươi tám giờ đã có, đoàn chuyên gia bắt đầu làm nghiên cứu. Thẩm Quân Phiền là chuyên gia quen thuộc nhất với Lê Hân, hiện tại lại là bác sĩ chính của Lê Hân, cho nên hẳn chỉ đứng bên ngoài, cười tủm tỉm nhìn những người khác xem Lê Hân như động vật lạ mà nghiên cứu.

Lê Hân cảm thấy mình không khác gì với đám thú trong vườn thú, bị một đám bảy, tám người sờ sờ mó mó, hơn hai tiếng đồng hồ mới xong được. Để dời đi lực chú ý, Lê Hân bắt đầu quan sát các vị chuyên gia. Tất cả đều là những lão già bảy mươi, tám mươi, chỉ có duy nhất một người trung niên đứng bên cạnh Thẩm quân Phiền, cũng là nữ bác sĩ duy nhất trong đoàn, đứng bên ngoài nhìn xem như bác sĩ Thẩm,

Cuối cùng, nhóm chuyên gia sau khi quan sát thì liếc mắt nhìn nhau rồi rời đi, vị nữ bác sĩ duy nhất trong đoàn cũng đi luôn. Chỉ còn lại Thẩm Quân Phiền như trước cười tủm tỉm mà nói: “Lê Hân, tình trạng cơ thể của cậu so với tôi tưởng tượng tốt hơn rất nhiều, cậu không phải lo lắng.”

“Cám ơn bác sĩ.” Lê Hân gật đầu nói, lại hỏi: “Tôi khi nào mới có thể xuất viện.” Sáng sớm, cậu cùng Nam Nam và Sinh Nhạc Nhạc nói chuyện điện thoại, trong quán vẫn rất ồn. Hạ Lăng còn cố ý tìm người đến giúp, thật sự một chút chuyện cũng không có. Lê Hân nghe xong nhẹ nhàng thở phào nhưng sau đó liền lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi, cuối cùng vẫn nghĩ mình nên trở về sớm một chút để quản lý mọi việc, không đợi đến một ngày nào đó một chút chuyện nhỏ cũng không làm xong.

“Tôi vốn muốn để cậu nằm viện đến khi chúng tôi tìm được phương án tốt nhất để điều trị.” Thẩm Quân Phiền trả lời, “Bất quá có người lại không đồng ý, hiện tại đã yêu cầu cho cậu xuất viện.”

Có người? Lê Hân mờ mịt một chút: “Là ai?”

Còn chưa kịp nghe tiếng trả lời, ở cửa đã phát ra âm thanh vừa nghe liền run: “Lê Hân.”

Lê Hân cứng ngắc mà quay đầu đi, chỉ thấy một thanh niên cao lớn đẹp trai đang đứng ở cửa, cặp mắt kia cũng giống như cha hắn, cực kì lãnh khốc, hai mắt không hề chớp, mỗi ánh nhìn liền hướng tới nội tâm cậu, tuy rằng mặt không đổi sắc, nhưng Lê Hân lại cảm thấy giờ phút này cả người Úy Trì Giản như muốn nuốt chửng cậu.

“Cậu Úy Trì...”

“Thay quần áo, xuất viện.” Úy Trì Giản cắt ngang lời Lê Hân, hướng trong phòng bệnh đi rồi một bước. Hắn biết cho dù Lê Hân nói cái gì thì trong lời nói khẳng định chỉ có một ý, chính là không muốn cùng hắn về nhà. Chính là hôm nay, cho dù cha hắn không có nói, hắn cũng nhất định phải đem người này mang về nhà, không cho cự tuyệt!

“Cậu Úy Trì...” Lê Hàn cảm thấy rất muốn khóc, cho dù không muốn thừa nhận nhưng cậu vẫn thích vị tài xế kia hơn, cho dù là Hạ Lăng thì cũng tốt hơn bây giờ...

Đúng lúc này, tiếng bước chân ngoài hành lang trống trải vang lên, làm cho người khác chú ý. Tất cả cùng nhìn về phía ngoài phòng bệnh, liền thấy một đôi giày! Đôi giày da xa hoa sáng bóng tới mức phản xạ lại ánh sáng bước vào phòng, phía trên đó là tây trang cắt may vừa vặn màu xám đậm. Cuối cùng là khuôn mặt của người đó, trên mặt vẫn nhìn không có điểm nào giống một người đã có một đứa con trai hai mươi tuổi.

Lần này, Úy Trì Giản cũng có chút kinh ngạc: “Cha?”. Ngày hôm qua không phải đã nói là không đến sao? Tại sao đêm qua đã ở trong phòng của anh trai vợ vợ vàng vàng một đêm rồi, hôm nay lại tới nữa?

Úy Trì Diễm liếc mắt nhìn đứa con một cái, sau đó đã đem ánh mắt nhìn thẳng vào người đang trên giường bệnh kia, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình mặc lên người làm cho thân thể gầy yếu kia càng thêm rõ ràng, sắc mặt như không còn chút máu bởi vì mình xuất hiện mà lộ ra kinh ngạc, kích động, cùng với chút gì đó khổ sở. Úy Trì Diễm nhìn mà trong lòng đau xót.

Y vốn không định tới, cho nên hôm qua đã phân phó con trai hôm nay tới đón người này về nhà. Bởi vì y cảm thấy bản thân mình chưa sẵn sàng để đối mặt với người này.

Trong lòng y đã sớm có tính toán, chuẩn bị mọi thứ để buộc người này trở về A thị, kể cả chuyên gia tâm lý học Trịnh Nhuê mà y đã tốn rất nhiều tiền, thậm chí một chút thủ đoạn để mời về kia. Thế nhưng đứng trước cái chân tướng tốt đẹp mà tàn khốc này, sự tự chủ mà y vẫn kiêu ngạo đều bị đánh tan.

(Hạ)

Úy Trì Diễm từ khi tiếp nhận gia sản, liền làm bất cứ điều gì y muốn, không chút nào nương tay, cho tới bây giờ cũng không hối hận bất kỳ chuyện gì. Cho dù là quyết sách sai lầm tổn thất trên ngàn vạn triệu, y cũng chỉ dùng chiêu độc hơn cùng bất cứ thủ đoạn gì để đem tổn thất đòi lại tất cả. Nhưng chỉ có việc này khiến y biết thế nào là hối hận, sống không bằng chết.

Gần một năm, hàng đêm y chỉ có thể ngồi trong phòng người kia thức trắng đến tận sáng, nghĩ đến những kỷ niệm ngày xưa để duy trì hiện tại. Chính là dần dần, những kỷ niệm cũng bắt đầu trở nên chua xót, giống như châm chọc chê cười y. Bởi vì y nhớ tới, mỗi khi người kia tươi cười ấm áp gọi y một tiếng “Cha”, nhưng vì y đang bận rộn chuẩn bị cho kế hoạch sau này, y đã dùng suy nghĩ độc ác của mình để hại người kia.

Cho nên sau khi biết mọi chuyện, người kia dứt khoát rời xa y, chắc là hận y lắm đi...

Cho nên, Lê Hàn luôn miệng nói hy vọng bọn họ không cần quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của cậu, dùng tất cả biện pháp trốn đi thật xa, thật sự không muốn nhìn thấy y nữa...

Người kia không thể tưởng tượng nổi một lần nữa lại có sinh mạng, không muốn dính líu tới một người lạnh lùng độc ác như y.

Cho nên, y rất sợ. Đường đường là chủ tịch của tập đoàn Úy Trì, là một đế vương trong thế giới bóng tối, đối mặt với việc bản thân mình đã hại chết người kia, y sợ hãi không dám đối mặt với người kia.

Chính là, y làm sao mà bỏ được?

Úy Trì Diễm vừa dọn dẹp phòng Úy Trì Hi vừa suy nghĩ cả một đêm, chẳng lẽ y thật sự làm như ý nguyện của Lê Hàn, để cậu một mình sống cuộc sống yên bình của cậu, không bao giờ quấy rầy cậu sao?! Y làm sao có thể để chuyện đó dễ dàng xảy ra? Đến ngay cả ông trời cũng dùng phương thức không hợp với tự nhiên để đưa cậu về bên y, nếu y buông tay, chỉ sợ rằng sẽ đắc tội với trời cao.

Trong lòng Úy Trì Diễm biến động liên hồi, nhưng trên mặt lại không mấy may biến sắc, chỉ có Úy Trì Giản mới sắc bén mà phát hiện ra, hai tay cha nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay đều run rẩy.

Lê Hàn vốn là muốn giã dạy, không tình nguyện để cha con bọn họ dắt mũi, chính là lời chưa kịp nói ra thì thấy Úy Trì Diễm nhú mày đến bên giường, giúp cậu thay quần áo, thế là cái ý định nháo nhào của cậu lập tức trở về trong bụng.

Ngồi trên chiếc xe xa hoa có rèm che, đằng trước là Úy Trì Giản ngồi trên ghế phó lái, bên cạnh chính là Úy Trì Diễm, Lê Hân cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, cho dù ở đời trước, ba người họ cũng chưa từng đi cùng nhau như vậy?!

Lê Hân liếc mắt, trộm ngắm người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy y nhìn không chớp mắt, vẻ mặt cũng coi như bình tĩnh, thế là bạo gan mở miệng hỏi: “Ngài Úy Trì, chúng ta đang đi đâu vậy?”, chắc không phải là nơi cậu nghĩ đâu...

Úy Trì Diễm chậm rãi nghiêng đầu, nhìn Lê Hân bằng ánh mắt không cảm xúc khiến lông trên người cậu dựng thẳng đứng lên hết, thật lâu sau mới trả lời: “Về nha.”

Sợ cái gì thì gặp cái đó! Lê Hân hít một hơi thật sâu, ngăn cản nội tâm đang gào thét của mình, lần thứ hai cẩn thận mà mở miệng: “Ngài Úy Trì, tôi còn là...”

Úy Trì Diễm không đợi cậu nói xong, cắt ngang lời nói của cậu: “Nói thêm một câu nữa, đừng mơ lấy lại Lê Thị.”

Lê Hân nghe vậy ở trong lòng rơi lệ đầy mặt: tôi cũng đâu cần Lê Thị ... Chỉ tiếc cậu không có can đảm nói ra, bởi vì nếu như nói, đối phương nhất định sẽ hỏi tại sao, mà cậu không nghĩ ra bất cứ cái gì để làm lý do, nói tại sao cậu không cần tài sản cha mẹ lưu lại cho cậu, mà còn dễ dàng tha thứ cho những người có thể đã làm hại đến tính mạng của cậu.

Úy Trì Diễm thấy Lê Hân không nói, cũng không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hiện giờ đây là có hiệu quả nhất để giữ người này bên cạnh.

## 34. Chương 34: Tiến Dấn Từng Bước

(Thượng)

Úy Trì Diễm cùng Úy Trì Giản mang Lê Hân rời khỏi bệnh viện thời gian có chút không khéo, ngay vào lúc A thị tan tầm, thế là chiếc xe Limousine đen bóng xa xỉ theo dòng xe cộ bị ngăn tại cầu vượt, nguyên bản đoạn đường chỉ cần nửa tiếng bị kéo thành cả buổi. Đợi lái xe chạy về tới nhà Úy Trì, ánh trăng cũng đã lên cao.

Khi còn trên đường cao tốc, Lê Hân còn âm thầm vui vẻ, ước gì xe chạy càng chậm càng lâu càng tốt, hận vĩnh viễn không bao giờ tới nơi. Bất quá suy nghĩ này sau khi ở trên xe chạy một chút dừng một chút liền biến mất không thấy bóng dáng. Tiếp theo chính là đầu cảm thấy choáng, dạ dày cao thấp quay cuồng không ngừng, cảm thấy ghê tởm mà muốn ói, đây thực là một loại tra tấn kinh khủng.

Úy Trì Diễm thấy Lê Hân sắc mặt trắng bệch, đương nhiên là biết cậu đang chịu đựng cái gì, thế là thừa dịp Lê Hân choáng váng, đầu đau đến điên lên, liền đem người ôm lại, để đầu cậu tựa vào lòng ngực của mình, một tay khẽ vuốt đầu, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn cho cậu. Ở phía trước, Úy Trì Giản qua gương chiếu hậu liếc mắt một cái, song liền đem ánh mắt hướng ra ngoài dòng xe cộ, chân mày nhíu lại.

Xe chạy thẳng đến vùng ngoại thành, mới khôi phục lại tốc độ nên có. Xe không rung rung, lắc lắc nữa, Lê Hân cũng cảm thấy dạ dày không còn khó chịu như trước. Lúc này cậu mới ý thức được chính mình còn dựa vào ngực người nào đó, mà đối phương còn dùng cánh tay to lớn của hắn đặt trên thắt lưng cậu.

Lê Hân ý thức được tình cảnh của mình mà hoảng sợ, chậm rãi ngẩng đầu lên, từ chiếc cằm cương nghị hướng lên đôi môi mỏng, nhìn đến gương mặt tuấn tú quen thuộc, một bộ cười như không cười. Bốn mắt nhìn nhau, đối phương liền mở miệng hỏi: “Cậu sao rồi?”. Lê Hân kinh hãi mà phát hiện, chính mình thế nhưng lại có thể từ âm thanh ấy nghe ra vài phần ôn nhu!

Chỉ tiếc, cho dù âm thanh này có bao nhiêu dễ nghe, có bao nhiêu trầm ấm, hay thật nhiều sự ôn nhu, Lê Hân vẫn như trước cảm thấy lạnh cả người, theo bản năng mà dùng sức, muốn thoát khỏi cánh tay đối phương, một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình: “Tốt hơn nhiều rồi. Cảm ơn!”, cho nên hãy buông tay đi! Câu cuối này, đáng tiếc Lê Hân chỉ có thể gào thét ở trong lòng.

Thấy người trong ngực không yên lòng, Úy Trì Diễm từ từ tăng thêm vài phần lực vào cánh tay: “Còn cử động nữa đầu sẽ lại choáng hơn.”. Thật vất vả mới có cơ hội ôm người vào lòng ngực, y sẽ dễ buông ra vậy sao?

Trước kia, y chưa bao giờ ôm người này đành hoàng, đợi đến khi y nhớ lại thời gian đó, thân thể người nọ đã lạnh như băng và cứng ngắc, không bao giờ cho y cơ hội để đáp lại. Trải qua cơn đau điếng người, hiện giờ cậu đang ở bên y, tim lại đập nhanh, ở trong lòng y dù giãy dụa, trên mặt lại sinh động đủ các loại biểu tình, cậu như vậy y sao có thể chấp nhận buông tay?

Cảm thấy người nam nhân vô cùng kiên trì, Lê Hân cũng không dám động. Khẽ ngẩng đầu liếc mắt lên phía trước, thấy lái xe đang chuyên tâm lái xe, Úy Trì Giản cũng đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, không có ai chú ý đến động tĩnh của bọn họ, thế là cũng liền an an ổn ổn mà không phản kháng nữa. Dù sao cậu cũng thật sự khó chịu, có một chỗ để đặt đầu, lại êm êm, so với ngồi thẳng táp ngay ngắn cũng thoải mái hơn nhiều.

Chỉ quan tâm đến thân thể khó chịu khiến Lê Hân không nhận ra, mùi nước hoa thảo mộc khiến cậu thật thoải mái trên người nam nhân kia là loại trước đây cậu hay dùng.

(Hạ)

Xe về đến nhà, đứng trước cửa lớn, quản gia Du sớm đã chờ ở đó.

“Ông chủ, cậu chủ, cậu Lê.”

“Bác Du.” Úy Trì Giản xuống xe trước, như thường lệ gật đầu nhẹ đối với lão quản gia ý bảo, tùy ý mở cửa xe. Bên trong, Lê Hân vừa được Úy Trì Diễm thả ra, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã bị hàng động tự mình giữ cửa xe của Úy Trì Giản làm nghẹn trở vào, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy đáng chất – hai cha con này cũng quá mức ân cần rồi? Lê Thị chẳng qua là một miếng thịt nhỏ thật sự đáng giá cho hai người có địa vị cao đó lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn.

Quản gia nhìn thấy cậu chủ nhà mình tự dẫn người thiếu niên kia xuống, toàn bộ cảm xúc trong lòng liền gợn sóng lên, nhưng vẫn như trước cung kính nói: “Bữa tối đã được chuẩn bị tốt.”.

Thế là Lê Hân thấp thỏm bất an đi giữa Úy Trì Diễm cùng Úy Trì Giản qua phòng khách, thẳng tiến tới nhà ăn phía sau.

Nhà ăn cùng phòng khách chỉ cách một bức tường, trước kia là Úy Trì Hi thường xuyên một mình một người ở nơi này dùng cơm. Đôi khi, Úy Trì Diễm sáng sớm đi làm bảo rằng tối sẽ trở về ăn cơm, nhưng là đến buổi chiều hoặc thẳng đến thời gian ăn tối, sẽ gọi điện về bảo rằng có xã giao. Còn Úy Trì Giản, số lần cùng nhau ăn cơm cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bác Du là người tương đối tinh mắt. Mặc dù có rất nhiều chuyện ông không nên biết, thế nhưng đôi mắt kia không chút sợ hãi, thủy chung là một mảnh thanh minh. (Chỗ này tôi không hiểu lắm, người biết được nhiều chuyện không nên biết thì ánh mắt sẽ rụt rè, gian trá còn bác Du thì không phải thế chẳng?)

Trên bàn ăn, Úy Trì Diễm tự nhiên ngồi ở ghế giữa, Úy Trì Giản thì ngồi ở bên trái. Thế là Lê Hân chỉ biết giả vờ kinh ngạc ngồi trên ghế bên phải theo lời bác Du nói. Mà đối với hai cha con Úy Trì mà nói, cái vị trí kia bỏ trống gần nửa năm một lần nữa kéo ra, lấp đầy. Trong lòng hai người vô cùng kích động, chẳng qua che dấu quá tốt đến nỗi không có ai nhìn ra được mà thôi.

Thời điểm mang thức ăn lên, bác Du ngăn nữ người hầu lại, tự tay đem đồ ăn đặt lên bàn. Lão quản gia ở trong lòng thầm nghĩ: hôm nay đồ ăn hẳn đều có thể ăn hết rồi đi? Lại đặc biệt đặt trước mặt Lê Hân một chén cháo được thiện được dì Vân hầm kỹ: “Cậu Lê vừa mới xuất viện, trước uống một chút cháo bổ. Đây là ông chủ đặc biệt phân phó nhà bếp làm.”

Nhưng mà Lê Hân nhìn một bàn toàn đồ ăn trước mặt, căn bản không nghe thấy bác Du nói gì, suy nghĩ trong đầu không ngừng xoay chuyển – nếu những món ăn này từng món riêng lẻ xuất hiện trước mặt cậu, phòng chừng cậu sẽ không chú ý tới, nhưng hôm nay cả một bàn toàn bộ xuất hiện trước mặt cậu, cậu không muốn chú ý tới cũng khó!

Những món ăn đơn sơ hỗn độn này căn bản không xứng xuất hiện trên bàn ăn của Úy Trì, mà tất cả những món này đều là những món trước đây cậu đã làm qua?

Nhìn Úy Trì Diễm bắt đầu cầm đũa lên, gấp một miếng thịt bò xào cà chua bỏ vào miệng, Úy Trì Giản sau đó cũng cầm đũa gấp một miếng ớt xanh – Lê Hàn nhớ rõ, đó là một trong những món mà Úy Trì Giản tránh còn không kịp!

Chỉ lo khấn trương cùng suy nghĩ, Lê Hàn căn bản không chú ý tới, trên bàn cơm hai người kia vừa ăn vừa không ngừng liếc nhìn cậu.

Thế giới này quá điên cuồng ...

Chỉ tiếc, những chuyện khiến Lê Hàn suy nhược thần kinh trong đêm nay còn lâu mới chấm dứt.

Ăn cơm xong rồi dùng điểm tâm ngọt, Lê Hàn thật vất vả mới điều chỉnh tâm trạng của mình trấn tĩnh lại, theo cậu đoán, Úy Trì Diễm phải sẽ cùng cậu nói về Lê thị. Nhưng kết quả, đối phương chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Nghỉ ngơi thật tốt!”, liền đứng dậy đi lên lầu, nhìn phương hướng thì là tiến về thư phòng. Mà Úy Trì Giản cũng chỉ nhìn cậu gật đầu một cái cũng liền lên lầu trở về phòng.

Một mình Lê Hàn đứng trong phòng khách trống rỗng trọn mắt há hốc mồm. Đúng lúc này, Du quản gia không biết từ đâu ra đi lại: “Cậu Lê, phòng của cậu ở lầu hai, mời.”

Lê Hàn đáng thương còn chưa kịp kinh ngạc, Úy Trì Diễm thế nhưng sẽ cho cậu ngủ tại nơi chỉ có chủ nhân của Úy Trì mới có tư cách tới, đã bị gian phòng mà bác dẫn cậu tới làm hoảng sợ: “Cậu Lê, nơi này chính là phòng cậu, hết thấy đều đã chuẩn bị tốt lắm.” Bác Du nói mở ra cửa phòng.

Trong nháy mắt, Lê Hàn cảm thấy một trận hoảng hốt, cậu giống như về tới ngày nào đó ở hơn mười năm trước, cũng là vị quản gia này, đối với đứa nhỏ mới tới nói: “Cậu chủ, nơi này chính là phòng cậu, hết thấy đều đã chuẩn bị tốt lắm.”

## 35. Chương 35: Trở Về Nơi Ở Cũ

Lê Hàn không biết bác Du rời đi khi nào, cũng không biết mình vào phòng như thế nào. Chờ đến khi cậu hồi phục lại tinh thần thì đã ngây ngốc sững sờ ngồi tại cái bàn học mà Úy Trì Hi đã dùng suốt mười ba năm, ngây ngốc mà vuốt tấm hình chụp chung duy nhất của cha con ba người, tấm hình chụp từ rất lâu.

Căn phòng vẫn như lúc cậu rời đi, giường, bàn học, đồ dùng nội thất, thậm chí tất cả các vật nhỏ trang trí cũng đều nguyên vẹn. Thế nhưng tất cả đều vô cùng sạch sẽ, không dính chút tro bụi nào – hẳn là có người trong một năm nay tỉ mỉ mà quét dọn, duy trì cái phòng này, khiến nơi này so với lúc còn chủ nhân không khác gì nhau.

Lê Hàn nhẹ nhàng buông ảnh chụp, rời bàn học đi vào phía trong, hai tay hơi hơi phát run mở ỏ quần áo, bên trong toàn bộ đều là của Úy Trì Hi, quần áo cùng phụ kiện, vô cùng chỉnh tề, hoàn toàn hiện diện ở trước mặt cậu, người còn có mùi thanh tân. (mới, sạch sẽ)

Lê Hàn vô thức chậm rãi ngồi xuống giường, ôm đầu gối cuộn hình thành một khối. Nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, dần dần tràn đầy gương mặt thanh tú xinh đẹp.

Tại sao...Tại sao phải như vậy?

Úy Trì Hi đã chết, cậu đã chết theo như thời gian mà sắp xếp của bọn họ! Căn phòng ở nơi mà cậu từng coi là “Nhà” nhất định đã biến mất, nơi từng thuộc về cậu không phải đã bị xử lý xóa tất cả mọi dấu vết sao?! Tại sao còn giữ lại nơi này...?!

Trong thư phòng, Úy Trì Diễm ngồi ở bàn làm việc, nhíu nhẹ hai hàng lông mày, nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình máy tính, tâm cũng theo thân ảnh nhỏ bé đang run nhẹ bên trong kia mà đau lòng.

Thậm chí y bắt đầu hoài nghi, mình làm như vậy cuối cùng là đúng hay sai. Mạnh mẽ đem người kia về, về lại nhà lớn, về nơi làm cậu nhớ lại tất cả mọi chuyện phát sinh, khiến cậu chịu bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu thống khổ...

Úy Trì Diễm hận không thể lập tức đi xuống lầu, ôm chặt lấy người đang khóc không thành tiếng kia. Chính là y không thể, bởi vì y không có cách nào gánh chịu được mọi hậu quả xảy ra khi chân tướng rõ ràng. Cũng như cho tới bây giờ y cũng không biết, người nọ tính cách ôn hòa như thế lại có một mặt quyết tuyệt như vậy. Trong chuyện này y không dám mạo hiểm, cho nên y chỉ có thể nhìn thiếu niên xinh đẹp khắc sâu trong tâm trí qua màn hình theo dõi khóc thầm.

Nửa đêm, Lê Hân co lại ở chân giường, khóc một hồi rồi lăn ra ngủ.

Cửa phòng không tiếng động mà bị đẩy ra, Úy Trì Diễm nhẹ nhàng ôm lấy thân hình đang nằm trên sàn nhà của người kia, nhẹ nhàng mà đưa tới bên giường. Y thật muốn thay cái áo khoác không mềm mại lắm ra cho cậu, nhưng lại sợ đánh thức nên chỉ có thể từ bỏ. May mà nhiệt độ trong phòng vô cùng ổn định, cậu ngủ như vậy cũng không bị lạnh.

Úy Trì Diễm ngồi xuống bên giường, nhìn gương mặt lúc ngủ của thiếu niên mà luyến tiếc rời đi. Chỉ có lúc cậu đang ngủ, y mới dám như vậy, tham lam mà nhìn chăm chú cậu.

Y phải làm như thế nào để xóa đau xót trong lòng người này?

Y phải làm như thế nào để cậu một lần nữa nở nụ cười ấm áp khiến lòng người thoải mái?

Y phải làm như thế nào để nói cho cậu biết y kỳ thật tình nguyện cho cậu hận y, trả thù y, một chút cũng không muốn cậu mang đầy những vết thương trong lòng, cô độc mà rời đi. Bởi vì có như vậy y mới có thể nói cho cậu biết y có bao nhiêu hối hận và yêu thương cậu, mà không phải như bây giờ ngay cả lời giải thích cũng không thể nào mở miệng, sợ vừa nói ra hết, vừa liền không còn lập trường và tư cách đem cậu khóa lại bên người.

※

Lê Hân sau khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy đêm qua mình không lau khô nước mắt trên mặt nên có chút khó chịu, thế là mơ mơ màng màng mà đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt. Đối với nơi mình từng sinh hoạt suốt mười ba năm, Lê Hân đã sớm quen thuộc đến tận xương tủy, cho dù rời đi một năm cậu cũng không quên chút nào, vì thế nhất thời không cảm thấy có cái gì không thích hợp, chỉ là theo bản năng mà làm theo thói quen trước kia.

Thẳng đến khi theo thói quen, cậu cầm bàn chải ở vị trí quen thuộc, bôi chút kem cho vào miệng, bỗng nhiên cậu ngẩng đầu nhìn gương mặt của chính mình trong gương, Lê Hân lúc này mới chậm rãi ý thức được tình trạng. Cậu, đã về đây, trở lại cái nơi cậu đã từng cho là nhà.

Nhìn gương mặt so với Úy Trì Hi có thêm vài phần tinh xảo, đáy lòng Lê Hân một mảnh mờ mịt, vòng vòng chuyển chuyển một vòng lớn, lại không nghĩ ra chính mình lại quay về cái chỗ này; rõ ràng đã hạ quyết tâm tuyệt đối không liên quan gì tới kiếp trước, thế nhưng hình như lại càng lún sâu...

Cha, cuối cùng cha muốn làm cái gì?

Nhớ tới bữa tối đêm qua, cùng với căn phòng được giữ nguyên trạng, mơ mơ hồ hồ Lê Hân cảm thấy trong đầu mình xuất hiện lên một ít gì đó. Nhưng cái suy nghĩ kia đến quá nhanh, không chờ cậu nghĩ lại đã biến mất không dấu vết.

Lắc lắc đầu, Lê Hân mở vòi nước để rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương khóe môi có một tia cười khổ: Lê Hân, đừng suy nghĩ miên man, phải giữ vững tinh thần, hôm nay còn không biết sẽ phải đối mặt với cái gì đâu...

Sắp xếp xong xuôi, Lê Hân hít một hơi thật sâu, làm đủ mọi chuẩn bị mới mở cửa phòng ra...lại bị một dáng người cao ngất làm hoảng sợ.

“Dậy rồi à? Đi ăn sáng thôi.” Úy Trì Giản nhìn thiếu niên bị hấn làm cho sợ, hơi hơi nhíu mày lạnh nhạt nói.

“...Chào buổi sáng, cậu Úy Trì.” Lê Hân vừa nuốt nước miếng, vừa oán thầm trong lòng: không phải đã nhận chức Phó tổng của tập đoàn Úy Trì rồi sao, sáng sớm Phó tổng Úy Trì tự mình đến mời một nhân vật nhỏ bé như mình đi ăn sáng thật sự thích hợp sao? Nhưng may mắn đứng trước cửa không phải một nam nhân khác, nếu không chỉ sợ cậu sẽ theo bản năng mà ném người đó vào cửa mất...

Khi Lê Hân bước vào phòng ăn, Ủy Trì Diễm đã ngồi ở chỗ kia uống cà phê, thấy con trai cùng Lê Hân xuất hiện, cũng chỉ nhìn thoáng qua chứ không nói gì.

“Không biết bữa sáng cậu Lê thích ăn món gì?”, bác Du đi vào, đứng cạnh Lê Hân hỏi.

“Ách...như mọi người là tốt rồi...”, Lê Hân cẩn thận mà trả lời. Có Ủy Trì Diễm ngồi ở chỗ kia lạnh như miếng băng, huống chi cậu cũng tự biết mình không có cái tư cách và can đảm gọi món ăn theo sở thích của mình.

Ngay lúc bác Du chuẩn bị để ly cà phê xuống trước mặt Lê Hân, đột nhiên Ủy Trì Diễm vẫn luôn yên lặng dùng cơm lên tiếng: “Không được cho cậu ấy uống cà phê.”

Bác Du dừng tay lại, cùng Lê Hân đồng thời nhìn về phía ông chủ của mình.

“Dì Vân có nấu cháo, nói nhà bếp mang lên.”

“Vâng, thưa ông chủ.” Bác Du cung kính lĩnh mệnh.

Lê Hân thật sự không biết Ủy Trì Diễm suy nghĩ cái gì, cũng không biết chính mình phải dùng thái độ gì để đối mặt với đối phương, thế là cậu chỉ có thể cúi đầu, tránh tiếp xúc ánh mắt trực tiếp với y.

Nhìn ánh mắt lảng tránh của người nọ, Ủy Trì Diễm cũng chỉ có thể kiềm nén cảm giác chua xót trong lòng. Y biết hiện tại đối với Lê Hân tất cả mọi chuyện đều rất mâu thuẫn, không ngừng phỏng đoán “mục đích” trong lòng y, đối với tất cả hành động của y đều tràn đầy hoài nghi. Bất quá cũng không có gì, y sẽ chậm rãi khiến cậu quen với tất cả những chuyện này.

## 36. Chương 36: Manh Mối

“Cha” Uất Trì Giản đi vào văn phòng, không biết có chuyện gì gấp khiến y vừa họp xong hội nghị quản lý liền chạy đến đây.

Uất Trì Diễm đang xem văn kiện, chỉ ngẩng đầu ý bảo y ngồi xuống, xong liền đưa hồ sơ qua, “Chuyện này con xử lý.”

Uất Trì Giản nghe vậy có chút bất mãn.

Gần đây vì chuyện của anh hai, cha đã đem phần lớn công việc cho y, giờ lại giao thêm gì nữa? Cứ cho là cha muốn dốc lòng dốc sức cho chuyện anh trở về, nhưng bản thân là chủ tịch tập đoàn cũng không thể quá đà chứ?

Nhìn ra con trai không tình nguyện, Uất Trì Diễm không có chút đồng tình hay thỏa hiệp nào.

Từng coi trọng, hao tổn bao tâm cơ để bồi đắp lên người thừa kế, thậm chí đánh đổi cả Tiểu Hi. Nay tìm được bảo bối của hắc hắc, giờ không đòi thù lao thì phải chờ đến bao giờ quả nhiên tâm tình biến đổi, cách nhìn nhận vấn đề đều đổi thay.

Uất Trì Diễm thần nhiên liếc nhìn con trai, không cho chút cơ hội phản bác: “Là chuyện Lê thị. Hiện tại Tiểu Hi vì chuyện này mới lưu lại trong nhà. Nếu con không làm, cậu ấy có lẽ sẽ chạy về C thị. Nếu muốn Tiểu Hi tiếp tục ở lại, chuyện Lê thị, tự xử lý đi.”

Quả nhiên, con trai thu liễm thái độ, liếc qua tài liệu: “Cần kết quả gì?”

“Trước cứ để bọn họ kéo dài chút hơi tàn. Sau khi thôn tính, chuyển cổ phần sang danh nghĩa của Tiểu Hi.” Uất Trì Diễm nheo mắt lại, bên trong chột lóe tia hàn ý. Mà Uất Trì Giản ở phía đối diện cũng lộ ra thần sắc tương tự. Nếu lúc này có người ở đây sẽ đồng thời thấy được hai tên quỷ satan y như đúc.

Cùng lúc đó ở nhà chính Uất Trì, Lê Hân đang ngồi nhăm nháp trà chiều mà không biết được tương lai đang đón chờ mình là sao.

Không có hai cha con kia ở đây, cậu cảm thấy an tâm hơn nhiều. Cho nên lúc quản gia bảo dì Vân dẫn cậu đi thăm quan, cậu vui vẻ đồng ý. Tuy không được tự nhiên, nhưng đây cũng là nơi cậu từng sống bao năm, nói không nhớ thì thật dối lòng.

“Bác Du, có thể để dì Vân cùng đi ăn với cháu không?”

“Ông chủ phân phó, Lê tiên sinh cứ tự nhiên coi đây là nhà mình.” Bác Du nhớ tới biểu cảm trịnh trọng của ông chủ khi phân phó chuyện này, đôi mắt có chút lóe lóe.

Lê Hân có chút giật mình, thôi thì mặc kệ người kia có ý gì, cậu chỉ cần biết câu trả lời là được. Cậu xoa người cười với dì Vân: “Dì Vân, cùng ngồi ăn với cháu nhé, đi dạo nhiều thế, dì cũng mệt rồi.”

Thú thật, đây là lần đầu cậu đi tham quan hết cả khu nhà này. Nhìn ngoài chỉ nghĩ là mấy tòa nhà bình thường, nội thất trang trí bên trong thì như tòa thành. Phạm vi hoạt động trước đây của cậu thật quá nhỏ bé.

Hương vị hồng trà thuần túy lan tràn trong miệng, khiến cả người thoải mái. Lê Hân nhắm mắt lại, tận hưởng chút yên tĩnh đã lâu không có. Dì Vân ngồi đối diện vẫn nhìn cậu không nhúc nhích, hai mắt đỏ bừng, lã chã chực khóc.

Lê Hân hoảng hốt, “Dì Vân, sao dì lại khóc?” Chẳng lẽ có chuyện phát sinh, nhưng trong phòng chỉ có mình với dì thôi mà.

Dì Vân bình tĩnh lại, nhận ra mình có chút mất kiểm soát, bối rối nâng tay lau mắt, miệng lắp bắp trả lời: “Không..... không có gì.”

Không có gì mà khóc thành như vậy, Lê Hân nhú mày, “Dì Vân không cần giấu cháu.”

Dì Vân thấy Lê Hân như thế, lại nức nở hai tiếng, rồi mới thở dài trả lời: “Tiểu Hân, cháu biết không? Từ lần đầu gặp dì đã cảm thấy cháu rất giống Tiểu Hi. Ừm, Tiểu Hi, chính là Uất Trì Hi đại thiếu.....”

Vốn cậu định nghe xong sẽ an ủi dì vài câu, không ngờ dì lại thương tâm vì Uất Trì Hi!

Có vẻ những lời này dì Vân đã nghe thật lâu, giờ cứ thế bộc ra mà không chú ý đến biểu cảm người đối diện: “Tiểu Hi từ nhỏ là do dì chăm sóc. Ban đầu, Uất tiên sinh kêu dì đến chăm sóc cháu, dì không chịu, sau đó dì biết được cháu là khi đó.... cho nên dì đáp ứng. Cũng may dì thay đổi ý kiến, nếu không dì sẽ không biết, trên đời này có một người giống Tiểu Hi đến vậy..”

Lê Hân nghe những lời này, từ phát ngốc chuyển sang phát lạnh, “Cháu rất giống.. Uất Trì Hi?”

Dì Vân gật đầu, “Dì không phải nói bề ngoài, mà là, những thói quen, động tác nhỏ của cháu. Từ sở thích ăn uống, cho đến cách uống trà, thật giống. Đúng là trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tiên sinh cùng tiểu thiếu gia để cháu ở lại phòng thiếu gia, có lẽ cũng vì thế..”

Đây là lý do....

Lê Hân cảm giác đầu óc trống rỗng, giống như không hiểu được ý tứ trong lời nói của dì Vân.

Cách đó không xa, bác Du cầm trên tay món điểm tâm ngọt, vừa vặn nghe được những lời này, ông không khỏi nheo mắt lại nhìn Lê Hân đang ngây người, trên mặt đầy vẻ mờ mịt đến dì Vân cũng nhận ra cái gì đó, có lẽ ông chủ cùng cậu chủ thật đã xác nhận cái gì đi.....

### 37. Chương 37: Chính Thức Thương Lượng

(Thượng)

Khi Ủy Trì Diễm về đến nhà, từ xa đã thấy lão quản gia đứng lặng trước cửa phòng khách.

“Bác Du?”

Lão quản gia không hổ là nhân vật theo nhà Ủy Trì trải qua biết bao nhiêu sóng gió lớn, cho dù đang nghe lén ở góc tường cũng không một chút giật mình, chậm rãi xoay người, cung kính mà mở miệng: “Ông chủ, ngài đã về.” Mà ngay cả tốc độ nói cũng giống bình thường như lúc.

Nhìn trên tay bác Du có khay điểm tâm ngọt, Ủy Trì Diễm nhú mày, không sao hiểu được tại sao quản gia nhà mình trước giờ luôn tuân theo cấp bậc lễ nghĩa lại trốn ở cửa làm chuyện thất lễ thế này.

Bác Du mắt nhìn vào hai người đang trong phòng khách, nhẹ giọng trả lời: “Dì Vân hình như đang cùng cậu Lê kể chuyện cậu cả.”

Úy Trì Diễm nghe vậy bỗng nhiên nhăn lông mày, cầm lấy cái khay trên tay bác Du bước đi vào phòng khách: “Lê Hân.”

Lê Hân còn đang nghe dì Vân kể chuyện liền hồi phục lại tinh thần, dì Vân cũng đang chìm trong hồi ức của chính mình, phía sau bỗng nhiên vang lên âm thanh lãnh đạm nghiêm túc quen thuộc khiến hai người cùng nhau hoảng sợ.

“Ông... ông chủ!” Dì Vân gần như là từ chỗ ngồi bắn đứng lên, cúi đầu trước Úy Trì Diễm, tay chân trong nhất thời có chút cuống cuống. Mà Lê Hân thì vẫn như trước, yên vị tại ghế sofa, chỉ ngẩng đầu liếc người tới một cái, liền quay đầu sang bên kia. So với tối hôm qua, hiện tại cậu càng không biết nên làm thế nào để đối mặt với người nam nhân này.

“Vất vả rồi, dì Vân.” Úy Trì Diễm thản nhiên mở miệng, không có chút dấu hiệu tức giận gì, thế là dì Vân giống như được miễn tội gật gật đầu, nhanh chóng ra khỏi phòng khách. Mà Lê Hân nhìn bóng dáng dì Vân đi xa, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: cậu cũng có thể đi ra trước như vậy không?

“Ném thử cái này chút đi.” Đem điểm tâm ngọt cầm trong tay đặt trên bàn, để trước mặt Lê Hân, Úy Trì Diễm ở ngồi xuống bên cạnh, tự rót cho chính mình chén hồng trà.

Lê Hân nhìn thấy trước mặt mình là sữa đặc cùng bánh ngọt, nhưng lại không có đủ dũng khí cầm muỗng lên ăn. Sự thật thì những gì dì Vân nói khiến lý trí và tình cảm trong đầu cậu không ngừng đấu tranh với nhau, trong lòng cũng tràn đầy hỗn loạn.

“Sao vậy? Không thích?” Úy Trì Diễm nhấp ngụm trà, thấy Lê Hân chỉ ngây ngốc ngồi đó không ăn, mở miệng hỏi. Y biết người này bởi vì sự xuất hiện của mình mà đứng ngồi không yên. Thế nhưng không biết khi này dì Vân nói cái gì với cậu mà làm cho sự bất an cùng đấu tranh đều hiện lên hết trên đôi mắt xinh đẹp của cậu.

Lê Hân nghe vậy liền ngẩng đầu liếc nhìn Úy Trì Diễm một cái, lập tức cúi đầu, cho nên không bỏ qua ánh nhìn của người nam nhân kia đối với mình, thậm chí ánh nhìn này còn gọi là dịu dàng. Lúc này cậu càng cảm thấy loạn hơn, nhưng cũng máy móc cầm thìa lên, lấy một miếng bánh ngọt cho vào trong miệng.

Hương sữa nồng đậm trong nháy mắt hòa tan vị đắng chát của hồng trà còn lưu lại trên đầu lưỡi, ngọt mà không ngán đủ để người ăn cảm nhận được sự ngọt ngào và hạnh phúc. Lê Hân ăn trong hoảng hốt mà còn ném ra được mùi vị này, đây quả thật là tay nghề của một đầu bếp lớn. Từ trước hai cha con kia đã không thích ăn đồ ngọt, đầu bếp này dưới sự nhờ cậy của Úy Trì Hi thỉnh thoảng mới làm ra một ít đồ ngọt.

Úy Trì Diễm nhìn Lê Hân lấy một chút bánh ngọt cho vào miệng, rồi vô thức vươn đầu lưỡi liếm liếm thìa cùng khóe môi, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia u ám.

“Ăn ngon không?”

“A?” Lê Hân nghe vậy mờ mịt ngẩng đầu, thấy Úy Trì Diễm nhìn thẳng vào mình, trên mặt y là biểu tình vô cùng kì quái, chẳng biết tại sao cậu bỗng nhiên nhảy dựng, “Àn...Àn, ăn rất ngon.”

Úy Trì Diễm nhìn thiếu niên trước mặt bởi vì bánh ngọt mà thể hiện sự thỏa mãn, đáy lòng mềm mại nhất bỗng nhiên trở nên nóng bỏng.

Từ trước đến giờ y vẫn không biết tại sao người này lại thích mọi đồ ăn ngọt như thế. Nhưng sau khi người nọ đi rồi, y mới biết được, những thứ này có thể cho người ta ảo giác ngọt ngào ngán ngửi. Chính là sau cái vị ngọt ngào đó là vô cùng chua sót. Nhưng mà dù vậy, y cũng giống như kẻ nghiện thuốc bất trị, không ngừng đuổi theo cảm giác ngọt ngào kia, cùng với một chút hạnh phúc hư ảo.

Thế là khi Lê Hân phục hồi lại tinh thần, liền há mồm trợn mắt mà nhìn Úy Trì Diễm đem một muỗng sữa đặc cùng bánh ngọt cho vào miệng, thật là một hình ảnh kinh người...

(Hạ)

Úy Trì Diễm mặc dù đang thưởng thức bánh ngọt, nhưng toàn bộ sự chú ý đều tập trung trên người Lê Hân. Nhìn thấy trên mặt thiếu niên là sự kinh ngạc, trong lòng vừa thở dài vừa cảm thấy buồn cười.

Cho dù trước kia khi đưa cậu từ cô nhi viện về chỉ là vì cái mục đích dơ bẩn đó, nhưng không nuôi đứa trẻ này thành một bình hoa. Những giáo dục đó đủ khiến cậu trở thành CEO ưu tú của một tập đoàn lớn lại không dạy cậu cách che dấu hỉ nộ trên mặt sao? Hay là do y đã khiến cậu tổn thương sâu sắc, cho nên mỗi khi đối mặt, cậu đều không thể che dấu nỗi sợ hãi của chính mình đối với y?

Nghĩ tới điều này, khóe môi Úy Trì Diễm hơi hơi gợi lên lập tức mất đi, y chỉ cảm thấy trong ngực nhói lên từng cơn đau. Y đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau tại Tần Quỳnh, người này khi vừa nhìn thấy y vết thương cũ liền tái phát đến mức hôn mê, tiếp theo đó là một màn người trốn ta bắt.

Còn Lê Hân, sau khi thấy Úy Trì Diễm ăn một ngụm sữa đặc cùng bánh ngọt trên mặt đột nhiên chuyển sắc, mà ngay cả không khí quanh thân y cũng lập tức trở nên lạnh lẽo khiến người khác căng thẳng.

Không thích điểm tâm ngọt, tại sao còn muốn ăn? Lê Hân cảm thấy không cách nào lí giải nổi.

Kiểm nén cảm xúc cùng tình cảm đang dâng lên trong lòng, Úy Trì Diễm quyết định sẽ nói chuyện “chính sự” với người này, nếu cứ đối mặt uống trà chiều với người này trong thời gian dài, chính y cũng sẽ không không chế được cảm xúc mà làm hỏng chuyện.

“Hôm nay tập đoàn Úy Trì ký kết hợp đồng làm ăn của công ty Lê Thị.”

Lê Hân vừa nghe, liền hiểu được Úy Trì Diễm đang muốn nói chuyện Lê Thị với cậu.

Nếu như chuyện này được nói trước khi cậu cùng dì Vân nói chuyện phiếm, như vậy trong lòng cậu chắc chỉ nghĩ đến việc: nhanh nhanh giải quyết chuyện Lê Thị rồi nhanh cho cậu quay về C thị, từ nay về sau, cả đời không gặp mặt nhau là tốt rồi. Cho dù sau đó Úy Trì Diễm muốn mua toàn bộ Lê Thị rồi không cho cậu một chút tiền nào, cậu cũng không so đo tính toán.

Nhưng mới từ dì Vân biết được nhiều chuyện như vậy, Lê Hân cũng ý thức được chuyện này vô cùng phức tạp, không phải chuyện riêng của một mình cậu. Nếu không phải Úy Trì Diễm đột nhiên xuất hiện, hiện tại cậu sẽ ngồi suy nghĩ một chút. Chỉ tiếc, không biết vì sao người nam nhân này bỗng nhiên từ công ty về nhà sớm, khiến cậu nhất thời không biết làm như thế nào.

Bất quá cho dù thế nào đi chăng nữa vẫn là giải quyết chuyện trước mắt trước. Thế là Lê Hân âm thầm hít sâu mấy lần, cuối cùng mở miệng: “Không biết ngài Úy Trì muốn xử lý chuyện này ra sao?”

Thấy thiếu niên đã nhanh chóng xử lý tốt tâm trạng của mình, đối mặt với y một bộ dáng an tĩnh, khóe môi Úy Trì Diễm hơi hơi gợi lên: “Muốn xử lý chuyện này ra sao, cậu nên tự xem xét. Dù sao Lê thị cũng là của cậu.”

“Như vậy ngài Úy Trì muốn được chia lợi ích từ chuyện này như thế nào?”

“Chuyện đó tất nhiên phải xem chủ nhân của Lê Thị có bao nhiêu phóng khoáng.”

“...”, Lê Hân nghe vậy liền nhú mày. Cùng Úy Trì Diễm ngắt ngứ nói hai câu, thật giống như đưa cậu về Tập đoàn Úy Trì khi đó, cùng với các nhóm thương gia kì cựu, người với ta không ai nhường ai.

Lần đầu tiên đôi mắt xinh không sợ hãi mà chống lại ánh nhìn khó hiểu đôi mắt sâu thẳm, cho dù chỉ kiên trì vài giây ngắt ngứ cũng đủ để cậu nhìn rõ khuôn mặt và biểu cảm của đối phương. Chỉ tiếc, cậu vẫn còn cách rất xa tiêu chuẩn của Úy Trì Diễm. Từ khuôn mặt tuấn tú đoán không ra tuổi thật kia, cậu không cách nào đoán ra được tâm tình và ý đồ thực sự của y.

Người nam nhân ấy, ẩn tượng trong cậu là lãnh khốc vô tình, nhưng thật sự lại có một mặt giống như lời dì Vân nói sao?

### 38. Chương 38: Lê Thị Chuyện Xưa

Lê thị là do cha mẹ Lê Hân, vợ chồng Lê Thanh và Hứa Văn hai mươi năm trước sáng lập nên, lúc đó vợ chồng hai người phải bán hết đồ cưới cùng phần tài sản thừa kế, lấy tiền mặt đăng kí thành lập công ty.

Đến lúc Lê Hân sinh ra, công ty cũng đã tương đối quy mô, nghiệp vụ phát triển vô cùng ổn định. Nhưng mà vợ chồng Lê thị không có ý tiến lớn, đến khi có con, họ liền đem hết mọi tâm tư cùng tình cảm trao cho đứa nhỏ, thế là Lê thị vẫn luôn không mở rộng, mười năm duy trì trạng thái ổn định, chỉ đủ để một nhà ba người sinh hoạt hạnh phúc.

Hứa Minh là em trai duy nhất của Hứa Văn, sau khi tốt nghiệp đại học liền đến Lê thị làm công cho anh rể và chị hai của mình. Tuy rằng hắn dựa vào quan hệ để vào công ty, nhưng cũng coi như là người có thực lực, không đến hai năm liền thăng chức đến chức giám đốc. Nếu không phải sợ mọi người trong công ty bàn tán, Lê Thanh đã đề bạt hắn trở thành Phó tổng giám đốc công ty.

Ở Lê thị làm việc bốn, năm năm, Hứa Văn cùng trợ lý của Lê Thanh yêu nhau, sau này chính là vợ của hắn Lục Vi. Hai người vô cùng hiểu tâm ý của nhau, từ đó cấu kết làm chuyện xấu. Mưu đồ cũng đã lâu, lại thêm vợ chồng Lê Thanh đột nhiên qua đời, kích thích lòng tham lam danh vọng của bọn họ lên tột đỉnh. Hai người này tại lúc xảy ra tai nạn, liền lợi dụng thân phận cùng chức vụ giải quyết hết tất cả, đương nhiên cũng rất dễ dàng từ tay đứa trẻ Lê Hân đoạt lấy Lê thị.

Chuyện sau đó không cần nói cũng biết, Lê Hân bị đưa đến ký túc xá của trường học, còn đứa con Hứa Đình của Hứa Minh liền được đưa đến trường quý tộc tiếp nhận nền giáo dục tinh anh, đủ thấy lòng muốn dạ thú của hắn. Nhưng mà lúc đó vợ chồng Hứa Minh cũng đã nắm hết toàn bộ Lê thị và Lê Hân, cho dù vợ chồng Lê Thanh có bất mãn như thế nào cũng đành bất lực.

Sau khi Lê Hân gặp chuyện không may, vợ chồng Hứa Minh liền làm giả giấy chứng tử của cậu, thậm chí còn làm bộ làm tịch tổ chức tang lễ. Kể từ đó, toàn bộ Lê thị đều bị Hứa Minh thu vào trong túi. Sở dĩ còn để lại tên “Lê thị”, là bởi Hứa Minh tuyên bố với bên ngoài là đối với chị gái, anh rể cùng cháu trai còn thương tiếc, còn giả mù sa mưa mà tỏ vẻ rằng công ty này vĩnh viễn thuộc về Lê gia. Cho dù bên ngoài ai cũng biết Lê gia không còn một ai, nhưng Hứa Minh cũng không quan tâm, có thể tự thỏa mãn được chính mình là đủ.

Tại phòng làm việc trên tầng lầu cao nhất của Tập đoàn Ủy Trì, Ủy Trì Giản mặt không đổi sắc đưa tài liệu mình điều tra được cho Ủy Trì Diễm. Nghĩ đến người nam nhân này thân là Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc tập đoàn, nhưng lại không chịu trách nhiệm làm việc, Ủy Trì Giản nhún mày một cái. Nhưng lại nghĩ tới tới về có thể nhìn thấy người kia ở nhà như lúc trước, bất mãn trong lòng liền giảm đi không ít.

“Phó Giám đốc, người phụ trách Lê thị đã đến đây.” Trợ lý Phó Giám đốc gõ cửa hai cái rồi bước vào.

Ủy Trì Giản gật gù đầu trả lời: “Mời vào đi.”

Vị trợ lý của Phó Giám đốc này ban đầu là trợ lý của Ủy Trì Diễm, lúc Ủy Trì Giản tiến vào công ty liền được phái tới hỗ trợ hắn làm việc. Sau đó Ủy Trì Giản thấy làm việc với cô cũng ổn, liền để cô đảm nhiệm vị trí trợ lý của mình luôn.

Trước khi lui ra ngoài, vị trợ lý trộm nhìn cấp trên đương nhiệm của mình, thấy được một phản hình ảnh tuổi trẻ của Chủ tịch Ủy Trì, đương nhiên cũng không phải nói Chủ tịch Ủy Trì đã già rồi, như ý cũng đủ để mọi nữ nhân như vẹt mà chạy theo, so với đứa con mới hơn hai mươi tuổi kia càng thêm thành thực, chín chắn, một cái gờ tay nhắc chân cũng tỏa mị lực khiến người ta điên cuồng. Nhưng Phó Giám đốc qua mười năm, hai mươi năm nữa cũng sẽ kế thừa cái loại mị lực mê người như thế này.

Ủy Trì Giản được huấn luyện chuyên nghiệp độ nhạy cảm cùng sắc bén, đương nhiên nhìn ra trợ lý kia trộm ngắm mình, chẳng qua chuyện này trải qua quá nhiều nên đã biến thành tự nhiên, huống chi trợ lý này xử lý công việc khá là chuyên nghiệp, thế là không trách phạt. Trước mắt chuyện duy nhất khiến hắn chú ý là người phụ trách của Lê thị.

Hứa Minh xem như một nhân tài, sở dĩ có thể đem Lê thị phát triển đến hôm nay, trừ việc ông ta có dã tâm thì việc dùng người cũng sáng suốt. Từ lúc còn vợ chồng Lê Thanh, ông đã được lòng mọi người ở trong công ty, đây cũng chính là lý do vì sao khi ông ta chiếm đoạt tài sản của cháu trai mình mà không ngay ra biến động lớn trong công ty. Mà người ông thu phục sớm nhất, chính là vợ của ông, Lục Vi, lúc đó là trợ lý của Lê Thanh.

“Phó Giám đốc Ủy Trì, lần đầu gặp mặt.” Người đi tới một thân quần áo màu đen chuyên nghiệp, tóc được búi cao rất tỉ mỉ, khuôn mặt được bảo dưỡng vô cùng kĩ lưỡng, chính là mưu gia (người tính toán, sắp xếp...)

của Lê Thị, phu nhân Lục Vi.

“Hứa phu nhân.” Ủy Trì Giản không đứng dậy, chỉ ngồi ở bàn công tác hướng Lục Vi chào hỏi. Thực lực của tập đoàn Ủy Trì so với công ty Lê thị hoàn toàn khác biệt, hẳn đủ ngạo mạn để làm thế. Huống chi, hẳn cũng không tính cho hạng nữ nhân này cái nhìn hòa ái.

Lục Vi quả nhiên có chút không vui, nhưng ngại đối tác lần này quá mức lớn mạnh, cho dù trước mắt chỉ là một thanh niên mới hai mươi tuổi, bà vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp: “Ngài có thể gọi tôi là Giám đốc Lục Vi”.

Trong phòng làm việc bên này biến đổi liên tục, nhà lớn Ủy Trì bên kia cũng là sóng ngầm mãnh liệt

Lê Hân cảm thấy sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi, nhưng Ủy Trì Diễm vẫn nhàn nhã mà uống trà, cùng cậu đánh Thái Cực. Cậu quả thực muốn hô thật to “Ông đến tốt cùng muốn tôi làm thế nào thì nói thẳng!”, đáng tiếc lại không đủ dũng khí.

Sữa đặc và bánh ngọt sớm đã được Lê Hân vô thức ăn hết, nhìn thiếu niên đang sừng người không tự giác mà liếm môi của mình, Ủy Trì Diễm không dấu vết mà tươi cười, gọi quản gia đem tới một phần ly kem vị Rum, thêm một chút cồn chắc có thể khiến người này thả lỏng một chút.

Lê Hân đúng là nóng nảy, thế là liền có chút buồn bực – sao cậu lại đoán không ra, người đàn ông này chính là đang đùa giỡn cậu! Thế là lại tức giận, liền một hơi đem ly kem nuốt xuống, độ lạnh của kem khiến cả người cậu giật mình.

Ủy Trì Diễm nhất thời không phòng bị, phục hồi lại tinh thần đã thấy thiếu niên há miệng thở, bộ dáng dở khóc dở cười: “Sao ăn nhiều như vậy cùng một lúc?” Nói xong liền đứng dậy ngồi vào bên cạnh, cầm chén trà đưa đến trước mặt cậu: “Nhả ra đi.”

Lê Hân cũng bị lạnh đến ngoan ngoãn, thế là không suy nghĩ nữa mà đem toàn bộ kem trong miệng phun ra, lại nhấp hé miệng đến khi hơi ẩm đến. Mà vất vả lắm cậu mới đợi đến khi khí lạnh trong miệng đều bay đi, lại phát hiện ra chuyện kinh khủng, chính là người vốn ngồi cách cậu một thước trên ghế salon thế nhưng bây giờ đã muốn dán lên người cậu, còn có một bàn tay đang đặt sau lưng cậu vuốt vuốt. Thậm chí tiếng nói cũng gần trong gang tấc: “Không ai giành ăn với cậu làm gì ăn như gặm ma thế?”

Trong nháy mắt, mông Lê Hân nóng đến mức muốn nhảy lên, nhưng người nào đó đã đi trước cậu một bước nhấn vai đem cậu trở về trên salon ấm áp: “Tốt lắm, tiếp tục nói chuyện chính sự.”

Biết mình đã vượt giới hạn, tiếp thêm một bước sẽ khiến Lê Hân phản cảm, Ủy Trì Diễm thúc thời buông tay ra, trở về vị trí ban đầu, vừa lòng nhìn Lê Hân bởi vì lời nói của mình mà miễn cưỡng không chạy trốn.

Nhìn thiếu niên thấp thỏm, Ủy Trì Diễm mở miệng hỏi: “Kỳ thật chuyện này là muốn xem cậu sau này muốn lấy thân phận gì để sống?”

Cái gì thân phận? Lê Hân nghe vậy hơi sững sốt, xúc động và xấu hổ và cảm giác muốn chạy trốn thoáng đã bình ổn, đáy lòng lại nảy lên một loại cảm giác không thể diễn tả.

Nhìn người đàn ông đứng đắn kia, cũng không nhìn ra được cảm xúc thâm thúy trên gương mặt, Lê Hân cảm thấy suy nghĩ của mình có chút điên rồ – Tại sao cậu cảm thấy Ủy Trì Diễm hỏi những lời này là có thâm ý khác.

### 39. Chương 39: Oán Hận

Ban đêm nằm trên giường, trở mình trong chiếc chăn ấm áp, Lê Hân trong bóng đêm mắt mở to, cảm thấy mình lần này từ C thị trở lại A thị dù chỉ có 3 ngày ngắn ngủi nhưng vẫn giống như đang lọt vào trong sương mù.

Cho dù là khi hôn mê không biết gì được đưa vào bệnh viện, tiếp theo lại bị người nam nhân kia mạnh mẽ mang về nhà lớn Ủy Trì, tất cả mọi chuyện đều chẳng khác gì đang nằm mơ. Nhất là ở tại cái nơi mà tất cả đều quen thuộc, nhìn quanh bốn phía cũng chẳng khác trước đây, nếu không có Nam Nam cùng Sinh Nhạc Nhạc gọi điện thoại tới, Lê Hân thậm chí còn tưởng rằng mình bị ảo giác.

Bất quá, những điều dì Vân nói hôm nay có phải thật không?

Lê Hân lại trở mình, cảm thấy hôm nay cả người đều không thoải mái, thế là mở đèn ngủ, ôm gối dựa vào thành giường.

Ánh sáng ấm áp chiếu sáng cả không gian tối tăm, Lê Hân không mục đích nhìn cả căn phòng, ánh mắt nhìn từ cái chăn (mềm) trên người mình lại nhìn sang tủ quần áo, lại nhìn ra bên ngoài, chỉ nhìn thấy một nửa cái bàn học, trên bàn thấy dễ nhìn thấy nhất là tấm ảnh chụp chung – nơi này đúng là không có một chút thay đổi nào.

Dì Vân nói, sau khi Úy Trì Hi chết, cả hai người kia đều không bước vào phòng này, hơn nữa đều là tự bà định kỳ đến lau dọn. Dì Vân nói, đôi khi hai người kia đứng ngẩn ngơ trước gian phòng nguyên một buổi tối, thẳng đến sáng hôm sau thì mang về mặt mệt mỏi đến công ty đi làm. Dì Vân còn nói, cậu chủ nhà bọn họ khi mới trở về từng cùng ông chủ cãi nhau rất lớn, nói móc cha mình tự làm bậy không có kết cục tốt, ông chủ không có phản bác...

Tất cả những điều đó, đều là sự thật?

Người đàn ông đó, thật sự sẽ làm những chuyện như thế?

Không như cậu đã nghĩ, là vì Lê thị nên mới đặc biệt quan tâm tới cậu, mà thật sự là vì Úy Trì Hi nên mới muốn giúp cậu đoạt lại gia sản sao?

Nhưng tại sao? Vì một quân cờ đã vứt đi, đáng giá sao?

Lê Hân thậm chí ác độc mà nghĩ rằng, nếu như cậu thật sự chết đi, nếu như không chiếm được thân thể của Lê Hân này, chắc hẳn linh hồn cậu sẽ nằm lại trong lòng đất, sẽ vì những chuyện Úy Trì Diễm làm mà không được yên nghỉ?

Giờ khắc này, Lê Hân mới phát hiện, đối với cái nhà này, đối với người cha nuôi cậu dành tất cả tình cảm là trách cứ.

Cậu không hận Úy Trì Diễm, bởi vì y đã nhận nuôi cậu, giáo dục cậu, cho cậu cuộc sống giàu có, cho cậu cảm nhận sự ấm áp của gia đình – dù những thứ đó đều là diễn trò nhưng mấy lần cậu gặp nguy hiểm, những ấm áp đó thật sự hiện hữu, cậu đều cảm nhận được. Cho nên cậu không hận.

Chính là sau trong lòng cậu có trách cứ, sâu đến mức trước khi cậu chết cũng chưa từng cảm nhận được, sâu đến mức cậu nghĩ mình sẽ mang phiền muộn này mà rời khỏi thế giới này. Cho dù sau khi trọng sinh, cậu cũng chỉ muốn chôn giấu nó thôi.

Nhưng mà cảnh tượng nơi đây, lại làm mọi ẩn khuất của cậu như muốn bộc phát hết tất cả.

Úy Trì Diễm, ông tại sao, dựa vào cái gì mà làm ra dáng vẻ bị thương như thế?! Úy Trì Hi đã chết, hẳn không cảm nhận được!

Lê Hân cảm thấy trong lòng bỗng nhiên đau đớn, không khỏi cúi thấp lưng xuống, đưa tay đè ngực lại, đôi mắt xinh đẹp không biết đã đỏ từ khi nào.

“Cậu sau này muốn lấy thân phận gì để sống?”, Úy Trì Diễm đã hỏi cậu câu này.

Ma xui quỷ khiến mà xuống giường, Lê Hân mở tủ quần áo ra, từ bên trong lấy ra một bộ đồ thuộc về Úy Trì Hi, từng cái từng cái mặc lên người – áo sơ mi trắng có thêu hoa văn chìm, ba thứ của bộ âu phục cao cấp, cài áo kiểu Anh, nút áo nạm kim cương, tựa như trước đây cậu tham gia yến hội sang trọng.

Đứng ở trước gương to, hốc mắt đỏ bừng của Lê Hân chỉ biết chăm chăm nhìn vào người trên tấm gương, dần dần chân đứng có chút không vững.

Từng được các nhà thiết kế theo đo đạc theo cách thủ công, hiện tại mặc trên người cậu lại rộng thùng thình không vừa người, như một chú nhóc búng bình trộm mặc tây trang của anh trai, hết thấy vì chuyện không buồn cười này mà buồn cười.

Cậu đã sớm biết mình không phải là Úy Trì Hi, cũng không muốn lại làm Úy Trì Hi.

Như vậy, Lê Hân đâu? Cậu là “Lê Hân” sao?

Tiểu Giản sau khi trở về, trên bàn cơm nói đến việc cùng Lê thị bàn bạc lúc chiều, vợ Lục Vi của “cậu” đi xử lý chuyện của công ty. Lê thị sắp bước vào bầy rập hai cha con kia tí mĩ bố trí. Mà Úy Trì Diễm nói, Lê thị kia cuối cùng cũng sẽ trở về tay cậu.

Thế nhưng cậu không cảm nhận được tình cảm của Lê Hân, không phải là bảo bối của cha mẹ, không có trải qua đau khổ khi cha mẹ qua đời, không trải qua cảm hận khi bị cướp đoạt gia tài.

Cho nên, cậu hoàn toàn không phải là Lê Hân.

Như vậy, cuối cùng cậu là ai?

Đúng rồi...Cậu không phải là Úy Trì Hi, càng không phải là Lê Hân. Cậu bắt quá chỉ là cô hồn dã quỷ, số phận bị thần linh đưa đẩy, lấy ra vui đùa chán chê thì thương hại mà ném vào một khối thân xác nửa sống nửa chết.

Lê Hân cảm thấy dưới chân mình mềm nhũn, cuối cùng ngã phịch trên giường. Mà cùng lúc đó, cửa phòng bị gõ hai tiếng liên tiếp ra.

Úy Trì Diễm luôn theo dõi mọi hành động của Lê Hân ở thư phòng, nhìn thấy người thiếu niên mặc quần áo lúc trước, y cơ hồ không áp chế được nội tâm mà gào thét dữ dội. Y biết mình nói như vậy sẽ gây ảnh hưởng đến Lê Hân, nhưng lại không biết khiến cậu đau lòng đến vậy.

“Cậu ấy vô cùng hoang mang, không biết mình là ai.” Bác sĩ tâm lý Trịnh sau khi làm miên sâu cho Lê Hân đã cho y một kết luận như thế.

Tất cả hành động của Lê Hân, mang theo tất cả chấp niệm rời khỏi A thị, nói là vì “cuộc sống của mình”, bất quá đều là đang lẫn trốn địa phương khiến cậu thương tâm, rời xa người khiến cậu đau lòng. Kỳ thực cậu căn bản không biết mình đi đâu.

Mà tối nay, Úy Trì Diễm tự mình nghiệm chứng chuẩn đoán của bác sĩ Trịnh.

Nghe tiếng động, Lê Hân bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn sau cánh cửa rõ ràng có người đang đứng, nhất thời không bận tâm đến tình huống, nhìn về phía Úy Trì Diễm với ánh mắt đầy oán trách cùng tức giận.

Người đàn ông bị nhìn chằm chằm kia tựa như không phát hiện, tay tùy ý cầm ly sữa mật ong đặt lên bàn, bước nhanh lên phía trước ôm người từ mặt đất lên.

Lê Hân nhất thời không phản ứng kịp thì đã thấy người mình đột nhiên bay lên không, vừa định giãy dụa, thì đã thấy mình bị đặt trên giường, mà chính mình vẫn còn mặt bộ tây trang vừa rồi.

Úy Trì Diễm làm bộ như không thấy, quay lại lấy ly sữa vừa rồi đặt trên bàn: “Dì Vân nghe được trong phòng cậu có động tĩnh, thấy cậu khuya thế mà không ngủ liền pha cho cậu một ly sữa nóng.”

Lê Hân đã tỉnh táo đương nhiên nghe ra lời nói của Úy Trì Diễm có phần không hợp lí. Dì Vân pha sữa nóng làm sao lại phiền Chủ tịch Úy Trì mang tới đây cho cậu.

Chẳng qua Lê Hân không mở miệng tố cáo, mà nhận ly sữa một hơi uống cạn: “Tôi muốn ngủ, ngài cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, ngài Úy Trì.”

“...”, Úy Trì Diễm không nói lời nào, chỉ nhìn người trên giường, cuối cùng gật gật đầu, “Ngủ ngon.”

Lúc Úy Trì Diễm đi ra từ phòng Lê Hân, liền gặp Úy Trì Giản.

Cha sao lại từ trong phòng đi ra, hơn nữa vẻ mặt hình như còn như có điều gì. Úy Trì Giản nhăn mi lại: “Cậu ấy làm sao vậy?”

Úy Trì Diễm quay đầu lại liếc nhẹ qua cửa phòng, y không để ý đến ánh mắt oán hận của Lê Hân, cũng không phải là không cảm nhận được sự lãnh đạm và bình tĩnh khác thường của cậu. Mặt y trước giờ không đổi sắc, nay lại lộ ra vẻ thống khổ úy Trì Giản chưa từng thấy: “Tiểu Hi..... dường như đã phát hiện.”

## 40. Chương 40: Tình Thế Nghịch Chuyển

Lê Hân rời giường, đi xuống phòng ăn chỉ có bác Du đang chờ, còn hai cha con kia lại không thấy bóng dáng.

Nhìn ra thắc mắc của cậu, bác Du trả lời: “Công ty có chuyện gấp, ông chủ cùng cậu chủ sáng sớm đã đến xử lý.”

Lê Hân từ chối cho ý kiến, đến lông mi cũng không nâng. Sau lần phát diên tối qua, cậu đã nghĩ rõ ràng, một số thứ trước không nghĩ ra.. tuy có chút khó tin nhưng cũng không còn lời giải thích nào hợp lý hơn.

Ăn xong bữa sáng, Lê Hân theo thường lệ gọi điện cho Tiểu Nam cùng Tiểu Nhạc.

“Khi nào ông chủ nhỏ mới về?” Bên đầu dây truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Nhạc,” Không có cậu, khách cũng không thèm đến.”

Tiếp đó lại là giọng ôn hòa của Tiểu Nam: “Ông chủ đừng nghe Tiểu Nhạc nói linh tinh, lượng khách mấy hôm nay không tồi. Bạn ngài, Hạ tiên sinh giúp đỡ khá nhiều.”

Lê Hân im lặng nghe cặp tình nhân người đến ta tới mỗi bên một câu, thỉnh thoảng chỉ “ừm” một tiếng biểu lộ mình đang nghe. Cậu không biết nên nói gì, chuyện cậu cần làm, kế hoạch về một cuộc sống mới cậu vạch ra, tất cả giờ thật xa tầm với quá.

“Sao im lặng vậy?” Tiểu Nhạc có chút mất hứng, “Ông chủ nhỏ còn chưa trả lời câu hỏi nha.”

Trở về sao? Giờ cậu cường ngạnh muốn về, Uất Trì Diễm cũng không thể nói gì đi? “Chờ bác sĩ định ra phương pháp trị liệu, tôi sẽ trở về.” Dù sao bệnh cũng phải chữa, Uất Trì Diễm muốn chịu phí, vậy để hắn chịu.

“Ok, chúng tôi chờ cậu khỏe mạnh trở về.” Tiểu Nhạc nói xong liền cúp máy đi tiếp khách.

Lê Hân buông điện thoại bật cười, hai người đều khiến cậu vừa lòng. Con mắt tuyền dụng của Hạ Lăng thật không tệ.

Trong văn phòng của tập đoàn Uất Trì, toàn bộ quản lý cho đến thực tập sinh từ sáng đều ngồi nghiêm túc gõ bàn phím, không dám thông thả như mọi khi, họ hận không thể đem bộ dáng công tác của mình bắn đến thượng tầng (chỗ sếp ngồi:”>).

Còn về nguyên nhân, vẫn nên bắt đầu từ sáng nay, nhân viên bộ bảo an vừa đến chỗ làm, bỗng phát hiện một chiếc Limousine còn đến sớm hơn họ, từ trên bước xuống không phải đại boss cùng tiểu boss mị lực siêu phàm của bọn họ đây sao??

Bộ bảo an là công việc vất vả đi sớm về khuya nhất công ty nên tin tức này ngay lập tức truyền đến khắp các bộ ban ngành.

Thế là mọi người đều biết, hai boss hôm nay phá lệ ngồi cùng một xe, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc cùng đi thẳng vào văn phòng tổng tài, không khí khấn trương như Uất thị sắp phá sản đến nơi.

Trên thực tế, trong lòng Uất Trì Diễm, chỉ có một chuyện khiến hắn chạy trốn khỏi nhà mình, nó còn quan trọng hơn cả Uất thị phá sản.

Hai cha con ngồi đối diện nhau, trên khuôn mặt điển trai của Uất Trì Diễm lộ ra vẻ mặt hoang mang chưa từng có quan hệ giữa hắn và Lê Hân sau một đêm phát sinh nghịch chuyển.

\*\*\*\*\*

Trong lúc này, người dám làm phiên hai vị tổng tài chỉ có hai vị cấp dưới đắc lực của Uất Trì Diễm. Một trong số đó hiện đang không ở công ty, Hạ đặc trợ chỉ có thể dưới ánh mắt cầu xin của bí thư, ôm tâm trạng liều chết ấn đường dây nội bộ.

Một hồi lâu sau mới thấy Uất Trì Diễm nhấc máy, giọng nói còn trầm thấp hơn thường ngày: “Có chuyện gì?”

Dưới ánh mắt cầu xin đầy tính công kích của bí thư, Hạ Lăng yếu ớt mở miệng: “Tổng tài, Hứa tổng của Lê thị đến, yêu cầu gặp ngài.”

Hai cha con liếc nhau. Hứa Minh tự mình đến đây.

Sau khi phân phó Hạ Lăng tiếp đón, Uất Trì Diễm treo điện thoại: “Chuyện này vẫn là con đi làm, ta sẽ không ra mặt.”

Chỉ là một Lê thị, dù được vợ chồng Hứa Minh phát triển không tệ, cũng chưa đủ tư cách mời tôn đại phát Uất Trì Diễm hiện thân. Nếu không vì Lê Hân, Lê thị cửa sổ cũng không có mà hợp tác với tập đoàn Uất Trì.

Uất Trì Giản gật đầu, “Chuyện này còn phải tiếp tục sao?” Nếu anh đã phát hiện, còn cần xử lý Lê thị?

Uất Trì Diễm cười khổ, “Cần.”

Kịch đã bắt đầu thì phải diễn đến cuối, mới có kết thúc, không phải sao?

Hứa Minh gần đây rất phiền não.

Mấy năm trước, bất động sản ở A thị còn chưa phát triển, Hứa Minh cũng đem Lê thị phát triển theo hướng này. Đã tâm có thừa, tài chính không đủ, dẫn đến tiến trình khuếch trương bị chậm lại.

Lần này Lê thị là cùng một công ty đầu tư bất động sản khác hợp tác khai thác một toà nhà ở Tây Giao. Đó là một khu chung cư cũ khoảng 80 năm tuổi, có thể xây dựng lại thành một khu chung cư cao cấp. Đột nhiên công ty kia xảy ra vấn đề tài chính, họ chuyển dự án này cho một công ty trực thuộc tập đoàn Uất Trì.

Hứa Minh ban đầu khá bất mãn với hành vi của đối tác, muốn kiện lấy tiền bồi thường, xong lại vì đối tượng hợp tác mới là công ty đa quốc gia mới chuyển bức hóa vui. Đây là cơ hội không dễ có được, có khi hẳn ta có thể nương theo đây đẩy Lê thị phát triển lên một tầm cao mới.

Trái với mong muốn, sau khi hai bên ký hợp đồng, chuyện phiền toái cứ liên tiếp nổi gót đến.

Đầu tiên là số tiền bồi thường của các hộ dân cư cũ, sau đến các ngành tương quan, cuối cùng là đội công trình nhận tiền cọc lại chậm chạp không khởi công, còn cầm tiền chạy. Mất thấy hạng mục này muốn thất bại, bên hợp tác lại không có chút động thái lo lắng.

Hứa Minh đành để phụ nhân đi Uất Trì tổng bộ tìm Uất Trì Diễm nói chuyện, lại không nghĩ Lục Vi về nói, không gặp được người còn bị một thằng nhóc 20 tuổi tước mặt mũi.

Hứa Minh chỉ có thể tự thân xuất mã. Nhưng càng khiến hẳn ta phát điên là, hẳn ta ở trong phòng khách uống hết hai ấm trà cũng không thấy được vị để vương thương giới Uất Trì Diễm xuất hiện, người đến lại là một thằng nhóc.

Hứa Minh nằm mơ cũng không ngờ được, nguyên nhân dẫn đến tình cảnh này của hẳn ta lại là vì đứa cháu bị hẳn ta cướp đoạt gia sản, giả tạo tử vong, Lê Hân.

## 41. Chương 41: Động Tình

Âm mưu hay dương mưu (\*) trong giới kinh doanh cũng không nguy hiểm bằng giới xã hội đen.

(\*) trích dẫn từ fanpage: Âm mưu và dương mưu giống nhau ở chỗ chỉ muốn đạt được kết quả tốt nhất. Chỗ khác biệt giữa chúng là âm mưu có sơ hở có thể tìm ra, mà dương mưu là theo thể mà động, theo thể mà phát, không có dấu vết để tìm ra, so với âm mưu thì cao minh hơn nhiều cũng khó thực hiện hơn nhiều.

Gia tộc Uất Trì bắt đầu từ ông nội của Uất Trì Diễm lúc bấy giờ là long đầu hắc đạo Châu Á, là thành quả do cả thế hệ liều mạng trong máu tươi cùng chém giết. Còn tập đoàn Uất Trì là do cha của Uất Trì Diễm sáng lập. Khởi điểm chỉ là mấy câu lạc bộ đêm, chủ yếu là để rửa tiền, về sau chuyện kinh doanh phát triển, Uất Trì lão gia tử dựa vào đó mở tập đoàn tẩy trắng.

Đến tay Uất Trì Diễm, hai thế lực tập đoàn và hắc đạo của gia tộc Uất Trì hình thành một vòng tuần hoàn hỗ trợ nhau, có xu hướng vươn lên dẫn đầu. Chính điều này khiến các thế lực khác vừa kiêng kị vừa thêm muốn.

Dưới tình thế đấy, Uất Trì Diễm mới đem đứa con trai duy nhất đến một hòn đảo bí ẩn ở Châu Âu để tiến hành huấn luyện phong bế. Tất cả để đảm bảo sự an toàn tuyệt đối trước khi người thừa kế trưởng thành.

Chỉ là, đa mưu túc trí như Uất Trì Diễm cũng không ngờ đến biến số.

Nhìn thiếu niên nằm trên giường, Uất Trì Diễm không nhịn được cúi xuống hôn nhẹ lên trán cậu. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước vì sợ đánh thức người dậy.

Tránh né cậu suốt hai ngày, hắn chỉ dám đợi khi tối muộn mới lặng lẽ đến nhìn. Lén lút vậy có chút xấu hổ, nhưng chỉ cần người này còn lưu lại cạnh mình, đó chính là ân huệ lớn nhất ông trời ban tặng.

Lại hôn nhẹ lên môi, Uất Trì Diễm mới lưu luyến rời đi. Ngay lúc hắn đóng cửa phòng, người trên giường bỗng mở trừng hai mắt Uất Trì Diễm...cha...sao có thể...!

Lê Hân ngạc nhiên đến đờ người, mãi sau cậu mới có thể ngồi dậy, ngây ngốc đưa tay lên sờ chỗ bị người hôn, nóng rất khó tả, ngay cả căn phòng cũng như tăng thêm mấy độ.

Cậu bừng tỉnh từ lúc Uất Trì Diễm hôn nhẹ lên trán, dấu sao cậu cũng từng được huấn luyện cho vị trí thừa kế dù mức độ kém xa Uất Trì Giản, nên độ cảnh giác nhạy bén hơn người thường.

Ban đầu cậu cũng chưa rõ tình hình, chỉ là mùi nước hoa cùng mùi thuốc trên thân người quen thuộc đã báo cho cậu thân phận đối phương. Theo bản năng cậu mới kiểm chế phản ứng của bản thân, dù trong lòng đang kinh ngạc cũng kìm chế động.

Uất Trì Diễm không thể ngờ, chỉ vì hành động lúc nhất thời của mình lại khiến Lê Hân thức trắng đêm. Sáng hôm sau, hắn nhìn quàng thâm ở mắt cậu, hơi nhíu mày: "Ngủ không ngon sao?"

Cậu có chút giật mình, ánh mắt đảo qua trên khuôn mặt đối phương, lại vô thức dừng ở nơi từng được tap chí đánh giá là cặp môi mỏng "bạc tình".

Trong đầu như có quả bom nổ bùng, ngoài mặt cậu cũng dần đỏ ửng.

Uất Trì Diễm cùng Uất Trì Giản cùng buông dao nĩa xuống, hai cha con liếc nhau, Đã xảy ra chuyện gì?

## 42. Chương 42: Một Nhà Ba Người

Giờ cứ nhìn thấy Uất Trì Diễm là cậu lại nhớ đến chuyện tối qua, trên trán cùng môi cũng theo thể mà nóng bừng lên.

Kiếp trước đến kiếp này, chưa từng có người như vậy với cậu.

Từ những người chăm sóc cậu trong cô nhi viện, cho đến khi cậu vào nhà Uất Trì. Người cha lãnh đạm, cao quý kia chưa từng có một hành động thân mật cha con nào. Giờ cậu sống lại, vẫn là người cha đấy, nhưng hành động lại khiến cậu khó hiểu.

Nên ngoài cảm giác ngạc nhiên, khó tin, cậu còn thêm mấy phần ngượng ngùng.

"Mặt sao lại đỏ thế này? Phát sốt sao?" Thấy Lê Hân mãi ngẩn người, Uất Trì Diễm vươn tay ra, nghĩ nghĩ, hôm qua mình đã chỉnh lại nhiệt độ phòng, không lẽ điều hòa có vấn đề.

Bị mùi hương quen thuộc áp gần khiến cậu giật mình lùi một bước: "Không có sao hết."

Cánh tay của Uất Trì Diễm chững hững giữa không trung một lúc mới hạ xuống, nhìn người đang giữ khoảng cách với mình, lẳng lặng nói: "Không có việc gì liền ăn cơm đi."

Tối hôm qua hắn cũng không có ngủ được, chỉ nằm và nhớ về những chuyện liên quan đến Uất Trì Hi cùng sau khi gặp được Lê Hân. Từng chuyện được tua lại chậm chậm, mới khiến hắn nhận ra thời gian mình được ở cạnh Tiểu Hi thật sự quá ít.

Điều đấy làm hắn rất hối hận. Mình cường ngạnh lưu người lại không phải để có thời gian chung sống với nhau sao? Vậy mà mình còn vì bất an và khủng hoảng mà né người này suốt hai hôm.

Giờ nghĩ thông, Uất Trì Diễm mới xuất hiện ở phòng ăn sớm nay. Dù sao tương lai cũng đâu ai nói trước được, mà dù có chuyện, cũng sẽ có cách giải quyết. Núi không đến ta, ta liền đến núi. Người này hắn định rồi, chạy không thoát.

Lê Hân vốn đang thấp thỏm, đột nhiên cảm thấy rừng mình như có người theo dõi. Cậu quay đầu lại phía sau, thật không có gì, chỉ có bác Du đang mở cửa đi vào.

“Ông chủ, bệnh viện gọi đến, đã có phương án trị liệu cho Lê tiên sinh, hôm nay có thể tới bệnh viện.”

Nghe vậy cả bàn ba người cùng dừng mọi động tác.

Uất Trì Diễm gật gật đầu: “Bác Du, phiền bác gọi điện lại, lát nữa chúng ta đi qua.”

Bác Du nhận lệnh rồi đi, Uất Trì Giản đã muốn nhăn mi mở miệng: “Ba muốn đưa Lê Hân đi bệnh viện?”

Đây cũng là điều Lê Hân muốn hỏi. Tuy cậu có thể miễn cưỡng cùng hai người này ngồi ăn cơm, nhưng so ra, đi với Tiểu Giản vẫn thoải mái hơn.

“Công ty không phải còn chuyện sao?” Uất Trì Diễm thản nhiên hỏi lại, mắt liếc con trai như không cho phản bác.

Uất Trì Giản bắt mắt nhìn lại, lại thấy khuôn mặt “không nguyện ý đi cùng” của Lê Hân. Hắn thở dài, hai người này vẫn cần thêm thời gian ở chung. Sau khi anh trai yêu quý trở về, oán giận cùng bất mãn của cậu với lão già kia cũng dần tiêu tan. Chỉ hy vọng cả nhà về sau có thể an ổn sống cùng nhau.

Uất Trì Giản biết mình không có mẹ. Bởi y là do cha năm 17 tuổi tìm đại dượng.

Nhắc lại năm đó, trong nhà Uất Trì xảy ra một chuyện biến động. Người thừa duy nhất lúc ấy là Uất Trì Diễm, sau khi hoàn thành đặc huấn trở về, liền ngã bài với cha mình chuyện hắn không thích nữ chỉ thích nam.

Dưới các loại thủ đoạn, trấn an, uy hiếp, lợi dụ... đều không hữu hiệu. Cuối cùng, Uất Trì Diễm đề xuất chuyện tìm đại dượng, để tạo ra một người kế tục hương khói cho nhà Uất Trì.

Sau khi Uất Trì Giản được sinh ra, liền bị đưa đến hòn đảo tư nhân ở Âu Châu đặc huấn, chưa từng được hưởng tình cảm của cha mẹ như những đứa trẻ khác. Cho nên đứa bé chỉ lớn hơn y có hai tuổi kia, tươi cười ấm áp xuất hiện, ôm chầm lấy y lần đầu tiên. Uất Trì Giản như một chú chim non, nhận định người này.

Lúc Uất Trì Giản phát hiện ra cha yêu người ấy đã là sau khi Uất Trì Hi chết. Cho nên y càng không thể tha thứ cho cha cùng bản thân. Cha khiến y mất đi Uất Trì Hi, chẳng khác nào mất đi mẹ của mình.

Còn bây giờ, người đã trở lại.

Uất Trì Giản đương nhiên muốn cả hai có thể HE rồi nhưng phải là sau khi cha nhận đủ trừng phạt thích đáng. Thật hiếm khi có dịp xem kịch, nhất là từ người cha gian trá kia của mình, sao y có thể bỏ lỡ đây.

Phản đối của Lê Hân bị vô hiệu. Uất Trì Diễm cùng một đồng bảo tiêu đưa người đến bệnh viện.

\*\*\*\*\*

“Phương án trị liệu chính là như vậy. Lê Hân cảm thấy có vấn đề gì không?” Trầm Quân Phiền chuyên nghiệp chú tâm vào người bệnh, hoàn toàn bỏ qua cái người quyền cao chức trọng đang nhìn chằm chằm cùng một đám người mặt mũi âm trầm như hắc thần bên cạnh.

“Tất cả cứ theo như bác sĩ Trầm nói đi. Làm phiền bác sĩ.” Lê Hân cảm kích đáp, nếu thân thể này có thể chữa khỏi hắn là tốt nhất.

“Thật ra, ngoài việc uống thuốc, bản thân cũng phải chịu khó nghỉ ngơi.” Trầm Quân Phiền nghiêm túc nhắc nhở, “Không được làm việc quá sức, không dùng não quá độ, cảm xúc cũng cần bình ổn, không thể phập phồng lên xuống.”

“Đã biết.” Lê Hân cười đáp, “Bác sĩ Trầm, những bác sĩ khác còn ở đây không? Cháu muốn nói lời cảm ơn với họ.”

Đứa bé này thật lễ phép, “Giờ này chắc bọn họ đều ở trong phòng nghỉ.” Mà thật ra cũng không cần đi cảm ơn cái đám chuyên gia đây, đây là công tác của họ, chưa kể đến vị tổng tài của tập đoàn Uất Trì, trả thù lao là hào phóng rồi.

Lê Hân nghe vậy mỉm cười: “Vậy phiền bác sĩ Trầm dẫn đường.”

Trong phòng nghỉ, các bác sĩ đang nói chuyện phiếm thấy Trầm Quân Phiền tới, phía sau còn có Lê Hân. Tuy có chút bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười. Nhưng đột nhiên thấy cả người đi phía sau, cả đám mới vội đứng dậy.

“Các vị tùy ý, ta chỉ là đi cùng Lê Hân đến nói lời cảm ơn.” Uất Trì Diễm lạnh nhạt mở miệng.

Đám chuyên gia từ đầu chỉ cho rằng Lê Hân là đối tượng từ thiện của tập đoàn Uất Trì. Nhưng sau, họ cũng tự nhận ra được chút gì đó, vì nếu chỉ là từ thiện, thật không đáng để Uất Trì tổng tài tự thân xuất hiện. Nhìn đoàn người hôm nay, chỉ sợ đứa bé này cùng Uất Trì tổng tài quan hệ không phải là ít.

Nên cả đám khi được Lê Hân cảm ơn đều đưa tay ra cười đáp lại, không khí trong phòng quả thật thân thiết.

Trên đường về nhà, Lê Hân nhìn ra cửa xe, trong đầu hồi tưởng lại đoàn chuyên gia mình vừa gặp. Cậu nhớ lúc đầu, trong đoàn có một bác sĩ nữ. Khi mọi người vây xung quanh cậu sờ sờ nắn nắn, vị ấy chỉ đứng im cạnh bác sĩ Trầm. Ban đầu cậu cũng không nghĩ nhiều, nhưng sau khi biết một số thứ, cậu thấy có chút khả nghi.

Ngày hội chẩn không thấy người, hôm nay trong phòng nghỉ cũng không...

“Suy nghĩ cái gì?”

Giọng nói của Uất Trì Diễm kéo Lê Hân trở về. Cậu quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân không đổi sắc mặt, nhưng giọng nói lại nhu hòa xuống.

Trái tim cậu nhảy dựng lên cảm giác kỳ quái này, lại tới nữa!

Đều do tên chết tiệt này, nửa đêm nửa hôm chạy đến phòng cậu làm ra chuyện quái lạ.

“Uất Trì tiên sinh, bao giờ tôi có thể về C thị?”

Nghe vậy, sắc mặt Uất Trì Diễm lập tức trầm xuống. “Tại sao nhất định phải về C thị? Ở lại đây thích hợp dưỡng bệnh hơn.”

“Dù sao phương án trị liệu cũng đã có, tôi không còn lý do ở lại A thị nữa.”

“Mà cũng không thể làm phiền Hạ đặc trợ mãi được.”

Không có lý do gì lưu lại sao... Uất Trì Diễm cảm thấy tim đau nhói.

“Vậy còn chuyện Lê thị?” Uất Trì Diễm có chút vô lực hỏi.

“Chuyện đấy vốn là kết cục đã định.” Lê Hân ngồi im nói, “Nếu Uất Trì tiên sinh đã nguyện ý giúp, chắc chắn là có thể thắng, tôi nghĩ mình có ở lại đây hay không cũng không quan trọng.”

Nếu là trước đây hẳn sẽ phản bác, nhưng bây giờ, hẳn không dám kích thích cậu.

Uất Trì Diễm yên lặng, Lê Hân cũng không mở miệng, hai người cứ thế mà về lại nhà chính.

“Ông chủ cùng Lê tiên sinh đã về.”

“Kêu phòng bếp đun thuốc.” Vung tay một cái, bảo tiêu tự động đưa hết đồ cho người hầu phía sau bác Du.

Lê Hân cần trường kỳ uống thuốc, thuốc tây có nhiều tác dụng phụ, nên các bác sĩ chọn thuốc Đông y, kết hợp với vật lý trị liệu. Nhìn đồng gói thuốc to đùng kia, mặt Lê Hân có chút tái.

Du bá cung kính nói: “Tiên sinh, Tề đặc trợ có chuyện trọng yếu, hiện đang ở thư phòng chờ ngài.”

Uất Trì Diễm gật gật đầu, “Bác Du, chiếu cổ Lê Hân.” Nói xong xoay người lên lầu.

Tề đặc trợ? Là Tề Hạo...

Lê Hân nhìn theo bóng người Uất Trì Diễm, nếu Hạ Lăng chuyên trách việc về Uất Trì tập đoàn thì Tề Hạo lại phụ trách thế lực ngầm.

Không lẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Lê Hân không có phát giác, trong tiềm thức cậu đang lo lắng cho Uất Trì Diễm.

### 43. Chương 43: Đỗ Uống Thuốc

Uất Trì Diễm cùng Tề Hạo ở trong thư phòng cho đến giờ cơm trưa mới đi ra. Cùng lúc đấy, Lê Hân còn đang nhăn mặt đối chiến với bát thuốc nâu to ùng ục.

Tề Hạo đã sớm từ chỗ Hạ Lăng cùng đám thủ hạ biết về sự tồn tại của Lê Hân. Chỉ là một thiếu niên với khuôn mặt tinh tế một chút thôi, chả có gì hấp dẫn. Nhưng nghĩ lại biểu hiện coi trọng của cả ông chủ và cậu chủ, anh ta cũng không dám có chút thái độ gì.

Lê Hân cũng nhìn thấy Tề Hạo, nếu nói đến khuôn mặt thì có vết trong đám người cũng không ai nhận ra, toàn thân tỏa ra khí chất ‘mạnh vì gạo, bạo vì tiền’. Thật sự là cách một trời một vực với Hạ Lăng. Dù rằng tài năng mới là nguyên do anh ta trở thành đại tướng bên cạnh Uất Trì Diễm.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người không hện mà cùng mà gật đầu chào hỏi. Tề Hạo nhú mày, trong lòng có chút lạ: Hạ Lăng nói, khí chất của cậu bé này không hợp tuổi.

Uất Trì Diễm vừa đi vào phòng khách liền nhìn thấy hai người đang nhìn nhau chăm chú, trầm giọng: “Tề Hạo.”

Nghe ra ông chủ không vui, anh ta lập tức thu hồi ánh nhìn, rời đi, trong lòng kinh ngạc không thôi, mức độ ông chủ coi trọng người này có vẻ vượt xa mức Hạ Lăng đã dự đoán.

Uất Trì Diễm đến một cái ghế không xa không gần Lê Hân: “Sao không uống thuốc?”

“...” Lê Hân không biết nói sao, cậu thật hối hận khi gật đầu đồng ý cách trị liệu theo Đông y này.

Uất Trì Diễm nhìn bát thuốc, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhăn cả lại.

Hắn nhớ có một lần cả nhà ăn cơm, thấy cậu không hề đụng món mướp đắng, hỏi hỏi một chút mới biết, là cậu sợ đắng.

“Uống thuốc lúc nóng mới tốt.” Uất Trì Diễm bưng bát thuốc lên, “Một hơi uống hết là xong.” Dù sợ đắng, cũng phải uống.

Mùi thuốc xộc thẳng lên, cậu chịu không được mà đưa tay lên bóp mũi, nhịn không được mà né không xong.

Nhìn biểu cảm đáng yêu của cậu, Uất Trì Diễm nhịn không được ngồi lại gần một chút, nhẹ nhàng dỗ dành: “Nhanh nào, uống một hơi rồi ta kêu người xuống lấy bánh ngọt cho.”

Lê Hân , có chút dở khóc dở cười: Đường đường Uất Trì tổng tài lại dùng giọng điệu dụ con nít dỗ mình uống thuốc.

Lê Hân theo bản năng nhìn thẳng Uất Trì Diễm, nhìn thấy cặp mắt đầy nhu hòa kia. Cậu vội cúi đầu, che giấu sự dao động, cầm bát thuốc, uống sạch.

Huhu, đắng chết TT^TT

Chỉ vì một lúc xuất thần mà ôm hận ngàn thu, cậu cầm ngay cốc nước uống tiếp, nhưng chỉ thấy vị đắng lan tràn, nhất là đầu lưỡi, giống như bị khổ hình.

Sao vị đắng không trôi được!!!

Lê Hân khóc không ra nước mắt, thật muốn như mấy con cún thè lưỡi ra thối thối.

Bất ngờ một thìa kem ngọt lạnh được đưa vào miệng, vị bơ cùng hương vani như làm dịu đắng chát của thuốc, cũng khiến khuôn mặt của ai đó như được dẫn ra.

Lê Hân nhắm nháp hương vị trong miệng, trong đầu chỉ có suy nghĩ: Muốn thìa nữa.

Như là cầu được ước thấy, một thìa kem nữa lại được đưa tới, lần này là vị xoài.

Cảm giác hạnh phúc lan tràn, cậu híp mắt thỏa mãn, bỗng thấy có chỗ không đúng.

Máy móc cúi đầu, nhìn đến một đôi bàn tay thon dài đang cầm một chiếc muỗng nhỏ, bên tai còn vang đến tiếng cười nhẹ: “Còn muốn sao? Muốn vị gì?” Vừa nói, vừa có một cánh tay tiếng đến gần eo lưng cậu.

Lúc này, Lê Hân hoàn toàn cứng đờ người.

Trong lòng Uất Trì Diễm ầm ập.

Nhìn Lê Hân chạy trốn chết, Uất Trì Diễm phân phó bác Du đưa nốt kem cùng phần cơm trưa lên phòng. Cả cậu và hắn có vẻ đều cần yên tĩnh một chút. Nói ra chỉ sợ người cười, hắn chỉ vì ăn được chút đậu hũ mà tìm đập mãi không thôi.

Lê Hân mặt đỏ ửng, cầm ly kem vừa được bác Du đưa lên ngăn người.

Đầu tiên là nụ hôn khó hiểu ban đêm, giờ còn vụ dứt kem này nữa... đây là sao hở trời... Uất Trì Diễm...sao phải làm thế.

## 44. Chương 44: Tình Dịch?

Sau chuyện hôm đó, Lê Hân thành người trốn tránh Uất Trì Diễm.

Nên lúc nghe bác Du nói, “Lê tiên sinh vẫn đang nghỉ ngơi.” Uất Trì Diễm chỉ gạt đầu, nhưng khuôn mặt cùng đôi mắt là tràn ngập niềm sung sướng.

“Để chị Vân đưa đồ ăn sáng lên phòng là được.” Uất Trì Diễm uống nốt cốc café rồi đứng dậy. Uất Trì Giản vừa ăn trứng ốp la vừa thâm ý nhìn theo.

“Có chuyện gì phát sinh sao bác Du?”

Lão quản gia nhếch môi, như đang nhin cười: “Xin lỗi cậu chủ, tôi không biết.” Uất Trì Giản nhú mào, cúi đầu tiếp tục ăn sáng. Có vẻ không phải chuyện xấu.

Ngoài phòng Lê Hân lúc này.

“Tiểu Hân, là dì Vân đây.” Nhìn người mở cửa còn mặc nguyên đồ ngủ, hai vành mắt như con gấu trúc, dì Vân không khỏi lo lắng hỏi, “Sắc mặt kém thế này, là ngủ không ngon sao?”

Dì Vân đã sớm biết Lê Hân không thích nhà Uất Trì, giờ bị bắt ở lại đây lâu như vậy, cũng khó cho đứa bé này. Ông chủ cùng cậu chủ cũng thật là, dù vì đại thiếu gia, cũng không thể cưỡng chế một đứa bé đến ở cùng nhà chứ.

Nói đi nói lại, đứa nhỏ này thật giống đại thiếu gia, nhiều khi nhìn cậu, nàng chỉ muốn kêu tên Uất Trì Hi.

Nghe giọng nói lo lắng của dì Vân, Lê Hân trầm tĩnh lại: “Không có gì đâu dì, cháu có chút mất ngủ thôi.” Trong lòng cậu thì: Không phải do Uất Trì Diễm thì sao cậu lại mất ngủ chứ?!

Dì Vân đưa khay cháo cá cùng trứng ốp la và café lên bàn, lại kéo rèm cửa ra thêm một chút, “Ăn sáng một chút, rồi cháu ngủ thêm đi. Có thể thân thể mới sớm khôi phục được.”

Lê Hân nghe vậy mỉm cười: “Cám ơn dì.”

Cùng lúc đấy, từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói khác: “Trước khi ăn phải uống thuốc.”

“Cậu chủ...” Dì Vân ngăn người, không ngờ Uất Trì Giản sẽ tự mình bưng thuốc.

Lê Hân có chút ngạc nhiên, sau nhìn đến ấm thuốc, càng là nghiêng rằng nghiêng lợi: hai cha con nhà này nhất định muốn mình khó chịu đây mà!

Thật là oan uổng Uất Trì Giản, cậu có được ở cùng Uất Trì Hi mấy đầu, nên không biết chuyện người này sợ đắng. Nên hẳn chỉ cầm theo ẩm thuốc, chứ không mang theo chút đường hay mứt quả gì hết.

Nói đến nguyên nhân cậu sợ uống thuốc đắng, trong cô nhi viện, trẻ con bị bệnh đều được kê thuốc Đông y, vì giá rẻ hơn Tây y nhiều.

Lý do bọn trẻ vui vẻ uống thuốc, cũng vì phần thưởng sau đó là một túi hoa quả đường là một loại đồ ăn vật giá rẻ, được đựng trong túi trong suốt, đủ màu sắc, mà đối với lũ trẻ trong cô nhi viện, là một vật hấp dẫn mê người.

Sau cậu về sống ở nhà Uất Trì, không cần vì mấy thứ đồ rẻ mà chịu đựng vị đắng chát ấy nữa. Nhưng có nằm mơ cậu cũng không ngờ, cậu bắt đầu từ cái đắng này, đến cuối nhận lại cái đắng khác.

Cuộc đời đầu được mấy, hương đắng vị khổ, cậu đã dùng cả một kiếp để lĩnh hội sâu sắc rồi. Giờ thì, xin miễn cho kẻ bất tài.

....

Sau khi hoàn thành bữa sáng cùng thuốc, cậu vẫn không thể cưỡng lại việc chui vào ổ chăn. Vẫn là nhờ tiếng chuông điện thoại đánh thức cậu dậy.

Là điện thoại của Tiểu Nhạc với Tiểu Nam sao?

Cậu dụi mắt, nhìn lại màn hình, không phải số của quán, là Lữ Thiên Tề.

Lê Hân ngẩn người, cũng tỉnh ngủ hẳn từ lúc rời khỏi C thị, cậu cũng không có liên lạc với vị bạn học hacker cũ này. Giờ người này gọi đến là có chuyện gì?

10 phút sau, cậu ăn mặc chỉnh tề đi xuống tầng. Đi xuyên qua hành lang gấp khúc ở nhà chính, vừa vặn gặp được bác Du đang chỉnh sửa cây cỏ trong vườn.

“Lê tiên sinh?” Bác Du có chút ngạc nhiên, từ sau khi cậu đến đây, trừ đi bệnh viện, cũng chưa từng ra ngoài.

“Bác Du, tôi muốn ra ngoài gặp một người bạn.” Lê Hân mở miệng. Cậu đã hạ quyết tâm, nếu bác Du dám nói phải có sự đồng ý của ông chủ hoặc cậu chủ, cậu nhất định trở mặt với đám người này.

Không ngờ, bác Du chỉ là gật đầu: “Vây mong Lê tiên sinh chờ một chút, tôi đi sắp xếp xe cho ngài.” Lê Hân nhìn theo lưng bác quản gia, sờ cái mũi, hừ coi như họ thức thời.

Vẫn là chiếc xe xa xỉ quen thuộc, cùng đại ca lái xe quen thuộc lúc còn ở C thị. Vừa nhìn thấy Lê Hân, còn cười nói: “Lê tiên sinh.”

Cậu cũng không ghét người này, cười đáp lễ, lên xe báo địa điểm cần đến, là quán café ở gần trường trung học cũ của Uất Trì Hi và Lữ Thiên Tề.

Lúc Lê Hân đi vào, đã thấy Lữ Thiên Tề ngồi chờ, mặt xám xịt nhìn chiếc xe đưa cậu đến. Lê Hân thấy cũng coi như vô tâm mặc kệ.

“Lữ tiên sinh cũng trở về đây.”

Lữ Thiên Tề nhìn Lê Hân từ trên xuống dưới, cảm thấy người này có chút không giống ngày gặp ở C thị. Nhưng cụ thể thay đổi chỗ nào, hẳn ta lại không nói ra được.

Cùng lúc này, ở tòa nhà CBD, tầng chót của tổng bộ tập đoàn Uất Trì, việc Lê Hân ra ngoài gặp người quen cũng được đưa tin đến.

Uất Trì Diễm đặt điện thoại xuống, đôi mắt đen nheo lại đi gặp bạn? Trong đầu bắt đầu nhớ lại, từ tên hàng xóm nghèo cho đến giám đốc quán bar Trác Dương, cũng không thấy có ai khác để cậu phải đi ra gặp cả.

Uất Trì đại tổng tài nhìn đồng văn kiện trên tay, lại nhìn thời tiết nắng đẹp, hừ, có lẽ mình cũng nên đi ra ngoài hưởng thụ ánh nắng hiếm có từ đầu đông đến giờ nhỉ.

\*\*\*\*\*

Lê Hân khuấy cốc cà phê, nhìn về mặt Lữ Thiên Tề lúc này. Cậu dám cược chuyện đầu tiên bị hỏi sẽ là quan hệ giữa cậu với nhà Uất Trì.

Cậu biết Lữ Thiên Tề không muốn nhìn mình dây dưa với nhà Uất Trì, cũng biết người bạn cũ này quý trọng tình bạn với Uất Trì Hi. Nhưng từng đấy cũng không đủ cho đối phương có lý do chỉ trích mình.

“Lê Hân, người hiện tại... là ở nhà Uất Trì?”

Bingo! Lê Hân vừa bật vừa buồn cười: “Lữ tiên sinh hẹn tôi ra ngoài, hẳn là có chuyện quan trọng hơn chứ?”

Lữ Thiên Tề có chút bật nhìn thái độ dừng đứng của Lê Hân, hẳn ta nhìn xuống: “Lê Hân, tôi nói rồi, hai cha con nhà Uất Trì không phải dễ đối phó. Cậu...”

“Đâu phải tôi muốn thế này.” Đánh gãy Lữ Thiên Tề, Lê Hân lãnh đạm nói, “Dù sao cũng là chuyện cá nhân, mong Lữ tiên sinh không cần can thiệp.”

Lữ Thiên Tề đập mạnh lên bàn: “Cậu là muốn dùng thế lực của nhà họ cầm lại Lê thị, nhưng cậu có biết họ đang làm gì với Lê thị không?”

Hành động này thu hút không ít ánh nhìn của các bàn khác, có mấy nhân viên còn nhìn nhau, không biết có nên qua can thiệp hay không?!

Lê Hân rũ mắt xuống, uống ngụm café: “Lữ tiên sinh cứ việc nói thẳng những gì anh tra được đi. Còn nếu anh thật muốn tốt cho tôi, vậy xin đừng ở chỗ đông người, rêu rao quan hệ của tôi với Lê thị.”

Lữ Thiên Tề cũng ý thức được bản thân mất không chế, cầm cốc nước lên uống một hơi, hít sâu: “Tập đoàn Uất Trì đang có ý đồ thôn tóm Lê thị.” Vừa nói vừa nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên, “Nếu Lê thị thật sự bị thôn tóm, cậu sẽ thật sự không thu lại được gì hết.”

Nếu cậu được nghe chuyện này sớm hơn, cậu có thể tin, có thể đau khổ nghĩ bản thân lại bị lợi dụng. Giờ cậu ở nhà Uất Trì, mắt thấy tai nghe cùng đoán được nhiều chuyện. Nên việc hai cha con đối phó Lê thị, cậu cũng có thể đoán ra phần nào.

Về mặt bình tĩnh của Lê Hân hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lữ Thiên Tề.

Đang lúc Lữ Thiên Tề muốn cho cái người ăn phải bùa lửa của ‘hai cha con nhà Uất Trì’ này tỉnh tỉnh, từ sau lưng phát ra tiếng nam trầm: “Tiểu Hân, thật trùng hợp.”

Trùng hợp? Đường đường một vị tổng tài sao có thể tình cờ đi đến một quán café nhỏ được? Nhất định là có người mật báo.

Lê Hân yên lặng phỉ nhổ đám chim lợn nào đó, xoay đầu nhìn cái người mặc tây trang, nghiêng răng cười nói, “Uất Trì tiên sinh, thật là trùng hợp..”

Tên này theo mình đến đây làm quỷ gì, không phải có người đi theo rồi sao. Liếc ra ngoài cửa đã không thấy xe kia đâu rồi, chỉ còn lại chiếc xe đặc trưng riêng của Uất Trì Diễm.

Tranh thủ lúc Lê Hân thất thần, Uất Trì Diễm đánh giá cậu thanh niên đang dùng ánh mắt đầy căm thù nhìn mình hình như đã gặp ở đâu?

Hình như là ở tang lễ, là bạn trung học của Tiểu Hi, là họ... Lữ?

Cũng khó trách Uất Trì Diễm có ấn tượng. Bởi mọi người đều biết Uất Trì Hi là đại thiếu gia, cũng là gia chủ nhà Uất Trì trong tương lai. Nên mọi người đều không dám đến gần cậu kết bạn, duy nhất có cậu bé họ Lữ này, là bạn bè xuất hiện ở tang lễ.

Suy nghĩ trong đầu Uất Trì Diễm nhanh chóng xoay tròn, có chút vừa ý khi tìm ra đáp án, lại có chút đau lòng. Ánh mắt chuyển dời sang phía Lê Hân, nhìn cậu thất thần nhìn ra ngoài cửa, lại lộ ra vẻ cô đơn.

Đây là hẳn tạo nghiệt a...

Nhìn lại cảm xúc ôm chầm người kia, Uất Trì Diễm mở miệng: “Nói chuyện với bạn xong rồi sao? Xong rồi thì cùng ta về nhà.” Hần không định hỏi vì sao hai người này lại ngồi cùng một chỗ, bởi giữa họ có nhiều thứ nhắc đến là cảm kị. Huống chi chuyện này hẳn hoàn toàn có thể tra được.

Lê Hân có chút chần chờ, dẫu sao mình cũng không còn gì để nói với Lữ Thiên Tề, chưa kịp gật đầu đã thấy có người phản ứng trước, “Uất Trì tổng tài, đã lâu không gặp, không nghĩ ngài đến một người qua đường vô tội cũng không buông tha.”

Lê Hân cùng Uất Trì Diễm nhìn thẳng về phía hần, một bên là ánh nhìn kinh ngạc đầy bất mãn, một bên đầy mắt bắt đầu hiện huyết sắc.

Xem ra người này đối với Tiểu Hi cũng không phải tình bạn thông thường nhỉ.

## 45. Chương 45: Tình Cảm Là Cần Bồi Dưỡng

Lê Hân vẫn là đi theo Uất Trì Diễm ra về. Trước khi đi, cậu nhìn khuôn mặt tức giận của Lữ Thiên Tề, nói: “Lữ tiên sinh, tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, nhưng cũng mong anh không cần quá mức chú ý một người mới quen như tôi. Tôi sẽ rất vui nếu lần sau gặp là một buổi uống trà nói chuyện phiếm.”

Uất Trì Diễm mở cửa xe cho Lê Hân. Khi nghe được câu cuối cùng, lại khiến hần mất kiên nhẫn, nhanh chóng đẩy người vào xe.

Động tác mượn lực một cách tài tình, dù là người qua đường cũng không nhận ra điểm kì lạ. Liếc mắt nhìn Lữ Thiên Tề còn đang mắt chữ A mồm chữ O, Uất Trì Diễm cười lạnh người này dù có mục đích hay tâm tư gì, hần cũng không đời nào cho người này đến quá gần Lê Hân.

Lúc này mặt trời vẫn còn trên cao. Lê Hân cũng không thêm so đo với ai đó, nhắm mắt tự nghỉ ngơi, dù gì cậu cũng đã ngủ bù đủ đâu.

Uất Trì Diễm nhìn khuôn mặt nghiêng của Lê Hân, trong lòng bỗng mềm mại hẳn.

Cả một quá trình để người này từ sợ hãi kích động, kháng cự, đến tùy ý như thế này, có chút vất vả nhưng rất đáng. Dù hai bên đều biết được sự thật, chỉ cần không có bên nào chủ động chọc thủng, vậy cứ để chúng ta ở chung thêm thời gian nữa đi.

Xe ngừng lại ở một cửa hàng lớn, Lê Hân nghi hoặc nhìn Uất Trì Diễm: Ngài muốn làm gì?

Nam nhân nhếch nhếch môi cười, đi vòng sang cửa bên, duỗi tay ra, Lê Hân nhíu mày Tên này muốn diễn trò gì đây!

Bỏ lơ đôi tay thon dài kia, Lê Hân tự chui ra: “Tới nơi này làm gì?”

Uất Trì Diễm không chút ngại ngần thu hồi tay: “Mua quần áo.”

Quần áo trên người Lê Hân vẫn là hàng mua tạm lúc cậu mới tỉnh lại ở viện. Uất Trì Diễm rất hối hận khi không để ý chuyện này. Nhất là thời tiết đang chuyển lạnh, hần càng phải mua thêm quần áo phụ kiện cho người này mới được. Mấy thứ đặt may cũng cần chờ cả tuần, nhân tiện hôm nay mua mấy bộ mặc tạm, cũng là ý hay.

Mua quần áo? Lê Hân nhăn mi, không biết trong hồ lô bán thuốc gì, trực giác nhắc nhở cậu nên đi về.

Nhưng cậu đã quên, dù là thân thể bé nhỏ lúc này, hay Uất Trì Hi trước đây cũng không lay chuyển được Uất Trì Diễm. Chỉ có thể bắt lực bị người ôm bả vai, vừa kéo vừa đẩy đi vào.

Cửa hàng này... hoàn toàn không phải phong cách của Uất Trì Diễm. Lê Hân nhìn người đang mặc bộ tây trang được thiết kế riêng, lại nhìn cửa hàng quần áo thông thường rực rỡ màu sắc, cuối cùng cũng nhận ra: “Ngài muốn mua quần áo cho tôi?”

Uất Trì Diễm đi vào tự chọn vài bộ đồ, đưa cho nhân viên tìm size. Lê Hân bực bội nhìn hần tự chủ trương, sau mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, cầm hai bộ đồ đi vào phòng thử.

Ngoại hình của Lê Hân và Uất Trì Hi khác biệt, nhưng bên trong là cùng một linh hồn, nên khí chất thiên hướng phát ra là dạng ôn nhu như ngọc ( bộ dạng công tử). Khi Lê Hân bước ra, đều khiến các nữ nhân viên ngẩn người. Phải nói thật, bộ dáng Lê Hân hoàn toàn không thích hợp mặc mấy cái quần áo mua tạm từ siêu thị kia ( người đẹp vì lụa).

Nhìn ánh mắt thương thức của Uất Trì Diễm, Lê Hân có chút không tự nhiên, định xoay người đổi lại đồ. Lại bị người kéo lại, “Không cần đổi.” Xoay qua nói với nhân viên, “Mấy bộ kia gói lại, còn đồ cũ phiền các cô xử lý hộ.” Hiển nhiên là chính chủ lại bị cướp đoạt quyền lên tiếng.

Thẳng đến lúc mấy anh bảo tiêu cầm trong tay năm sáu túi to, Uất Trì Diễm mới nghe theo lần kháng nghị thứ n của Lê Hân: “Mua đủ rồi, vậy chúng ta đi ăn.” Xong lại kéo Lê Hân qua một nhà hàng gần đấy.

Nếu không xét đến vẻ mặt đầy biến hóa của Lê Hân, Uất Trì Diễm thật sự thấy mình đã lãng phí quá nhiều thời gian. Đáng lẽ, hẳn phải cùng người này ngày ngày đi shopping ăn uống xem phim mới đúng. Những chuyện trước đây chưa từng làm, giờ mình nên sắp xếp thử từng cái một.

Uống một ngụm trà lúa mạch, xua tan cái lạnh quanh thân, Lê Hân mới tĩnh tâm nhìn kĩ người trước mặt. Hắn mặc chính trang, là trực tiếp chạy từ công ty đến, đưa mình đi mua quần áo, đặt bàn ở nhà hàng sang trọng, toàn là những chuyện người này chưa từng làm.

Thật ra mấy chuyện này, hồi cậu còn là Uất Trì Hi, nếu không phải vì công ty mà phải đi chiêu đãi một số tiểu thư, thì cũng là người có ý muốn cưới hỏi. Nhưng lần nào cũng bị Uất Trì Diễm thay mặt cự tuyệt, còn cậu thì cũng không quá quan tâm đến.

“Sao lại phát ngốc rồi? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?” Uất Trì Diễm buông tách trà, phát hiện Lê Hân đang chăm chú nhìn mình. Hắn không tự kỷ nghĩ đứa nhỏ này đột nhiên yêu mình, tuy bản thân cũng có chút ảo tưởng. Vì những chuyện này cũng là muốn người này có thể yêu mình mà thôi.

Lê Hân thấy nam nhân cười trêu mình, vội vàng thu hồi ánh mắt, tim lại nhảy lung tung không theo quy luật: “Không có, đồ ăn rất ngon.”

Uất Trì Diễm thấy cậu như vậy, cũng không làm khó, chuyên tâm dùng cơm, thi thoảng lại rót thêm nước trà cho cậu.

Lê Hân vốn thích món Quảng Đông, mà chủ nhà hàng này tự mình xuống bếp, đồ ăn đều chế biến tinh xảo, sáng ý, khiến cho cả hai ăn đến hài lòng.

Thẳng đến lúc ngồi trên xe đi thật lâu, Lê Hân mới hoảng hốt nhận ra mình lại có thể bình tĩnh cùng đi ăn uống mua sắm với Uất Trì Diễm, cả hai còn nói chuyện phiếm đôi ba câu.

Đến thời tiết cũng xuất hiện gió mưa bất thường, cậu còn chưa kịp làm rõ tình huống quỷ dị này, đã có chuyện xảy ra.

Uất Trì Diễm đột nhiên vươn tay ra kéo cậu vào lòng, miệng quát to: “Có bao nhiêu người.”

“Có ít nhất 7 người, đi 2 xe.” Hai vị bảo tiêu ngồi phía trước trầm giọng đáp, tay bấm bấm điện thoại, “Ông chủ bị tập kích, đường Thanh Nguyên, phụ cận Nam Hoài.”

## 46. Chương 46: Bị Tập Kích

Lê Hân có thể cảm nhận được tốc độ tăng nhanh dần, dù cửa xe đóng kín cũng không ngăn được tiếng động cơ gầm rú, tiếng lốp xe ma sát với mặt đất, cùng những tiếng phanh khi xe chuyển hướng.

Thật lâu không được thấy lại cảnh này, lâu đến mức, cậu tưởng mình đã hoàn toàn quên.

Hôm đấy, cậu vẫn còn là đại thiếu gia nhà Uất Trì, người mời cậu tham dự là một vị tiểu thư của một nhà hợp tác, địa điểm bữa tiệc là ở Tàn Quỳnh.

Vị tiểu thư ấy theo lời cha cô ra sức gây ấn tượng với cậu, mặc kệ những ánh mắt ước ao, ghen tị của người xung quanh. Cậu cũng không thể không nể mặt nhân vật chính mà uống rượu. Đến cuối buổi, cậu uyển chuyển cự tuyệt lời mời trắng trợn của vị tiểu thư kia.

Cũng trong hôm đấy, bảo tiêu cũng phát hiện ra người theo dõi, tốc độ xe cũng không ngừng tăng lên. Sau vài phút truy đuổi, đối phương bắn ra phát súng đầu tiên. Bảo tiêu thì hô to: “Có tay súng bắn tĩa!” Rồi tiếng hỗn loạn chuyển hướng xe.

Trong nháy mắt đó, cậu đã nghĩ gì nhỉ?

Đúng rồi, cậu nghĩ nếu có tay bắn tĩa thì có thể một phát kết thúc không?

Cho nên, cậu không chút do dự mở cửa sổ xe.

...

Lê Hân lúc này đang được Uất Trì Diễm ôm vào trong ngực, nhưng ánh mắt cậu cứ vô thức dính chặt vào cái nút trên cửa xe.

Cánh tay theo bản năng định vươn ra, bên tai cậu truyền đến tiếng nam trầm thấp: “Đừng sợ!” cùng với nhịp tim của ai đó. Cậu có chút hoảng hốt, thần trí như được kéo về hiện thực.

Uất Trì Diễm từ đầu đến cuối vẫn luôn chú tâm đến người trong lòng, nên khi thấy hành động vô thức của cậu, trái tim hắn đau như bị người lấy máu.

Bác sĩ tâm lý đã nói người này vẫn bị nhốt, chưa thoát ra được. Mà mỗi lần hắn nhìn thấy mình chứng, là mỗi lần hắn cảm thấy tội của mình lại nặng thêm một bậc. Hắn vốn có được con người tốt đẹp này, nhưng chính hắn lại đẩy người này xuống đáy vực sâu.

BANG!

Không cần quay đầu nhìn cũng biết xe phía sau cố ý húc lên trên.

“Cắt đuôi chúng!” Uất Trì Diễm ra mệnh lệnh. Vành mắt đỏ rực cùng giọng nói đầy sát khí khiến mấy bảo tiêu hiểu, chỉ cần họ thoát được lần này đám người kia chắc chắn ăn đủ. Dù họ không rõ thân phận Lê Hân nhưng cũng biết người này có liên quan đến đại thiếu. Mà chuyện của đại thiếu, ông chủ chắc chắn không xử lý nhẹ nhàng.

Xe của Uất Trì Diễm đã được tu sửa qua, nên chỉ cần một chút là có thể đánh rút khoảng cách với xe sau. Nhưng đối phương cũng có chuẩn bị hậu chiêu.

Tiếng xe chấn động như muốn xé rách màng tai Lê Hân, người theo lực hút bị quẩn ngã, may có Uất Trì Diễm nhanh tay kéo ngược lại.

“Lấy súng.”

Hai tên bảo tiêu phân chia nhau nghe lệnh chấp hành, họ không ngờ đám người này dám to gan dám xe ở trong đô thị. Giờ viện binh chưa đến, hai người họ liệu chết cũng phải bảo vệ ông chủ an toàn.

Uất Trì Diễm trong lúc nguy cấp cũng không thể mặc kệ Lê Hân tỉnh tỉnh mơ mơ, liền lay người dậy: “Cậu, ở yên trong xe, không được đi ra.” Nói xong liền rút dưới gầm chiếc áo chống đạn mặc vào cho Lê Hân và nhét vào tay cậu một khẩu súng lục.

Cảm giác vật lạnh băng trong tay, Lê Hân mới hoàn toàn hồi thần. Lúc này, Uất Trì Diễm đã xuống xe cùng chiến đấu với hai bảo tiêu.

Bên ngoài vang lên tiếng súng, tiếng hò hét kêu rên.

Lê Hân nhìn ra cửa sổ, có thể thấy được một bên mặt của Uất Trì Diễm, người này không dám rời đi xa, cứ một chỗ lại nhìn về phía xe để xác nhận cậu an toàn.

Song quyền nan địch tứ thủ (một người đánh không lại nhiều người), đối phương giờ tăng lên là 12-13 tên, rất nhanh áp chế hỏa lực 3 người bên mình, cứ thế quây tròn áp sát họ.

“Lê Hân! Trở về!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của hai bảo tiêu cùng giọng nói giận dữ của Uất Trì Diễm. Lê Hân đẩy ra một cửa xe khác, gia nhập cuộc đấu súng.

Uất Trì Diễm hai mắt bốc hỏa, chỉ muốn nhanh chóng lùi về phía sau. Sự phân thần này khiến đối phương chớp cơ hội, cũng may hắn tránh được, viên đạn chỉ sượt qua da, trên môi lại tuôn ra mấy câu nguyên rủa. Còn Lê Hân cùng lúc giải quyết được một tên đang hướng súng về Uất Trì Diễm.

Ngay lúc nguy cấp, một loạt tiếng động cơ từ xa tiến gần đến.

Trái tim hai phe đều như muốn nhảy khỏi cổ họng (aka lo lắng), mà bảo tiêu Uất Trì Diễm hét lớn: “Là người của chúng ta.”

Cứu binh đến!

Nhoáng cái, Lê Hân bị nam nhân mặt đầy phần nộ ôm chặt. Mùi máu xộc thẳng vào mũi khiến cậu nhớ ra người này bị thương.

“Cậu còn dám mạo hiểm nữa xem!”

Lê Hân á khẩu lại nghĩ đến giữa lúc nguy cấp, Uất Trì Diễm vẫn luôn ưu tiên bảo vệ mình, cậu lại không biết nên phản bác thế nào.

“Ông chủ, xin đi trước.” Tề Hạo đang chỉ huy người thu dọn qua hiện trường, lại nghe ở phía xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát. Nhìn xuống thấy cánh tay Uất Trì Diễm đang rỉ máu, hắn nhíu mày nhìn Lê Hân đang được ôm trong lòng Uất Trì Diễm.

Lúc cảnh sát đến nơi chỉ còn thấy một bãi người chết cùng ba chiếc xe nát.

Chiếc xe bị đâm của Uất Trì Diễm đã được người bí mật đưa đi, còn họ ngồi trên một chiếc xe sang trọng khác chạy về nhà. Lê Hân cũng hiếm khi ngoan ngoãn ngồi im trong lòng Uất Trì Diễm. Cậu cũng không muốn chọc giận người bị thương, ngay cả cảm xúc mâu thuẫn trong lòng cũng không biết bay đi đâu.

## 47. Chương 47: Tin Tưởng

Nhà chính Uất Trì,

Bác Du cùng bác sĩ đã sớm chờ ở ngoài cửa, “Tiên sinh.”

“Vào nhà lại nói.” Uất Trì Diễm bình tĩnh gạt đầu. Người trong lòng hắn vẫn ngoan ngoãn không phản kháng, khiến cho tâm tình của hắn không hề nổi bão vì bị tập kích, ngược lại còn có chút vui vẻ như hưởng làn gió xuân.

Lê Hân nhận ra đây là đường đến thư phòng của Uất Trì Diễm, là chỗ họ bàn công việc. Nên cậu mới giật bả vai, ý bảo người kia thả cậu ra. Nhưng Uất Trì Diễm vẫn tiếp tục ôm cậu, phía sau là Tề Hạo cùng hai bảo tiêu đi thẳng vào phòng.

“Ông chủ...” Tề Hạo muốn nói lại thôi, ánh mắt lại cứ hướng về phía Lê Hân. Cậu hiểu những chuyện họ sắp bàn là cơ mật, người ngoài như cậu sao có thể nghe. Nhưng Uất Trì Diễm vẫn không cho cậu nhúc nhích dù chỉ một chút, cậu chỉ có thể mở to đôi mắt vô tội nhìn Tề Hạo.

“Ông chủ nên xử lý vết thương ở tay đã.”

Lê Hân nhận ra người nói là vị bác sĩ kia, trước đây cậu cũng từng gặp vài lần. Giờ xem ra ông ta cũng không phải bác sĩ đơn thuần.

Uất Trì Diễm nghe vậy mới nhớ ra chuyện mình bị thương, nhíu mày nhìn người trong lòng, “Ngồi yên đây.” Lúc này, hắn mới không tình nguyện đặt người xuống ghế, cởi ra áo khoác.

Lê Hân trừng mắt to, từ ngoài nhìn vào chiếc áo vest đen thì không thấy gì, đến lúc cởi ra, 1/3 chiếc áo trắng bị nhiễm màu đỏ sẫm, miệng vết thương sâu hơn mình nghĩ nhiều quá.

Giữa làn mưa đạn, nam nhân này vẫn canh giữ ngoài xe để bảo vệ mình, đến lúc mình xuống xe, còn bắt chấp tất cả để chạy tới. Cảm xúc trong lòng cậu giờ rất loạn.

Tại sao phải bảo vệ mình?

Bảo vệ một quân cờ bị chính hấn từ bỏ?

Công tác sơ cứu hoàn tất, bác sĩ nghiêm túc dặn dò: “Cũng may vết thương không phạm vào xương nhưng vẫn cần khâu lại.”

“Khâu đi.” Uất Trì Diễm không thèm nhìn lại cánh tay, nói với Tề Hạo, “Có manh mối?”

Tề Hạo thấy ông chủ cứng rắn muốn nghe, anh ta chỉ có thể gạt cảm xúc sang một bên, nghiêm túc báo cáo tình hình.

Uất Trì Giản bị việc quần thân, lúc hấn có thể thoát thân về nhà đã là chuyện của một tiếng sau.

“Cậu chủ.” Bác Du bất ngờ chạy theo gọi, “Chuyện ngày hôm nay không chỉ liên quan đến ông chủ mà là toàn bộ gia tộc, tôi chỉ nhiều miệng một lần, Lê Hân là ai?”

Là một vị quân gia qua hai đời gia chủ, ông có thể thấy được sự quan tâm của hai cha con họ dành cho Lê Hân. Nhưng nhìn tình cảnh Uất Trì Diễm liều chết bảo hộ người, ông không thể không xác minh đáp án. Nếu không tương lai, ông thật không có mặt mũi đi gặp lại chủ cũ.

Uất Trì Giản cũng bất ngờ, sau vài phút yên lặng, y mới mấp máy môi: “Anh trai.”

“Tôi đã biết, cậu chủ mời vào.” Vừa nói vừa chuyển cúi người sang bên cạnh, tránh để cậu chủ nhìn thấy hai mắt phỉm hồng của mình.

Không khí trong phòng tĩnh lại.

Uất Trì Diễm nhăn mi hỏi: “Sao lại về?”

“Công ty có Hạ Lăng.” Uất Trì Giản ngắn gọn đáp, ánh mắt hiện lên sát khí khi nhìn cánh tay của cha. Lại nhìn từ đầu đến chân người kia, cũng may không có sao. Nhưng y lại không hiểu, cha không cho người ta đi nghỉ, giữ lại thư phòng làm gì?

Uất Trì Giản ngay lập tức tham dự bàn việc, còn Lê Hân mất nguyên buổi chiều rồi mới được thả về phòng.

※

Nửa đêm.

Nghe đám người bàn chuyện đánh giết cả buổi, khiến cậu lặn lội khó ngủ. Đây là một phần mặt trái của nhà Uất Trì... Quan trọng hơn, cậu không quên được hình ảnh Uất Trì Diễm toàn thân đầy máu. Cậu chưa từng thấy người đầy bị bất kỳ vết thương nào, vậy mà hôm nay...

Lê Hân trở mình, trong ngực có chút nóng nóng. Bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra, nghe tiếng chân cậu cũng đoán được là ai, nên cậu chỉ có thể nằm im, giữ nhịp hô hấp để tránh bị phát hiện.

Người kia lại như hôm trước, ngồi xuống cạnh giường cậu, vuốt tóc mái, lẳng lặng ngắm cậu một chút, rồi hôn trán một cái. Điểm khác biệt, là hấn vẫn tiếp tục ngồi đấy. Lúc Lê Hân cảm giác chờ đến mệt, muốn ngủ, hấn lại mở miệng: “Tiểu Hi, cho ta cơ hội, ta sẽ không bao giờ lừa con nữa..”

## 48. Chương 48: Ai Cần Ông Theo

Chuyện Uất Trì Diễm cùng Lê Hân bị tập kích không rùm beng lên. Bởi đối phương cố tình chọn đoạn đường vắng vẻ không người, Tề Hạo bên mình cũng nhanh tay xử lý hiện trường trước khi cảnh sát đến, chưa kể đến vị trí của Uất Trì Diễm ở cả hai giới, dư sức áp chế được chuyện này.

Nên trên báo chỉ xuất hiện tin tức về một số thành viên băng nhóm tranh chấp nhau. Ngay cả cảnh sát nếu muốn điều tra cụ thể hơn về nghi vấn sử dụng vũ khí lạnh ( súng) cũng không có kết quả.

Còn về đám người chủ mưu, đã có Tề Hạo lo liệu xử lý.

Người có lợi nhất lần này, có lẽ là Uất Trì Diễm, hấn đường hoàng lấy cớ ‘ở nhà dưỡng thương’ để không đi công ty. Việc này khiến hai người nào đó tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Lại một ngày Uất Trì Giản về muộn, mà chờ y chỉ là căn nhà lạnh lẽo cùng một mình bác Du, “Cậu chủ đã về.”

Uất Trì Giản gật đầu đáp lại: “Bác Du”, kéo thân mình mệt mỏi đi lên tầng. Cả ngày chôn mình trong đồng sự vụ, kiêm cả đối phó vợ chồng Hứa Minh, giờ còn bị nhét thêm một đồng lịch tiệc tùng xã giao của cái người chết bầm nào đó. Y thật sự sắp bị ép khô rồi.

Lên được nửa đường, y mới nhớ ra hỏi: “Họ có gọi điện về không?”

Bác Du hiểu cậu chủ đang mong chờ cái gì, đáng tiếc ông không thể đưa ra được đáp án vừa lòng, “Buổi chiều có gọi một lần, nhưng vẫn chưa định ngày về.” Quả nhiên, bác Du nhìn thấy khuôn mặt cậu chủ đen xì.

Uất Trì Giản cảm thấy cục tức như nghẹn lại không chỗ phát tiết.

Bác Du nhìn bóng hình hơi suy sụp của cậu chủ cũng chỉ có thể đồng tình, ai bảo người kia giờ là nhân vật quan trọng nhất trong nhà chứ. Nhưng cũng may, nhờ sự quay lại này của cậu, rốt cuộc cũng khiến nơi đây lại giống một mái nhà.

Cùng lúc này, ở C thị, Lê Hân vẫn đang trần trọc không ngủ được.

Tiểu Nhạc, Tiểu Nam rất vui vẻ khi thấy ông chủ nhỏ quay về. Còn cậu cũng rất vui khi thấy quán hoạt động thuận lợi.

Chỉ có điều... sao Uất Trì Diễm lại theo cậu về đây hử giờ!!

Lê Hân tức giận xoay người, đập ngay vào mắt là khuôn mặt đẹp trai nào đó, khiến trái tim cậu lại đập mạnh, lửa nóng lại dâng lên mãnh liệt đi theo thì thôi đi, nhưng vì có gì người này còn đòi ngủ chung với cậu chứ??

Nhớ lại hai ngày trước, Uất Trì Diễm vốn phải ‘ở nhà dưỡng thương’ lại kéo cậu lên xe, đến khi lên đường cao tốc, cậu mới kinh ngạc nhận ra mục đích chuyến đi. Người kia còn mặt dày cười một cách quyến rũ, nói: “Không phải tiểu Hân luôn mong được về C thị sao, nhân tiện ta có thời gian rảnh, chúng ta cùng về.”

Lê Hân thật muốn đắm vào khuôn mặt tươi cười kia một cái, rồi hét: Ai cần ông theo?

Nhưng xe đã đi được hơn nửa đường, cậu có muốn phản đối thì cũng đã chậm. Cậu còn phải mở to mắt nhìn Uất Trì Diễm tham quan phòng trọ bé nhỏ của mình, rồi bị Diễm đại gia kéo vào phòng tổng thống ở khách sạn trong top ở C thị.

Điều làm cậu hận nhất phòng này chỉ có một chiếc giường king size.

“Không ngủ được?” Một cánh tay vòng qua eo, sau đó là cả người cả chân bị kéo vào \*\*\*g ngực ai đó, mọi kháng cự đều bị hóa giải, cậu chỉ có thể giữ nguyên tư thế bị động.

“Làm phiền Uất Trì tiên sinh bỏ tay ra.” Lê Hân căng thẳng nói, cậu sợ môi mình không cẩn thận là sẽ chạm vào cơ ngực rắn chắc trước mặt.

“Ngủ đi, muộn rồi.” Thả lỏng lực ở tay, Uất Trì Diễm biết mình có chút được một đòi thêm hai. Nhưng hắn vẫn muốn đánh cuộc, bởi hắn biết người trong lòng đang giảm dần mâu thuẫn, chứ đêm ấy, Uất Trì Diễm hắn sao có thể không biết một người có ngủ thật hay là không. Cậu nói cầu xin sự tin tưởng kia, chính là hắn cố ý nói cho Lê Hân nghe mà thôi.

Thân thể cứng nhắc của Lê Hân dần thả lỏng dưới cái ôm ấm áp, hai mắt bắt đầu mơ màng, một chút kháng cự trong tư tưởng cứ như thể bay đi mất.

Uất Trì Diễm cười tà, hôn nhẹ lên chóp mũi, môi Lê Hân rồi nói khẽ: “Bảo bối ngủ ngon.”

※

A thị, tập đoàn Uất Trì.

“Phó tổng, Lê tổng lại đến.” Trợ lý gõ cửa tiến vào.

“Kêu ông ta hẹn trước rồi đến.” Uất Trì Giản không thèm ngẩng đầu lên nói, Lê thị chỉ là loại tôm tép, giờ còn bị đẩy vào ngõ cụt, sớm muộn cũng.. hừ, y còn phải xử lý bao việc của lão cha vô tâm để lại đây.

Nhưng tiếng ồn ngoài cửa vẫn ép Uất Trì Giản ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy được cảnh Hứa Minh đẩy trợ lý xông vào.

## 49. Chương 49: Ái Muội

Từ sau khi đoạt được Lê thị từ tay cháu trai mới mất cha mất mẹ, sự nghiệp của Hứa Minh phải nói là xuôi gió xuôi nước, thuận lợi mọi bề. Qua thời gian, Lê thị cũng ngày một phát triển, chút áy náy với cháu trai cũng theo đó bị vứt lên chín tầng mây.

Giờ ông ta trăm ngàn không hiểu được bản thân sao lại vì một cái hạng mục mà bị ép đến mức đường này.

Ngay từ giai đoạn đầu, ông ta quăng vào đấy không ít tiền, hơn 80% số vốn lưu động của công ty. Vì một cái án tử mà giờ hạng mục này lại không thể khởi động, bên phía hợp tác lại không có chút biểu hiện lo lắng nào. Có lẽ tập đoàn lớn như Uất Trì chỉ coi hạng mục này như một case nhỏ, nhưng với Lê thị thì ngược lại.

Công ty của ông ta chỉ là một công ty thương mại, không có thế lực đứng sau, giờ xuất ra lượng tài chính lớn lại không thể thu hồi, toàn bộ công ty như muốn ngừng hoạt động. Cho nên Hứa Minh ngày ngày đều chạy đến tập đoàn Uất Trì, chỉ mong gặp được Uất Trì Diễm hoặc Uất Trì Giản, kết quả, hai người ấy không phải họp thì là đi công tác.

Cứ thế kiên nhẫn của Hứa Minh cạn sạch, ông ta mới có gan làm ra hành động xông vào văn phòng chủ tịch như thế.

“Phó tổng Uất Trì.” Mắt thấy được vị vốn ‘đang có cuộc họp’ trong miệng trợ lý giờ đang ngồi điềm nhiên ở bàn làm việc kia, hai mắt Hứa Minh như muốn bốc lửa.

“Thực xin lỗi phó tổng!” Một vị bảo an khấn trương nói, mà vị trợ lý bị đẩy ngã trên sàn kia cũng nhanh chóng cúi người nói, “Thực xin lỗi phó tổng, tôi lập tức gọi thêm người.”

Uất Trì Giản lạnh lùng đáp: “Được rồi, đều ra ngoài hết. Nếu Hứa tổng đã muốn gặp tôi đến vậy, phiền chị Triệu mang trà vào.”

Trợ lý nghe vậy, tuy cơn tức chưa nguôi, vẫn chuyên nghiệp đưa tay mời: “Thất lễ, Hứa tổng, xin chờ một chút.” Nói xong liền kéo anh bảo an kia đi cùng.

Uất Trì Giản vốn không có tính nhẫn nại với Hứa Minh, thứ nhất khối thịt Lê thị này quá bé, thứ hai là chuyện hai vợ chồng làm với Lê Hân thật chỉ có loại cảm thú mới làm. Bất kể lúc ấy họ là đối xử với Lê Hân kia, hay giờ thân thể ấy là do anh trai dùng, y đương nhiên coi hai người họ là đang bắt nạt người anh lương thiện của mình rồi.

Cùng lúc đó, người anh lương thiện cùng lão cha vô tâm của Uất Trì Giản đang vui vẻ ‘song túc song phi’ đây đương nhiên là nguyện vọng tốt đẹp của Uất Trì Diễm rồi.

Trên thực tế, quá trình bồi dưỡng tình cảm gặp khó khăn.

Tối, hần có thể mạnh mẽ ôm người vào trong lòng ngủ, ngày, Lê Hân chỉ chú tâm vào quán café, có dùng sức của chín trâu cũng không kéo ra được.

“Một mocha, một cappuccino, thêm một bánh pudding.”

“Phục vụ, bên này muốn gọi đồ.”

Lê Hân mới ghi xong một bàn, đã bị bàn khác gọi sang. Cả buổi cậu cứ xoay như con quay như thế.

Không thể không nói, quán trang trí đẹp, vị trí thuận lợi, nhân viên đẹp, đồ uống ngon, khó trách lại nổi ầm ầm trong giới học sinh.

Lê Hân mới giao ghi chép cho quầy bar, lại nghe một giọng nam trầm: “Ông chủ, cho một latte.”

Không cần quay lại cũng biết là ai, Lê Hân nói với Tiểu Nam: “Làm một Latte, cho gấp đôi espresso!”

“...” Tiểu Nam dừng động tác, cậu nhóc thật muốn nói với Lê Hân là nếu ghét vị khách kia thì cho hắn một cốc double espresso cho xong, chứ sữa vẫn tốn tiền mà...

Cậu nhóc nhìn ra vị khách an vị trong góc từ sáng kia không đơn giản, quan hệ với ông chủ nhỏ của họ không bình thường. Còn theo cái giác quan thứ sáu của Tiểu Nhạc, vị khách kia rất có thể là ông chủ thần bí của Hạ tiên sinh.

Không thể không nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ nhiều khi rất đúng.

Uống một hơi Latte Lê Hân mang đến, hắn đưa mắt nhìn sang, thấy ý đùa dai trong đáy mắt cậu, vị đắng trong miệng dần biến ngọt – coi như là một loại tiến bộ!

Nghĩ như vậy, Uất Trì Diễm dưới ánh mắt giật mình của Lê Hân, uống hết cốc café đặc chế kia.

“Cơm trưa muốn ăn gì?” Bỏ qua động tác muốn nói lại thôi của cậu, Uất Trì Diễm ôn nhu kéo người ngồi xuống bên cạnh, “Một buổi cả rồi, chiều nên nghỉ ngơi. Đừng quên bác sĩ đã dặn là không được làm việc quá sức.”

Hai người tiếp xúc rất gần, gần đến mức cậu có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, những hình ảnh lúc tối như được nhảy sổ xuất hiện, khiến khuôn mặt của Lê Hân cứ thế đỏ dần.

Dưới ánh mắt ái muội của Tiểu Nhạc, Lê Hân bị Uất Trì Diễm quàng vai rời đi, trong đầu cậu lúc này chỉ có một suy nghĩ: Từ lúc nào cậu với Uất Trì Diễm phát triển thành loại quan hệ kì quái này?

## 50. Chương 50: Ái Muội Thăng Cấp

Hôm nay, hai người ăn trưa ở một nhà hàng bình dân, diện tích không to nhưng bài trí khá kì công. Ông chủ là người địa phương nên cũng làm ra được nhiều món đặc trưng của vùng, giống như thành phố này ở gần núi, nên các loại rau xanh rất quý, dân ở đây không chế biến phức tạp mà dùng chút dầu thảo qua hoặc luộc để giữ được vị xanh non. Món này khá vừa miệng cậu.

Mà Lê Hân hài lòng, Uất Trì Diễm cũng hài lòng. Nếu một ngày ba bữa cơm đều thấy được vẻ mặt này của cậu, bắt hắn ăn cơm rau dưa cũng ngon hơn ăn sơn hào hải vị.

Ăn no xong, Lê Hân bưng cốc trà phổ nhĩ lên uống giải vị, hai mắt lại lặng lẽ nhìn trộm người kia, trong lòng thì cảm khái cuộc đời thật khó nói trước điều gì.

Người này làm nhiều chuyện để lấy lòng cậu như vậy, đêm hôm trước, hắn còn thậm cầu xin cậu tin tưởng hắn một lần, thế nhưng...

Lê Hân thở dài, suy nghĩ lại loạn như cào cào. Lời nói ám chỉ, hành động đeo bám, cố chấp ôm mình ngủ,... khiến cậu không có thời gian một mình suy nghĩ. Nghĩ đến không khí ái muội giữa cả hai.. khuôn mặt cậu cứ nóng dần lên.

Uất Trì Diễm thấy hết toàn bộ biến hoá của Lê Hân, từ lúc nhìn lên cho đến lúc ngẩn người suy tư. Mấy ngày này, hắn rất vui khi thấy độ phòng bị của cậu ngày càng giảm. Hắn không kỳ vọng Lê Hân có thể hoàn toàn tha thứ cho những gì mình đã gây ra.

Bởi vì, nó dù có khó coi, cũng là quá khứ của bọn họ, dù cái ngày sự thật được phơi bày đang đến gần, hắn sẽ không chạy trốn. Từ giờ cho đến lúc đó, hắn chỉ có thể tận lực lấy lại lòng tin đã mất và bù đắp lại những tổn thương.

Hai người hai dòng suy nghĩ, ngồi đối diện nhau không nói câu gì nhưng bầu không khí lại hài hoà khó hiểu. Đỉnh linh linh...

Uất Trì Diễm lấy điện thoại từ trong túi, nghe có vẻ là Uất Trì Giản.

Lê Hân biết Uất Trì Diễm đẩy hết việc cho Tiểu Giản để đưa mình về C thị, ngay cả di động của đám bảo tiêu cũng chưa từng vang lên dù chỉ một tiếng. Chỉ có người nhà mới biết số điện thoại riêng của hắn mà gọi đến.

Hai cha con trao đổi đơn giản về chuyện liên quan Lê thị cùng Hứa Minh, khuôn mặt đẹp trai bỗng lộ ra nụ cười lạnh. Lê Hân lúc này chỉ chăm chăm nhìn cái di động, bực bội nhớ lại chuyện mình sơ sẩy làm bại lộ thân phận.

Lúc đó Uất Trì Diễm dùng máy cá nhân gọi đến, cậu lại lạnh nhạt kêu tên người ta trước... Aizz mà thôi không nghĩ nữa, ngu cũng đã ngu rồi, huống chi địch thủ còn là lão yêu vạ năm.

Mà cậu nào hay lão yêu kia phát giác điểm không đúng còn trước cả lúc đấy.

Uất Trì Diễm cúp máy, thấy Lê Hân vẫn còn ngơ ngác nhìn mình, cười khẽ, vươn tay xoa cái đầu xù, “Đã ăn xong, chúng ta về thôi.”

Cậu muốn đánh lạc hướng không để hấn nhớ lại chuyện số cá nhân, giả bộ ho nhẹ hỏi, “Là Lê thị có chuyện sao?”

“Hứa Minh sắp không nhẫn được nữa.”

Tuy cái cơ Lê thị này đối với Lê Hân bây giờ không còn tác dụng, hấn cũng không định tha cho đám người đó hay giấu diếm cậu bất kì chuyện gì.

Muốn lấy được lòng tin thì không thể nói miệng suông, cần biểu lộ bằng hành động. Nên lúc họ bị tập kích, hấn mới không ngần ngại giữ lại cậu trong thư phòng nghe việc.

Lê Hân cũng đoán được đại khái hai cha con sẽ dùng cách gì, nhưng lúc đó cậu còn không biết hai tên yêu nghiệt này dùng liệu pháp thôi miên với mình. Giờ hai bên đều tự hiểu lấy, nên chuyện Lê thị cũng không còn quan trọng.

Lê Hân biết là thế, chân tướng cũng chỉ cần một cú chọt nhẹ là phơi bày, nhưng cả ba người đều không muốn chủ động nói ra. Kế hoạch nhằm vào Lê thị chỉ có thể tiếp tục.

Uất Trì Diễm nghĩ Lê Hân tò mò, liền hào phóng tiết lộ: “Thu mua xong Lê thị, toàn bộ cổ phần sẽ được sang tên cho em.”

Lê Hân khá bất ngờ khi nghe vậy, cậu nghĩ Uất Trì tập đoàn cũng phải thu hồi lại lợi tức chứ. Lại nhìn đến ánh mắt hiền hoà của Uất Trì Diễm, trái tim cậu lại bắt đầu đập liên hồi.

Chiều đó, Uất Trì Diễm cũng không cho Lê Hân trở về quán mà đem người ra ngoại ô leo núi, còn nói cái gì mà vận động cho thân thể khoẻ mạnh. Lê Hân thâm oán, lúc kêu mình không được làm việc quá sức, lúc ép mình vận động là thế quái nào?

Uất Trì Diễm chỉ tính toán mang người đi thăm thú cho đỡ buồn thôi mà

Vì quá mệt nên cả hai ăn tối ở khách sạn, sau đó được các anh vệ sĩ hộ tống về phòng.

Phòng tổng thống có một giường ngủ nhưng lại có hai phòng tắm, một cái gần cửa và một cái bên trong. Lúc Lê Hân tắm xong, Uất Trì Diễm vẫn chưa ra, trong phòng chỉ có tiếng nước xả vọng ra.

Lê Hân một tay lau tóc, một tay cầm ipad được Uất Trì Diễm mang theo cho cậu nghịch đỡ buồn, tính toán lên mạng giết thời gian.

Lại nhìn thấy chiếc áo vest bị vắt ngang tay ghế, cậu nghĩ nghĩ, vẫn là nên cất nó vào tủ. Vừa chạm tay vào, chiếc áo chất liệu mềm mượt này lại có phần cứng ngắc, soi kĩ mới thấy màu sắc phần này đậm hơn những chỗ khác. Tim cậu đập thịch một cái, lúc này khi leo núi, cậu bị hụt chân, cũng may có Uất Trì Diễm ở sau đỡ được.

Mà cậu lại quên, người này vốn đang bị thương...

## 51. Chương 51: Sắc Dụ

Lê Hân còn chưa kịp bỏ áo vest xuống thì người cũng đã di chuyển đến trước phòng tắm, trong lòng cậu cứ do dự có nên vào hay không. Cậu cắn môi, nhớ đến chiếc áo trắng thấm đẫm máu... chỉ với một cánh tay rất khó để không dính nước... Nghĩ đến đây, cậu đưa tay gõ cửa, tiếng nước đột ngột ngưng lại.

Một lát sau cửa được hé nửa, bên trong là một người đang quấn khăn, phía trên một thân hơi nước. Cậu có thể nhìn thấy toàn bộ làn da nâu mật cùng cơ ngực cơ bụng rắn chắc xinh đẹp. Không biết có phải do hơi nước từ trong phòng tắm hay không mà khiến cho người khác đỏ mặt tim đập nhanh, mạch máu căng cứng, chỉ muốn nhào lên sờ soạng vài cái, thậm chí còn muốn làm những hành động quá khích hơn thế!!!

Trong đầu cậu đột nhiên bật ra câu nói: Đây chẳng lẽ là ‘ người đẹp ẩn hình’ () trong truyền thuyết? , ánh mắt bị hút dính vào thân thể mê người kia, cái mũi thì có chút ngứa ngứa.

Nguyên văn chưa chế: mặc quần áo thì tưởng gầy, cởi ra mới biết là có thịt:v:v

Uất Trì Diễm nhìn thấy chiếc áo vest là hiểu, là hần cố ý ném áo khoác trên lưng ghế mà. Nếu người này không phát hiện thì thôi, nếu phát hiện, hần có nên biểu hiện phối hợp không nhỉ?

Dù sao hần cũng khá hài lòng với kết quả này, vốn tưởng rằng cậu sẽ chỉ hỏi han vài câu, lại không nghĩ người này sẽ tới gõ cửa phòng tắm. Mà màn kế tiếp còn khiến Uất Trì Diễm ngạc nhiên hơn (aka hài lòng hơn thì có) phần mũi Lê Hân.. một dòng máu đỏ tươi chạy thẳng xuống.

Cậu đang thấy kì quái, định đưa tay xoa mũi, lại thấy sắc mặt người kia thay đổi, đưa tay ngăn lại, “Đừng động đây.” Nghiêng người kéo cậu vào bồn rửa mặt, một bên lấy khăn cầm máu, một bên hỏi: “Sao tự dừng lại chảy máu mũi thế này.” Trong giọng nói không kìm được ý cười cùng chút trêu chọc. Đây quả thật là một niềm vui ngoài ý muốn

Qua gương cậu nhìn thấy cảnh mình chảy máu mũi, liếc sang lại thấy thân trần của Uất Trì Diễm, cảm giác mạch máu trong cơ thể lại căng lên, đến mức này thì không cần nói cũng hiểu được nguyên nhân.

Lê Hân lúng túng, nghe được Uất Trì Diễm trêu chọc, cậu thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống, ánh mắt đảo loạn không biết nên nhìn đâu mới tốt. Tình cảnh của cậu bây giờ thật sự là.. khóc không ra nước mắt, muốn lấy cái cổ nào đó để che dấu, lại nhớ ra mục đích ban đầu: “Vết thương.. miệng vết thương của ông sao rồi?”

Biết Lê Hân có phản ứng với thân thể của mình, Uất Trì Diễm rất muốn tranh thủ chấy nhà đi hôi của, đùa giỡn cậu bé ngây thơ của mình thêm một chút. Nhưng hần cũng hiểu không thể nóng vội, dọa người chạy mất thì làm sao đây. Mà chuyện này nếu có thể xảy ra một lần, sẽ có lần thứ hai thứ ba...

Uất Trì Diễm thuận theo Lê Hân chuyển đề tài, “Không đáng lo.”

Sau khi bình tĩnh lại, cảm giác lo lắng trong cậu chiếm thượng phong. Nhìn chiếc áo ướt đẫm nhiều máu như thế, cậu sao có thể tin câu nói kia được. Lúc này, cậu không thêm để ý thân trần của đối phương, kéo cánh tay trái qua xem xét cẩn thận.

Đường bay của viên đạn tuy không động đến gân cốt, nhưng miệng vết thương khá sâu, may mà tay nghề của bác sĩ khá tốt, tổ chức thân thể của Uất Trì Diễm cũng không kém. Nếu không phải trong lúc leo núi chạm đến, khiến cho đường chỉ khâu bị bung ra, trên áo mới thấm nhiều máu như thế. Uất Trì Diễm đang tự xử lý qua vết thương, mới dứt đồng băng gạc đi thì Lê Hân đến.

Nhìn miệng vết thương, hốc mắt Lê Hân có chút nóng lên, Uất Trì Diễm tùy ý cho cậu dùng oxy già làm sạch miệng vết thương, lại bôi thêm chút thuốc đỏ rồi thay phần băng gạc mới.

Thẳng cho đến lúc đi ngủ, Lê Hân cũng không có kháng cự Uất Trì Diễm ôm, mà ngoan ngoãn để không khiến hần đụng vào vết thương.

Lê Hân ngoan như vậy khiến Uất Trì Diễm lại thấy đau lòng hần vô tâm vô tình nợ người này một mạng, giờ vì một chút thương nhỏ, làm cậu lo lắng đến vậy sao?

Uất Trì Diễm là người có oán báo oán, có thù báo thù, nợ máu phải trả bằng máu, nên khi nghĩ đến người này đã tuyệt vọng đến mức nào mới lựa chọn buông tha cho sinh mệnh của mình như vậy?

Người trong lòng phát ra mùi hương nhẹ, ôm đến mềm mại, khiến cho Uất Trì Diễm cứ nhức nhối, nhin không được hôn cậu thật xin lỗi, Tiểu Hi, thật xin lỗi...

## 52. Chương 52: Quay Về

Sáng sớm, Uất Trì Diễm nhận một cuộc điện thoại, đôi mắt vẫn còn chút tơ máu nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc, qua đôi ba câu Lê Hân liền hiểu lần nghỉ phép này của Uất Trì tổng tài đến đây là kết thúc.

Uất Trì Diễm nghe xong, quay đầu liền thấy đôi mắt trong suốt của Lê Hân đang hướng về phía mình, lửa nóng trong người lại bốc mạnh lên. Hắn âm thầm cắn răng áp chế, trong lòng nảy ra ý xấu muốn kéo Lê Hân cùng xuống nước.

Tiếp đó là màn người nào đó vứt điện thoại xuống, tư thái ung dung cởi áo ngủ, lộ ra thân thể nam tính đầy gợi cảm. Mà cảnh tượng hôm nay còn kích thích hơn nữa bởi Uất Trì Diễm trên dưới chỉ mặc đúng một cái quần lót trắng, lộ rõ hình dạng hùng vĩ của nơi nào đó.

Lưu manh!

Lê Hân nóng mặt, xoay người không thèm quan tâm tới tên vô sỉ trình diễn thoát y giữa ban ngày ban mặt kia. Nhưng ánh mắt vẫn không nhịn được đảo qua một chút thật, là, lớn...

Á, mình điên rồi sao?! Nghĩ bậy bạ cái gì vậy!

Lê Hân điên cuồng lắc đầu, muốn đem hết những hình ảnh trần trụi vứt khỏi đầu, mà não bộ lại có vẻ không quá hợp tác QQ.

Nhìn biểu hiện của Lê Hân, Uất Trì Diễm khẽ cong môi, trong lòng mỹ mãn chậm rãi mặc quần dài áo sơ mi. Đợi cho khuôn mặt đỏ ửng kia tán bớt, Uất Trì Diễm mới hỏi: “Bữa sáng muốn ăn gì?”

Mấy hôm rồi cả hai đều ở trong khách sạn, ăn sáng theo kiểu Tây, Lê Hân bình tĩnh nghĩ, cảm thấy trong lòng vẫn có chút bức bối, mặt không đổi đáp: “Bánh rán cùng tào phớ.”

Lúc cậu còn thuê nhà ở C thị, dưới khu có một bác mở quán bánh rán trái cây (aka crepe), mà ngay cạnh là một cặp vợ chồng trẻ mở quán sữa đậu tào phớ. Hai món ăn này đều được dân cư quanh đó hoan nghênh, từ người già bảy tám mươi tuổi đến đứa trẻ bốn năm tuổi. Mà vị chủ tịch ngày ngày ăn sơn hào hải vị kia có thể ăn được đồ của các quán ven đường sao?

Uất Trì Diễm ngẩn người, không phải vì mấy món ăn, mà là hành động tự cho là ‘trả thù’ một cách đáng yêu này khiến hắn bật cười. Dưới ánh nhìn kinh ngạc của Lê Hân liền đáp: “Cậu dẫn đường đi.”

Một phút sau, một chiếc xe cao cấp xuất hiện trong khu dân cư, hai nam nhân cao gầy đang ngồi ngay ngắn ở quán ven đường, một tay cầm bánh rán nóng hổi, một tay cầm bát tào phớ trắng mềm. Cảnh tượng này không chỉ thu hút vô số ánh nhìn, còn khiến đám vệ sĩ sợ hãi.

Lê Hân vừa ăn vừa thấp thỏm, cậu nào ngờ một thân sơ mi quần âu giày da này lại chịu ngồi ăn ở quán ven đường, ăn vào miệng những đồ không rõ chất lượng vệ sinh này chứ. Haiz, mình quá xem nhẹ người này rồi!

Đang gặm bánh, Lê Hân mới nhớ ra cuộc điện thoại kia, nếu không phải cái màn thoát y vũ kia nhiễu loạn, cậu đã sớm hỏi rồi. Cậu bực bội cắn một miếng bánh rõ to, “A thị xảy ra chuyện gì sao?”

Ánh mắt Uất Trì Diễm chợt lóe sát ý, thấp giọng trả lời: “Người đã bắt được.”

Lê Hân biến sắc.

“Không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý.” Xoa cái đầu mềm mại, Uất Trì Diễm an ủi, “Nhưng chiều nay chúng ta phải trở về.” Hắn rất muốn tiếp tục thế giới của hai người, nhưng trong đám người bị bắt có kẻ cần hắn đích thân xử lý.

Lê Hân rất muốn nói: Ông trở về đi, tôi ở lại. Nhưng lời đến bên miệng lại không phát ra được, Uất Trì Diễm cũng hiểu ý tứ của cậu, ánh mắt buồn bã, hành động lại cường thế đưa người tiến vào xe.

“Tôi biết cậu bỏ rất nhiều tâm sức cho quán café kia, nhưng giờ cậu thường ở lại A thị, chuyện ở đây Hạ Lăng sẽ an bài, cậu có thể yên tâm.” Thấy Lê Hân vẫn im lặng, vẻ mặt khó xử, Uất Trì Diễm nói tiếp: “Nếu không cậu có thể tự mình tìm một người đáng tin đến quản lý cửa hàng.”

Cậu đúng là có suy nghĩ này, thế nhưng nghĩ đến chi phí phát sinh thêm nên đành từ bỏ. Uất Trì Diễm vẫn tiếp tục nói: “Hoặc cậu có thể chuyển cửa hàng đến A thị, hoặc ở A thị mở thêm một chi nhánh nữa.”

Thấy Uất Trì Diễm càng nói càng đi xa, Lê Hân mới yếu ớt phản bác: “Tôi làm gì có nhiều tiền thế...”

Đến đây hân mới hiểu được Lê Hân đang lo lắng vấn đề gì, cảm giác thật khó diễn tả, theo đó là đau lòng. Hân sao có thể quên lúc đầu mình có thể tìm được người này là thông qua chuyện ‘tiền bồi thường’, mà số tiền bồi thường đó chắc chắn đã được cậu đầu nhập hết vào quán café rồi.

Uất Trì Diễm nghĩ đến đây, đôi mắt lại trầm xuống, mình rõ ràng biểu hiện muốn lần nữa ôm người che chở dưới cánh, người này còn lo lắng chuyện tiền bạc? Chẳng lẽ y không hiểu, cho dù là mình hay Tiểu Giản thì sau khi vất vả tìm được người này sẽ không có chuyện thả người đi sao. Còn người này từ đầu đến cuối vẫn luôn nghĩ đến chuyện rời đi sao?

Uất Trì Diễm cảm thấy lòng bàn tay đau đớn mới ý thức được mình nắm tay quá chặt, cũng thông qua vẻ mặt lo lắng của Lê Hân, hân cũng đoán được khuôn mặt của mình bây giờ có bao nhiêu dữ tợn.

Thật lâu sau đó, Uất Trì Diễm mới dịu xuống, đưa tay kéo người kia vào trong lòng, nghĩ thầm ‘chưa đến lúc ngã bài’, ngoài miệng nói: “Chờ lấy lại Lê thị, cậu sẽ không cần lo chuyện tiền bạc nữa. Không vội.”

Cuối cùng, Uất Trì Diễm cùng Lê Hân lại lần nữa đến A thị. Chào đón họ, không chỉ là đám ám sát to gan, còn có vợ chồng Hứa Minh, kẻ bị Uất Trì Giản bức đến tuyệt cảnh mới nhận ra mình là bị Uất Trì tập đoàn tính kế, ngày ngày chỉ có thể đến công ty quấy phá.

### 53. Chương 53: Thân Tình

Dưới ánh mắt kinh ngạc cùng chút bất mãn của Uất Trì Giản, Uất Trì Diễm đưa Lê Hân đi vào văn phòng phó tổng.

Uất Trì Giản là một tên huynh khổng, không muốn cặp vợ chồng diên này dọa sợ người anh quý giá của mình. Nhưng cha y từ sau khi có quyết định ‘chuyện gì cũng không giấu diễm’ Lê Hân, lại cảm thấy chuyện xử lý Lê thị nên nhìn ý anh ấy.

Lê Hân cũng bất ngờ khi Uất Trì Diễm trực tiếp mang mình đến tổng bộ, thẳng đến lúc nhìn thấy đôi vợ chồng kia cậu mới nhận ra điểm không thích hợp. Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu cậu gặp được cậu mợ Hứa Minh – Lục Vi của ‘mình’.

Cậu vẫn còn nhớ ảnh chụp trong tư liệu, Hứa Minh ánh mắt sâu, khuôn mặt lạnh lùng, tác phong thương giới tân quý ( aka doanh nhân mới lên), còn Lục Vi thì đúng chất quý phụ, tiêu biểu cho hình tượng nữ cường nhân không chịu ở nhà thua kém.

Cậu nhìn cảnh tượng trước mắt, nếu không phải có người giới thiệu cho cậu, chắc cũng không nhận ra. Người nam thì bị hai bảo an áp chế trên ghế, sắc mặt dữ tợn, tay chân đánh toát loạn không ngừng, người nữ thì áo khoác xốc xuống dưới, tóc tai bù xù, mà trên mặt người bảo an vẫn in dấu tay đỏ hồng, đủ hiểu được trạng thái khi diên của nữ nhân.

Điểm lại mấy ngày trước, hai vợ chồng vừa chạy đôn đáo tìm viện trợ bên ngoài, vừa mong đợi có thể thông qua tập đoàn Uất Trì khởi động kế hoạch, lại nhận được một nguồn tin nói rằng tất cả chuyện này là từ tập đoàn Uất Trì. Hai vợ chồng vốn bán tín bán nghi, cuối cùng chạy đến cửa chất vấn, từ thái độ lãnh đạm mà cường ngạnh của Uất Trì Giản nhìn thấy manh mối, cả hai cứ thế đại náo văn phòng, Lục Vi còn thiếu chút nữa vung tay tát Uất Trì Giản, phải mất đến ba vị bảo an mới có thể chế trụ hai người này.

“Uất Trì phó tổng làm thế có chút khó nhìn.” Uất Trì Diễm dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói với con trai, một bên kéo Lê Hân ngồi xa hai vợ chồng kia.

Uất Trì Giản thấy Lê Hân yên vị mới trả lời: “Hứa tổng cùng Hứa phu nhân chính mình không sợ mất mặt, tập đoàn Uất Trì có cái gì phải sợ, tổng tài lo quá.”

Uất Trì Diễm thấy bộ dáng con trai trên phương diện này cực kỳ giống mình tỏ vẻ vừa lòng, hấn ra hiệu cho bảo an ra ngoài, xong lại truyền đạt mệnh lệnh cho gọi luật sư, có vẻ là muốn giải quyết dứt điểm việc này.

Hứa Minh cùng Lục Vi lúc thấy có người tiến vào phòng càng chống cự mãnh liệt hơn, nhất là khi nghe thấy hai chữ ‘tổng tài’. Nhưng đột nhiên lại nghe được Uất Trì Diễm mệnh lệnh cho bảo an thả người, cả hai lại ngồi ngoan, chỉ là ánh mắt vẫn hung dữ hướng về hai cha con.

Uất Trì Diễm coi như không thấy, chậm rãi nói: “Nếu hai người đã đến, không bằng tâm bình khí hòa mà nói một câu, đến tốt cùng có vấn đề gì, đáng giá cho hai vị mặt mũi cũng không cần như thế này?”

“Chúng tôi ngược lại là muốn hỏi ngài nguyên do một tập đoàn tài chính lớn lại không chịu tha cho một công ty nhỏ như nhà tôi?” Hứa Vi nàng vắt vẻo bao nhiêu mới leo được đến vị trí như ngày hôm nay, giờ mắt thấy mọi thứ sụp đổ, nàng sao có thể can tâm.

“Hứa phu nhân nói đúng, tập đoàn Uất Trì không cần cùng một Lê thị không qua được”, Uất Trì Diễm cười lạnh, “Hai nhà hợp tác vẫn nằm trong phạm vi hợp đồng, chúng tôi còn chưa hỏi đến trách nhiệm của Lê thị, hai vị đảo ngược còn đến đây cản lại một hơi.”

Lục Vi nghẹn lời, nghẹn đến đỏ hai mắt, Hứa Minh ngược lại trấn định hơn, nhìn Uất Trì Diễm cao cao tại thượng, oán hận nói: “Uất Trì tổng tài, người khôn không nói chuyện mập mờ, chuyện đến nước này, các người cũng không cần lời hợp đồng ra nói, chúng tôi thật sự không rõ mình có chỗ nào đắc tội tập đoàn Uất Trì, khiến các người phải đuổi tận giết tuyệt?”

Mắt thấy Hứa Minh đã muốn không có tâm tư lá mặt lá trái, Uất Trì Diễm nhếch môi, thần bí nói: “Hứa tổng nói đúng, Lê thị không có đắc tội Uất Trì tập đoàn, nên lỗi không phải ở Lê thị...”

Hai vợ chồng nghe được những lời không rõ ràng, lại càng thêm tức giận, nhưng họ chưa kịp mở miệng, Uất Trì Diễm đã chỉ sang người ngồi cạnh: “Không biết hai vị có nhận ra đứa bé này hay không?”

\*\*\*\*\*

Lê Hân yên lặng ngồi một chỗ, cậu hoàn toàn thờ ơ với những trò hề của hai vợ chồng Hứa Minh, ngay lúc bị Uất Trì Diễm điểm danh còn có chút giật mình. Ngay cả Uất Trì Giản cũng đã di chuyển đến bên cạnh Lê Hân, cả hai cha con lộ ra tư thế bảo hộ tuyệt đối ai biết được hai kẻ điên này còn dám làm những chuyện gì.

Hứa Minh cùng Lục Vi từ đầu có thấy người đi cạnh Uất Trì Diễm nhưng vì có một đại tôn phật ở đây mà không dám nhìn thẳng người, chỉ nghĩ đấy là trợ lý hay bí thư gì gì đó, giờ nghe vậy mới nửa giận nửa nghi nhìn qua.

Lần cuối Hứa Minh cùng Lục Vi thấy ‘cậu’ là ở trong viện, một bệnh nhân thực vật, thân thể gầy gò không có sức sống, có thể nói là cách một trời một vực với bây giờ, cho nên vợ chồng Hứa Minh vẫn không nhận ra đây là ai.

Ánh mắt Lê Hân nhìn hai người đầy xa lạ, cậu đã sớm không phải ‘cậu’ nhưng trong lòng vẫn không kìm được sự tức giận một người mất cha mất mẹ, còn bị cậu mợ làm giả cái chết để cướp tài sản, cuối cùng còn bị họ quên sạch? Không lẽ bao lâu nay họ vẫn ngủ ngon, không mơ thấy Lê Thanh hay Hứa Văn đến đòi nợ hay sao?

Dù trong đầu có bao nhiêu suy nghĩ, biểu cảm của cậu vẫn lạnh lùng không đổi, chỉ nhẹ nhàng đi đến trước mặt cả hai, khom người cười lạnh, “Các người thật không nhận ra cháu sao: Cậu, mợ?”

“A!” Lục Vi hét lên một tiếng, vẻ mặt hoảng sợ, ngón tay sắc nhọn chỉ thẳng vào mặt Lê Hân, lại một câu cũng không nói thêm được. Bộ dáng của Hứa Minh cũng không tốt hơn là bao, từ lúc hấn ta bày mưu kế giả tạo cái chết của cháu trai xong còn tổ chức lễ tang, người cháu này, ở trong lòng hấn ta, đã thực sự chết.

“Cậu mợ cũng không phải không nhận ra cháu ha, chúng ta cũng đã mấy năm không gặp, không biết em họ đạo này thế nào rồi? Cháu nhớ cậu ấy nhỏ hơn mình hai tuổi, vậy chắc giờ đã lên trung học rồi.” Nghĩ đến đứa con một được đưa đến một trường tư có tiếng mà ‘cậu’ lại bị tổng đến một ngôi trường xa tít xa tắp.

Bị cái gọi là người thân đoạt đi mọi thứ như thế, ‘cậu’ có chết cũng là chết không nhắm mắt, nên ông trời mới an bài cho mình thân xác này để giúp ‘cậu’ hoàn thành tâm nguyện đoạt lại mọi thứ sao?

Thấy Lê Hân nhắc đến đứa con bảo bối, Hứa Minh toát mồ hôi lạnh, mà Lục Vi giống như phát điên, miệng lẩm bẩm: “Sao mà có thể sống? Không phải đã sớm chết rồi sao? Đúng, chết, mà đã chết.” Dứt lời, nàng đứng bật dậy lao đến chỗ Lê Hân.

Mà Uất Trì Giản chính là đề phòng tình huống này, nhảy ra chặn đứng Lục Vi, và đương nhiên, y sẽ không cố kị nhiều như bảo an, khi ra tay sử dụng chút ám chiêu khiến cho Lục Vi ôm người gục xuống.

Lê Hân mất lạnh nhìn cảnh đấy, lại đảo sang phía Hứa Minh đang không dám xúc động: “Nhờ ơn các người, tôi đúng là suýt chết. Người cậu ruột đáng kính của tôi, chỉ vì giành giật công ty của cháu mình mà bỏ tiền mua chuộc bác sĩ rút ống thở, thật sự là một kẻ sách hay.”

Đồng tử của Hứa Minh co rút lại, Lục Vi cũng ngẩn người, họ thật không ngờ chuyện bí mật này lại bị chính đương sự phát hiện.

Nhất định là do tập đoàn Uất Trì... một tên trẻ ranh sao có thể sống sót dưới tình cảnh như thế?! ... Nhưng bọn họ là quen biết từ lúc nào?...

Một loạt giả thuyết chạy qua đại não, nhưng tình cảnh bây giờ không đủ cho hai người họ suy nghĩ thêm gì nữa. Lục Vi lúc này như biết sợ, chuyển giọng cầu xin, xin Lê Hân nể tình ruột thịt mà tha cho cả nhà họ một con đường sống. Mà giờ đến lượt Hứa Minh lên cơn, to giọng mắng cha mẹ cậu nhu nhược, không chí lớn, nếu không có hắn ta thì sao có Lê thị ngày nay. Lê Hân đáng lý phải cảm ơn hắn ta, còn chuyện rút ống thở chỉ là chuyện làm theo lẽ thông thường, chứ hắn ta chả có âm mưu gì ở đấy.

Lê Hân thật không muốn nhìn thêm những khuôn mặt xấu xí dơ bẩn này thêm chút nào nữa. Không khí hai bên vẫn cứ giằng co như thế, thẳng đến lúc, cổ vấn pháp luật của Uất Trì tập đoàn, luật sư Chu đem văn kiện đi vào văn phòng. Không thể coi thường bản chất cố chấp, tham lam và điên cuồng của Hứa Minh, hắn ta đã bị đẩy đến tình cảnh này, vẫn không chịu cúi đầu kí tên vào hợp đồng thu mua.

Uất Trì Diễm trừ lúc đầu nói vài câu, sau chỉ ngồi im lặng một bên theo dõi Lê Hân, cảm thấy cậu mỗi một, hắn mới ra hiệu cho Uất Trì Giản xử lý nốt, đứng lên đưa người về nhà.

Mà trong ánh nhìn của Hứa Minh, Lê Hân đã sớm không còn là cháu trai, mà là một chương ngại vật ngăn trở con đường phát tài của gia đình hắn.

Về đến nhà chính Uất Trì, Lê Hân liền giam mình trong phòng, phản ứng này làm Uất Trì Diễm rất lo lắng, hai tay nắm chặt đứng im ở cửa, không biết là cái gì đã kích thích cậu như vậy?!

Lê Hân ngồi gục mặt giữa hai chân, cố gắng ôm chặt toàn thân, nhưng càng lúc càng lạnh run. Cậu thật không hiểu được những người đẩy ngã cái gì trong đầu. Rõ ràng, ‘tình thân’ mới là thứ quan trọng hơn tiền tài, quyền thế. Nhưng họ lại có thể vì tiền tài quyền tài mà bất chấp.

Cho dù cậu cầm lại Lê thị, đứa bé đáng thương kia cũng không về được. Cho dù người kia có đối tốt với cậu, Uất Trì Hi cũng đã chết, không phải sao?

## 54. Chương 54: Bảo Bối

Uất Trì Giản về đến nhà là đã qua giờ ăn tối.

Hứa Minh vốn giữ nguyên tư thế thà chết không chịu nhả Lê thị, làm y không thể không lòi đổng bằng chứng chuyện xấu ông ta làm trong suốt mấy năm qua ra trắng trợn đe dọa, sau còn vận dụng thế lực hắc đạo của Uất gia, tổng khứ cả nhà đấy đi thật xa. Mọi chuyện xảy ra chớp nhoáng nên Hứa Minh cũng chưa kịp dời đi chút tiền làm của riêng nào. (Myn: vâng mọi khó khăn chương ngại chỉ là muối thôi mặt mếu)

“Cha tôi với Lê Hân đâu?” Theo lý hai người sẽ ở đây ăn đồ trắng miệng, giờ lại không thấy bóng dáng, Uất Trì Giản mới kỳ quái hỏi bác Du.

Bác Du khẽ thở dài: “Ông chủ còn ở thư phòng, Lê tiên sinh vẫn đang ở phòng riêng, cả hai vị ấy đều chưa ăn tối.” Lão nhìn bộ dáng mất hồn mất vía lúc Lê Hân trở về nhìn đến đau lòng, đứa bé kia chịu khổ nhiều rồi, hôm nay lại không biết xảy ra chuyện gì nữa.

Uất Trì Giản nghe vậy nhú mào, chẳng lẽ anh bị hai vợ chồng kia kích thích? Nhưng vậy cũng không hợp lý...

“Cậu chủ cũng không ăn sao?” Thấy Uất Trì Giản đi lên tầng, Du bá mới giật mình hỏi.

Uất Trì Giản dừng bước lại nghĩ nghĩ: “Tôi sẽ ăn trong phòng, vất vả, bác Du.”

“Cha.” Đi vào thư phòng, Uất Trì Giản thấy cha nhả mặt nhả mào nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, “Có chuyện gì xảy ra?”

“Bên kia sao rồi?” Uất Trì Diễm không đáp, hỏi ngược lại.

“Ký.”

“Hai ngày nữa chuyển tên tài khoản kia cho cậu ấy.”

“Đã biết.”

Từ khi Lê Hân trở lại, y biết ba mở một tài khoản dưới tên Uất Trì Hi, vốn y cũng muốn chuyển một phần tài sản sang nhưng bị ba ngăn trở, sau y cũng không cố cưỡng.

“Anh hai...”

“...Con có thể đi xem.”

Thấy con trai rời đi, Uất Trì Diễm chú ý lại màn hình, nhìn người đang cuộn mình lại, hắn đưa tay vào ngăn kéo cầm ra một cuốn vở, nhìn qua vẫn còn mới, đủ thấy sự năng nổ giữ gìn của chủ nhân.

Uất Trì Diễm cởi túi da bọc ngoài ra, trên bìa là hàng chữ trẻ con nắn nót: Uất Trì Hi, đây là cuốn nhật ký được hắn tìm được trong phòng riêng sau khi Uất Trì Hi chết. Không phải ngày nào cậu cũng viết, có khi cách quãng hai ba ngày, có khi là cả tháng, có đoạn viết dài, có đoạn viết ngắn, khi đến năm thứ mười, nét chữ nguệch ngoạc cũng dần biến thành thanh thoát, từng câu từng chữ biểu lộ đủ các cung bậc cảm xúc vui buồn yêu ghét từ sau khi cậu bước chân vào nhà Uất Trì, hay cảm xúc yêu thương đứa em trai không cùng dòng máu, hay cảm xúc ngưỡng mộ và biết ơn với người cha nuôi.

“Ngày 31 tháng 1 năm 2002,

Ngày nhiều mây,

Hôm nay mình 12 tuổi, dì Vân cùng Bác Du ở nhà cùng mình đón sinh nhật, bác đầu bếp làm cho mình một cái bánh sữa thật to, mà riêng mình lại ăn hết một nửa. Đây là lần đầu mình được tổ chức sinh nhật, thật thích! Bác viện trưởng nói đúng có gia đình là một điều siêu siêu hạnh phúc. Đáng tiếc cha và tiểu Giản đều không về. Điều ước sinh nhật của mình chính là năm sau cả nhà ba người có thể cùng đón sinh nhật với mình.”

Đây chỉ là một nguyện vọng bé nhỏ của một đứa bé từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện. Nhưng hắn cả điều bé nhỏ ấy cũng không làm được, mà Tiểu Hi bao năm qua đã hi sinh tất cả những thứ có thể cho cái gọi là ‘gia đình’.

Tình cảnh ngày hôm nay, Tiểu Hi chắc chắn là đau lòng thay cho đứa bé Lê Hân kia.

Uất Trì Diễm suy sụp ngồi ghế trên, đưa tay vuốt ve cuốn nhật ký mà hắn luôn cẩn thận cất giữ hai năm qua, cũng như hồi tưởng lại những tâm sự nặng nề bị che giấu dưới đáy lòng.

Uất Trì Giản cũng không thể khuyên được Lê Hân, chỉ đành phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn khuya, phòng trường hợp hắn nửa đêm đói bụng. Nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nghĩ đến khuôn mặt suy sụp của cha, y thở dài, chỉ có thể đi về phòng tự nghĩ ngơi.

Nửa đêm, cửa phòng Lê Hân lại nhẹ nhàng bị mở ra.

Sau khi thấy cậu tắm rửa rồi nằm lên giường được hơn tiếng, Uất Trì Diễm mới qua chỗ quản gia lấy chìa khóa phòng.

Người nằm trên giường hai mắt còn hơi sưng, cả người trèm chần, cuộn tròn lại, trông thật giống một con thỏ đáng thương.

Uất Trì Diễm vươn tay xoa cái đầu lông xù, trên mặt hiện lên tia cười khổ. Suốt nửa đời người, lần đầu tiên hắn thấy hối hận về quyết định của bản thân, khi hại chết người mình yêu thương nhất. Hắn hối hận khi đứng dưới bất kì góc độ nào, dù là người nhà, là người cha, hay là một người đàn ông yêu em ấy, tôi đều làm không đến, không đủ...

※

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, cậu cảm thấy đôi mắt khô khốc, toàn thân đau nhức, chắc do hôm qua quá mệt mỏi rồi! Cậu vừa dụi mắt vừa nghĩ, bỗng cậu nhận ra điểm không thích hợp, hai mắt cổ mở lớn, và đập vào mặt là một làn da màu nâu khỏe khoắn, cảnh tượng này thật quen thuộc a

Mười giây sau, cậu mới giật mình tỉnh táo: “Sao ông lại ở đây?”

Đầu óc đình trệ của cậu vẫn chưa kịp đã thông, không thể nghĩ ra được lý do tại sao Uất Trì Diễm lại xuất hiện trong phòng ngủ của mình. Bọn họ đâu phải còn ở C thị hay ở khách sạn nữa đâu, mà cậu nhớ rõ ràng, hôm qua cậu đã khóa cửa phòng.

Còn cái người với tâm lý thừa nhận cao hơn người bình thường, đã đem những chuyện phiền não hôm qua vứt hết ra khỏi đầu, hắn tiếp tục theo thói quen mới được rèn giữa, là tối ôm người kia đi ngủ, sáng ôm hôn chào ngày mới: “Bảo bối, chào buổi sáng.”

Trong đầu Lê Hân lúc này chỉ kịp hiện ra câu: Ai thèm làm bảo bối của ông...

※※※※※※※※※※

Từ lúc đấy đến hết ngày cậu vẫn rất giận mình, chỉ vì một cái hôn cùng một tiếng ‘bảo bối’ làm cậu quên luôn việc chất vấn hành động đột nhập trái phép của Uất Trì Diễm. Mà càng làm cậu sợ hơn, là những ngày sau đó, Uất Trì Diễm trở nên siêu dính người, da mặt thật là dày, hừ!

Ví dụ, ăn sáng xong, Uất Trì Diễm hoàn toàn bỏ lơ ánh mắt u oán của con trai, tiếp tục lấy cơ vết thương chưa lành, cần phải ở nhà nghỉ dưỡng. Trong khi vết thương đã lên vảy, hưởng chi chuyện lên công ty, nghe hợp, xem và kí hợp đồng đâu có cần đến tay trái.

Ví dụ 2, Uất Trì Diễm tiếp tục bỏ lơ sự lạnh nhạt của Lê Hân, cố chấp kéo cậu qua thư phòng hắn đọc sách, còn lấy lý do để cho cả hai không phải cô đơn. Trong khi cả hai có ở cùng phòng, cũng là tách nhau ra làm việc riêng, đến nói cũng không nói một câu, thì có khác gì đang ở phòng riêng đâu?!

Ví dụ 3, Uất Trì Diễm sau khi ăn xong cơm trưa kéo Lê Hân đi bộ cho tiêu cơm. Sau đó, còn mặt dày đi theo đòi cùng ngủ trưa. Đến đây, Lê Hân không thể không phát điên mà gầm nhẹ: “Ông muốn ngủ thì về phòng mà ngủ.” Thế là, Uất Trì Diễm liền phô bày thân thủ nhanh nhẹn, mạnh mẽ mà có lẽ Tiểu Giản còn phải chịu thua, ôm theo Lê Hân với khuôn mặt ửng hồng, không biết là thẹn hay giận, về phòng ngủ trên tầng ba của mình.

...

Thời tiết bên ngoài đã bắt đầu xuất hiện gió đông, trái ngược với không khí trong phòng, bốn mùa như xuân, cùng với chiếc cửa sổ lớn trong phòng khách, phản chiếu ánh nắng nhẹ ảm áp, thật khiến cho Lê Hân vừa ngủ trưa dậy, chỉ muốn lại ngủ thêm một giấc.

“Uống trà.” Một giọng nói trầm trầm dễ nghe lọt vào tai, trong tay xuất hiện một cốc trà đang bốc lên từng đợt khói nhẹ.

Lê Hân nhìn xong, đưa cốc lên miệng uống một ngụm, cảm giác ảm áp chạy dọc toàn thân, sẽ thật thoải mái nếu như không có cái tay không lúc nào là không khoác lên người mình thế kia.

Liếc mắt nhìn người đang dùng một cánh tay còn lại để cắt bánh ngọt, cậu có chút hoảng hốt, mới đây thôi, cậu còn bài xích người này đến gần, mà giờ đây, cậu và hắn còn ngủ cùng giường suốt mấy ngày.

Sao chuyện lại thành như vậy?

Chớp mũi ngửi được mùi hương socola, Lê Hân bắt giắc hé miệng, một miếng bánh lập tức được đưa vào.

Mọi chuyện càng ngày càng không bình thường...

Bọn họ rõ ràng không nói toạc ra cái gì nhưng lại giống như đã nói hết. Vậy những đau đớn tuyệt vọng đến khắc cốt ghi tâm của cậu, không cần nói họ cũng biết sao?

Tối qua, Uất Trì Giản có mang theo danh sách tài sản của Lê thị đã được tài vụ kiểm kê và sắp xếp. Những thứ này đối với tập đoàn Uất Trì thật sự là nhỏ bé không đáng kể, nhưng điều khiến cậu giật mình, là một bản văn kiện khác, ghi lại việc chuyển nhượng tài khoản với cái tên ‘Uất Trì Hi’ sang cho cậu, mà người thành lập lại là Uất Trì Diễm.

Nếu là Lê Hân trước kia, một đứa bé còn chưa được học xong trung học, chắc chắn sẽ bị hoảng loạn trước một đồng văn kiện thế này, nhưng cậu, một người từng được đào tạo để trở thành một người thừa kế, lại là một vấn đề khác.

Cho nên lúc thấy Lê Hân lặng yên nhìn văn kiện, hai cha con vốn sừng sững như núi cũng suýt không giữ được vẻ ngoài bình tĩnh.

Chỉ cần Lê Hân nói ra một câu, thì tầng ngăn cách mỏng manh mà hai bên đang cố giữ kia sẽ bị chọc thủng. Lúc này, trong đầu cậu không chỉ hoang mang, mà còn đau, đau đến oán hận, nhưng khi nhìn thấy hai người đã từng là mối bận tâm duy nhất của cậu trong kiếp trước, đang không thể che giấu sự sợ hãi, nhìn cả hai như những người đang chờ đợi phán quyết cuối cùng...

Cậu vẫn là cầm bút lên ký.

Uất Trì Giản không dám quấy rầy người đang chìm vào thế giới riêng, mà tự tay cắt một miếng bánh socola bỏ vào miệng, ngọt cùng một chút đắng, mềm mại như muốn tan ra, lưu lại hương cùng vị khó quên thật sự giống tâm tình y lúc này.

Cũng may người này kí xong cũng không nói gì thêm. Tối đó cậu vẫn bình thường cùng cha con hân ăn tối. Đến đêm cũng không giống đêm trước muốn đá mình ra khỏi phòng.

Phản ứng như thế có thể xem là Tiểu Hi đã tha thứ cho mình sao? Hắn thật không dám kì vọng quá nhiều, dù Tiểu Hi là vì mềm lòng cũng được, hắn cũng sẽ không bỏ cuộc.

## 55. Chương 55: Dẫn Quen Thuộc

Sau năm ngày, hành vi mặt dày ở nhà của Uất Trì Diễm cũng bị Uất Trì Giản nghiêm túc ngăn chặn. Chuyện những kẻ ám sát lần trước vẫn cần lão đại đứng ra xử lý, nên lần đình công này thật không thể kéo dài.

Hai cha con bàn bạc chuyện này ngay trong bữa sáng, không hề né đi Lê Hân, mà Lê Hân cũng là yên lặng lắng nghe, cậu cũng không rõ được cảm giác của mình lúc này là gì, chỉ biết nó không xấu là được.

Sau hôm cậu kí tên, báo đài liền đưa tin Lê thị bị thu mua, cùng một số tin tức như chuyện vợ chồng Hứa Minh đối xử không tốt với con trai của anh chị cũng chính là chủ trước của Lê thị, hay như chuyện hai vợ chồng làm giả tử vong của cháu trai nhằm mục đích chiếm đoạt tài sản. Không cần nghĩ cũng biết, những chuyện bí mật này được đưa ra cũng là do có tập đoàn Uất Trì thúc đẩy.

Tin tức này đưa tới những trận xôn xao không nhỏ, trong đó có một số bên đã biết phong thanh từ trước nhưng vẫn giữ thái độ bàng quan, giờ lại là những người mạnh miệng mắng chửi vợ chồng Hứa Minh nhất.

Lại nhìn những hình ảnh Hứa Minh bị cảnh sát áp tải, cùng vẻ mặt tuyệt vọng của hai mẹ con Lục Vi và Hứa Đình, Lê Hân chỉ cảm thấy nhân quả luân hồi, phần ức chế bấy lâu như được thư giải.

Cùng lúc này, anh bạn hacker đã lâu không thấy gọi điện đến, ban đầu vẫn lặng im không lên tiếng, sau mới hỏi ngây ngô một câu: “Dạo này thế nào?”

Tuy lần trước cậu cũng có chút bất mãn với thái độ ‘xen vào việc của người khác’ () của Lữ Thiên Tề, nhưng nghĩ đến đối phương cũng là lo lắng cho mình, nên vẫn nhẹ nhàng nói chuyện vài câu.

() Nguyên văn: Cầu nã háo tử – : chức trách của chó là trông nhà, mèo là bắt chuột, nên khi chó thay mèo bắt chuột, chính là xen vào việc của người khác.

Uất Trì Diễm trùng hợp bê sang một đĩa hoa quả, vừa ngồi xuống liền hỏi Lê Hân muốn ăn vị gì, Lữ Thiên Tề nghe được ngăn người, tùy tiện nói hai ba câu rồi tắt máy tạm biệt.

Uất Trì Diễm dứt cho Lê Hân một miếng xoài, giống như thuận miệng hỏi điện thoại của ai, biết được đáp án hân âm thầm cười lạnh.

Liên quan đến vị tình địch chưa xác định – Lữ Thiên Tề, hắn đã sớm phái người điều tra, biết được đây là người giúp Lê Hân sửa đổi bản lưu ở ngân hàng để chạy trốn. Dẫu sao hắn cũng không đem người này để vào mắt, bởi qua lời nói của Tiểu Nhạc, thái độ nóng nảy cùng thích chen vào việc của người khác của Lữ Thiên Tề, khiến cho Lê Hân rất phản cảm.

Một nốt nhạc đệm cứ thế diễn xong, Lê Hân cũng không để ý quá nhiều, chuyện đầu đầu của cậu bây giờ là tập đoàn Uất Trì. Bởi truyền thông gần đây ngoài đưa tin Lê thị đổi chủ, còn đào móc ra được thông tin Lê Hân trở thành cổ đông của tập đoàn Uất Trì.

Tin tức này làm một lần nữa gây xôn xao, tất cả mọi người đều đang thắc mắc vị tiểu thiếu gia Lê thị này làm cách nào lại ôm đùi được cây đại thụ như thế, lại liên tưởng tới trước đây từng có tin Uất Trì Diễm từng công khai tính hướng, trong lòng không khỏi âm u các loại suy đoán.

Lê Hân lúc nhìn đến những loại tin tức, tin đồn này thì thật sự chỉ muốn chạy đến trước mặt Uất Trì Diễm chất vấn, sau lại nhớ đến lời người này nói đêm hôm trước, cậu chỉ có thể thầm mắng trong lòng, bên ngoài không biểu lộ một tí gì.

“Lê Hân.” Là Uất Trì Giản mới tan tầm, gọi tỉnh Lê Hân đang chăm chú đọc sách trong phòng khách.

Lê Hân cảm thấy có chút kỳ quái, Tiểu Giản đã về, Uất Trì Diễm đâu? Phải biết từ sau đợt ám sát, cái vị tổng tài không chịu trách nhiệm kia chỉ hận không thể dời hết toàn bộ công tác cho Uất Trì Giản, để sớm tranh thủ về nhà.

Uất Trì Giản nhìn ra thắc mắc của Lê Hân, tự hồi đáp: “Ba đi xử lý mấy cái kia.”

Mấy cái kia? A, là đám người chặn giết bọn họ.

Lê Hân thu hồi ánh mắt đang hướng về phía cửa, mỉm cười với Uất Trì Giản dẫu sao đây cũng là đứa em trai cậu luôn yêu thương, còn với nam nhân kia... hừ cậu cũng không biết bản thân nên biểu lộ thái độ nào mới tốt.

Uất Trì Giản có chút buồn bã, anh có phải biểu lộ rõ đến thế không, vừa thấy người về là mình mà không phải cha, ánh mắt lại lộ vẻ thất vọng. Không lẽ cha nhanh vậy đã thu phục được anh?

Mà Lê Hân lại không biết những tình cảm cậu đang tận lực trốn tránh lại bị cậu em có cặp mắt vàng nhìn thấy rõ.

\*\*\*\*\*

Chuyện đám người ám sát kia cậu cũng không hỏi, do Uất Trì Giản về sau lơ đãng nói ra một chút là tay chân của đám tham gia đều được đưa về cho đám boss lớn.

Cậu nghe vậy cũng không có cảm xúc gì nhiều, chỉ là đột nhiên nhớ đến những kẻ ám sát Uất Trì Hi, không biết là hạ tràng gì? Dựa theo mức độ đối đãi của hai cha con coi cậu như đồ thủy tinh mong manh dễ vỡ thế này, chắc cũng không nhẹ nhàng đâu?!

Từ hồi Uất Trì Diễm lôi kéo cậu cùng ngủ, tất cả quần áo đồ dùng cá nhân đều được đem qua phòng chính, nghĩ đến là rằng cậu lại ngứa. Nhưng cậu có phản kháng thế nào, có lén lút trở về, thì sáng sớm tỉnh dậy cậu lại thấy mình đang nằm trong \*\*\*g ngực vững chãi của nam nhân.

Đến cuối, cậu cũng lười giằng co. Cậu cũng đâu có ngốc, tất cả những biểu hiện của người này, đến đám báo chí còn đánh hơi được mùi, cậu sao không thể đoán ra được phần nào tâm tư của Uất Trì Diễm. Nhưng lòng cậu rất loạn, không muốn đối mặt nên cứ thế kéo dài, nhưng tâm tư cấp bách muốn rời đi nơi này lại phai nhạt ít nhiều.

Uất Trì Diễm từng chút xâm nhập vào cuộc sống riêng của Lê Hân vì hắn nhận ra bảo bối tính cách ôn hòa, trừ lần quyết tuyệt trong quá khứ, hắn chưa từng phản ứng quá khích một lần. Cho nên cứ từng chút một, từ từ sẽ đến.

Đảo mắt lại qua nửa tháng, cũng gần đến tết, các trường học đều cho nghỉ, Tiểu Nam cùng Tiểu Nhạc đều không phải người C nghị, Lê Hân quyết định cho quán đóng cửa sớm cho đến khi khai giảng lại.

Vừa mới cúp điện thoại, Uất Trì Diễm liền vào, lại đề nghị thêm một lần: “Hay là chuyển địa điểm đi.”

Lúc ở C thị hắn đã từng đề cập đến nhưng Lê Hân ngay lập tức phủ quyết, lúc này cũng tương tự nhưng hắn cũng không cố cưỡng ép, chỉ là một quán café mà thôi. Hắn bây giờ chỉ muốn đào hết tim gan cho người này, chỉ sợ đối phương không thêm đón nhận.

Giờ đến cấm địa như thư phòng của Uất Trì Diễm, nơi mà Uất Trì Giản không thể tùy tiện đi vào, đến Uất Trì Hi lại càng hiểm, giờ lại xuất hiện thêm một cái bàn cùng máy tính và một ít sách, chuyên chúc cho Lê Hân sử dụng.

Ban đầu cậu còn vì hai người ở cùng một nơi mà không được tự nhiên, sau lại bị sự phong phú thể loại sách ở đây mà quên hết sau đầu.

“Trước uống thuốc đã.” Uất Trì Diễm bỏ cuốn sách trong tay thiếu niên ra, nhìn thấy trán cậu nhăn lại mà bật cười, “Bác sĩ Trầm không phải nói thuốc này chỉ cần uống nửa tháng là có thể ngừng sao?”, “Ngoan, nhìn một chút, ha.”

Lê Hân bộ dáng như chuẩn bị uống thuốc độc, tu một hơi, tuy cậu phải công nhận cái thứ đắng nghét này giúp cậu khỏe hơn thật, đầu cũng không đau, đi khám thì được báo tốc độ khép vết thương đang tốt. Cứ thế điều dưỡng thêm nửa năm là ổn, ngoài thuốc Đông Y cần uống thêm nửa tháng thì quan trọng là duy trì dinh dưỡng cùng một số loại thuốc khác hỗ trợ là ok.

Uất Trì Diễm nhanh tay dứt thêm cho cậu viên socola. Cảm giác ngọt ngào trong miệng lan tỏa, chân mày đang nhăn lại cũng giãn ra, mà cậu hoàn toàn không biết lúc đưa lưỡi ngậm socola, ánh mắt người đứng cạnh cậu lại sâu thêm một tầng.

Bất quá Uất Trì Diễm dù có sắc tâm cũng không có sắc đảm, cái suy nghĩ cùng người kia ăn cùng miếng socola chỉ có thể tự mình tưởng tượng. Người này càng lúc càng giảm mức đề phòng với hắn, ngoài việc thỉnh thoảng vẫn sẽ ngăn người, lộ ra biểu cảm thương tâm ra thì không khí giữa cả hai vẫn khá tốt. Cho nên hắn không dám làm ra hành động quá phận, sợ mất nhiều hơn được.

Áp chế tà niệm, Uất Trì Diễm đưa tay xoa đầu Lê Hân gần đây hắn rất thích dùng động tác này tỏ vẻ thân mật “Ngày mai là cuộc họp thường niên, muốn đi lộ mặt không?”

Cuộc họp này Uất Trì Hi cũng đã từng tham dự hai lần, tuy cậu không thích vì cảm thấy nó quá giả tạo, cậu sợ nếu mình lại đứng trước đám người đó, cậu sẽ nhớ lại bị kịch bị biến thành tấm mộc đời trước.

Nên cậu dứt khoát lắc đầu: “Không đi.”

Đây là đáp án trong dự kiến, Uất Trì Diễm cũng hiểu được lý do, mà chính hắn cũng không muốn người này lộ diện trước công chúng.

“Tốt, không đi thì không đi.” Lại đưa tay xoa cái đầu xù, thẳng đến lúc Lê Hân gạt ra, hắn mới không tiếp tục quấy phá cậu đọc sách.

Ánh nắng ban trưa chan hòa, bao phủ thư phòng trong từng tầng ánh sáng, Uất Trì Diễm ngồi trên bàn xử lý công việc, ngẩng đầu là có thể thấy được Lê Hân. Còn cậu chăm chú đọc sách, thi thoảng lại đưa tay dụi dụi mắt, ánh mắt cũng đảo qua cái người đang nghiêm túc làm việc, lại ngẫu nhiên bốn mắt đụng nhau, vẫn là Lê Hân cụp mắt trước, nhưng lát sau cậu lại không nhìn được nhìn lên một chút.

Rốt cục là từ lúc nào mọi thứ lại trở nên quen thuộc đến thế?

## 56. Chương 56: Bí Mật Nhỏ

“Thật sự không đi?” Uất Trì Giản mặc tây trang đứng ở cửa hỏi lại một lần, Lê Hân lại cười lắc đầu, tầm mắt lại hăm mộ đối phương. Tiểu Giản ăn mặc thể này chắc chắn mê đảo không ít nam nữ, chắc đặc biệt là loại hoạt động này, có không ít người mang theo con mình đâu mà.

Uất Trì Diễm đi từ trên tầng xuống, Lê Hân ngẩng đầu lên vừa thấy khuôn mặt điển trai, mặc tây trang, đeo nơ cổ, lững thững đi xuống lầu.

Cậu nhìn ngây người, sau nghe một giọng nam trầm: “Em cứ ăn tối trước, ngoan ngoãn đợi tôi về”, tiếp đó là một nụ hôn nhẹ trên trán, cậu chưa kịp phản ứng đã thấy người đi ra khỏi cửa.

Sửng sốt một hồi, đầu cậu mới nổ bùng một tiếng, trên mặt hồng chín như quả cà chua. Cái, cái tên lưu manh kia.. sao hần dám... dám trước mặt mọi người làm ra hành động mất mặt như thế. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết mọi người đang ngạc nhiên nhìn mình, nhất là bác Du với dì Vân... tên lưu manh chết tiệt!!!

Cậu không dám ngẩng đầu nhìn xung quanh, cứ thế đi thẳng lên phòng, chỉ có thể phát tiết bằng cách coi đường đi như mặt Uất Trì Diễm mà chà đạp. Cứ cho cậu là bị tức giận mù đầu không nhận ra, giờ cậu không cần Uất Trì Diễm ép, hai chân cũng quen quay về phòng chính để nghỉ ngơi.

“Muốn hỏi cái gì liền hỏi, điệu bộ chần chừ, 20 năm đặc huấn là vứt đi hử?” Uất Trì Diễm có chút bất mãn nói.

Nghe cha mở lời, Uất Trì Giản cũng không khách khí: “Ngài thu phục anh?” Một câu hỏi gọn gàng dứt khoát. Nhìn diễn biến vừa rồi cũng khó trách y có suy nghĩ như vậy, nhưng không ngờ y lại đang chột đứng điểm của ông bố mọi chuyện như ý nhưng cũng có chuyện bó tay này.

Uất Trì Diễm thật khó có cảm giác tự bẽ đá đập chân mình, biết rõ con trai muốn hỏi gì lại còn cố tình hào phóng cho y hỏi. Giờ hần biết nói sao: Thu phục.. nó coi anh nó là cái gì? Không thu phục.. đây có khác tự làm mình mất mặt!!

Uất Trì Diễm chỉ có thể quăng một ánh mắt lạnh băng thay câu trả lời. Uất Trì Giản đương nhiên không ảnh hưởng, chỉ khổ anh lái xe với bảo tiêu vì không khí trong xe mà rùng mình.

Uất Trì Giản nhún vai, được rồi, không nói y cũng hiểu, là chưa thu phục.

Bị người đàm luận sau lưng, Lê Hân hắt xì mấy cái, nhiệt độ trên mặt mới lui, phát hiện ra mình đang đứng trong phòng Uất Trì Diễm, nhiệt độ lại thẳng phát cao trở lại.

“Lưu manh.” Cậu thầm oán.

Cậu xoay người định đi, lại nhớ tới mỗi đêm mình là bị người bế qua, cũng chưa có thời gian thám thính nơi mà cả hần đời trước cũng chưa vào. Đương nhiên đây là lòng hiếu kỳ với căn phòng xa hoa nhất chứ không phải hiếu kỳ chủ nhân của nó, hừ.

Lý do đầy đủ, cậu bắt đầu hành trình khám phá ta ta

Về kết cấu cơ bản thì to hơn phòng cậu, phong cách trang trí đậm chất Uất Trì Diễm, giá trị xa xỉ, ví dụ bức tượng Tứ Diện Phật trên bàn cafe ở góc tường kia làm từ gỗ tử đàn, niên đại không rõ.

Gian ngoài là thư phòng loại nhỏ, có sofa cùng bàn trà, Uất Trì Diễm trước lúc ngủ có thể ở đây uống chút rượu hoặc đọc báo chí.

Điểm thu hút nhất là chiếc giường kingsize, chăn ga màu đen, ngủ trên đấy có cảm giác như đang chìm xuống vậy. Cậu nhớ có một hôm, bác Du trong lúc lơ đãng có nói đến việc cậu là người đầu tiên, ngoại trừ chủ nhân, bước vào phòng này và ngủ trên giường này. Nghĩ đến đây mặt cậu là nóng bừng lên, vỗ vỗ mấy cái, bình tĩnh không được nóng.

Kỳ thật nhìn tổng thể căn phòng cũng không có gì quá khác biệt, nếu không muốn nói đến, trong phòng này tràn ngập hơi thở của Uất Trì Diễm mà thôi.

Lê Hân chậm rãi ngồi xuống chiếc thảm mềm mại tựa người vào mép giường, cậu cứ thế ngơ ngác ngồi nhìn từng áng mây đỏ bên phía cửa sổ. Cậu cứ ngồi thế cho đến khi dì Vân gõ cửa phòng thông báo đưa cơm tối lên.

Cậu đáp lại một tiếng, chống tay muốn đứng lên, lại giống như đụng vào cái gì đó, giống ván giường, cách một phát, lại giống tiếng ngăn kéo được mở ra.

Cậu ngạc nhiên nên có kéo tấm thảm ra một chút, thấy được khe hở, dưới này lại có ngăn tủ ngầm sao?

Đúng lúc cậu đang nghi ngờ người như hân sẽ cần giấu diếm cái gì thì dì Vân đã vào phòng, “Tiểu Hân uống thuốc xong rồi ăn cơm.”

“Vâng” Tạm thời để nó sang bên đã.

Lúc này không có người ở cạnh để dứt cho cậu socola hay bánh ngọt cho đỡ đắng, cậu chỉ có thể cứng rắn uống mấy ngụm canh xương cho khỏi khó chịu.

Cảm giác ăn cơm một mình thật không tốt, nhất là với người nào đó đang dần quen bị người bám dính, chẳng qua đương sự đang tự cố xem nhẹ cảm giác đầy mà thôi.

Kêu người hầu lên thu thập xong, cậu lại đi về phía ngăn tủ ngầm không biết bên trong có gì? Chẳng lẽ là ảnh xấu hổ hồi bé của Uất Trì Diễm?

Ngăn tủ này rất bé, chỉ đủ chứa một cái hòm nhỏ, tuy cậu không biết chất liệu nhưng nhìn hình dạng cũng thấy là đắt tiền.

Người ta hay nói “tò mò hại chết mèo” (), mà Lê Hân giờ lại đang là minh chứng tốt nhất. Khi cậu không nhìn được mà mở hộp ra, toàn thân cứng ngắc, nước mắt đóng đầy.

(Nguyên văn: – hảo kì tâm sát tử miêu: theo truyền thuyết mèo có 9 cái mạng, có thể không sợ chết, đến cùng vẫn là chết ở dưới sự tò mò, ngụ ý muốn nói mọi người nên kiềm chế lòng hiếu kỳ, tránh nguy hiểm cho bản thân.)

Bên trong có hai thứ, một là con thỏ nhưng cậu mang theo lúc rời khỏi cô nhi viện, sau tìm mãi không thấy, hai là quyển vở văn hồi trung học, trong đó mới chỉ viết một bài với chủ đề Cha Tôi.

Con thỏ nhưng đã rất cũ rồi, nửa lỗ tai còn đứt, nhưng nó lại được giặt sạch sẽ, yên ổn nằm ở đây.

Cậu run rẩy, hai mắt mơ hồ ôm lấy nó vào lòng, tựa như quay lại mười mấy năm trước, khi lần đầu chuyển đến nơi xa lạ, trẻ con chỉ có thể bám víu lấy vật sở hữu duy nhất, cứ thế có nó là sẽ không sợ hãi, không cô đơn.

Người kia làm sao tìm được nó? Còn gìn giữ nó như bảo bối... Ngay cả bài văn kia, cậu cũng không còn nhớ Uất Trì Hi đã từng dùng giọng văn ngưỡng mộ, khát khao đến thế. Người kia là dùng tâm tình gì cất giữ bọn nó?

Cậu không phải chỉ là con cờ phé sao? Là thứ không còn hữu ích cần vứt bỏ sao? Lòng cậu đau, đau quá, sức lực như bị rút cạn nhưng đầu óc lại không nhận được nghĩ lại những ngày từ lúc cậu sống lại. Người kia bá đạo thế nào, cẩn thận lấy lòng cậu ra sao, ôn nhu chăm sóc chỉ mong bù đắp cho cậu... tất cả khiến cậu không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa.

Cậu cắn chặt môi, tên khốn khiếp đấy, hân dựa vào cái gì?!

Lúc lợi dụng cậu thì lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, giờ hối hận, lại không từ thủ đoạn giữ lại mình, ý đồ mềm hóa mình. Hơn nữa cậu đâu phải đồ ngu, sao có thể không biết Uất Trì Diễm thật ra muốn gì?

Nhưng bọn họ không phải cha con sao? Dù không phải trên mặt di truyền thì cũng phải tôn trọng mặt luật pháp chứ! Cái tên lưu manh mặt dày đấy còn ôm còn hôn cậu, mỗi sáng dậy đều bị cái vật cứng ngắc đấy chọc vào người, hân còn biết cái gì gọi là luân lý đạo đức sao?!

Tức gì thì tức, cậu vẫn thấy bản thân là đáng khinh nhất, mấy câu ngon ngọt, vài lần thấy được vẻ mặt hối hận đau lòng của hân, chỉ là vài ngày cùng ăn cùng ngủ, mà cậu càng lúc càng chìm xuống không thể trốn, mà cũng không muốn trốn.

Cậu sao có thể dễ bị mê hoặc như thế, đời trước đã đành, đời này lại vậy, không lẽ cậu muốn dẫm lại vết xe đổ, bồi thường cả đời để rồi không phát tiết được dù chỉ một chút?!

Cậu cứ thế tự xuất cơn giận, ôm gấu bông nằm trên giường, miệng thì có vẻ cam chịu, nhưng ánh mắt lại dần rõ ràng.

Có lẽ, trước tìm Tiểu Giản nói qua. Hừ Uất Trì Diễm a Uất Trì Diễm, cứ cho ta bị mê hoặc dẫm lên vết xe đổ, nhưng hiện tại người chiếm thượng phong không phải ta sao?

Lê Hân có chút lưu luyến ngẩng nhìn con thỏ một hồi, mới đem tất cả nhét trở về, không lộ dấu tích đã bị người đụng qua.

Phát tiết hết tất cả cảm xúc xong, cậu ôm cái chăn tràn ngập mùi của người kia, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Thật lâu sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng chân dồn dập, đánh thức cậu dậy. Có chuyện gì? Tầng ba này là khu vực riêng tư của Uất Trì Diễm, đừng nói là người hầu dám tự tiện đi lên, có lên cũng không có gan làm ồn ào như thế.

Tiếng gõ cửa vang lên, là giọng bác Du: “Lê tiên sinh.”

Vội vàng xuống giường mở cửa, trong lòng cậu xuất hiện dự cảm xấu, “Bác Du, có chuyện gì xảy ra?”

Bác Du thấy Lê Hân từ trên xuống dưới không làm sao, nhẹ nhàng thở ra: “Là cuộc họp thường niên có chuyện, ông chủ và cậu chủ không có sao.”

Cậu nghe nửa câu đầu, mồ hôi lạnh ứa ra, sắc mặt có chút tái, nghe đến nửa câu sau mới trấn định bản thân: “Giờ là sao?”

“Hiện nay chưa rõ tình huống, ông chủ cùng cậu chủ đang quay trở về, phiền ngài xuống khách phòng nghỉ ngơi.”

Lê Hân lúc này hiểu ý, bác Du là lo trong lúc chưa rõ nguy hiểm, ở một mình trong phòng không phải ý kiến hay. Tuy hệ thống bảo an của nhà chính rất kiên cố, nhưng ai có thể đảm bảo 100% là sẽ không có biến cố.

Dưới tầng một tập trung không ít người, tất cả các vị bảo tiêu trước ẩn thân ở những điểm bí mật đều được điều động, phòng tránh trường hợp khẩn cấp.

Liên hệ những biến cố gần đây, cậu nghĩ chúng không thể nào không liên quan, Uất Trì Giản cũng từng nói qua hiện nay có chút sóng gió, nhất là địa vị như Uất Trì Diễm còn bị ám sát thì này không thể nào là ‘chút sóng gió’ được.

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy có chút may mắn, mình tối nay không có đi dự họp, vì cậu biết sức mình, hai người ấy có năng lực tự bảo hộ bản thân, thiếu cậu là thiếu đi một phần nguy hiểm.

Thời gian chờ đợi quá lâu, lâu đến mức Lê Hân không khỏi lo sợ trên đường lại có chuyện. Đúng lúc này, tiếng thông báo vang lên, “Trở về rồi.”

Cậu đứng ngay dậy, đôi mắt khát vọng nhìn về phía cửa. Giờ phút này cậu thật phải thừa nhận, chính mình đã hăm sâu không lối thoát.

## 57. Chương 57: Thông Suốt Cùng Đùa Giỡn

Uất Trì Diễm đi vào phòng khách, việc đầu tiên hắn làm là tìm kiếm Lê Hân trong đám người, thấy sắc mặt cậu có chút tái nhợt, trên khuôn mặt xinh xắn bộc lộ rõ sự lo lắng không nói thành lời.

Hắn thấy trái tim mình nhói một chút, bước nhanh đi qua ôm người vào lòng. Ngạc nhiên là bảo bối của hắn không giãy không nháo, ngoan ngoãn cho hắn ôm, còn mặc kệ ánh nhìn của đám đông mà đưa tay ôm lại hắn.

Bị dọa rồi!

Trong lòng Uất Trì Diễm mềm xuống, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ: “Không có chuyện gì bảo bối, không có chuyện.....”

Lê Hân biết không nên làm vậy trước mặt mọi người, cũng biết mình chưa thể hoàn toàn tha thứ, nhưng lại không thể không đáp lại cái ôm đầy ám áp của hắn. Trong đầu bất chợt nhớ lại cảnh người này lần trước vì phân thần chú ý an toàn của mình mà bị thương, Lê Hân bất giác càng thêm siết chặt vòng tay.

Cảm nhận được, Uất Trì Diễm không để ý thời gian địa điểm mà cong cong khoe môi: “Tiểu Giản, giao chỗ này cho con.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám đông, hắn ôm người đi thẳng lên lầu.

Hai mắt Uất Trì Giản nhìn theo bóng lưng cả hai, tâm trạng khó chịu vì mấy kẻ mất mùa phá hoại cuộc họp hàng năm đột nhiên bay mất. Cái đám hàng đó, hừ, về chuyện đáp lễ y cũng không có nhẹ nhàng hơn cha là bao đâu.

Ngoại trừ bác Du biết nội tình, ngoài mặt không biểu lộ trong lòng lại đang bắn pháo hoa từng bùng, thì mọi người bao gồm cả chị Vân đều không hiểu sao ông chủ lại thân thiết với vị tạm trú kia như vậy.

“Khụ.”

“Quần gia....” Có vài người muốn hỏi vài câu nhưng phần lớn đều đang nhớ lại chuyện ông chủ từng công khai tính hướng, như thế tất cả đều hợp lý rồi, nhưng vị kia chỉ là một người nghèo, sao có thể được Uất tổng coi trọng!!!

Bác Du nhìn những khuôn mặt biểu cảm khác nhau không khỏi nhíu mày, đám này cần bị gõ cho tỉnh, đề phòng có kẻ ngốc tự mình hại mình: “Tất cả giải tán, làm thuê cho người, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, không cần nghĩ cái không nên nghĩ.”

Bác Du vừa nói vừa quan sát đám đông, ghi nhớ một số người có phản ứng đáng nghi để sau rà soát lại.

Trước bao con mắt bị ôm công chúa về phòng, cậu chỉ có thể trừng tên mặt dày kia, nghiêng răng gọi thẳng họ tên đối phương.

Uất Trì Diễm ngưng lại động tác cởi áo, đôi mắt ám trầm – chất giọng non nớt có chút khàn, như cộng lòng vũ càn nhẹ trái tim hắn, đã lâu lắm rồi người này mới chịu gọi tên hắn.

Uất Trì Diễm mỉm cười, tiếp tục cởi áo, nơ cổ, cúc sơ mi, từng đường cong duyên dáng như ẩn như hiện.

Lê Hân mở to mắt nhìn khối thịt đang dần áp sát, mặt đỏ hồng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ người này mà chịu đi làm host đảm bảo sẽ thành No 1. Nhất là với một người vừa chịu đối mặt với tình cảm của bản thân, giờ sức kháng cự xuống 0 như cậu, sức hấp dẫn của thịt ngay lập tức thăng level.

Để che dấu, cậu yếu ớt chuyển đề tài: “Sao ông có thể làm thế trước mặt bao người hả?”

Cho nên trọng điểm là ‘trước mặt bao người’ sao, ha ha, Uất Trì Diễm thật muốn cười lớn, tuy hắn không rõ lý do bảo bối trong mấy tiếng hắn không ở cạnh lại thông suốt.

Mà hắn đâu ngờ được lý do chân chính là do Lê Hân phát hiện ra bí mật nhỏ dưới sàn của hắn.

“Lúc này là lo cho tôi sao.” Uất Trì Diễm ngồi xuống, kéo người kia vào lòng, hôn một cái, ăn chút đậu hũ.

Cậu cũng không so đo mình đang bị đùa giỡn lưu manh, lo lắng hỏi: “Chuyện là sao?”

“Bị chút quấy rối mà thôi, ném mấy quả bom cay, đã xử lý xong rồi.” Bị mình chiếm tiện nghi còn không phản kháng, bảo bối là thật bị dọa rồi, nên hắn chỉ nói nhẹ nhàng an ủi.

Thực chất hôm nay còn xuất hiện sát thủ, cũng may công tác bảo an làm rất tốt, chỉ bị thương vài người, cũng đánh tiếng với bên cảnh sát, tiếng gió có thể áp xuống. Quan trọng là xử lý hậu kịch mà thôi.

Nghe hắn có lệ mình, cậu cũng hiểu không thể hỏi nhiều, chỉ cần hai cha con bình an là được.

“Vết thương cũ....”

Hắn nghe vậy cũng không thèm nói nhiều, tự động cởi nốt áo. Kỳ thật từ lúc hắn phát hiện bo đì của mình có sức hấp dẫn Lê Hân, hắn liền biến thành ‘bạo lộ cuồng’ trong miệng cậu ( aka sắc dụ nha) nhưng lâu dần cậu cũng miễn dịch được, chỉ thi thoảng lộ vẻ tán thưởng hay hâm mộ mà thôi.

Khi cậu thấy người này lại tự nhiên thoát y, cũng chỉ trừng một chút, quan sát thấy miệng vết thương đã đóng vảy, chỉ cần chờ thêm ít lâu là lành, cậu mới nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nhìn cậu thật lâu, mới chậm rãi hôn nhẹ lên môi. Lê Hàn còn chưa kịp phát tác, trong phòng lại vang lên tiếng chuông.

Uất Trì Diễm thu hồi vẻ mặt lang sói, nghiêm túc nghe điện, nói chuyện một hồi, “Là Tiểu Giản, chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi.”

Lê Hàn còn chưa phản ứng bên tai bị luồng khí nóng áp vào: “Cùng tắm rửa có được không?”

(Myn: sao chương này toàn anh dắt mũi bé thỏ của t vậy hả trờiiii ‘( )’)

## 58. Chương 58: Thông Đồng

“Cùng tắm rửa có được không?”

Đùng đoàng sấm sét, đôi mắt xinh đẹp nhìn cái tên cười nham hiểm trước mặt như nhìn người ngoài hành tinh.

Tắm cùng lại còn được không á?!

Đúng là cậu mới thông suốt một số cái nhưng không có nghĩa là cậu có thể lập tức đón nhận tất cả, ok?!

Đời trước cậu dành hết thời gian và tinh lực cho trách nhiệm với nhà họ Uất nên đến nắm tay bạn nam/nữ gì đó còn không có, dù rằng thân phận người thừa kế cũng khiến không ít kẻ muốn nhét người lên giường cậu. Không có kinh nghiệm thực tiễn nhưng đạo lý chưa ăn qua thịt heo cũng thấy qua heo chạy là không có sai. Cái lời mời này, người qua đường cũng có thể nhận ra Tư Mã Chiêu tâm (ý đồ xấu xa kaka), cậu thật sự, thật thật sự muốn đâm hắn một phát!!!

Hít sâu thở đều, cậu dịch người cách xa cái tên tinh trùng thượng não kia một chút, “Uất Trì tiên sinh xin tự trọng.”

Đáp án nằm trong dự đoán nên hắn cũng không thấy có tiếc nuối. Kinh nghiệm lão luyện Uất Trì Diễm hiểu được giờ nên thu tay, đùa vui chứ không thể đùa quá.

Nhìn kẻ mặt cười gian đi về phía phòng tắm, cậu mới thở phào, lại đột nhiên nghe được câu, “Tôi thích nghe cậu gọi tên tôi.” Dứt lời liền đóng cửa lại.

Lê Hàn có chút bất ngờ, trên môi lại kìm không được cong cong lên.

Cũng không phải quên hết tất cả đau đớn, tuyệt vọng đời trước, quên đi lỗi lầm của nam nhân, cậu xoay người nhìn ngăn tủ bí mật, cậu chỉ là – muốn tự cho mình một cơ hội đón nhận hạnh phúc mà thôi.

Lúc Uất Trì Diễm tắm xong đã thấy Lê Hàn cuộn người trong chăn, nhìn khuôn mặt say giấc nồng, hắn nhin không được mà hôn nhẹ lên má cậu: “Bảo bối ngủ ngon.”

※ ※ ※ ※ ※

Ngày hôm sau, Lê Hàn theo lệ cùng hai cha con ăn sáng, rồi lại tiễn họ ra cửa.

Chủ nhân vừa rời đi, không khí có chút kì quái, cậu có thể cảm nhận được ánh nhìn thăm dò của người xung quanh. Cậu chỉ có thể thăm mắng cái tên đầu sỏ gây họa kia, nhưng không quan trọng, hôm nay cậu còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Không bao lâu sau, Uất Trì Giản đột nhiên trở lại.

“Cậu chủ sao cậu....” Bác Du kinh ngạc hỏi.

“Hôm nay có một số việc cần Lê Hàn qua công ty, tôi về đón cậu ta.”

Bác Du nghĩ đến cậu chủ nói về chuyện Lê thị nên cũng không có hoài nghi.

Ngồi lên xe, thắt xong dây an toàn, Uất Trì Giản mới lên tiếng: “Có chuyện gì sao?” Sáng sớm y nhận được tin Lê Hàn có chuyện cần nói, muốn y giấu cha quay về đón người. Lúc đọc tin, trong lòng y không yên, anh có thể có chuyện gì cần nói với mình? Lại còn phải giấu cha nữa? Hai người họ không phải đang tiến triển tốt sao? Chẳng lẽ anh vẫn muốn về C thị, tiếp tục sống một mình một đời?

“Tìm một chỗ nói chuyện đi, Tần Quỳnh cũng được.” Lê Hân mỉm cười đề nghị.

Cậu nhìn về phía vô lăng, khuôn mặt rối rắm nhìn mình như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn khởi động xe, ý cười trên mặt cậu càng sâu.

Tần Quỳnh vốn không mở sớm thế này, quản lý dẫn hai người đi vào một phòng riêng.

Uất Trì Hi tuy thường đến đây dự tiệc nhưng cũng không có thời gian đi thăm thú hết mọi nơi, ngay cả căn phòng theo phong cách Minh đại này cũng thế, cửa gỗ điêu khắc tinh xảo, phóng mắt có thể thấy hồ hoa sen bên ngoài, nhiệt độ phòng ấm áp, thật là cảnh đẹp ý vui.

Uất Trì Giản cũng không quấy nhiễu Lê Hân ngắm cảnh, bởi đến đây y lại nhớ lần đầu mình ép buộc người này, khiến anh ấy gặp phải cha, cảm xúc không ổn định rồi ngất xỉu ra sao. Lê Hân lúc ấy giống như chim sợ cành cong, một lòng muốn chạy trốn, trốn người từng khiến cậu đau khổ đến tận sát.

Còn bây giờ? Anh vẫn muốn rời đi sao, anh hai? Y muốn hỏi nhưng lại sợ mở miệng sẽ chọc thủng tầng cửa sổ mỏng manh kia.

Ngắm cảnh thoả thuê, cậu mới quay lại nhìn về phía người trầm mặc bất động.

Khuôn mặt đáng yêu ngày nào, còn nhẹ giọng gọi anh hai, giờ đã trưởng thành thành một thanh niên lợi hại giống cha em ấy..... nghĩ đến đây, hai mắt cậu có chút nóng lên.

“Tiểu Giản, đã lâu không gặp.”

※ ※ ※ ※ ※ ※

Nếu cậu đã định thăng thấn, trước tiên phải dùng thân phận anh trai – Uất Trì Hi mà không phải Lê Hân chào hỏi một chút.

Cậu hiểu mình đang tự chặt đứt đường lui.

Tuy ám hiểu trong lòng nhưng chỉ cần không đâm phá, Lê Hân vẫn chỉ là Lê Hân, một thanh niên không có quan hệ gì với nhà Uất Trì.

Giờ cậu chủ động đâm phá, kiếp trước kiếp này đều không trốn khỏi mối duyên nợ với nhà Uất Trì, trừ phi tên bá đạo kia chịu buông tay. Nhưng chiếu theo hiện trạng cậu thấy tỉ lệ xảy ra là cực kỳ bé nhỏ.

Nên cậu muốn thử tin thêm một lần.

Đánh cược một lần.

Thắng cậu có hạnh phúc. Thua..... cậu cười nghĩ mình sẽ không lại có cơ hội sống lại lần thứ hai đâu.

Uất Trì Giản không thể nghĩ gì khác ngoại trừ câu chào kia xoay tròn trong đầu.

Tiểu Giản..... trên thế giới này ngoại trừ cha, chỉ có một người gọi y thân mật như vậy. Người đó là người đầu tiên cho y cái ôm ấm áp, là người đầu tiên cho y biết gia đình ấm áp. Y đã từng để vượt mặt người đó, từng nghĩ không thể tìm lại.

Nhưng rồi, y tìm được. Nhưng chỉ có thể nghe thấy Uất Trì tiên sinh, chỉ có thể nhìn thấy cảnh người chạy ta đuổi, một chút cũng không muốn dính líu đến cha con y. Cho đến một ngày, vị bác sĩ tâm lý kia nói đây là anh y.

Nhưng y không dám nhận, vị cha tài năng kia của y cũng không dám nhận. Họ sợ mọi chuyện rõ ràng rồi sẽ không còn lý do hay tư cách giữ người này lại.

Cậu biết kế hoạch tẩm mộc kia Uất Trì Giản cũng không phải không biết, nên khi Uất Trì Hi mất đi, đứa bé này chắc chắn tự trách rất nhiều?!

“Tiểu Giản anh.....”

“Anh hai.” Giọng nói khàn đục kỳ lạ (muốn khóc).

Bị đứa em cao to ôm vào lòng, cậu đỡ khóc đỡ cười, nâng tay vỗ vỗ sau lưng y.

Vòng ôm lại đột ngột siết lại, Lê Hân có chút không thở nổi, “Tiểu Giản trước buông ra..”

Cậu còn chưa kịp nói xong lại nghe: “Anh đừng đi.”

Lê Hân sững sốt, hiểu được lý do khiến y phản ứng thế này, không khỏi bật cười, trong lòng lại thêm đau lòng em trai: “Anh không đi, Tiểu Giản trước buông anh ra, chúng ta nói chuyện đã.” Đứa em khôn khéo sao giờ lại ngốc hồ hồ, nghĩ cậu lại muốn đi nên mới phá bình phá suất sao.

Chiếm được hứa hẹn, Uất Trì Giản mới chịu buông tay, ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm, “Anh..”

Cậu bật cười: “Uất Trì tiên sinh, tôi bây giờ nhỏ hơn cậu 2 tuổi đấy.”

Nhìn mặt y tối đen, Lê Hân biết y nhớ lại chuyện cũ, vỗ vai an ủi: “Tiểu Giản, anh không sao.”

“Thật không đi.”

“Không đi, mà anh còn cần em giúp một chuyện.”

.....

Tổng bộ Uất Trì tập đoàn,

Văn phòng chủ tịch,

Uất Trì Diễm hất xì mấy cái liên tục.

Linh cảm bất an, Uất Trì Diễm lại nhớ đến mấy vụ ám sát gần đây, ấn xuống đường dây nội tuyến: “Gọi phó tổng cho tôi.”

Thư ký hồi đáp: “Tổng tài, phó tổng có việc ra ngoài một lúc.”

“Khi nào nó về, kêu nó lên phòng tôi.”

“Vâng, tổng tài.”

Uất Trì Diễm lại vui đầu vào công tác, mà đầu gối con trai mình đã bí mật phản chiến, chỉ chờ nhìn kịch hay của cha

## 59. Chương 59: Bữa Tiệc Gia Tộc

Thời điểm cuối năm, công ty có rất nhiều vấn đề cần giải quyết, Uất Trì Diễm cùng Uất Trì Giản càng lúc càng về muộn, tính ra cũng đã hơn một tuần bọn họ đều không cùng mình ăn tối.

Lê Hân cũng không có khẩu vị, ăn một chút liền quay về phòng. Trước đây cũng vậy, một mình đi lại trong căn phòng rộng rãi, yên tĩnh đến đáng sợ.

Thường những lúc này cậu rất dễ miên man suy nghĩ, kiếp trước kiếp này, đủ các thể loại. Tuy nhiên các cảm xúc cực đoan trong cậu cũng bắt đầu biến mất, giống như bác sĩ tâm lý kia chẩn đoán, cậu là mắc tâm bệnh. Khi chính cậu nghĩ thông, bệnh tình cũng theo thể mà hết. Mà vị tổng tài tài năng Uất Trì Diễm chắc không thể ngờ chút bí mật cá nhân của mình lại trở thành chìa khoá cởi bỏ khúc mắc cho Lê Hân.

Trên bàn làm việc, cậu ngồi nghiên cứu tài liệu Tiểu Giản tìm hộ về những cửa hàng trong khu vực A thị có thể thuê.

Khác với kiểu cafe sách ở C thị, thị trường này ở A thị đã muốn bão hoà. Uất Trì Giản tìm những mặt tiền trong khu phố cổ, bởi trong tương lai cậu không chỉ muốn phát triển quán cafe.

Tập đoàn Uất Trì đương nhiên không cần chút đầu tư bé nhỏ của cậu, hướng chỉ còn tài khoản danh nghĩa kia, cũng đủ cho đời này cậu không cần lo về ăn mặc. Cậu chỉ nghĩ nếu đã quyết định thì đương nhiên cậu phải có tính toán cho tương lai, không thể biến thành người ăn bám được.

Nên cậu mới định quay lại nghiệp cũ, nhờ Uất Trì Giản và cũng giấu cả Uất Trì Diễm.

Khi bị hỏi lý do, Lê Hân bình tĩnh cười nói: “Sao có thể dễ dàng cho ông ta thế được.”

Nợ đời trước không thể đòi, vốn dĩ cậu sống lại cũng không phải vì báo thù, chưa kể đến giờ cậu đã động tình. Vốn có thể không đòi, lẽ không thể không thu. Cứ cho tên đó tiếp tục lo lắng đi.

Thời gian thấm thoát đến tất niên, đây cũng là thời điểm tụ họp gia tộc.

Ông của Uất Trì Diễm tuy là con trai một nhưng vẫn còn anh chị em họ, các bậc tiền bối này cũng đi theo Uất Trì lão gia tử xông xáo một thời. Về sau cha của Uất Trì Diễm thành lập tập đoàn, cũng cho họ hàng một số vị trí, đồng lứa cha hắn có tâm nhưng không đủ sức cũng từng bày ra các tiết mục đoạt vị, bị Uất Trì Diễm thượng vị sửa trị một hồi mới ngoan ngoãn trở lại.

Cho nên cuộc gặp mặt gia tộc này ngoài thì là các bên gặp gỡ bồi dưỡng tình cảm, trong thì..... không cần nói cũng biết.

Lê Hân dù ở kiếp nào thì vẫn không thích buổi tiệc này.

“Không đi sao?”

“Không đi, tiệc gia tộc nhà ngài tôi đi làm gì?”

Uất Trì Diễm biết cậu không thích, con nuôi đỉnh danh phận người thừa kế, đám họ hàng kẻ thì đồ mạt thêm thường, kẻ thì nịnh hót, kẻ thì xa lánh, còn điểm chung chắc là thái độ khinh thường xuất thân của cậu đi. Trước cậu chỉ có thể cố nhịn, nuốt hết ầm ứ vào trong, mặt ngoài vẫn phải làm tốt.

Nghĩ đến chuyện này hắn lại thấy đau lòng.

Hắn đi lên rút quyển sách khỏi tay Lê Hân, hôn nhẹ lên chóp mũi cậu: “Vậy bảo bối ăn xong thì nghỉ sớm đi.”

Lê Hân có chút không được tự nhiên, xoay mặt đi giật quyển sách lại, không thèm nhìn tên mặt dày nào đó.

Còn với Uất Trì Diễm, dù cậu có biểu lộ sắc thái gì cũng khiến hắn cao hứng, đâu có gì quan trọng bằng việc có thể sống cùng nhau đâu.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Tiếng gõ cửa vang lên, Uất Trì Giản mặc vest đi vào phòng, “Tiểu Hân thật sự không đi sao?” Với y, anh hai luôn là anh hai dù có thay đổi diện mạo nào đi chăng nữa. Nhưng để tránh bị ba phát hiện, y chỉ có thể gọi tên thân mật.

Lê Hân lộ vẻ chán ghét: “Đám thân thích kia em cũng biết, bản thân cũng phải cẩn thận.” Ưu thế của cậu bây giờ là có thể thoải mái tâm tình, không cần câu nệ hay che giấu cảm xúc.

Y hiểu ý anh hai, gật đầu rời đi.

Cậu muốn tiếp tục đọc sách, nhưng trong đầu lại không tự chủ nhớ lại.

Khi đó Uất Trì Hi là người thừa kế được gia chủ công nhận, tuy vì xuất thân và tuổi đời non nớt nên bị đám họ hàng xem thường, đâm chọc không ít lời, trong mắt họ cậu chỉ là may mắn cướp được vị trí của đứa con trưởng sinh ra yếu ớt mà thôi.

Lại nhớ đến thân hình bé nhỏ của Uất Trì Giản luôn đứng ra chặn đứng lời lẽ không hay về mình, cậu nở nụ cười ầm ập – mình lúc đó cũng thật yếu ớt.

Cảm xúc bị lợi dụng rồi bị từ bỏ như một quân cờ vô dụng khiến cậu như hồng mắt, nên cậu không hận Tiểu Giản, chỉ hận Uất Trì Diễm thôi.

Người xưa nói có yêu mới có hận..... chẳng lẽ từ trước cậu đã có ý....

Không, không thể nào, thứ tình cảm không nên có này là do tên kia, nhất định là thế.

Lúc này ở tiền trạch, Uất Trì Diễm mở chai champagne mở màn buổi tiệc. Tiếng cười nói vang cả bốn phía, bên ngoài bảo an lại được tăng cường.

Lúc Lê Hân đi xuống chỉ còn di Vân và một số người hầu.

“Tiểu Hân sao không đi tiền trạch cho vui?”

“Dì Vân cháu cũng đâu phải người nhà Uất Trì.” Vừa nói cậu vừa gắp một miếng măng xào.

“Tiểu Hân dì nhớ cháu vẫn nói muốn về C thị.....”

“Dì Vân cứ nói tiếp đi.” Vốn từ sau hành động của Uất Trì Diễm, cậu biết dì Vân có điều muốn nói từ lâu.

“Dì biết chuyện này cũng không đến lượt dì nhiều miệng, nhưng cháu thật sự quá giống Tiểu Hi, dì nhìn không được.....” Dì Vân vừa nói, mắt vừa hồng.

Lê Hân cũng khó xử, cậu biết sau hôm đó bác Du cũng đã gõ gõ mọi người, còn sa thải đổi mới một số người, nên thái độ của mọi người với cậu lại càng thêm cung kính. Duy chỉ có dì Vân là như cũ, thật tâm lo lắng cho cậu, dù phần quan tâm này xuất phát từ tình cảm dì ấy dành cho Hi thiếu. Cậu cũng không thể nói ra việc mình mượn xác sống lại, quá mức quỷ dị. Còn về chuyện Uất Trì Diễm..

“Cháu cũng không biết giải thích sao... nhưng dì yên tâm, cháu sẽ không bạc đãi bản thân, sẽ không bước lên vết xe đổ của Hi thiếu.”

Dì Vân nghe vậy cũng rơi nước mắt, “Tốt..... tốt....” Bà không hỏi, chỉ cần đứa bé này không đi sớm như Tiểu Hi là được rồi.

Ăn xong cơm, cậu lấy một cốc cafe ra phòng khách. Xuyên qua cánh cửa thủy tinh kia có thể nhìn thấy tiền trạch sáng trưng, bóng người đi động xung quanh, ngay cả bãi cỏ cũng được trang trí thêm, để tránh trường hợp có người đi ra hóng mát hay đi dạo.

Uống một ngụm cafe, vị đắng xộc thẳng vào miệng, đến cuối là có chút ngọt, Lê Hân thoải mái xoay người. Dù cậu có quay về nhà Uất Trì cũng sẽ không quay lại cuộc sống ngoài cưỡi nhưng trong không cưỡi như lúc trước.

Lại uống một ngụm, có lẽ nên về thư phòng, chọn địa điểm xong cậu còn phải nghĩ phong cách thiết kế bài trí.

Đúng lúc này, từ cửa lại truyền đến giọng nữ: “Cậu là ai?”

※ ※ ※ ※ ※ ※

Lê Hân không ngờ có người dám tiến hậu trạch, xoay người nhìn thấy là một cô gái mặc trang phục dự tiệc.

Theo lương tâm thì có thể nói là một cô gái xinh đẹp, tầm hơn 20, có make up, mái tóc xoắn dài, bộ đồ ôm sát lộ ra từng đường cong quyến rũ.

Lê Hân nhăn mày, cậu nhận ra người này, không chỉ là người quen còn kết thù. Là một vị đại tiểu thư bên họ Uất Trì, mẹ cô ta là Uất Trì Tần Phương, tên Liễu Yên.

Đó là một năm trước khi Uất Trì Hi gặp tai nạn, Liễu Yên lần đầu theo cha mẹ đến dự tiệc, mục tiêu của ả là Uất Trì Hi. Vì cậu là con nuôi, nên cha mẹ ả mới tính toán lợi dụng cậu để cho con gái vào được nhà chính.

Uất Trì Diễm vẫn theo lệ thường giúp cậu từ chối, không ngờ một cô bé mười mấy tuổi lại nhân cơ hội đi dạo hạ thuốc mê.

Nếu không phải có người hầu phát hiện điểm bất thường, nữ nhân đầy dã tâm này có thể đã trở thành Uất Trì thiếu phu nhân. Nhưng đáng tiếc, ả chạy trốn nhanh, cũng không để lại chứng cứ.

Chuyện này có thể nói là sỉ nhục của Uất Trì Hi, không ngờ hôm nay oan gia ngõ hẹp. Liễu Yên của bây giờ xinh đẹp hơn nhưng cũng nguy hiểm hơn, không biết mục tiêu đêm nay của ả là ai?

“Sao không trả lời.” Liễu Yên đi đôi guốc mây phân đi vào phòng, “Dám tranh thủ lúc chủ nhân bận rộn tiếp khách, người hầu có thể ở trong này nhân nhả uống cafe ăn bánh sao?”

Lê Hân ngạc nhiên, nhìn lại bản thân, dù không phải đồ dự tiệc nhưng bộ quần áo này có điểm nào giống đồ người hầu? Người này là nhận nhầm hay cố ý cho mình xấu hổ đây?

Trong lòng cười lạnh, “Vị tiểu thư này, tôi không phải người hầu.”

“Không phải người hầu.” Liễu Yên hơi nhăn mày, “Vậy cậu là ai? Sao lại ở hậu trạch?” Giọng điệu như người bề trên ép cung, thật giống trong kí ức.

“Tôi là ai, vì cái gì ở đây không quan trọng. Theo tôi thấy tiểu thư đây mặc trang phục dự tiệc, giờ này phải ở tiền trạch mới đúng chứ?”

Liễu Yên mặt trắng xám, ả biết không có sự đồng ý của hai người kia, không người nào có tư cách bước vào hậu trạch. Nhưng nhớ tới lời dặn của bố cùng thân phận, ả lại cảm thấy vững vàng.

Mà cậu bé xinh trai này, có tự tin ở cảm địa ăn uống, còn bình tĩnh đối đáp ả, trăm phần trăm có vấn đề. Lại nhớ đến tính hướng của chú họ, trong mắt ả hiện ra vẻ chán ghét cùng khinh thường.

“Hừ chỉ là một kẻ bán mông bán thối.”

Lê Hân nghe vậy trong lòng bốc lên lửa giận.

“Sao hả? Tôi nói sai sao? Nhìn vẻ ngoài này của cậu, chắc, sao tôi có thể nói sai được.” Liễu Yên nhìn bộ dáng nhẵn nhụi của Lê Hân, tiếp tục ác miệng châm chọc, chú đẹp trai giỏi giang lại đi thích nam, thật lãng phí.

Lê Hân mặc kệ ả khiêu khích, ngẫm nghĩ mục đích ả dám vi phạm lệnh cấm đi vào hậu trạch, còn vênh váo mắng người..... Không lẽ là nhằm vào Tiểu Giản?

Uất Trì Hi đã chết, Uất Trì Giản giờ xuất sắc như thế, gia đình kia có lẽ lại dùng chiêu cũ.

Hừ, ả lấy tư cách gì mơ tưởng Tiểu Giản.

Lê Hân nhìn ra ngoài cửa thủy tinh thấy bóng ảnh bảo an, Lê Hân cười nhẹ nói: “Đi mời ông chủ hoặc cậu chủ về đây.”

## 60. Chương 60: Trò Hay

Cửa phòng khách xuất hiện hai vệ sĩ cao to, hai người liếc nhau, thoáng chần chừ, nhưng vẫn có một người đi về phía tiền trạch.

Liễu Yên hoảng hốt, ả thật không có lý do gì xuất hiện ở đây. Chẳng qua... Liễu Yên thầm cắn răng nắm chặt tay, hừ ả cũng không tin họ sẽ vì loại đề tiện này mà xử lý mình, ả còn cha mẹ làm chỗ dựa nữa.

“Hừ cũng không tự nhìn lại thân phận, còn tự ảo tưởng mình là chủ nhân, không biết lượng sức.”

Lê Hân không muốn cãi miệng tốn nước bọt, chỉ là nhìn về cửa bếp, “Dì Vân phiền dì đi chuẩn bị cho cháu một bình hồng trà.”

Dù Vân nhìn Liễu Yên vênh váo cùng Lê Hân bình tĩnh, trong lòng có lo lắng nhưng vẫn đi vào phòng bếp chuẩn bị. Vị tiểu thư xinh đẹp kia có vẻ không tốt, bà cũng tin Lê Hân không để mình chịu thiệt, còn có ông chủ..... sẽ bảo vệ đứa bé này?!

Liễu Yên thấy Lê Hân không thêm phản ứng với ả, định mở miệng nói gì đó, lại không ngờ vệ sĩ đi cùng một người có vẻ bình thường trở về.

Lê Hân nhíu mày, tuy thấy Tề Hạo cũng không ngạc nhiên.

“Xảy ra chuyện gì?” Tề Hạo quét mắt đánh giá tình hình, ánh mắt dừng lại trên người Lê Hân.

“Anh là ai?” Liễu Yên không nhận ra Tề Hạo cũng là bình thường, vì trong hai vị trợ lý của Uất tổng, các chuyện cần ra mặt là Hạ Lăng làm, khuôn mặt anh ta lại bình thường, không có điểm thu hút hay để người khác nhớ kĩ.

“Phiền Tề đặc trợ đưa vị khách tự tiện thâm nhập này trở về.”

“...” Tề Hạo vốn luôn đề phòng Lê Hân, nhìn ông chủ cùng cậu chủ để ý người này như vậy, gã ta lại càng chú ý đối phương, chứ không giống Hạ Lăng vì thế mà đối xử đặc biệt với cậu.

“Tề.....đặc trợ.” Liễu Yên lúc này mới nhớ ra, “Anh là Tề Hạo.”

“Liều tiểu thư, tôi đưa cô trở về.”

Ả có chút bất an, vì ả cũng đã từng nghe danh tiếng của vị trợ lý khó chọc này. Ả hung hăng lườm Lê Hân, hất vẩy xoay người rời đi.

Lúc gã ta xoay người thấy Lê Hân vẫn không thèm nhìn, giống như không thấy sự khiêu khích của Liều Yên vậy.

Đến khi người đi hết, cậu cười lạnh, cậu biết người này không khéo đưa đẩy, phòng bị cậu cũng lộ ra đấy nhưng nghĩ gã là cánh tay đắc lực của Uất Trì Diễm nên không so đo. Còn Liều Yên kia cậu cũng không tin ả có thể nhịn được chuyện mất mặt như thế.

Cậu rót một cốc trà, phát hiện không phải Darjeeling mà là Assam.

“Đây là trà mới được chuyển đến, quán gia nói cháu sẽ thích.”

“Làm khó bác Du nhớ rõ.” Lê Hân nghĩ đến vị quán gia từ xa cách giờ quan tâm yêu thương, chắc hẳn ông đã đoán ra gì đó, cậu nghĩ vậy cười nhẹ.

Bữa tiệc vẫn đang tiếp tục, chuyện Liều Yên giống như hạt bụi thoáng bay, không lưu lại động tĩnh. Chẳng qua chuyện hay còn chưa đến mà thôi.

Uất Trì Tần Phương mang Liều Yên đến chỗ Uất Trì Diễm, nhìn người ra vẻ thẹn thùng trước mặt, hẳn không khỏi cười lạnh.

“Em còn nhớ con gái chị không?”

“Có đứa cháu gái xinh đẹp thế này em sao có thể không nhớ.” Uất Trì Diễm đưa tay lấy ra ly rượu, đưa sang cho Uất Trì Tần Phương, “Hôm nay chị đưa Liều Yên đến chắc không phải chỉ để dự tiệc có đúng không?”

Uất Trì Tần Phương không nghĩ Uất Trì Diễm lại chủ động, trong lòng vui vẻ: “Tiểu Yên năm nay cũng gần 21, nhà ta cũng chỉ có một người chú là em, có phải em nên quan tâm hôn sự của cháu nó một chút không?”

“Chị muốn em quan tâm thế nào?”

“Chị càng nghĩ càng thấy người dòng họ Uất Trì mình là tốt nhất, xem trong đám tiểu bối cũng có mấy đứa. Năm đó chị cũng ưng ý Tiểu Hi, đáng tiếc...”

Kỳ thật năm đó Uất Trì Hi chết, Uất Trì Giản lập tức quay lại tiếp nhận vị trí. Đám bọn họ sao có thể không nhận ra ý nghĩa thật sự của Uất Trì Hi, tuy lén lút nói hắt hủi tâm, phần lớn đều kiêng dè cách tính toán sắp xếp cẩn thận của hắn.

Tuy Uất Trì Tần Phương nói ra chuyện này chỉ để dẫn lời, nhưng vào tai Uất Trì Diễm thì nó lại khác.

Thấy vẻ mặt của Uất Trì Diễm thay đổi, bà không dám nói tiếp. Bà chỉ là họ hàng xa, sau này vào được cửa thế gia Liều gia mới được coi có chút địa vị, nhưng cũng không thể chọc đứa em họ này, “Xin lỗi, chị lại nhắc chuyện buồn của em.”

Liều Yên không biết quan sát như mẹ ả, thấy không khí giữa hai người có chút cứng nhắc mới nũng nịu: “Chú, Tiểu Yên có phải không thể đi hậu trạch không? Lúc này Tiểu Yên chỉ hiểu kì một chút, lại bị một người hầu đuổi ra.”

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Uất Trì Tần Phương hoảng sợ hô “Tiểu Yên”, ai cũng biết hậu trạch là cấm địa, đứa nhỏ này lén vào thì thôi, còn dám ở trước mặt Uất Trì Diễm thừa nhận là sao!!!

Uất Trì Diễm nhíu mày, có chút bất ngờ nhưng hắn càng quan tâm cái người hầu trong miệng Liều Yên. Lại nghĩ đến người kia hẳn đang ở trong phòng ăn cơm với bánh ngọt, khoẻ môi hắn bắt giác cong lên.

Uất Trì Tần Phương xấu hổ cười: “Mong em thông cảm cho nó, còn nhỏ không hiểu chuyện.”

Liều Yên vốn ghen cục tức, thấy hắn không tức giận, lại nghĩ đến nhà mình cũng là thế gia đối phương dù gì cũng sẽ cho ba phần mặt mũi, nên ả càng cười ngọt: “Tên người hầu đó quá đáng, cháu dù gì cũng là cháu của chú, tốt xấu còn là khách. Vậy mà dám đuổi cháu ra.”

Tề Hạo khi nghe câu đầu tiên gã ta đã biết lớn chuyện rồi.

“Ông chủ.”

Thản nhiên liếc một cái, Tề đặc trợ liền im lặng, đối với địa vị của vị kia trong lòng ông chủ lại tăng thêm một tầng.

Trong đám người chờ xem kịch vui, có người nhảy ra: “Nếu Tiểu Yên đã hỏi, người làm chú cũng phải nên xử lý người hầu không biết trên dưới kia chứ.”

“Anh hai...” Uất Trì Tần Phương nhăn mày, người lên tiếng là anh trai bà, Uất Trì Tần Phi.

Uất Trì Tần Phương nhìn vẻ mặt sung sướng khi bắt chẹt được Uất Trì Diễm mà cười khở – anh bà làm việc không chịu động não, chỉ sợ mục đích lần này bị hai người họ phá huỷ mất rồi.

Uất Trì Tần Phi nói xong, toàn trường lâm vào im lặng, người thì không dám chọc Uất Trì Diễm, người thì chờ xem trò hay. Xem Uất Trì Diễm vì một người bác mặt mũi Liễu gia hay sẽ trừng phạt người hầu, thừa nhận mình quản lý không nghiêm?

Mọi người ở đây đều bị Uất Trì Diễm áp một đầu, khó khăn lắm mới có dịp xem Uất Trì Diễm xấu mặt, còn ai quản hai mẹ con họ chết sống.

Uất Trì Giản đi đến cạnh cha, trong lòng tám chín phần đoán được người Liễu Yên gặp ở hậu trạch là ai. Đối với đứa con gái định tính kế mình, y chả có gì thương xót ả. Lại còn dám quấy rầy anh trai, gọi anh trai là người hầu. Y sẽ cho ả biết có những người mà không phải loại như ả có thể tính kế.

Uất Trì Diễm mở miệng: “Nếu anh họ đã có lời, vậy Tiểu Yên có thể mô tả lại bộ dạng người đó không?”

“Là một người nam tầm 18 – 19 tuổi, ăn mặc có chút khác người hầu phòng này.” Liễu Yên ầm ức nói, trong mắt loé tia ác độc.

Người thế gia sợ nhất gièm pha, ông chú này từng công bố tính hướng đã từng gây sóng to gió lớn. ả cũng không tin chú có thể công khai thừa nhận một bé trai chưa trưởng thành là tình nhân của mình. Trường hợp xấu hẳn thừa nhận, vậy ả cũng phải để cho mọi người phỉ nhổ tiểu tiện loại kia, xem nó còn có thể cao ngạo được hay không.

Uất Trì Diễm ra vẻ kinh ngạc, “Trong nhà có người hầu nhỏ thế sao?”

Bác Du đứng lúc xuất hiện: “Ông chủ, trong nhà không có người hầu như vậy.”

“Ồ, vậy đó là ai? Tôi nhớ hậu trạch chỉ có chú cùng em họ ở, nếu không phải người hầu sao cậu ta có thể ở phòng khách ăn bánh uống trà?”

Liễu Yên nói đến đây, Uất Trì Diễm cười càng lạnh, Uất Trì Giản phải cup mắt tránh lộ hung quang (về dữ tợn).

Bác Du tiếp lời: “Người Liễu tiểu thư nói có lẽ là Lê tiên sinh.”

Trong lúc mọi người nghi hoặc thân phận vị Lê tiên sinh này, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Đang nói tôi sao? Một buổi tiệc hoành tráng thế này mà lại nhắc đến một nhân vật nhỏ như tôi, thật làm cho tôi thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà sợ).”

Một câu hấp dẫn ánh mắt mọi người, cả khách lẫn chủ đều cảm thấy bất ngờ. Một chàng trai trẻ mặc trên mình bộ vest xanh trang trọng đi dần vào trung tâm đại sảnh.

Lê Hân cười, so với bị động chờ phiền toái, cậu thích chủ động áp chế hơn.

Trò hay giờ mới bắt đầu.

## 61. Chương 61: Cao Trào

Bộ vest này là Uất Trì Diễm bá đạo đưa nhà thiết kế đến may đo, cậu không định mặc vì cảm giác trói buộc không thoải mái.

Mặc nó lên người cậu cảm thấy mình như trở lại kiếp trước, trở lại là Uất Trì Hi lúc mới vào tập đoàn tiếp nhận dạy dỗ làm người thừa kế.

Lúc nghe được Liễu Yên mô tả mình, cậu cười, xem ra mình đến thật đúng lúc.

Đám đông tự động tách ra cho cậu đi đến chỗ Uất Trì Diễm, Uất Trì Giản cùng hai mẹ con Liễu Yên đang đứng.

Hai nam nhân thành tinh, mặt không đổi sắc, hai mẹ con kia thì có cả bất ngờ, kích động, nghi ngờ lẫn một chút phần khích.

“Tiểu Hân.” Người mở miệng đầu tiên lại là Uất Trì Giản, y vừa mừng vừa lo nhưng phần lớn là không đồng ý việc anh trai phải lộ mặt. Lê Hân đưa một ánh mắt trấn an em trai ngoan.

Mà phản ứng của Uất Trì Diễm khiến cho tất cả như muốn rớt cằm xuống đất – đại boss đích thân đón người, còn ân cần hỏi thăm: “Sao lại ra đây? Đã ăn tối chưa?”

Nói đùa, hân khó khăn lắm mới đến gần được bảo bối, còn chưa kịp giấu kĩ dưới đôi cánh của mình, không cho người khác nhìn thấy. Tuy ngoài miệng hân vẫn hỏi Lê Hân có đi hay không, bên trong hân rất hài lòng việc Lê Hân cự tuyệt.

Một lần rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Nếu lần này bảo bối lại xảy ra chuyện, hân chắc chắn sẽ đi theo.

Hân không muốn Lê Hân xuất hiện nhưng không tránh được niềm vui, vì cậu xuất hiện cũng biểu lộ thái độ với mình. Nên hân sẽ làm hết sức để chống lưng và giữ mặt mũi cho bảo bối.

Nhìn Uất Trì tổng tài nhẹ nhàng tình cảm, nụ cười trên mặt cậu xơ cứng trong phút chốc, rồi lại cười tươi hơn bao giờ hết.

Vì cái gì cậu đối ý tham dự? Vì cái gì cậu cẩn thận ăn diện? Chẳng lẽ là vì một đứa con gái sao? Lúc thân thể cậu tự động quay về phòng lấy bộ vest này ra, cậu cũng không có suy nghĩ nhiều. Nhưng giờ, cậu đã hiểu....

Cậu chưa từng nghĩ sẽ lại tiến vào Uất Trì tập đoàn, điều cậu theo đuổi bây giờ là một cuộc sống yên ổn.

Nhưng sự xuất hiện của Liễu Yên giống như một chốt mở, cho cậu thấy sự thật trong hang sói, mình không động người, người chắc gì lại không động mình. Chưa kể đến câu Liễu Yên nhục nhã, khinh thường cậu như một đứa callboy.

Mà thực tế chuyện giữa cậu với tên lưu manh kia cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Vậy lúc ấy trong mắt người đời họ là gì? Đại gia và kiều nam? Hay họ sẽ chỉ duy trì mối quan hệ bí mật? Rồi cứ cho cậu lo quá xa, chuyện chưa phát triển đến thế mà người khác đã đánh giá cậu thế kia rồi. Ngoài ra cậu cũng muốn biết thái độ của Uất Trì Diễm khi mình xuất hiện trước công chúng.

Hành động này của cậu thật lâu về sau này bị nam nhân lấy ra như một minh chứng cậu đã sớm yêu phải hân.

※ ※ ※ ※ ※ ※

“Đã sớm ăn xong, tôi vốn định lên lầu lại không ngờ Liễu tiểu thư đây xâm nhập hậu trạch. Tôi chỉ đành theo quy củ, nhờ Tề đặc trợ đưa người trở về. Nhưng có vẻ tôi bị hiểu lầm nghiêm trọng rồi.”

Lê Hân cười đáp, ánh mắt lại liếc nhìn hai mẹ con Liễu thị, Uất Trì Tần Phương lộ vẻ khó xử, Liễu Yên thì tức giận, cặp mắt như muốn phun ra lửa.

“Tiểu Lê đã lâu không gặp, cậu gần đây thế nào?” Hạ Lăng tay cầm một ly champagne mỉm cười, giơ lên về phía cậu. Chếch sang một chút là Tề Hạo mặt mũi âm trầm.

Tuy Tề Hạo tự chủ trương muốn biến chuyện nhỏ hoá không, không báo cáo lại tình hình với hai cha con họ, cậu nghĩ đến người này là trợ lực của Uất Trì Diễm, đối với chủ trung tâm nên cậu mới không thêm so đo.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, từ thái độ của cha con Uất Trì và Hạ Lăng, mọi người nhận thấy thân phận của vị người hầu đặc tội Liễu tiểu thư cũng không đơn giản, nhiều người cũng bắt đầu có chút suy đoán.

Nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên chút giảo hoạt, hắn mới thở nhẹ quay đầu hỏi: “Liễu Yên, người hầu cháu nói là đây sao?”

Uất Trì Tần Phương vội cướp lời: “Tiểu Yên chắc chắn là hiểu lầm, thật ngại quá em họ, đứa nhỏ này bị chị nuông chiều quen, nên tính tình có chút...”

Bà không ngờ đứa con bảo bối không hiểu được nỗi khổ tâm của mình, cất cao giọng phản bác: “Cháu không có hiểu lầm, là cậu ta đuổi cháu ra. Cháu không ngờ cậu ta không phải người hầu vì lúc này cậu ta không có mặc như vậy. Không phải hậu trạch chỉ có hai vị chủ nhân là chú và em họ sao, cậu ta có tư cách gì mà đuổi cháu?”

Uất Trì Tần Phương trên mặt lúc đỏ lúc trắng, bà thật hối hận khi đưa con bé đến đây, nhất là chồng bà cũng đâu có ở đây làm chỗ dựa cho hai mẹ con.

Uất Trì Giản lạnh lùng nói, “Vậy giờ cô nên biết hậu trạch có thêm một vị chủ nhân nữa.”

Giống như để chứng minh tính xác thực, Uất Trì Diễm đưa tay vòng qua vai Lê Hân, kéo cậu đứng sát trong lòng bảo hộ.

Lê Hân còn chưa kịp phản ứng, đám đông lại lần nữa suýt rớt cằm, cậu chỉ tính lộ mặt công bố thân phận cậu chủ nhỏ nhà họ Lê cùng cổ đông mới của Uất Trì tập đoàn mà thôi. Giờ cậu bị một câu của Tiểu Giản bật mí bí mật. Không cần nghĩ cũng biết tên nam nhân bá đạo kia sẽ trăm phương nghìn kế làm cho quan hệ hai người gần thêm.

Tuy vị thiếu chủ này mới nắm quyền không lâu, nhưng lời nói của y có thể đại biểu cho Uất Trì Diễm.

Mọi người đều biết tính hướng của Uất Trì Diễm, cũng từng thấy hắn mang theo các cậu trai trẻ ra vào nhà hàng khách sạn, lại chưa từng thấy người nào được xuất hiện trong cuộc gặp gia tộc, lại càng không thể dọn vào hậu trạch như cậu trai này.

Không lẽ đây chính là đương gia chủ mẫu tương lai? ( đại phu nhân, vợ tộc trưởng)

Những ánh mắt đánh giá Lê Hân càng biến kì lạ hơn.

Uất Trì Diễm không khỏi sung sướng nhìn xuống, bảo bối chịu đồng ý ngầm cho chuyện này phát sinh trước đám đông, đây còn tuyệt vời hơn việc bảo bối đồng ý ngầm ngủ cùng giường với hắn!!! (anh tuki kinh quá)

Liễu Yên khó thể tin nổi, ả cho rằng Uất Trì Diễm sẽ không vì một món đồ chơi mà làm Liễu gia mất mặt, lại không ngờ tên nam kĩ này lại được cả hai cha con họ coi trọng như thế.

Liễu Yên bắt đầu hoảng sợ.

## 62. Chương 62: Kết Thúc

Diễn biến tuy không nằm trong dự kiến của cậu, nhưng cũng không quá xấu.

Trong lúc mọi người đang ngấm ngấm các kiểu suy đoán, Lê Hân nhìn người bên cạnh, thấy được vẻ mặt ôn nhu quen thuộc, cậu ổn định lại tâm trạng, từ tốn nói: “Đáng ra tôi nên ra ngoài gặp mặt mọi người từ sớm, chỉ tại thân thể quá kém phải ở hậu trạch tĩnh dưỡng, không ngờ lại kéo dài đến giờ, còn trong tình huống khá xấu hổ, mong mọi người thông cảm.”

Hạ Lăng cười đáp lời: “Không có gì đâu, hôm nay có thể thấy Lê thiếu xuất hiện ở đây là một niềm vui lớn rồi.” Vốn anh ta trong chuyện boss với cậu bé này là hoàn toàn ủng hộ, chưa kể bao năm làm việc dưới trướng, anh ta có thể coi là con giun trong bụng boss, sao có thể không ra mặt giúp đỡ.

“Có câu nói này của Hạ tiên sinh tôi an tâm hơn rồi.” Xong cậu lại xoay người, “Mấy ngày trước nhờ có Uất Trì tổng tài giúp đỡ, tôi mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, cảm lại được di sản của cha mẹ. Tôi tuổi nhỏ cũng không am hiểu chuyện kinh doanh, cũng may Uất tổng cho phép tôi lấy tài sản nhập cổ tập đoàn Uất Trì. Nên mong rằng sau này mọi người có thể chiếu cố tôi nhiều hơn.”

Lê Hân bộc bạch thân phận của mình. Cậu không có xuất hiện trong các cuộc họp, cũng không có nhận chức hay tham dự quyết sách nên không ai biết tổng tài đại nhân lần trước phát thiện tâm xong, còn đem Lê thị bị mình thu mua nhập cổ tập đoàn, rồi lại đưa tất cả về nguyên cho Lê thiếu.

Bọn họ thật thắc mắc, Uất tổng làm thế là vì Lê Hân thu mua Lê thị hay là vì Lê thị giúp Lê Hân?

Cậu tiếp nhận ly champagne từ tay Uất Trì Diễm, khẽ nâng: “Khả năng uống của tôi không tốt, bác sĩ cũng đang cấm, tôi chỉ có thể uống một chút xem như chào hỏi mọi người.”

Đột nhiên Uất Trì Diễm lại đưa ly đến gần, cậu cười cụng ly ‘đỉnh’ một tiếng giòn vang.

Đại boss cấp mặt mũi như thế, những người khác sao có thể không theo, cũng đồng loạt nâng chén, giống như thật tâm tiếp nhận vị thiếu niên đột nhiên xuất hiện này.

“Không quấy rầy cuộc vui của mọi người, tôi xin phép đi trước.” Diễn xong, mục đích cũng đã đạt được.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục bình thường, chẳng qua trong lòng mọi người đều có tính toán khác nhau mà thôi. Họ lại tùm năm tùm ba cười cười nói nói, chỉ là sự chú ý lại đặt ở chỗ Lê Hân cùng Uất Trì Diễm đứng mà thôi.

“Lại đi”, cánh tay của Uất Trì Diễm tự động hạ xuống dưới eo, “Không ở lại chơi thêm một chút.”

Eo bị ôm, nam nhân còn cố tình nói nhỏ vào tai, Lê Hân run khẽ, lườm tên lưu manh: “Buông tay.”

Ánh mắt này của cậu chả có chút lực uy hiếp nào, nhưng hắn vẫn nghe lời thu tay, nhằm lúc cậu thả lỏng hắn chớp cơ hội hôn nhẹ lên môi cậu, rồi nhanh chóng đẩy cậu về phía Tiểu Giản trước khi cậu nổi bão.

Uất Trì Giản hiểu ý tiếp lời cha: “Chúng ta về.”

Không cần nghĩ cũng biết mặt cậu giờ đỏ thế nào, cậu không thèm nhìn cái tên không biết xấu hổ kia, cậu đi cùng Tiểu Giản về hậu trạch.

Uất Trì Diễm nhìn theo bảo bối đi khuất mới quay lại nhìn một vòng, đám lang sói đương nhiên che giấu cảm xúc rất tốt, uống vẫn uống, cười vẫn cười, giống như chưa từng có sự xuất hiện của Lê Hân.

Uất Trì Diễm hài lòng gật đầu, trước mặt coi như thức thời, còn sau lưng có lén lút hay không, hắn cũng không sợ.

“Tổng tài..” Uất Trì Tần Phương không còn dám nói hai từ ‘em họ’ như lúc đầu, nhìn toàn cảnh lúc này bà biết con của mình gây họa lớn rồi. Trong thế gia, anh em còn có thể tàn sát nhau, nói gì đến loại họ hàng xa không đáng kể đến như bà.

Bà thật giận, đều là cái tính tiểu thư của nó gây họa, anh bà không ngăn thì thôi còn thêm dầu vào lửa, có phải hại chết bà không chứ!

Uất Trì Diễm lạnh lùng nói: “Chị họ, nếu anh chị cũng có mặt vậy người họ hàng như em cũng không đủ tư cách lo hôn sự cho cháu.”

Nói đến đây, người thông minh đều hiểu chuyện đám hỏi với Uất Trì Giản – nằm mơ, đến cửa sổ cũng không có đâu.

Uất Trì Tần Phương mặt mũi trắng bệch, Liễu Yên tuy không hiểu nhưng cũng ngoan ngoãn đứng im. Uất Trì Tần Phi cũng muốn nói mấy lời giải vây nhưng bị ánh mắt của Uất Trì Diễm làm cứng họng.

“Thật ra chị họ cũng không cần thất vọng.” Hắn lại gần hạ giọng nói: “Chỉ bằng năm đó nó dám động Tiểu Hi, thì nó đừng mơ đến gần Tiểu Giản.”

Cả hai mẹ con hoảng sợ, chưa kịp giải thích, Uất Trì Diễm xoay người rời đi.

Không ít người thấy được ba người họ lặng lẽ rời đi, biểu diễn cứ thế kết thúc. Mọi người đều hiểu vị Liễu tiểu thư xinh đẹp kia không thể nào gả cho Uất Trì Giản, còn chàng rể vàng đấy có thể rơi vào tay ai đây?

\*\*\*\*\*

Sau khi Uất Trì Giản đưa Lê Hân trở về cũng không quay lại bữa tiệc. Thông thường có Uất Trì Diễm ở nhà, hai anh em họ cũng không có thời gian ở chung.

Thế là hai người cùng ngồi uống trà ăn bánh socola.

Y giống cha không có cảm tình với đồ ngọt, ăn một ít xong liền nhìn anh vui vẻ thưởng thức, nụ cười tươi hoàn toàn khác với lúc cười mỉm ở sảnh.

Y nhớ lại anh trai lúc xưa cũng thế, ấm áp hiền lành như gió xuân nhưng lúc bảo vệ mình lại rất mạnh mẽ kiên định.

Sau này chuyện bảo vệ vẫn là giao lại cho mình đi.

Anh trai quý báu của y chỉ cần vui vẻ sống, không cần lo lắng âu sầu chuyện khác. Còn người cha đáng kính, lão yêu ngàn năm kia đừng mơ có thể bỏ lại hết gánh nặng, thanh thoi cùng anh hai qua thế giới hai người.

Lúc cậu giải quyết xong trận địa bánh ngọt, ngẩng lên thấy Uất Trì Giản mới chỉ ăn một chút, cảm thấy có chút xấu hổ – trước mặt em trai mà mình biểu hiện như một đứa con nít vậy >.

### 63. Chương 63: Thăng Thấn

Buổi biểu diễn ở tiệc gặp mặt gia tộc cùng sự xuất hiện của Lê Hân nhìn thì có vẻ giống ‘phù dung sớm nở tối tàn’ ( nổi bật nhất thời), nhưng thực chất, nó giống như tảng thiên thạch báo hiệu một hồi giông tố.

Kì nghỉ cuối năm thường rất dài, chưa đến nửa ngày trên dưới công ty đều biết bọn họ có thêm một vị cổ đông, vị Lê thiếu ấy còn có quan hệ ái muội (k rõ ràng) với tổng tài.

Còn có nguồn tin nói rằng Uất Trì gia đem vị Liễu tiểu thư – ứng cử viên cho vị trí Uất Trì thiếu nữ nãi (con dâu), người đắc tội Lê thiếu đuổi khỏi buổi tiệc.

Tất cả mọi người đều có chung nhận thức đầy bất an về vị tổng tài phu nhân tương lai này..... thăng đến mấy năm sau, Lê Hân mới biết mình tránh được chuyện bị bàn tán là nam sủng/ nam kĩ (mb/ callboy), lại được gán cho cái mác ác bà bà (mẹ chồng ác độc), thật không biết nên khóc hay cười luôn

Ngày 30 giáp tết.

Uất Trì Diễm đã tỉnh từ sớm ngấm nhìn ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng.

Chóp mũi toàn là mùi hương của bảo bối, làn da mềm mại, chiếc cổ duyên dáng ẩn hiện dưới chiếc áo, thật giống nghệ sĩ Nhật Bản thời xưa, mê hoặc tâm (hồn) thần (trí) người xem.

Điều này thật không tốt với kẻ đang phải ăn chay trường kì như hấn QAQ hít sâu vài lần, Uất Trì Diễm mới nhẹ nhàng buông người ra, đi thẳng vào phòng tắm.

Lê Hân lúc này mới mở mắt, trên mặt đỏ ửng, bất kì ai bị cái thứ cứng nóng kia chọc vào người đều sẽ phải tỉnh a

Gần đây tần suất tắm nước lạnh của hấn tăng mạnh, nghiêm trọng nhất là vào mỗi sáng sớm, tâm tình cậu thật phức tạp.

Đời trước, khi Uất Trì Hi còn bé, cha nuôi mỗi tuần sẽ có 3 – 4 tối không ngủ ở nhà. Lớn hơn một chút, cậu xem hiểu tin tức, thấy được không ít ảnh chụp scandals về cha hẹn hò người mẫu diễn viên ở nhà hàng khách sạn. Đến khi cậu bước chân vào tập đoàn, hai cha con tiếp xúc nhiều hơn, cậu còn được gặp tận mặt một số vị đó.

Trong đó có một thanh niên xinh đẹp, sáng sớm rời khỏi khách sạn, trên mặt tràn đầy ý xuân, còn cậu vẫn phải tiếp tục ở sảnh chờ cha xuống để cùng đi dự hội nghị ở Los Angeles.

Bây giờ người này lại phải dùng nước lạnh để giải tỏa?

Lê Hân cảm thấy nếu mình không phải nguyên nhân, chắc chắn sẽ ôm bụng cười to.

“Tỉnh?” Lúc Uất Trì Diễm đi ra thấy cậu nằm ngốc nhìn chăm chăm trần nhà, nhin không được cúi người hôn một cái.

Cậu nóng mặt, nghiêng đầu muốn tránh, lại bị người kia thuận thế hôn lên vành tai.

“A...” cậu không tự chủ được rên nhẹ, trong đầu nhảy ra báo động đỏ.

Tiếng rên của cậu giống như nút kích nổ quả bom hình người Uất Trì Diễm.

Hai cánh tay của cậu bị khoá chặt, đôi môi bị bá đạo chiếm giữ, đầu lưỡi hấn đảo quanh từng tắc đất, như nhấm nháp nhân gian mỹ vị.

Đôi mắt cậu mông lung lớp nước mỏng, từ miệng phát ra từng đợt rên nhỏ, tất cả đều như chất xúc tác khiến hấn điên cuồng.

Uất Trì Diễm đã nhin rất lâu rồi.

Với khả năng tự chủ của mình, Uất Trì Diễm hoàn toàn có thể khống chế, nhưng hành động của Liễu Yên ngày hôm qua cùng tiếng rên nhỏ của cậu lại khiến hấn nhớ lại đêm ấy.

Khi đó Tiểu Hi bị hạ thuốc mê, nữ nhân kia vì đảm bảo, trước đó còn cho cả xuân dược vào rượu.

Nhìn người trên giường trong vô thức cởi bỏ quần áo, Uất Trì Diễm vốn đang có tình cảm không nên có với con nuôi nhin không được, thú tính đại phát ăn sạch sẽ thổ nhỏ.

Chuyện đó trừ hấn ra, không ai biết đêm đó trong phòng xảy ra chuyện gì, Tiểu Hi lúc tỉnh dậy cũng chỉ nghĩ cơn đau nhức ấy là do thuốc.

Hấn tính toán chờ Tiểu Giản đặc huấn xong mới đem chuyện này nói với con nuôi, hấn nghĩ với tính cách của cậu, chắc chỉ giận mà chiến tranh lạnh với hấn thôi. Hấn còn rất nhiều thời gian để khiến con nuôi có thể thích mình.

Ngàn tính vạn tính hấn lại quên mất mục đích ban đầu của mình, khiến cho bảo bối phát hiện rồi rời xa hấn.

Hồi ức qua đi, thần trí hấn mới trở về, nhìn người dưới thân đôi môi sưng đỏ, quần áo xộc xệch, miệng không ngừng thở dốc khiến hấn chỉ muốn tiếp tục âu yếm người này.

Chỉ là nỗi đau trong lòng ngăn hấn lại.

Lê Hân dần dần bình phục hô hấp, ý thức được chuyện mới xảy ra, cậu vừa giận vừa xấu hổ, thật muốn bóp chết hấn!!!

Khi cậu định đẩy mạnh người này ra xa mình, lại bị đối phương ôm thật chặt.

“Khốn khiếp! Buông ra!”

“Tiểu Hi, thật xin lỗi!”

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Trong đầu cậu trống rỗng.

Không phải cậu chưa từng tưởng tượng ra lúc ngã bài với người này. Cậu nghĩ ra rất nhiều tình huống, lại chưa từng nghĩ đến tình tiết chấn gối linh tinh.

Chỉ năm từ, hoàn toàn đánh vỡ phòng tuyến của cậu.

Trong đầu hiện lên những kí ức cảm xúc:

Từ cô độc ở cô nhi viện, thấp thỏm bất an khi được đón về, ngưỡng mộ cảm kích nên cố gắng học hành, đau đớn khi phát hiện chân tướng, quyết tuyệt rời đi, rồi khi cậu sống lại, lo lắng, sợ hãi trốn tránh người này, đau khổ khi gặp lại... cùng người nọ cần thận thăm dò, ôn nhu bù đắp sủng ái... Tất cả đan xen nhau, va chạm, hoá kết thành từng giọt nước mắt.

Lời nói kia của Uất Trì Diễm không phải cố ý hay tính toán, mà là lời thật lòng bật thốt ra khi nhớ lại chuyện cũ.

Chứ hẳn luôn muốn che giấu, sợ nói rõ sẽ không còn cách giữ người này bên cạnh, kể cả là lừa mình dối người hẳn cũng không ngại, chỉ cần bảo bối có thể tiếp tục ở lại đây với hẳn.

Cho nên hẳn mới giống như đám trẻ mới yêu, cố chấp đeo bám, làm nũng bán manh,.. tất cả chỉ là để cầu xin một cơ hội để thương để yêu cả thân cả tâm người này.

Lê Hân nắm chặt vạt áo Uất Trì Diễm rồi khóc to, như muốn phát tiết hết tất cả cảm xúc hỗn loạn.

Uất Trì Diễm đưa tay vỗ nhẹ, hai mắt cũng đỏ bừng.

Hắn chưa từng thấy dù là Lê Hân hay Tiểu Hi khóc, đứa nhỏ này dù gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, lạnh nhạt đối mặt. Bảo bối của hẳn bao lâu nay tự dè ép bản thân đến mức nào đây?!

Trận khóc này duy trì đến khi cậu mệt lả, đan xen là tiếng mắng ‘lừa manh, lừa đảo, khốn khiếp, tra nam...’ Hẳn chỉ có thể bật cười, rồi lại đau lòng: “Đúng là tôi, đều là tôi. Giờ chúng ta dậy tắm rửa thôi.”

Có cái gì liên quan sao?

Nhìn lại trên đồ ngủ của nam nhân ẩm ướt từng mảng, chính mình khóc lóc xong, mồ hôi toàn thân dính dính khó chịu.

Tên kia tuy vẻ mặt là đau lòng, cũng không dấu diếm chút vẻ cười trêu cậu. Thật làm cậu tức điên nha âm giọng đề cao che giấu sự lúng túng: “Tránh ra cho tôi đi tắm.”

“Cùng tắm.”

“Mau buông.”

Lời kháng nghị của cậu thật không có hiệu lực, cả người lại bị nhấc bổng lên, cậu hoảng sợ hét: “Uất Trì Diễm.”

“Tôi thích nghe bảo bối gọi tên tôi, nếu có thể thân mật hơn, như là Diễm thì thật tốt.”

Lê Hân cảm thấy run run, quần áo bị bóc dần từng lớp, đến quần lót cậu mới kịp hồi thần mà ngăn lại.

“Cái này không cởi.”

“Vậy sao tắm?”

“Mau đi ra.”

“Tôi cũng muốn tắm.”

... ..

Trong phòng tắm vang lên đủ loại âm thanh, sau vang lên tiếng như kiểu có vật rơi xuống nước mới yên tĩnh lại.

Bên trong cái bồn tắm mát xa to đùng, Lê Hân cố thủ ở một góc xa xa Uất Trì Diễm, oán giận nhìn cái tên đầy mặt tự mãn.

Trong nước còn rắc cánh hoa mới chết chứ. Vốn không khí trong này đã đủ áy muội (mờ ám) giờ còn thêm chút lãng mạn, phấn hồng bay cao.

Áy muội con khỉ, lãng mạn con khỉ!!!

Cái tên tội đồ kia không chỉ lột đồ của cậu, còn dám theo vào cùng tắm..... tiết tấu phát triển này là sao nha!

Uất Trì Diễm nhìn cậu thu lu một góc, thở dài, chuyển thân tới gần.....

## 64. Chương 64: “Gián Điệp” Hai Mang

Theo quy củ của nhà Uất Trì, người hầu trong nhà được nghỉ từ đêm 30 cho đến 15 mới đi làm lại, nên trừ bác Du chỉ còn 1 – 2 vị bếp không có gia đình ở lại thôi.

Uất Trì Hi rất thích thời gian cả nhà đoàn viên này, nhất là đêm 30, cậu thích xuống bếp cùng đầu bếp làm một bàn đồ ăn ngon, rồi cả ba có thể vừa thưởng thức vừa nhàn nhã trò chuyện.

Xưa y cảm thấy tập tục này rất thừa thãi, cho đến cái năm anh trai mất y mới hiểu lý do anh trai chấp nhất với ngày này như vậy. Lúc ấy chỉ có y cùng cha im lặng ở trong căn nhà trống rỗng, hai người ngồi ăn cùng nhau một tí, cha uống say rồi tự nhốt mình trong phòng anh, y thì lại bần thần ngồi trong phòng khách cả đêm.

Y nghĩ đời này sẽ không thể quên được đêm giao thừa lạnh lẽo đến tuyệt vọng đó.

Còn năm nay thì khác, y nhìn ánh mặt trời ấm áp bên ngoài, cười cười nghĩ: Anh hai đã về, cả nhà lại có thể vui vẻ cùng nhau đón giao thừa.

Uất Trì Giản thấy cả hai chưa dậy, liền ăn sáng trước rồi đi một vòng kiểm tra hệ thống an ninh. Xong y lại đi lung tung đến một căn phòng ngủ, trong không gian vẫn tràn ngập hơi thở của anh, tuy nhiều đồ đã được dọn đến phòng chủ chính.

Lại nhớ đến biểu hiện chói mắt của anh tối qua, y không khỏi cười tươi, cuối cùng anh trai của y đã có thể trở thành “mẹ” đúng theo mong muốn rồi.

Cũng đã gần trưa, sao hai người đó vẫn chưa rời phòng? Y có chút lo lắng gõ gõ cửa, lại không thấy ai đáp lại, không lẽ thật có chuyện. Y hoảng sợ xông thẳng vào, “Tiểu Giản” – một giọng nói đầy hoảng sợ vang lên, ngay lập tức y xoay người, vội vàng xin lỗi rồi phóng nhanh ra ngoài. Trải qua huấn luyện đặc biệt nên dù y chỉ nhìn thoáng qua vài giây, cũng đủ để thấy cảnh cha quần quanh eo một cái khăn tắm, trên tay bế ngang anh hai bước ra từ phòng tắm.

Vài giây sau từ trong phòng phát ra tiếng rống giận dữ: “Uất – Trì – Diễm.”

Thực tế, Uất Trì Giản hiểu lắm, Lê Hân bị ôm ra không phải vì cái ấy ấy như y nghĩ. Mà là tắm xong, cậu ngại không muốn \*\*\* lau người trước mặt Uất Trì Diễm, nên mới bất cẩn ngã trặc cổ chân, đành chịu Uất Trì Diễm bế ra ngoài.

Nhìn người bị thương còn muốn lộn xộn, hẳn có chút hung dữ mắng, “Nằm im.”

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, dù trong lòng vẫn bực chuyện bị em trai hiểu lầm.

Mặc xong quần áo, Uất Trì Diễm nhìn mắt cá chân sưng đỏ của cậu, nhún mày nói: “Vào đi.”

Uất Trì Giản nhanh chóng đi vào, bị cha phân phó đi gọi bác sĩ gia đình cùng mang hòm y tế ở nhà lên sơ cứu cho anh.

Y ngạc nhiên nghe cha đổi cách xưng hô, hai người này đã nói hết với nhau rồi sao?

Y cẩn thận quan sát anh trai cũng không có phản ứng quá khích, mới an tâm đi ra.

Uất Trì Diễm vừa đưa tay mát xa vừa hỏi cậu có đau không. Vốn Lê Hân đang cắn răng nhịn đau, lại nghĩ đến phản ứng của hai người này có điểm lạ? Uất Trì Diễm đổi cách gọi như đã biết chuyện cậu đã tiết lộ với Tiểu Giản, ngay cả hôm qua, chuyện của hàng cũng thế, “Tiểu Giản nó...”

Uất Trì Diễm mặt không đổi sắc bán đứng con trai: “Là nó nói cho tôi biết.”

Lê Hân đen mặt – A giỏi, thật đúng là em trai ngoan, không hổ là con trai Uất Trì Diễm, dám ở chỗ mình làm “gián điệp” hai mang =”=

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Nhìn bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống người của cậu, Uất Trì Diễm lắc lắc đầu: “Tiểu Giản mong chúng ta có thể sớm hòa hợp, nên đã sớm nói với tôi, chưa kể những gì nó sử dụng đều là của tập đoàn, kể cả nó không nói, em nghĩ có thể giấu được tôi bao lâu?”

Nghe Uất Trì Diễm nói như điều đương nhiên, giống như mình là kẻ muốn gây sự, sắc mặt Lê Hân càng thêm khó coi: “Ý ông tất cả là lỗi cả tôi?” Lúc này còn ăn nói khép nép, hồi lỗi với cậu, giờ trở mặt, lại còn trách cậu?

Uất Trì Diễm cũng tự thấy giọng điệu của mình có chút vênh váo, vội vàng nhào đến đỡ người: “Đương nhiên không phải, là tôi, là do tôi.”

Lê Hân cũng không rõ tại sao sau khi nghe người này bộc bạch, cảm xúc của mình lại hỗn loạn, dễ kích động đến thế.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Trong bồn tắm 30 phút trước,

Lê Hân nhìn người đang áp sát lại gần mình, trong đầu cậu chỉ hiện lên một từ “trốn”, không ngờ người này nhanh nhẹn giống như báo săn mồi, nhoáng cái đã kéo ngược cậu lại.

Cũng may tên này còn có lương tâm, lấy người làm đệm thịt đỡ cậu, không thì cũng mệt lắm.

“Ông muốn làm cái gì?”

Nhìn bộ dáng như sắp mất trinh đến nơi của cậu, Uất Trì Diễm bật cười, “Em nghĩ tôi muốn làm gì?”

Thấy mình bị trêu chọc, cậu hung hăng trừng lại, “Tôi còn chưa tha thứ cho ông.”

Uất Trì Diễm cứng đờ, ánh mắt âm đạm: “Tôi biết....” Đối phương đột nhiên ngoan ngoãn khiến cậu không biết làm sao.. “Tôi biết chuyện mình làm là không thể tha thứ, Tiểu Hân hận tôi là đúng.”

“Tôi....”

Uất Trì Diễm ôm chặt lấy người trước mặt: “Mặc kệ em hận tôi thế nào, tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để vuột mất em lần nữa.”

“Uất Trì Diễm..”

“Tôi thề sẽ không bao giờ dẫu diễm hay lừa gạt em nữa, tôi thề.”

“Được rồi, vậy ông nói đi, chuyện lúc đó.”

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

“Cũng may là trật khớp, không tổn thương đến xương”, bác sĩ đẩy kính mắt, “Phiền một trong hai vị giữ chặt Lê tiên sinh, tôi giúp cậu ấy nắn lại khớp.”

Uất Trì Diễm nghe vậy, nhẹ giọng an ủi: “Ráng chịu một chút là tốt rồi.”

Lê Hân vùi đầu vào lòng Uất Trì Diễm, gật gật đầu.

“A” một tiếng dài, mặt cậu trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Được rồi.”, bác sĩ nhanh tay cố định nẹp rồi băng lại, “Khi đi lại nhớ cẩn thận, xương ngài giờ còn yếu, đề phòng va đập.”

Cả hai cha con đều nghiêm túc gật đầu, Lê Hân: “Thật phiền ngài quá, 30 tết rồi còn bắt ngài đi khám bệnh.”

Bác sĩ vội vàng khoát tay: “Chuyện nhỏ không đáng kể.”

Ông nhớ rõ lần trước gặp mặt vị này là Uất tổng bị thương, người được Uất tổng để lại trong phòng họp, giờ còn được vào hẳn cả phòng chủ chính, đủ thấy mức độ được tin sủng thế nào.

Bị người em trai tin tưởng bán đứng, cậu không thêm để ý đến nó, nhưng Uất Trì Giản không quá bận tâm, y biết anh hai sẽ không giận mình lâu được.

“Còn đau sao?” Uất Trì Diễm hôn trán cậu hỏi.

Hơi lắc đầu, cậu nhìn thẳng vào mắt Uất Trì Diễm, “Giờ chúng ta có thể nói tiếp được rồi chứ?”

## 65. Chương 65: Chuyện Chưa Kể

Hắn hiểu đạo lý chữa bệnh thì phải chữa từ gốc, ôm bảo bối vào lòng, hẩn chậm rãi hồi tưởng:

Cách đây 21 năm, hẩn sớm hoàn thành đợt huấn luyện đặc biệt trở về nhà, chuẩn bị tiếp nhận thể lực từ cha hẩn.

Giống như dự đoán, cha hẩn đã chuẩn bị sẵn cho hẩn một vị hôn thê phù hợp.

Y theo tính cách của hẩn, tuyệt đối sẽ không làm chuyện mình không muốn. Hẩn công khai tính hướng, biểu lộ mình không yêu hồng nhan chỉ yêu lam nhan, lại càng không vì lợi ích gia tộc mà cưới một người không yêu.

Vì chuyện này mà Uất Trì lão gia tử tức giận tuyên bố muốn xóa bỏ tư cách người thừa kế và đoạn tuyệt quan hệ cha con với hẩn, dùng đó làm áp lực ép hẩn vào khuôn khổ.

Nhưng Uất Trì Diễm của lúc đó đã không còn là thằng nhóc yếu ớt sợ cha nữa rồi. Hẩn lạnh lùng đâm thẳng vào sự thật: “Cha, ngài đã không còn thời gian bồi dưỡng một người thừa kế khác.”

“Ngài cứ yên tâm về chuyện người thừa kế, con đảm bảo trong nửa năm sẽ cho ngài ôm cháu.”

Đúng nửa năm sau, Uất Trì Giản được ôm trở về. Thời điểm này cũng là thời điểm nguy hiểm của Uất Trì Diễm, hẩn vừa phải lo việc tiếp nhận hai phần thể lực, vừa phải lo đám họ hàng âm thầm ngáng tay chân. Cho nên hẩn đối ngoại nói con mình sinh ra yếu ớt, khó có thể đảm đương trọng trách nên tước bỏ quyền thừa kế của nó, đưa đi Châu Âu tịnh dưỡng.

Tiếp đó hẩn tìm được Uất Trì Hi trong cô nhi viện – một đứa bé không quá thông minh, hiền lành, thật thà, diện mạo thanh tú, cha mẹ mất sớm, không có thân thích.

Cứ thể Tiểu Trình Hi trở thành Uất Trì Hi, người thừa kế tương lai của tập đoàn Uất Trì, thành công trở thành đích ngắm bắn cho các thể lực khác.

Ngay từ đầu hẩn không quan tâm, mà thực chất là không muốn quan tâm một quân cờ có thể bị hi sinh bất kì lúc nào.

Chỉ là người tính không bằng trời tính – khi một người toàn tâm toàn ý, vô điều kiện đối tốt với bạn, bạn có thể thờ ơ mãi sao? Mà cậu giống như câu nước chảy đá mòn, dần dần đột phá tâm hẩn, để hẩn chợt nhận ra mình không thể đánh mất cậu.

Cuộc đời luôn có biến số, nó xảy đến vào năm cậu tốt nghiệp trung học.

Ngày đó, cậu như thường gặp phải ám sát, với chiếc xe đã qua cải tạo hẩn là cậu phải an toàn mới đúng. Không ngờ, trong đội ngũ vệ sĩ tồn tại một gian tế, gã ta dùng một con dao đâm trúng lưng cậu, tuy nhiên, cuối cùng gã vẫn bị những vệ sĩ khác tiêu diệt.

Cậu được đưa về trong tình trạng hôn mê nên không biết lúc ấy Uất Trì Diễm có mặt ở nhà, nhìn toàn thân cậu đầm máu, khuôn mặt lạnh lùng chợt hiện ra vẻ bối rối. Trong đầu hẩn lúc ấy tràn ngập hình ảnh của cậu, lúc rụt rè gọi hẩn là cha, lúc bên lên đưa trà lên cho hẩn, lúc tươi cười lúi húi trong bếp nấu cơm...

Ma xui quỷ khiến thế nào hẩn lại ở trong phòng chăm sóc đứa bé đang sốt cao. Người đã bất tỉnh mà miệng lúc nào cũng gọi hẩn và Tiểu Giản, nước mắt cũng không ngừng chảy.

Đó là lần đầu tiên hẩn có suy nghĩ muốn ngưng bước cuối của kế hoạch – thay vì trừ hậu hoạn, hẩn muốn đứa bé này có thể vui vẻ, mạnh khỏe sống tiếp.

Sau hôm đó, hẩn tiếp tục trúng tà, giảm lượng xã giao, giảm số tình nhân, ..... tất cả chỉ vì muốn về uống trà chiều, ăn cơm tối với cậu.

Khi phát hiện ra cậu thích ăn đồ ngọt, hẩn không chỉ lệnh cho phòng bếp còn cố tình ở ngoài tìm mua các loại bánh cho cậu thưởng thức.

Tình cảm càng lúc càng sâu, sủng nịnh càng lúc càng nhiều, tình cảm cha con dần dần biến chất. Mà có lẽ từ đầu, cũng chưa từng tồn tại cái gọi là tình cha con đó chẳng?

Uất Trì Hi vẫn tiếp tục gặp phải ám sát, chỉ là số lượng vệ sĩ quanh cậu càng lúc càng tăng, càng lúc càng giỏi. Nếu không phải cậu vô tình nghe được hai vị đặc trợ nói chuyện, có lẽ cậu sẽ giống như trong kế hoạch của hắn, lớn thêm vài năm sẽ được nghe chân tướng, có thể cậu sẽ buồn sẽ đau, nhưng hắn đảm bảo sẽ cho cậu cả đời hạnh phúc.

Chỉ tiếc ở đời không tránh được chữ ngờ, từ lúc Uất Trì Diễm định ra kế hoạch kia, tính mạng của Uất Trì Hi đã không còn đảm bảo nữa rồi.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

“Tiểu Hi, sao lúc đó không đến chất vấn tôi?” Mỗi lần hắn một mình ngồi trong phòng Uất Trì Hi đến sáng, nhớ lại từng chi tiết từng kỉ niệm, lòng hắn thật đau lắm.

Tại sao không đến hỏi hắn? Dù là mắng chửi hay chất vấn cũng được, sao phải chọn cách cực đoan như thế?

“Tôi..... muốn yên tĩnh một lát.” Đầu óc cậu có chút quá tải, không thừa nhận được một lúc nhiều chân tướng như vậy.

“Được, em nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ quá nhiều.”

Nhìn cánh tay nhẹ vuốt tóc mình, cậu nói nhỏ: “Từ bé tôi đã luôn mơ về một gia đình. Cảm ơn ông đã cho tôi một mái ấm, dù rằng nó là giả, nhưng tôi thật sự rất biết ơn.”

Hắn thật muốn khóc, chỉ bởi vì một chữ ‘nhà’ này thôi sao?! Vì nó mà cậu không oán hận, không chất vấn, không đòi hỏi?! Tiểu Hi của hắn thật là một đứa trẻ dễ thỏa mãn quá rồi!

Trong phòng khách chỉ có mình Uất Trì Giản.

“Cha, anh sao rồi?”

“Ngủ.” Hắn như hết hơi ngồi phịch xuống ghế.

Y cảm thấy kì lạ, cả hai không phải đã nói hết với nhau rồi sao? Hồi nãy còn tốt như vậy mà?

Uất Trì Giản khẩn trương hỏi: “Không lẽ anh lại muốn đi?”

Nhìn cha chậm rãi lắc đầu, chẳng lẽ cha..... bị từ chối?

Chuyện này..... có vẻ không tốt nhưng y thật muốn cười quá.... nhưng y biết, nếu mình cười, tuyệt đối sẽ toi mạng QAQ

“Sinh nhật anh con, chúng ta sẽ đi Châu Âu.”

Uất Trì Giản nhất thời không theo kịp suy nghĩ của cha, y nhìn vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu: “Con sẽ chuẩn bị.”

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Nằm đến đầu giờ chiều, cậu thấy mình cần xuống giường để giãn ít gân cốt.

Đúng lúc cậu chuẩn bị đặt chân xuống đất, Uất Trì Diễm tiến vào: “Em muốn vết thương chuyển xấu sao? Có biết tôi với Tiểu Giản rất lo lắng không?”

Vốn cậu muốn phản bác là mình có thể tự lo, chút vết thương này thì nhằm nhò gì, nhưng nhìn hắn nổi bão, cậu lại không dám mở miệng.

Nhìn bộ dáng trẻ con nhận sai của cậu, hắn lại mềm lòng, đưa tay xuống mát xa chân cho cậu, lại thấy người này ngộ nguậy không yên, hắn lại phải mắng: “Còn quậy.”

Mát xa được một lúc, cậu mới được Uất Trì Diễm bế ra sofa, một nhà ba người ngồi uống trà ăn bánh nói chuyện phiếm. Giống như quay lại thời gian tốt đẹp lúc xưa, khi chưa có chuyện xấu xảy ra.

Sau hôm nay, chính là giao thừa.

## 66. Chương 66: Chính Thức (h)

Đối với cậu, đêm 30 có ý nghĩa rất đặc biệt.

Lúc còn ở cô nhi viện, viện trưởng đến đêm 30 sẽ tập hợp tất cả mọi người lại, ăn đồ ngon hơn mọi ngày, ăn xong đám trẻ còn được phát một bộ đồ mới. Bản chất đó là quần áo được bên ngoài quyên tặng nhưng đối với cô nhi đó là những thứ đáng quý.

Còn cậu, so với đồ ăn ngon, quần áo đẹp, điều cậu thích nhất là bầu không khí mọi người tụ tập, cùng nhau ăn uống cười nói. Nó giống bữa cơm đoàn viên trong sách tranh về gia đình vậy.

Đến khi cậu được nhận nuôi, phát hiện không khí trong nhà kể cả năm mới luôn lạnh lẽo, dù một nhà ba người có ngồi cùng nhau cũng không có khá hơn là bao.

Nhưng hàng năm cậu vẫn cố chấp duy trì thói quen đó, nên Uất Trì Hi rất chú trọng điểm này.

“Ông chủ, cậu chủ, còn có..... cậu Lê, đã đến giờ ăn tối.” Bác Du sửa miệng, từ Lê tiên sinh thành cậu Lê, cậu nghe vậy có chút không quen, cũng không phải bất mãn.

Suốt một buổi chiều cậu bị người này ôm vào lòng như em bé, cảm giác không quen cũng thành quen, nhưng cái gì cũng có giới hạn, giờ cả nhà ăn tối, hẳn có thể không cần mặt, cậu cần nha!

Uất Trì Giản nhìn hai người hồ động, trong lòng thật vui vẻ

Cơm tất niên đương nhiên phải ăn đồ truyền thống rồi. Nhất là đêm nay bác Du đặc biệt dặn dò, mấy vị đầu bếp cùng tổ đội làm ra một bàn tiệc 8 món chính (), tập hợp tinh hoa của Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến và Quảng Đông.

Chú thích: Bát đại thái hệ, gồm An Huy hay món Hoãn, Quảng Đông hay Ngô, Sơn Đông hay Lỗ, Phúc Kiến hay Mân, Giang Tô hay Tô, Hồ Nam hay Tương, Tứ Xuyên còn gọi là Thục hay Xuyên và Chiết Giang hay Chiết và chia làm 4 vùng, gọi là Tứ thái, gồm Lỗ, Ngô, Xuyên, Tô. (Nguồn wiki)

Bất quá trong mắt hai cha con, bàn tiệc đẹp đẽ đến mấy cũng không bằng Lê Hân hàng năm đích thân xuống bếp, đáng tiếc năm nay không được, chỉ mong sang năm họ có thể lần nữa nếm lại hương vị đó.

Uất Trì Diễm đã sớm chuẩn bị một chai Bordeaux năm 82, riêng Lê Hân chỉ được uống một chút: “Trẻ con không được uống nhiều.”

Cậu ngơ ngác nhìn vẻ mặt vui vẻ của hân, bất giác cũng cười theo, cầm ly rượu cùng nhau cạn ly.

Đúng 12 giờ, tiếng chuông ngân vang cùng tiếng pháo hoa nổ tung bùng, đèn trong phòng không biết bị tắt từ lúc nào. Xuyên thấu qua cửa kính, là bóng hai người đang ngồi tựa vào nhau.

Lê Hân cảm khái số phận trêu ngươi, bắt cậu chạy qua chạy lại đúng một vòng tròn. Nếu nói Uất Trì Diễm yêu phải con nuôi là hành vi không đúng luân lý, còn mình hiểu nhưng cũng bị mê hoặc thì trở thành đồng phạm sao?!

Cậu hơi ngẩng đầu lên, thấy được trong cặp mắt luôn lạnh lùng kia, giờ phút này chỉ hiện lên hình ảnh của một mình mình, bên tai còn nghe được giọng nói đầy từ tính: “Bảo bối, tôi yêu em.”

Không rõ ai là người chủ động, chỉ biết họ đều đang đắm chìm trong không khí ngọt ngào.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

“Ừm, chờ một chút... A... đừng...”

Thời điểm thân thể Lê Hân được đặt nhẹ lên giường, đồng thời bị sức nặng không thể chống cự áp tới, trong lòng không khỏi nổi lên một trận kích động, trong đầu mơ màng ngơ ngẩn, không hiểu tại sao chỉ là ăn cơm tất niên, ngắm pháo hoa, tỉnh lại chính mình đã bị mang lên giường.

Nhưng mà tiếng phản đối của thiếu niên thật sự quá mức mỏng manh, nghe vào trong tai có chút tựa như mời gọi. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một tia diễm sắc (ửng đỏ) hết sức mê người. Mà bởi vì vừa mới triển miên hôn môi mà cổ áo rộng mở, xương quai xanh như ẩn như hiện càng làm cho người vô hạn mơ màng.

Đôi mắt nam nhân thâm thúy lạnh như băng luôn vô tình tàn nhẫn sớm đã bị \*\*\* thay thế, nhưng may mắn hẳn còn không quên người dưới thân trên chân còn bị thương. Vì chân bị thương, từ buổi chiều Lê Hân tắm rửa xong cũng chỉ mặc áo ngủ rộng rãi cùng quần ngủ, đương nhiên giờ khắc này lại càng thuận tiện cho nam nhân lắm.

“Uất Trì Diễm!” Nửa người dưới thành linh bị lạnh làm cho Lê Hân trừng lớn hai mắt sợ hãi kêu ra tiếng, còn chưa kịp vươn tay ngăn cản, lại phát hiện hai tay của mình đã bị đối phương dùng đai lưng áo ngủ không biết từ nơi nào thuận tay lấy tới trói ở đầu giường.

Lê Hân bỗng nhiên có chút run sợ nam nhân rơi vào \*\*\* là không nói đạo lý, tuy rằng cậu chưa trải việc đời, nhưng cũng là nam nhân hàng thật giá thật, sao có khả năng đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả?

“Uất Trì Diễm, ông... A ông buông...” Nguyên bản tiếng nói thiếu niên trong sáng dễ nghe đã bị nhiễm đục vọng trở nên khàn khàn, nhưng một chút sợ hãi bên trong vẫn như trước rõ ràng.

Buông ra đôi môi non mềm, vừa lòng nhìn thấy cần cổ thiếu niên trắng nõn đã nhuộm một mảnh diễm lệ, Uất Trì Diễm ngẩng đầu hôn lên khóe mắt ẩn ẩn thủy quang hàm chứa vẻ sợ hãi, động tác mềm nhẹ: “Đừng sợ, bảo bối...” Nói xong liền cúi đầu ngăn chặn cái miệng còn ý đồ muốn nói kia.

Nam nhân tận lực hôn môi so với lúc vừa bắt đầu tại phòng khách càng thêm sa đọa mê người, chỉ chốc lát sau khiến cho Lê Hân cảm thấy trời đất ngả nghiêng, cho dù nhắm mắt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trước mắt một mảnh màu sắc rực rỡ.

Nhiệt độ cơ thể không ngừng lên cao, áo ngủ trên người từ từ biến thành trói buộc. Lê Hân hồn nhiên không biết mà vận vẹo thân mình, ý đồ thoát khỏi quần áo nóng bức cùng cảm giác trói buộc, chỉ tiếc trên người bị nam nhân cùng với đai lưng trói buộc khiến cậu vô luận giãy giụa như thế nào cũng không thể thành công.

“A... Diễm...” Khoảng cách giữa những nụ hôn cậu phát ra thanh âm mang chút run rẩy khóc lóc, khiến người thương tiếc, lại đồng thời làm người ta sinh ra càng nhiều ham muốn hủy diệt.

Cuối cùng buông tha đôi môi đã muốn sưng đỏ, Uất Trì Diễm trong lúc Lê Hân há miệng thở dốc đem hôn môi không ngừng mà lướt qua cần cổ, trước ngực đỏ ửng, thất lưng mẫn cảm, cuối cùng dừng lại tại một mảnh vải dẹt màu trắng phía trên hạ thân. Nơi non nớt của thiếu niên vừa trải qua một hồi hôn môi kịch liệt cùng thân thể ma sát đã khê ngẩng đầu, không an phận mà nảy lên.

Uất Trì Diễm ngẩng đầu nhìn đôi mắt đã bị \*\*\* chiếm giữ, nhất thời ánh mắt tối thêm vài phần, đưa tay cách lớp vải dẹt xoa nắn địa phương trí mạng kia.

“A!” Lê Hân kinh hãi kêu một tiếng, như cá trên thớt, giãy dụa một cái sau liền bắt đầu không có quy luật gì mà vận vẹo, “Đừng... nơi đó...”

Bất giác thanh âm của mình đã hoàn toàn mang theo tiếng khóc nức nở, Lê Hân giờ phút này đã hoàn toàn quên hết thảy, chỉ muốn nam nhân đang tra tấn trên người cho cậu một chút thống khoái, đồng thời vô tri vô giác trong đầu nảy ra một ít suy nghĩ kỳ kỳ quái quái, thí dụ như tại sao rõ ràng thời điểm tự mình giải quyết căn bản không có cảm giác quá mãnh liệt như vậy...

Đáng thương Lê Hân căn bản là không biết, hẳn sẽ bị con trai của hắn gọi là lão yêu vạ năm vì thời điểm dậy thì mười mấy tuổi liền hiểu được tính hướng của mình, sau đó là duyệt vô số người. Như vậy một người nam nhân ở trên giường có đủ loại thủ đoạn, lại không phải là cái kẻ hai cuộc đời vẫn giữ cái mộng trinh khiết như thế có thể thừa nhận được?

Nhưng mà Uất Trì Diễm lúc này cũng đã thoáng lảnh tỉnh trở lại. Nhìn người dưới thân hiển nhiên đã rơi vào \*\*\*, lại nhìn mắt cá chân bị thương băng lại, trong nhất thời không khỏi có chút tiến thoái lưỡng nan. Tuy rằng cả người tể bào cũng kêu gào âm ỉ suy nghĩ muốn đem người này nuốt vào bụng đến ngay cả da lông cũng không chừa, nhưng lại lo lắng sẽ làm bị thương đến cậu.

Tay nam nhân ấn vào cái địa phương nóng muốn chết kia, vốn cũng đã cảm thấy nóng đến không thể nổi Lê Hân càng thêm khó nhịn, cấp bách suy nghĩ muốn phát tiết, nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể vô phương mà ở trên giường cọ xát, ý đồ thông qua quần áo cùng khăn trải giường ma sát để giảm bớt cảm giác khó chịu.

“Uất Uất Trì... Diễm... A...”

Đang lúc Uất Trì Diễm còn đang lo lắng đến tột cùng là muốn ăn luôn thiếu niên dưới thân hay là giúp cậu phát tiết một chút là được rồi, nhưng không ngờ đúng lúc này, đứa nhỏ vô ý vịn vẹo khố bộ (đáy quần/hàng) địa phương miễn cảm nhất bị khoái cảm ma sát, liên tiếp rên nhẹ nháy mắt làm cho Uất Trì Diễm trong đầu vừa mới thanh tỉnh mà “phụt” một tiếng, chặt đứt hoàn toàn.

Một lần nữa ra sức lưu lại vô số ấn ký trên cái cổ trắng nõn kia. Nhưng lần này, Uất Trì Diễm một tay nắm lấy đầu gối nhắc chân trái bị thương của Lê Hân lên không, một tay kia dứt khoát xé đi vật che đậy cuối cùng, vật nhỏ vô cùng có tinh thần lập tức liền nhảy ra diều võ dương oai, bị hất một phen nắm chặt, làm thiếu niên càng thêm kịch liệt thở dốc.

Nhịn không được, chờ nhiều năm như vậy mới đến giờ khắc này, ăn trước lại nói!

Ẩm thực Sơn Đông:

Món ăn nổi tiếng của Sơn Đông là ốc kho, cá chép chua ngọt.

## 67. Chương 67: Đêm Đầu (h)

Đêm về khuya, phòng ngủ dưới ánh đèn mờ nhạt, giường lớn màu xanh thẫm hai bóng người đang quần quýt dây dưa, trong phòng tràn ngập hương vị \*\*\*, làm cho người mê say.

Quần áo trên người Lê Hân không biết bị lột bỏ lúc nào, ngay cả đai lưng trói chặt hai tay cũng sớm không biết tung tích. Song, giờ phút này cậu đã hoàn toàn không có khí lực phản kháng, cho dù hai tay khôi phục tự do, cũng chỉ là theo bản năng mà siết chặt khăn trải giường dưới thân. Chân bị thương bị nâng lên cao làm cậu có chút gắng sức, thân mình cũng đã mềm nhũn chỉ có thể tùy theo động tác của nam nhân mà nhấp nhô lên xuống.

Một thân da thịt trắng nõn đã sớm phủ kín dấu vết đậm nhạt, mà ngay cả thắt lưng cùng đùi trong cũng đồng dạng không được buông tha. Giờ khắc này, tay nam nhân tàn sát bờ bãi trước ngực đỏ sẫm của thiếu niên, miệng lưỡi hất lại vòng quanh rốn miễn cưỡng, vật nhỏ vẫn chưa bị đụng vào đã bắt đầu đáng thương mà rơi lệ.

Lê Hân lại cảm thấy cả người mình đều bốc hỏa. Thế nhưng nam nhân ở trên người cậu không chỉ không để cho cậu thoải mái chút nào, ngược lại còn càng ngày càng táo tợn châm lửa. Ngón tay thon dài xinh đẹp cơ hồ tùy ý mà lướt qua mỗi một tác da thịt, đến mỗi chỗ đều sẽ lưu lại tầng tầng độ ẩm khiến người hồi hộp run rẩy.

Một giọt mồ hôi lăn dài trên trán Uất Trì Diễm, biểu hiện nam nhân cũng đồng dạng nhăn nhó đến vắt vẻo. Nhưng đây lại là lần đầu tiên của bảo bối trước mắt, thật sự hân cũng không thể cứng rắn tiến tới. Nếu để lại một chút ấn tượng không tốt đẹp về đêm đầu tiên, từ nay về sau mới thật sự là giày vò.

Riêng về điều này, Uất Trì Diễm lần thứ hai cúi đầu. Lần này, cũng không chút do dự há mồm ngậm vật nhỏ đang có tinh thần kia vào miệng.

“Ah... A!” Nơi miễn cưỡng nhất thành linh bị ảm áp cùng ướt át bao vây, lập tức làm thiếu niên kêu lên sợ hãi cùng vô pháp ngăn chặn nước mắt. Hai tay không tự giác mà đẩy cái đầu bên hông, bé con lần đầu trải đời căn bản chịu không nổi an ủi kịch liệt như thế.

Uất Trì Diễm tinh tế nhắm nháp vật nhỏ của thiếu niên mới vừa bắt đầu thành thực, hương vị ngây ngô câu dẫn người không khỏi thú tính đại phát, động tác miệng lưỡi không khỏi càng thêm kịch liệt, từ đỉnh lỗ nhỏ đến hai viên tiểu cầu, một tác đều không buông tha. Khi thì nhẹ mút, khi thì liếm liếm, kỹ xảo kinh người khiến Lê Hân giống như rơi vào băng hỏa lưỡng trọng thiên, vừa hy vọng hân lập tức ngừng lại, rồi lại hy vọng loại cảm giác này có thể vĩnh viễn mà duy trì liên tục.

“Không... Từ bỏ A... đừng... A!” Cuối cùng tước vũ khí đầu hàng, thiếu niên chìm đắm trong \*\*\* tiếng nói bỗng nhiên cất cao, rốt cuộc cũng vô pháp kiềm nén, thành thực mà biểu đạt ý tứ thân thể không cách nào thừa nhận khoái cảm, theo đó là kịch liệt thở dốc cùng với thân thể co rút rất nhỏ.

Phun ra dịch trắng trong miệng, Uất Trì Diễm tạm thời đứng dậy, nhìn về mặt bảo bối mê đắm, trong mắt dục niệm càng sâu: “Thoải mái không?” Vừa nói một tay vẫn cứ xoa nắn vật nhỏ vừa mới phát tiết còn bảo trì trạng thái hơi cứng rắn, dẫn tới cao trào qua đi mà thân thể vẫn từng đợt run rẩy.

“Không... Từ bỏ...” Cuối cùng Lê Hân thoáng phục hồi lại tinh thần nhận thấy được nam nhân âu yếm, mở mắt ra nhìn thấy đối phương tràn ngập thần thái chiếm giữ, không khỏi rùng mình một cái. Cậu từ bỏ, chỉ mới là tiền diễn (khúc dạo đầu) cũng đã khiến cậu tan tác đến tình trạng này, bước tiếp theo của nam nhân sẽ tra tấn cậu đến trình độ gì, Lê Hân căn bản là không dám tưởng tượng. Cậu chống đỡ đứng dậy, ý đồ lui về phía sau, thoát khỏi trời buộc của Uất Trì Diễm.

Nhưng Uất Trì Diễm đã gần như bùng nổ sao có thể cho phép vệt đã nấu chín bay đi?

“Bảo bối từ bỏ? Nhưng tôi còn chưa thỏa mãn mà.” Tiếng nói tà mị trầm thấp vang lên bên tai, giây tiếp theo môi lại bị chiếm lấy, mà lần này, ma trảo nam nhân duỗi ra hướng về phía địa phương từ khi bắt đầu đến giờ vẫn chưa bị chạm đến.

“Ừm ừm... A...” Lê Hân muốn nói mình còn chưa chuẩn bị tốt, muốn nói hết thảy quá nhanh, chính là Uất Trì Diễm căn bản không cho cậu cơ hội.

“Không còn kịp rồi, Tiểu Hi...”

Không đợi Lê Hân tiêu hóa lời nói bên tai, ngay sau đó, hai chân đã bị tách ra, địa phương bí ẩn nhất trên thân thể không hề che đậy mà triển lộ trước mắt nam nhân. Lê Hân đương nhiên muốn giãy dụa, nhưng cho dù là ngày thường cậu cũng không phải là đối thủ Uất Trì Diễm, huống chi là cảnh ngộ trước mắt? Hai chân bị chặt chẽ nắm chặt, mở ra, phía sau chen vào một thân mình tinh trắng, trên mặt của cậu càng thêm xấu hổ mà nóng lên.

Nơi chưa bao giờ bị người khác xâm chiếm đương nhiên chưa bao giờ từng chuẩn bị qua cái gì, Uất Trì Diễm sâu sắc nhìn chăm chú cái địa phương ngược lưng kia, lập tức đem ánh mắt dời về phía đầu giường nơi đó có một bình bôi trơn chưa mở cùng với một hộp áo mưa, rõ ràng buổi chiều còn không có, vừa rồi cũng không phát giác.

Uất Trì Diễm không cần nghĩ cũng biết đến tột cùng là ai dám tự tiện chủ trương mà đem loại đồ vật này bỏ vào phòng ngủ của bọn họ, không khỏi cong lên khóe môi, lộ ra tươi cười khiến Lê Hân run sợ bảo bối, em trai thân mến của em thật sự là đem em bán đứng!

Hoàn toàn không muốn sử dụng áo mưa, Uất Trì Diễm vươn tay lấy dầu bôi trơn, mở ra, một mùi thơm bay ra, không khí nguyên bản cũng đã đầy đủ \*\*\* mỹ tăng thêm vài phần trầm mê.

Cảm giác thân thể bị xâm nhập khiến Lê Hân thấy hoảng hốt, không tự giác mà tìm kiếm an ủi của nam nhân: “Uất Trì Diễm...”

“Đừng sợ, Tiểu Hi...” Hôn lên thái dương cùng đôi môi, ôn nhu an ủi, nhưng động tác trên tay Uất Trì Diễm lại không dừng chút nào. Dưới sự trợ giúp của chất bôi trơn, một ngón tay tiến vào không tính khó khăn, chính là nhiệt độ cùng chặt chẽ bên trong dững đạo làm hắn hô hấp nhanh thêm vài phần, thân thể càng thêm căng thẳng.

Thân thể thích ứng một ngón tay nếm đến cảm giác mới lạ, dững đạo co rút, hút, đối với người từ ngoài đến cũng không bài xích nhưng lập tức, lại một kẻ xâm nhập mạnh mẽ tiến vào.

“A!” Lúc này là đau, ngay cả vật nhỏ nguyên bản lại lần thứ hai phần chân cũng trong nháy mắt mềm nhũn một nửa.

“Bảo bối, nhịn một chút.” Uất Trì Diễm cũng không dễ chịu gì, trên thực tế hắn đã nhẫn đến cực hạn từ lâu. Nhưng giờ phút này nhìn về mặt đau đớn của Lê Hân, như cũ động tác trên tay chậm lại, đợi cho dững đạo không hề bài xích, mới chậm rãi một lần nữa đem hai ngón tay xâm nhập, đồng thời lấy miệng lưỡi an ủi vật nhỏ sợ tới mức mềm nhũn kia.

“Uất Trì Diễm... A...” Dùng thoải mái phía trước để Lê Hân tạm thời xem nhẹ khổ sở phía sau, đến khi ngón tay nam nhân không biết va chạm vào điểm nào trong thân thể.

“A! Nơi đó... A... Ừm không...” Đó là khoái cảm hoàn toàn bất đồng với trước kia, xâm nhập mỗi một dây thần kinh cùng cốt tủy, nam nhân bắt đầu cong ngón tay thực dễ dàng liền trêu chọc đến điểm kia, nhưng mỗi một lần đụng vào đều khiến Lê Hân cảm thấy đáng sợ.

“Là nơi này sao?” Uất Trì Diễm vừa cười, lập tức lại thêm một ngón tay.

Lần này, Lê Hân tròng lớn hai mắt đã rơi vào mê loạn, cả người cứng đờ, sau lại mềm nhũn xuống.

“Không... Từ bỏ... Uất Trì Diễm! A!” Nắm chặt khăn trải giường dưới thân, đến khi các đốt ngón tay trắng bệch cũng không cách nào chống đỡ thân thể cảm nhận được sung sướng cực hạn, Lê Hân sợ hãi. Nhưng sợ hãi rồi lại có một tia chờ mong.

U huyết cuối cùng có thể tiếp nhận, Uất Trì Diễm biết thời cơ đã tới, mồ hôi lăn qua khuôn mặt tuần dật, khóe môi ý cười càng sâu.

Thời điểm thân thể bị tiến vào, Lê Hân không còn chút khí lực để rên rỉ, chỉ có ngán ngùi kêu một tiếng sợ hãi, đồng thời tròng lớn hai mắt mê mang, thần sắc bên trong không có nửa điểm thanh tỉnh, cảm quan cả người đều tập trung đến địa phương ngày thường ngay cả mình đều rất ít chạm đến kia, không tự giác mà co rút lại, bài xích.

” Bảo bối, thả lỏng...” Uất Trì Diễm cũng nhẩn đến vất vả, lại cố kỵ thân thể Lê Hân không dám vận động mạnh, cho dù bị siết đến đau cũng đành phải vươn tay đi an ủi nơi chịu kinh hách kia. Cũng may tiền diễn làm hoàn mỹ, u huyết tuy rằng siết chặt, tốt xấu không có dấu hiệu bị thương.

Lê Hân chỉ cảm thấy thân thể vừa nóng lại vừa trướng, vừa mới bị ngón tay trêu chọc vui thích còn lưu lại, nhưng giờ phút này thứ xông vào trong thân thể không có mang đến hiệu quả như vậy, nhưng cũng không quá khó chịu, trong đầu rối như tơ vò (bột nhào) thân thể theo bản năng cảm thấy chưa đủ, thế là không biết tốt xấu mà bắt đầu vận vẹo.

“Đừng nhúc nhích!” ấn chặt người kia lại, Uất Trì Diễm quả thực muốn nghiền răng nghiền lợi.

“Ừm... Nóng! Uất Trì... Diễm...” Trực giác biết có thể làm cho mình từ trong hoàn cảnh khó chịu trước mắt giải thoát ra chỉ có Uất Trì Diễm, Lê Hân đưa tay vòng lên cổ nam nhân, không ôm mà cọ xát, miệng còn rên rỉ oán giận: “Khó chịu... A...”

Dây thần kinh gọi là “Lý trí” trong đầu bởi vì hành động của thiếu niên dưới thân nháy mắt “phụt” một tiếng, hoàn toàn đứt đoạn. Uất Trì Diễm nhìn người bị dục vọng nhấn chìm oán giận mà nói: “Đây là em tự tìm!” Lời còn chưa dứt, liền gồng cứng thân thể, nhẹ nhàng rút ra, còn không đợi người phía dưới phản ứng, giây tiếp theo, hung hăng đâm vào.

“A! Không... A A Đừng... ngừng lại... ừm đừng...” Tự làm tự chịu cuối cùng ném đến quả đắng, hung ác va chạm cùng co rút giống như không có điểm cuối, mỗi một lần đều ma sát qua điểm chết người, khơi mào sung sướng chỗ sâu nhất trong thân thể của cậu, cùng với sợ hãi.

Đừng không được. Uất Trì Diễm cũng biết, mình đã hoàn toàn không khống chế được. Cái gì kỹ xảo, thủ đoạn cuối cùng đem người ham muốn nhiều năm nuốt vào bụng là lúc đã sớm đem toàn bộ vứt bỏ, chỉ còn lại bản năng chiếm hữu của nam nhân, liều lĩnh ở trên người này rong ruổi, bức ra thanh âm dễ nghe của cậu, để cậu chỉ có thể bất lực mà ngồi trong lòng ngực của mình, uyển chuyển rên rỉ.

“Ừm... Không... Uất Trì... Diễm... A!” Lê Hân cảm thấy thân thể của mình tính cả linh hồn đều bị đắm cho tan thành mảnh nhỏ, khó chịu hỗn loạn hòa lẫn một chút đau đớn, nhưng đồng thời lại có khoái cảm tiêu hồn thực cốt (ăn mòn xương tủy), nhất là nơi bí ẩn nhất trong thân thể kia, mỗi khi bị nam nhân tận lực ma sát, cũng sẽ làm cho vật nhỏ đã phát tiết qua một lần lại lần thứ hai chảy ra chất lỏng trong suốt, không cần phải đụng vào cũng đã gần như phun trào.

Tốc độ của nam nhân càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng ngày càng nặng, tiếng nói của Lê Hân đã sớm từ thanh thúy chuyển thành khàn khàn, đến cuối cùng diễn biến giống như tiểu miêu dường như đang nỉ non, ngẫu nhiên thở dốc vài cái sẽ làm nam nhân càng quá phạm xâm lấn. Mà thân thể càng ngày càng nóng, đã sắp bùng nổ.

“Bảo bối, lần này cùng nhau...” Biết mình cũng sắp tới cực hạn, Uất Trì Diễm lúc này mới vươn tay đi an ủi tiểu Lê Hân.

“Ừm... dừng... a à!” Bị ngón tay linh hoạt trêu chọc đến không thể khống chế, Lê Hân kinh hoảng kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng. Mà u huyết cũng bởi vậy chợt co rút nhanh, nam nhân trên người gào nhẹ một tiếng, dòng nước xiết nóng rực cuối cùng một lần đánh sâu vào trong thân thể phun ra, thân thể nguyên bản đang run rẩy không thôi càng vô pháp kìm nén.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của nam nhân.

Uất Trì Diễm rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần. Phát tiết qua một lần cứng rắn cũng không có biến mất, vẫn cứ chiếm cứ địa hình có lợi không chịu rời khỏi. Mà thanh tỉnh nhìn tình trạng của thiếu niên dưới thân, đôi mắt u ám lại tức thì dấy lên ngọn lửa tà ác.

Chỉ thấy giờ phút này dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, toàn thân Lê Hân đều phủ một tầng mồ hôi mỏng manh che kín dấu hôn đỏ sẫm. Lồng ngực trắng nõn, cùng với hai điểm hồng anh mê người kia vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên xuống bởi vì trên chân bị thương mà ngay từ đầu đã bị nâng lên, u huyết vẫn như cũ hàm chứa cực đại của nam nhân.

“Uất Trì... Diễm...” Lê Hân cuối cùng cũng hơi khôi phục một chút khí lực cùng thần trí, đối mặt với tình huống giờ phút này chỉ có thể dùng khóc không ra nước mắt để hình dung. Muốn quả trách đối phương sao có thể như vậy, chính là vừa rồi mình tựa hồ cũng không có bất cứ phản đối gì.

Cứ như vậy mơ hồ mà cùng nam nhân làm...

“Bảo bối, thoải mái không?” Ngón tay lưu luyến trên người thiếu niên không chịu rời đi, Uất Trì Diễm cắn vành tai cậu ái muội không rõ hỏi.

“... Cút ngay!” Sau cùng cậu vẫn quyết định đem chuyện này đổ lỗi cho nam nhân trăm phương ngàn kế cũng không biết liêm sỉ, Lê Hân ý đồ giãy ra khỏi gông cùm của Uất Trì Diễm. Cả người dính dính khó chịu, ra không ít mồ hôi, nam nhân này còn ôm chặt không buông cậu như thế!

Nhíu mày, không chút nào ngoài ý muốn nhìn Lê Hân “Dùng qua liền ném”, nam nhân trên mặt lộ ra tươi cười càng tà mị: “Tiểu Hi cho rằng thế này là kết thúc rồi sao?”

Nghe mùi nguy hiểm, Lê Hân không thể tin mà nhìn phía nam nhân: “Ông ... ông còn muốn...”

Nhưng lời còn chưa dứt, nam nhân đã từ vị trí mới vừa ở trên người cậu vòng qua một bên từ phía sau ôm lấy cậu, là tư thế tiến tới từ phía sau, dục vọng lần thứ hai nhanh chóng bùng nổ tại u huyết như cũ ẩm ướt mềm mại trơn nhẵn hung hăng đâm chọc

Đêm, còn rất dài...

## 68. Chương 68: Giác Ngộ

30 tết thì bị điệu đến vì mất cá chân, mừng một thì bị điệu đến vì sốt cao do nguyên nhân đặc thù, hẳn ta tuy gặp không ít các thể loại tình huống, nhưng kiểu mở màn đầu năm mới kiểu này thật là mới mẻ nha QQQ

Trong lòng bác sĩ có muốn phun trào thế nào thì ngoài mặt cũng không dám biểu lộ, chỉ để lại thuốc cùng dặn dò một số điều cần chú ý xong liền rời đi.

Trên giường là một cậu bé mặt đỏ hồng đang ngủ, dưới lớp chăn là một thân mình trần trụi bị người hung hăng âu yếm, các dấu hôn kéo dài từ vùng cổ cho đến bắp đùi, đủ để thấy tình hình chiến đấu ác liệt đến cỡ nào

Mà người gây nên chuyện này cũng đang rất hối hận.

Cái cảm giác tình cảm cùng dục vọng bị tù cầm suốt mấy năm trời, giờ được giải phóng, khiến hắn mất khống chế mà quên rằng thân thể của cậu bây giờ chưa thể thừa nhận nhiều như thế.

“Ừm...” Hai hàng lông mày của cậu nhăn lại, do lúc xoay người động đến vết thương, bị cơn đau làm tỉnh.

“Tiểu Hi khó chịu sao?” Ai, thật muốn tự vả vào miệng, lúc này toàn thân cậu chỗ nào chả đau.

Cậu vừa mở mắt ra, nhìn thấy con sói lưu manh liền đen mặt, “Cút”, lại không nghĩ đến chỗ phía dưới đau nhói lên.

Hắn vội vàng ôm lấy đồ người, “Nằm yên nào. Vừa mới bôi thuốc, rất nhanh sẽ hết đau.”

Cậu cảm thấy toàn thân sạch sẽ mát mẻ, đồ ngủ cũng là mới, chắc là người này giúp cậu tắm rửa bôi thuốc.

“Lát nữa ăn chút đồ ăn nhẹ nhé, xong uống thuốc cho khỏi đau dạ dày.” Hắn vừa nói vừa đưa tay vào mắt xa phần eo cho cậu.

Mặc kệ người này có trưng cái mặt đáng thương ra sao, cậu cũng không nhẹ dạ nữa đâu! Đêm qua rõ ràng cậu đã cầu xin tha thứ như thế, vậy mà hắn còn dám tiếp tục miệt mài. Ai mà không hiểu bản chất nam nhân lúc trên giường nó thế nào, tuyệt đối là có một lần sẽ có lần thứ hai.

Tình trạng của cậu bây giờ cũng không tiện làm mình làm mẩy, chỉ có thể ăn chút cháo, uống thuốc hạ sốt rồi quay lại chăn ấm nệm êm để nghỉ ngơi.

Bọn họ..... làm rồi....

Cậu tuy có chuẩn bị tâm lý đón nhận người yêu là nam, lại không nghĩ tiến triển sẽ nhanh như vậy. Chỉ là cảm giác bị người kia đụng chạm, vuốt ve thật thoải mái, chứ không hề có cảm giác kinh tởm hay khó chịu.

Thân thể luôn là thứ thành thật nhất.

Cậu phải thừa nhận, người có tình cảm không trong sáng không phải chỉ mình hắn.

Mà cậu, nếu chỉ là ngưỡng mộ, kính phục một người, sẽ không thể nào đau lòng đến mức đi chết như vậy, đúng không?

Cậu cười cười, chuyện này biết thế, còn lâu cậu mới nói cho hắn biết, hừ!

※ ※ ※ ※ ※

“Cha, anh sao rồi?”

Uất Trì Diễm bị hỏi có chút bối rối, muốn hắn cùng con trai nói về chuyện tế nhị như lộng thương người yêu các kiểu, thật khó mở miệng nha

Tối qua y đã lên chuẩn bị cho họ cả thuốc bôi trơn, không nghĩ tới cha vẫn ép buộc anh hai đến mức phải mời bác sĩ. Trước giờ cũng chưa từng thấy bộ dạng vội vàng lo lắng thế này của cha, quả nhiên, cứ là chuyện liên quan đến anh hai là sẽ khác.

Uất Trì Giản đành phải chuyển đề tài, “Cha, con đã mua xong vé máy bay đi Thụy Sĩ, chiều mai 4 giờ.”

Uất Trì Diễm gật đầu vừa lòng: “Chuyện hôm đại hội cổ đông điều tra thế nào rồi?”

“Tề Hạo đã lần ra một số điểm khả nghi ở Đông Nam Á.” Máy cuộc tập kích gần đây ban đầu họ nghĩ là các nhóm khác nhau thực hiện, nhưng đào sâu hơn mới nghĩ ngờ, tất cả đều do một bên khác thao túng.

“Chuyến đi lần này phải thêm hai nhóm nữa, còn lại chuyện trong nước giao cho con.” Khó khăn lắm hắn mới được đi du lịch với bảo bối, tuyệt đối không thể để đám ruồi nhặng kia quấy nhiễu.

Uất Trì Giản rất tiếc khi không được đi với hai người họ, nhưng việc cấp bách lúc này của y là xử lý cho xong đám rắc rối, trở thành hậu phương vững chắc cho gia đình.

※ ※ ※ ※ ※

Lúc Lê Hân tỉnh dậy, cậu nhìn thấy Uất Trì Diễm vui vẻ nằm cạnh đọc cuốn sách cậu đang xem dở.

Một người đàn ông xuất sắc như thế, dù tính cách hắn lãnh huyết vô tình, vẫn thu hút được rất nhiều người ái mộ. Ngay cả khi hắn công bố tính hướng, vẫn có không ít nữ nhân đơn phương yêu mến hắn. Tuy phần nào trong số đó là vì địa vị ‘Uất Trì phu nhân’ nhưng cậu không thể phủ nhận mị lực ( sức thu hút) của cá nhân hắn.

Uất Trì Hi lúc đó không phải cũng vì thế mà bị hấp dẫn, vạn kiếp bất phục sao? Đời trước, cậu vì hắn ném tính mạng. Đời này, cậu vì hắn dâng lên cả tâm cả thân.

Liệu rằng cậu có thể hạnh phúc đến cuối không?

“Tĩnh rồi? Trên người còn khó chịu sao?” Uất Trì Diễm hôn nhẹ, lo lắng hỏi.

Biết rõ còn cố hỏi, cậu hung hăng lườm hắn, chút bất an vừa sinh ra khi nghe giọng nói ầm áp kia, lại tự động tiêu tan.

Không biết là nhờ thuốc hay nhờ công mát xa của người kia, thân thể cậu cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, “Mấy giờ rồi?”

“Mới có năm giờ, nếu đói chúng ta ăn luôn ở trong phòng nhé.”

Cậu vốn định xuống nhà ăn cùng em trai, lại nghĩ đến chuyện giữa cậu với hắn, còn có bác sĩ, đảm bảo mọi người đều có thể đoán ra. Cậu lại cảm thấy rằng có chút ngứa rồi.

Như là tâm linh tương thông, Uất Trì Diễm đoán được điều cậu lo lắng, hắn nhìn không được cười sung sướng.

Bữa tối không phải là cháo, mà là canh gà cùng một ít cơm nát, đồ ăn thanh đạm vừa miệng cậu, cũng làm Uất Trì Diễm hài lòng.

Ăn xong, Uất Trì Diễm rót cho cậu một chút hồng trà, có chút châm chọc hỏi: “Tiểu Hi, chúng ta....”

“Lê Hân” cậu lãnh đạm cắt ngang lời hắn.

Uất Trì Diễm đột nhiên hiểu, bảo bối là không muốn thừa nhận quá khứ đau thương kia.

Bất quá chỉ là một cái tên thôi, bảo bối vẫn là bảo bối, vẫn thuộc về hắn, không phải sao? Nghĩ vậy, tâm trạng của hắn lại tốt lên.

Thật ra cậu cũng không có nghĩ nhiều như thế, chỉ cảm thấy cái tên đó khiến cậu nhớ đến hai từ “loạn luân”. Đây mới là nguyên nhân chính nha

Mặc kệ trong lòng cậu là gì, Uất Trì Diễm tiếp tục lời muốn nói: “Bảo bối, ngày mai chúng ta bắt đầu đi Châu Âu chơi, có vui không nào?”

## 69. Chương 69: Lữ Hành

Nhẹ nhàng một câu “Bảo bối, ngày mai chúng ta bắt đầu đi Châu Âu chơi, có vui không nào?” quyết định tất cả. Trên đời này chắc chỉ có hắn là bá đạo như thế, không thèm bàn bạc với cậu, tự chủ tự quyết hết thấy.

“Vì sao lại đi Châu Âu?” Cậu vừa uống sữa vừa nhắc lại thắc mắc bị người này lừa bịp cho qua.

Uất Trì Diễm đang cần cù cố gắng công tác mát xa, tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Gần đây không yên ổn, chúng ta đi du lịch kì này cũng tiện cho Tiểu Giản bãi bình một số chuyện.”

Cậu nhíu mày nhớ lại tần suất hai cha con bị tập kích trong thời gian gần đây.

“Không cần lo, mấy cái đó Tiểu Hạo có thể xử lý được. Vừa lúc bác sĩ Trầm nói vết thương đã không đáng ngại, không phải em vẫn thích tòa thành ở Ireland sao. Chúng ta có thể tiện đường qua đó ở lại vài hôm.”

Đó là tài sản được hắn mua lại hồi còn ở Châu Âu tập huấn, diện tích không lớn nhưng được thiết kế kì công, là thành phẩm của một vị lãnh chúa người Scotland. Kiến trúc tồn tại hơn trăm năm, ngay cả bên trong cũng được trùng tu về nguyên dạng, đời trước Uất Trì Hi có một lần đi công tác và ở lại đó, tuy cậu rất thích nhưng vẫn chưa có cơ hội quay lại.

Lê Hân hai mắt tỏa sáng nhìn người trước mặt, Uất Trì Diễm có chút ngạc nhiên: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Thành thật khai báo, ông đã lén lút giấu diếm bao nhiêu đồ của tôi?”

Chuyện tòa thành này cậu dám khẳng định 100% là chưa từng nói cho ai biết, duy chỉ có cuốn nhật kí tùy thân từ bé là có ghi lại cảm xúc phần khích của cậu.

Xem ra, ngoài con thỏ nhung cùng cuốn vở văn, nhật kí của cậu cũng nằm trong tay người này.

Uất Trì Diễm có chút lúng túng, thật là chưa đánh đã khai, mấy thứ đó là hắn vô tình phát hiện ra khi dọn dẹp phòng. Nhưng cũng nhờ có chúng ở bên mới giúp hắn vượt qua những đêm thao thức không ngủ.

Hắn không biết nên nói sao, chỉ có thể dùng hành động biểu đạt cảm xúc, hôn mạnh lên môi cậu.

Cậu chưa kịp kháng cự, thần trí như bị hút, trong không khí phảng phất âm thanh ái muội. Cũng may trong khoang hạng nhất chỉ có vài người, chỗ ngồi cũng cách xa nhau, tránh được đám đông phiền toái.

Đến khi cậu cảm thấy thiếu đường khí muốn ngắt, người kia mới buông tha, giọng nói trầm đục: “Về sau cấm em giấu diếm tâm sự.”

Lời nói thật bá đạo, nhưng mà..... cậu thích cười

Trong suốt hành trình, cậu chủ yếu là ngủ, thi thoảng có tỉnh lại thì được Uất Trì Diễm đút cho sữa hoặc nước trái cây. Cứ thế lặp lại cho đến hết chuyến bay đến sân bay Geneve.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Thời tiết của Geneve cũng không ẩm áp, không khí sạch sẽ không ô nhiễm, cái cảm giác lành lạnh cùng cảnh tượng băng tuyết khắp nơi, càng kích thích mong muốn khám phá dãy núi Alps của du khách.

Ngay cả trong buổi tiệc gia tộc Uất Trì Diễm còn không ngại ôm eo cậu, nói chi đến đất khách quê người, xung quanh không có một người quen.

Còn Lê Hân thì cảm giác mệt mỏi do đã lâu không ngồi máy bay chiếm cứ hết thần trí, bản năng ỷ lại người bên cạnh, vì chắc chắn cậu sẽ không bị người này lừa bán rồi.

Ô tô đi nhanh trên cung đường ven hồ, băng tuyết vẫn còn chưa tan hết, nhìn cảnh đẹp trước mắt cậu không khỏi trầm trồ tán thưởng. Khung cảnh này dù có nhìn bao nhiêu lần cậu cũng không thấy chán.

Uất Trì Diễm kéo sát người về phía mình, “Em thích thì chúng ta ở thêm hai ngày.”

Cậu tươi cười, lộ rõ tâm tình tốt đẹp, “Giờ chúng ta về biệt thự sao?”

“Ừ, về đó nghỉ trước.”

Geneve được mệnh danh là thánh địa nghỉ dưỡng, Tiểu Hi hàng năm đều được đến đây nửa tháng hay một tháng để thăm đứa em trai sinh ra ốm yếu. Nên căn biệt thự ven hồ này vẫn được Uất Trì Diễm giữ lại đến bây giờ.

Diện tích căn biệt thự không lớn, xung quanh tràn ngập các loại hoa cỏ xinh đẹp. Nếu để so sánh, nhà chính Uất Trì hoa lệ nhưng uy nghiêm, căn biệt thự âu thức này có vẻ bình dị hơn nhiều.

“Uất Trì tiên sinh, ngài đã đến.” Quản gia ở đây là một phụ nữ trung niên, góa chồng.

Hắn xuống xe gật đầu đáp lại, “Cô Byrne, đã lâu không gặp.”

“Từ khi tiểu thiếu gia rời đi, ngài đã thật lâu không có đến, phòng ốc bỏ trống không có sinh khí. Cũng may năm nay ngài chịu ghé qua, mà sao không thấy tiểu thiếu gia đi cùng ngài?” Dù phải sống một mình bao năm cũng không làm mai một bản tính thân thiện hiếu khách của bà, Uất Trì Hi trước đây cũng rất thích tính cách này của bà. Uất Trì Diễm lại càng quen với tốc độ bắn súng liên thanh, tự hỏi tự đáp của bà.

“A, vị này chắc là Lê tiên sinh. Rất vui khi được gặp ngài, tôi là Byrne.”

Bất đồng với vẻ tùy ý nói chuyện với Uất Trì Diễm, bà dùng tiếng Trung nghiêm túc chào hỏi.

Lê Hân cười đáp lại bà bằng một câu tiếng Pháp lưu loát: “Hân hạnh được gặp cô Byrne, cháu tên Lê Hân.”

Ngay lập tức, hảo cảm của bà với cậu bé này tăng vọt, cười cười nói nói đưa hai người lên phòng.

Bữa tối được cô Byrne chuẩn bị rất thịnh soạn, cậu rất thích món canh cá hồ Geneve, còn món bò phô mai thì cậu không dám ăn nhiều.

Cuối bữa, cô Byrne còn chu đáo chuẩn bị cả trà và bánh ngọt theo đúng sở thích của cậu. Ăn no uống say nhưng cảm giác mệt mỏi do trái múi giờ khiến cậu không thể lên tinh thần.

Vốn bà đã chuẩn bị cả phòng ngủ chính và phòng khách phía tay trái cho Lê Hân, lại thấy ông chủ ôm eo đưa cậu bé xinh đẹp kia vào phòng chính. Bà nhún vai, xoay người về phòng bếp dọn dẹp.

Đã được Uất Trì Diễm khỏi phòng tắm, cậu mới thả lỏng ngâm mình, chắc, từ đêm 30 phát sinh quan hệ đến giờ, Uất Trì Diễm cố chấp đeo bám cậu 24/24, y hệt miếng da trâu, hừ

Nếu nói đi nghỉ mát, hẳn hoàn toàn có thể chọn các vùng nhiệt đới như Hawaii hay Úc,.. Giờ họ chạy đến Thụy Sĩ, còn ở lại nơi Uất Trì Hi ở lại mười mấy năm. Có lẽ hẳn muốn cho mình tham quan căn cứ huấn luyện bí mật kia?

Kỳ thật, từ lúc cậu quay về nhà chính, Uất Trì Diễm luôn cố tình tiết lộ đủ các loại bí mật cho mình, cũng hy vọng dùng cách này để lấy lại sự tín nhiệm của mình, cậu hiểu, chỉ là....

Nó đã không còn quan trọng nữa.

Nhìn trình độ yêu nghiệt của hai cha con họ, cậu có hiểu hết bí mật căn cơ hai thế lực hắc – bạch của gia tộc thì cũng không thể làm gì. Chỉ bằng Uất Trì Diễm có tâm hồi cải, những thứ khác đều không còn quan trọng nữa rồi.

※ ※ ※ ※ ※ ※

“Không đi.”

Hai chữ ngắn ngủi khiến Uất Trì Diễm phải bật dậy, “Lý do?”, hẳn không tin cậu không hiểu mục đích chuyến đi này là gì.

“Có gì đáng xem, tôi lại không phải muốn đi tập huấn.” Cậu bĩu môi, đẩy cánh tay của Uất Trì Diễm ra.

Cậu vừa mới nghĩ đến, người này tỏ tỏ chạy đến báo cáo, thật đúng là.... cười

Nhìn thành quả đào tạo ra hai yêu nghiệt nhà Uất Trì, cậu cảm thấy cái nơi máu me đáng sợ ấy cứ tránh đi mới tốt, thời gian quý báu của cậu dành cho việc leo núi, ngắm cảnh..... còn hơn.

Uất Trì Diễm khấn trương: Tại sao lại không chịu đi? Là vì trong lòng em vẫn chưa tha thứ cho tôi, nên theo bản năng tránh né sao?

Không ai có thể ngờ kẻ siêu cứng đầu, trời không sợ đất không sợ Uất Trì Diễm – giờ lo được lo mất một người – người mà hẳn đã phải dùng các loại mảnh khóc thành thật khai báo, giả trang đáng thương.... đến cuối ăn vào miệng rồi vẫn sợ chạy.

Cậu không bài xích sự thân mật của hẳn, chỉ khi có đám đông mới phát chút tính biệt nữ (không được tự nhiên), cũng không truy tra lại các chuyện khác. Tất cả những cái đó khiến hẳn càng không nắm chắc, có ôm chặt được người trong lòng cũng không thể yên tâm.

Giống như Lê Hân từng nói, giờ cậu mới là người có ưu thế nha

Lê Hân tuy xoay lưng lại nhưng bất cứ ai bị người nhìn chằm chằm thế này, có thể an tâm ngủ sao?

Cậu không thể không thừa nhận, trên phương diện nào đó cậu là cố ý – ai bảo để cậu vất vả bày mưu tính kế chạy trốn, lại dễ dàng bị bắt nhốt lại, đưa em trai đáng yêu lại chỉ biết thiên vị cha ruột bắt nạt anh trai, còn mơ hồ bị bắt ném lên giường ăn sạch sẽ – cậu có thể không tức sao!!!

Tuy không thể phủ nhận, trong cuộc chiến tâm lý, nếu không phải Uất Trì Diễm nhất nhất quan tâm cảm xúc của cậu, chắc đến cửa sổ cũng không có cho cậu chui mắt.

Lê Hân không thể bỏ người nào đó mặc kệ, đành bĩu môi, chui lại vào lòng nam nhân: “Ngủ, mai chúng ta đi đỉnh Jungfrau.”

Bất an trong hẳn thoáng chút bình ổn, hẳn cười, cúi người hôn nhẹ lên trán cậu: “Bảo bồi ngủ ngon.”

※ ※ ※ ※

Hai ngày sau đó, Uất Trì Diễm không nhắc lại chuyện đi thăm căn cứ huấn luyện, mà thuận theo Lê Hân đi xe lửa tham quan Jungfrau, rồi chuyển chuyển sang Đức.

Với vẻ ngoài của mình, hân thu hút không ít ánh mắt của cả nam lẫn nữ. Trong lúc cả hai dừng chân ở một nhà hàng ven sông, một cô gái tóc hồng mắt xanh tiến đến hỏi thăm.

“Hi cute boy, người kia là anh trai hay bạn trai của bé vậy?” Giống như cậu chỉ cần nói một câu ‘anh trai’, cô ấy sẽ lao đến ăn sạch người vậy.

Lê Hân bưng lên ly rượu vang, chậm chậm cười nói: “Ngại quá, người kia là hoa đã có chủ.”

Cô gái có chút tiếc nuối nhún vai: “Tôi vốn không quá hy vọng. Chúc hai người hạnh phúc.”

Lê Hân gạt đầu, cười chân thành hơn: “Cám ơn.”

Uất Trì Diễm trở về nhìn thấy cảnh này, hân hơi nhú mào: “Cùng gái xinh nói chuyện vui thế sao?”

“Không tệ.” Có trời chứng giám, cậu chỉ nói hai câu đã bị ghen, vậy người này cả đường thu hút đào hoa, cậu nên thế nào đây, hừm.

Uất Trì Diễm thăm dò: “Nói gì vui vậy?”

” Cô ấy hỏi em với anh là gì?”

“Ồ, vậy bảo bố nói sao?”

Cậu nhìn người đang tỏ vẻ bình tĩnh, chậm chậm nói: “Em nói, đó là cha nuôi của em.”

Nhìn người ngốc lẳng không nói nên lời, cậu cười vang, thật sự càng lúc càng thích trêu hân.

Thấy vậy, hân biết mình lại bị trêu chọc, thật vừa bực vừa vui, xem ra bảo bố không còn đặt nặng quan hệ cha – con nuôi giữa bọn họ nữa rồi.

“Vậy mai sinh nhật em, chúng ta đi Paris chơi, có vui không nào?”

※ ※ ※ ※ ※ ※

Hân chọn tàu thay máy bay để di chuyển từ Đức sang Pháp. Tuy dọc đường không có cảnh sắc gì đáng xem, hân chủ yếu là thích cái cảm giác, chậm rãi từ từ ở cạnh người yêu.

Còn về Lê Hân, cậu không còn sức mà tận hưởng cái gì, bị con sói đói ba hôm nhịn không nổi đề xuống ăn một lần lại một lần. Thân thể cậu cũng không phải bằng sắt, nói khỏe là có khỏe, nói thích ứng là có thể thích ứng nha

Nhớ lại lúc ấy,

Lê Hân bị tỉnh sớm,

Ngoài trời còn chưa sáng, đèn đường chưa tắt, ánh sáng phản chiếu dòng sông qua khung cửa kính thật thơ mộng, thi thoảng còn vang lên tiếng chim kêu.

Cậu vẫn chưa quen việc thay đổi múi giờ, hai hôm rồi trừ chơi chỉ có ngủ, thân thể lẫn tinh thần đều bớt khó chịu hơn nhiều.

Người bên cạnh vẫn còn say giấc nồng, đây có lẽ là lần đầu tiên cậu được nhìn thấy vẻ mặt say ngủ của hân.

Bọn họ dọc đường này thật giống một cặp người yêu bình thường, ngắm núi ngắm sông, ăn đồ ngon ở nơi đẹp, cũng ăn qua những món đường phố, uống rượu ngon quý, cũng có uống bia tự chế ở pub/bar...

Dọc đường đi, ngoại trừ cấm cậu leo núi nguy hiểm, Uất Trì Diễm đều nhất nhất đáp ứng nguyện vọng của cậu. Không khí giữa cả hai càng lúc càng hài hòa, cậu cũng càng lúc càng “thoải mái đón nhận” những cử chỉ âu yếm thân mật của Uất Trì Diễm.

“Sao dậy sớm thế.” Một giọng nói khàn khàn đánh gãy luồng suy nghĩ của cậu.

“Không biết.” Cậu tính xoay người, lại phát hiện hai cánh tay mạnh mẽ không buông, cả chân cũng bị quán chặt – không cần nhìn cũng biết dưới chân hai thân mình áy muội dây dưa thế nào, khuôn mặt cậu cứ thế đỏ bừng, theo bản năng cũng giãy dựa mạnh hơn.

Uất Trì Diễm cũng không muốn làm khó cậu, xoay một chút, chuyển từ mặt đối mặt sang ôm chặt sau lưng, “Ngoan, ngủ thêm một chút, còn sớm đây.”

“...Nóng.” Mặt cậu vẫn đỏ lừ không giảm, hơi thở của hắn phả vào chiếc cổ mẫn cảm, không gian tĩnh lặng khiến cậu nghe rõ được từng nhịp tim mạnh mẽ, tất cả giống như chất xúc tác nam nhân – bên luôn nhạy cảm, dễ sinh ra phản ứng vào buổi sáng. ( đổ thêm dầu vào lửa)

Uất Trì Diễm rất nhanh nhận ra sự khác thường, và kết quả thì..... ôi thôi xong!

Thân thể nhạy cảm khiến cậu không khỏi thở dốc, trên miệng theo bản năng rên nhẹ.

“Hóa ra vì đây nên em mất ngủ...” Phía sau truyền đến tiếng trêu đùa của nam nhân, khiến cậu chỉ muốn biến thành chuột, đào cái động chui vào. Chỉ tiếc đã không còn kíp vì chiếc đuôi nhỏ xinh không biết từ lúc nào đã bị nắm trong tay người.

## 70. Chương 70: Thăng Hoa (h)

Sáng sớm ở Zurich độ ẩm rất thấp, đôi khi thậm chí nhiệt độ xuống dưới -10 độ.

Nhưng Lê Hân lần này là thật sự cảm thấy nóng. Toàn thân bị người không ngừng điểm hỏa, từng đốm lửa nhỏ rất nhanh liền hình thành cháy lan ra cả đồng cỏ, ngay cả trong đầu cũng thiêu đốt đến mơ hồ.

“Ừm đừng... hừ... ah... A!” Mơ hồ cảm thấy làn da giữa thắt lưng bị đôi môi dán lên, rồi bị dùng sức mà hút nhẹ, khiến Lê Hân kinh sợ thở hổn hển một tiếng theo bản năng muốn né tránh. Nhưng xem tình hình trước mắt, cậu có năng lực trốn đi nơi nào, bất quá xoay xoay vòng eo đã lần thứ hai bị giam cầm, tiếp theo miệng lưỡi ác liệt liền chuyển qua cái bụng bằng phẳng, không nhẹ không nặng mà trêu chọc, vừa hôn vừa mút, thuận tiện thêm ra một mảnh ẩn ký áy muội.

“Uất Trì... A... Diễm...” Lê Hân đang chơi vơi trong sự dày vò của khoái cảm vô thức mà gọi tên của nam nhân, ngón tay nắm tóc nam nhân, toàn bộ eo mỏng manh đang run rẩy.

Nhưng mà thanh âm này lại khiến cho kẻ đang ra sức chiếm đoạt không vui – từ sau khi Lê Hân trở về, ngay từ đầu có chút cung kính xa cách mà gọi hắn “Uất Trì tổng tài” hoặc “Uất Trì tiên sinh” rồi sau đó mỗi lần cậu xưng hô trong giọng nói đều sẽ mang ý tứ hàm xúc hoặc trào phúng hoặc phẫn nộ sau nữa... Cậu bắt đầu không chút khách khí, mang ngay cả danh họ mà gọi hắn “Uất Trì Diễm”, nhất là ở trên giường.

Trong cặp mắt Uất Trì Diễm đã nhuộm màu \*\*\* xẹt qua một tia bất mãn cùng âm u, miệng lưỡi rời khỏi da thịt ngon miệng, giây tiếp theo kéo hai chân người dưới thân ra, còn thuận tay kê cái gối đầu dưới thắt lưng cậu, địa phương bí ẩn trong nháy mắt phô bày trọn vẹn, nơi đã bị xâm phạm nhiều lần thành linh bị lạnh, không tự giác mà co rút lại hai cái, khiến dục vọng Uất Trì Diễm càng tăng vọt.

Như cảm thụ được ánh mắt nóng rực của đối phương, Lê Hân bắt đầu bất an mà tránh né giây giụa: “Đừng... Uất Trì Diễm...” Cho dù đã có quá nhiều lần da thịt thân cận, nhưng địa phương bí ẩn nhất không hề che đậy mà bị nhìn chăm chú lại không thể tránh né vẫn cảm thấy xấu hổ.

“Đừng cái gì?” Uất Trì Diễm một bên trầm giọng hỏi, một bên tay lại bắt đầu hoạt động – trong phòng trắng茫茫 của khách sạn, đương nhiên sẽ không thiếu thuốc bôi trơn, chất lỏng trong suốt hơi dính phất ra mùi thơm mê người – bên trong bổ thêm nguyên liệu. Loại thành phần thúc tình trạng độ này không thể gạt được cảm quan Uất Trì Diễm, hắn thoáng chần chờ, mắt nhìn cậu đang mê mang mà nhìn hắn, ngẫm nghĩ cảm thấy ngẫu nhiên chơi một lần cũng không có cái gì không tốt, huống chi hắn hiện tại cũng chỉ có trong tình hình này mới có thể chiếm thế thượng phong.

Nhờ thuốc bôi trơn trợ giúp, một ngón tay không có quá lớn trở ngại liền chui vào dũng đạo nóng như lửa, lập tức tùy ngón tay đâm chọc, càng nhiều chất lỏng lạnh như băng bị tiểu huyết vắt và nuốt vào sau đó là ngón tay thứ hai.

Lê Hân cảm thấy rất nóng, hơn nữa càng ngày càng nóng, khuôn mặt trắng nõn giờ phút này ửng đỏ một mảnh, miệng hé ra vô lực thở dốc, ngẫu nhiên xuất hiện một hai tiếng rên khẽ, bất lực giống như cá bị chum cách thủy. Tại hậu huyệt không ngừng bị xâm phạm, phía trước không được an ủi nhưng lại đứng thẳng, thậm chí bắt đầu chảy lệ trong suốt.

“A...” Lê Hân đột nhiên thét một tiếng, nước mắt tràn mi, “Không cần... đừng... ah a...”

“Tại sao lại không cần? Bảo bối không thoải mái sao?” Uất Trì Diễm cúi người hôn cậu, ngón tay lại như trước không ngừng tàn sát bờ bãi, quen thuộc mà tìm được điểm mẫn cảm khiến Lê Hân vô pháp thừa nhận, ác ý mà ẩn giấu trên đùa cợt, hẳn hôm nay sớm đã quyết định chủ ý không muốn cho Lê Hân thoải mái.

Lê Hân không biết, bởi vì thuốc bôi trơn hàm chứa thành phần thúc tình, thân thể cậu giờ phút này đạt tới trình độ mẫn cảm trước nay chưa từng có, nhan sắc ửng đỏ từ trên mặt nhanh chóng khuếch tán tới toàn thân.

“Uất... Uất Trì... A... Ừm... Ah...” Vô hạn khoái cảm tích lũy làm Lê Hân căn bản nghe không ra nam nhân đùa cợt, chính là vô thức thở dốc và rên nhẹ, muốn đi ngăn cái tay đang tra tấn cậu lại, chỉ tiếc một chút khí lực cũng không dùng được, cuối cùng bị Uất Trì Diễm dùng một tay đem hai tay của cậu chặn trên đỉnh đầu.

Ngón tay bắt tri bắt giác đã gia tăng đến ba ngón, mà Lê Hân thì căn bản không có cảm giác đau đớn, có chính là khoái cảm đáng sợ giống như vĩnh viễn không có điểm cuối. Bỗng nhiên, Lê Hân cả người căng cứng, song mâu hàm lệ trợn thật lớn, nơi cổ họng giống như muốn bật ra tiếng thét chói tai, lập tức có cái gì nóng ẩm bắn tung tóe trên bụng. Chẳng qua lúc này Lê Hân căn bản không cảm nhận được, cậu chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, có cái gì vừa chạm tới cực hạn.

Uất Trì Diễm cũng có chút ngoài ý muốn – bảo bối thể nhưng trong trạng thái không bị đụng chạm vào phía trước lại đạt đến cao trào! Ánh mắt nam nhân tức thì thâm trầm. Nếu giờ phút này Lê Hân có ý thức, dưới sự áp bách này nhất định sẽ nhanh trốn thoát đi, chỉ tiếc cậu không có – không chỉ không có ý thức, ngay cả khí lực cũng không có.

Uất Trì Diễm chậm rãi rút ngón tay ra, dừng đạo kia tựa hồ quen thuộc hình dạng ngón tay không buông, không tự giác co rút lại biểu đạt ý muốn giữ lại, ngay cả Lê Hân cũng không hiểu mà phát ra vài tiếng hừ nhẹ, dư vị cao trào khiến cậu run rẩy không ngừng, gần như co rút.

Sau khi phát tiết qua một lần Lê Hân chậm rãi tỉnh táo lại, chính là không biết tại sao lần này cao trào qua đi, thân thể cũng không giống như vài lần trước kia cảm thấy thỏa mãn, ngược lại cảm giác hư không dần dần đến, biến thành cậu nhất thời chân tay luống cuống, theo bản năng mà kêu tên của nam nhân: “Uất Trì Diễm...”

Đại khái Uất Trì Diễm biết cái loại thúc tình này dùng được, cho nên mới nhin nửa ngày hầu hạ để Lê Hân trước phát tiết một lần. Giờ phút này nhìn thiếu niên trắng nõn thân mình ửng đỏ cùng vẻ mặt mờ mịt chưa thỏa mãn, địa phương dưới kia chỗ nguyên bản trướng đau đến lợi hại càng khó có thể chịu đựng. Bất quá lần này, hẳn tính toán không giống như vài lần trước đơn giản thỏa mãn cậu.

Lê Hân phát giác thân mình mềm mại vô lực bị ôm lấy, lập tức hai chân mở rộng ra quỳ ở trên thân nam nhân: “A... Ông làm gì vậy...” Tuy rằng thân thể còn chưa đủ, nhưng phát tiết qua người theo bản năng mà cảm thấy hẳn là đã kết thúc, dựa theo kinh nghiệm vài lần trước, thời gian này Uất Trì Diễm hẳn là sẽ ôm cậu đi phòng tắm tẩy rửa, hoặc là thời điểm đang tắm thừa dịp cậu còn không tỉnh táo tái khi dễ cậu một hồi...

Những phát sinh ái muội trong phòng tắm ẩm ướt không phải thời điểm thích hợp đột nhiên chui vào trong óc Lê Hân, để trên mặt cậu càng thêm đỏ ửng vài phần, đồng thời phía sau bỗng nhiên cảm nhận được lửa nóng làm tỉnh lại dục vọng nguyên bản chưa tiêu tán.

Cả người hư nhược trên lưng càng không dùng được lực, liền như vậy ngồi ở vị trí xấu hổ. Vì bảo trì cân bằng, hai cánh tay cũng từ từ bò lên cổ nam nhân. Gần như tư thái cầu hoan khiến Lê Hân cảm thấy một trận tức giận, trên mặt càng càng đỏ, muốn thu hồi cánh tay thay đổi tư thế sỉ nhục này, nhưng không ngờ Uất Trì Diễm hai tay chặt chẽ nắm chặt vòng eo không cho cậu nhúc nhích.

“Uất Trì Diễm, ông buông ra!” Lê Hân càng giận, giãy dựa muốn đẩy nam nhân ra. Không ngờ cậu vừa động, đồ vật nóng như lửa ngay tại mông cậu nháy mắt lại trưởng lớn vài phần, Lê Hân lúc này không dám cử động nữa, thân mình cứng còng duy trì tư thế quỳ, nhìn vẻ mặt trêu tức của nam nhân phần hận không thôi, “Uất Trì Diễm!”

Thấy Lê Hân thật sự giận, Uất Trì Diễm cười khê một tiếng cũng không lo lắng, một tay cố định thắt lưng cậu, một tay tại tấm lưng trần đã chảy một tầng mồ hôi mỏng của cậu vuốt ve, lực đạo tinh chuẩn rất nhanh khiến cho Lê Hân lần thứ hai bắt đầu run nhẹ, ngón tay lướt qua thắt lưng, xương cụt, cuối cùng thâm nhập địa phương bí ẩn

“A! Ừm...” Há miệng kinh hô lập tức môi lại bị ngăn chặn, đầu lưỡi bị dây dưa không chỗ trốn, trong thân thể dục vọng từ chỗ sâu nhất được khơi gợi toàn bộ rên rỉ du dương chỉ có thể bị khóa chặt trong nụ hôn say đắm của hai người. Bởi vì vừa mới tạm dừng mà không khí thoáng lạnh xuống dưới sự tình sắc trong phòng tựa hồ lại bắt đầu nóng lên.

Uất Trì Diễm vừa hôn ngực thiếu niên, ngón tay vừa linh hoạt lần thứ hai thâm nhập u huyết nhẹ nhàng đâm chọc quấy phá, chỉ chốc lát sau chỗ bụng dưới truyền đến xúc cảm cứng rắn nóng bỏng, liếc mắt nhìn không khỏi trong lòng cười thầm nguyên lai là thiếu niên vừa mới phát tiết dưới sự kích thích lại lần thứ hai sinh long hoạt hổ đứng lên.

“Ừm ...ah...” Cuối cùng buông ra, Lê Hân đã tê liệt ngồi ở trên người Uất Trì Diễm, đầu đặt tại hõm vai nam nhân thổ dốc không ngừng, hai bắp đùi thon dài tách ra tùy theo động tác ngón tay nam nhân mà run rẩy, “Uất Trì... Diễm... Hừ ah...”

“Muốn sao?” Khi chậm rãi rút ngón tay ra lại cảm nhận được huyết khẩu giữ lại, Uất Trì Diễm ánh mắt càng u ám hẳn cũng đã sắp đến cực hạn.

Không có ngón tay ở trong thân thể quấy rối, Lê Hân khó chịu mà lung tung ngo nguẩy đầu hừ nhẹ, cái mông không tự giác mà hoạt động gượng gượng cọt xát lửa nóng: “Đừng...”

“Đừng cái gì?” Mặc kệ mồ hôi chảy xuống thân hình cương nghị, Uất Trì Diễm như trước chậm rãi mà vuốt ve eo cùng đùi của người run rẩy trong ngực, “Muốn liền tự mình đến.”

Tự mình... đến?

Lê Hân tự hỏi trong óc thì đột nhiên chuyển vài vòng mới ý thức Uất Trì Diễm đối với cậu đưa ra một cái yêu cầu gì, trong mắt hiện lên một tia không thể tin cùng không tình nguyện, thế là càng lay động lắc đầu cự tuyệt: “Không cần... Uất Trì Diễm...”

“Kêu ‘Diễm’” Nam nhân cường ngạnh mà yêu cầu.

“Diễm... Không cần...” Đối với đề cậu tự chủ động đem bản thân hiến tế, yêu cầu đối xứng hô quả thực không đáng giá nhắc tới. Lê Hân hiển nhiên đã đến cực hạn, khi nói chuyện đứt quãng mà mang âm thanh khò khò.

Bởi vì thiếu niên mềm mại mà xưng hô thân mật, một chút lý trí cuối cùng trong đầu đứt đoạn, Uất Trì Diễm không nghĩ nhiều, giây tiếp theo đã muốn thẳng lưng xông vào địa phương nóng ẩm chặt chẽ mơ ước từ lâu.

“A! Ừm... Chậm, hừ chậm một chút... Diễm... Rất a... Quá sâu...” Địa phương bị trêu chọc đã lâu đối với việc nam nhân thành lĩnh xâm nhập căn bản không có chút chống cự nào, thậm chí ngay cả đau đớn cũng không có, cũng đã trực tiếp rơi càng sâu vào vùng bùn \*\*\*, Lê Hân căn bản không biết mình đang nói cái gì, nước mắt vô thức mà rơi xuống, ngẫu nhiên há mồm chẳng phân biệt được nặng nhẹ mà gặm cắn bả vai Uất Trì Diễm muốn chống đỡ cái loại khoái cảm ngập đầu này, nhưng đổi lại chỉ có đối phương càng quá phận xâm chiếm...

Thẳng đến lúc bị ôm đi tắm rửa sạch sẽ, Lê Hân vẫn nhỏ giọng khóc nức nở, thân mình run rẩy nhẹ, toàn thân cao thấp giống như đều là điểm mẫn cảm, bị ngón tay Uất Trì Diễm mơn trớn lại không thể ngừng run rẩy.

Đem cả người đều xử lý sạch sẽ, Uất Trì Diễm ôm Lê Hân nửa mê man trở lại giường. Trong phòng hỗn hợp mùi thơm dày đặc và khí tức \*\*\* còn chưa tiêu tán, người trong ngực lại nửa mê nửa tỉnh còn thỉnh thoảng lại run rẩy một chút, nhắm chặt hai mắt sưng đỏ kể ra hành vi hân vừa rồi quá phận.

Đem người ôm chặt chề nằm xuống, Uất Trì Diễm liếc mắt trên mặt đất bình bôi trơn dùng một nửa kia, nghĩ đến vừa rồi bí huyết gắt gao bao vây trói chặt mình, nháy mắt bụng dưới một cổ nhiệt ý lại phóng lên.

Không thể lại tiếp tục, hôm nay còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!

Hít thở sâu một hơi, cuối cùng Uất Trì Diễm mới áp chế tà hỏa, cúi đầu hôn lên môi thiếu niên trong ngực: “Sinh nhật vui vẻ, bảo bối...”

## 71. Chương 71: Ending

Chuyến tàu kéo dài 4 tiếng, lúc cậu từ nhà ga đi ra nhìn thấy sự dung hòa tuyệt vời giữa những kiến trúc cổ điển lẫn hiện đại của Pháp dưới ánh chiều tà.

“Chúng ta đi ăn nhẹ đã nhé.” Uất Trì Diễm vừa đưa cậu ra xe vừa hỏi.

Chuyện kia khiến cả hai lỡ mất bữa sáng, bữa trưa cũng là ăn qua loa trên tàu, tuy khẩu phần ăn khá phong phú, nhưng trong mắt Uất đồng vẫn là không đủ.

“Vậy chúng ta về khách sạn ăn bánh uống trà chiều.”

Nhà họ chỉ cần đến Pháp đều sẽ nghỉ lại ở khách sạn Four Seasons Hotel George V gần đại lộ Champs Elysees, không gian đẹp, tiệc trà chiều tinh xảo ngon miệng.

Đại lộ Champs Elysees khá nổi tiếng, trên thực tế nó cũng không khác các đại lộ khác là bao, chẳng lẽ vì nó ở gần Khải Hoàn Môn? Nói chung nhìn chả thấy móng dân Pháp nào ở đấy, chỉ có đám du khách đông nườm nượp, làm mất đi phần nào không khí yên tĩnh, lãng mạn nơi đây.

Cậu ngẩng nhìn chán chê, bên cạnh người kia đang thay cậu rót trà cắt bánh. Ánh chiều tà cắt góc khúc chiết, làm các đường nét trên khuôn mặt hân như được tô điểm thêm vàng hào quang.

“Bảo bối có chuyện gì sao?” Hân quan sát cẩn thận, thấy khuôn mặt cậu hồng hào, tràn trề năng lượng, có chăng cũng là chỗ bị hân ép buộc còn khó chịu thôi. Hân xắn thử một phần bánh macaron, thấy không quá ngọt, liền xắn một miếng dứt cho Lê Hân.

Cậu thấy thế cũng không từ chối, không quá ngọt, không quá ngấy, cảm giác như muốn tan cả đầu lưỡi.

“Không có gì. Hôm nay chúng ta còn đi đâu nữa?”

“Tối đi một nơi.”

“Nơi nào?”

“Cứ đi sẽ biết.”

...

Hai người cứ abh một câu em một câu, tận hưởng buổi tiệc trà ngọt ngào. Nhìn khung cảnh phần hồng bay phấp phới này thu hút không ít ánh nhìn ngưỡng mộ, mọi người đều thắc mắc, không biết hai người đàn ông đẹp trai này là anh em hay là người yêu?

Lê Hân bên ngoài bình thường, bên trong lại có chút bất an, bởi ngày hôm nay là sinh nhật của Uất Trì Hi. Trên thực tế cậu là đứa trẻ bị bỏ rơi nên không ai rõ ngày sinh tháng đẻ của cậu, bác viện trưởng liền lấy ngày cậu về đây là ngày sinh nhật.

Vốn cậu cũng không nhớ, số lần cậu tổ chức sinh nhật có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Lâu dần cậu cũng không còn mong đợi nó nữa, cũng là người này buổi sáng chúc mừng mới gọi nhớ lại kí ức.

Thời gian cứ thế trôi, đến giờ xuất phát, cậu giống như chú rùa muốn chui lại vào mai: “Em mệt quá, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Uất Trì Diễm đời nào cho cậu trốn, “Bảo bối ngoan, đây là phần cuối hành trình của chúng ta rồi.” Hắn cuối xuống hôn trộm một cái, mũi mẫn kéo người ra xe đi về hướng sông Seine.

\*\*\*\*\*

Lúc cậu tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng, lại nhìn lò sưởi còn đang bập bùng, cùng cách bài trí Âu thức, cậu mới nhớ ra mình đã về tòa thành Ireland yêu thích.

Cậu nhớ hôm qua bọn họ có uống chút rượu. Uất Trì Hi đời trước vì phải đi xã giao, đã luyện ra được tửu lượng không tồi, còn thân thể non nớt này gần như bằng 0. Chỉ là hai ly rượu vang đã khiến cậu không phân được ngày đêm.

Chỉ hy vọng mình không say rượu mà quây phá.. thật mất mặt mà. Cậu chui khỏi ổ chăn ấm áp, dụi dụi mắt, ngẩn người nhìn về ngón áp út bên tay phải – một chiếc nhẫn bạch kim của nam.

Quay trở lại tối hai ngày trước, xe của Uất Trì Diễm chạy đến một nơi thì dừng lại.

“Chúng ta đến.” Uất Trì Diễm cười tươi, thân sĩ mở cửa xe.

“Tối nơi này làm gì?” Nhìn kiến trúc trước mặt, cậu ngáp ngừng mở miệng. Chỉ là nói xong cậu tự cảm thấy mình hỏi thật ngu!!! Giáo đường trang nghiêm mà thần thánh, khỏi cần nói cũng có thể đoán được đáp án. Chỉ là hắn không dám đối diện, lại muốn tự lừa mình dối người, con rùa muốn về lại mai thân yêu của nó QAQ

Đã qua thời gian mở cửa nên xung quanh rất yên tĩnh. Trùng hợp là, cách đó không xa là nhà thờ Đức Bà (Notre Dame), khiến cho giáo đường nhỏ này cũng tăng thêm chút không khí thần bí, khiến người ta không khỏi nhớ lại câu chuyện tình của chàng gù Quasimodo và cô nàng xinh đẹp Esmeralda ([link đọc thêm](#)).

“Đã đến giờ đóng cửa..” Lê Hân giãy dụa mở miệng.

“Không cần lo lắng, cha xứ đã đồng ý ở lại chờ chúng ta.”

Bên trong giáo đường vô cùng yên tĩnh, cha xứ mặc trường bào màu trắng đứng ở trước tế đàn, tay tạo thành chữ thập cầu nguyện.

Mỗi một bước gần hơn, cậu lại cảm thấy trái tim mình nhảy nhót mãnh liệt.

“Uất Trì tiên sinh, ngày tốt lành.” Cha xứ quay đầu lại, gật đầu chào hỏi với Uất Trì Diễm, rồi để lại không gian cho hai người. Không biết người này đã chuẩn bị chào hỏi với người ở đây từ lúc nào.

“Uất Trì Diễm..” Lê Hân cắn môi nhìn bức tượng Jesus trước mặt.

“Tiểu Hi, em phải sớm giác ngộ mới đúng.”

Cậu nhìn người đang tươi cười trước mặt, trông đôi mắt hắn lại xuất hiện chút bất an. Trái tim cậu bỗng nhiên bình ổn trở lại.

Giác ngộ sao? Xác thực đã sớm có, cậu chẳng qua, vẫn luôn xem nhẹ nó mà thôi.

Trải qua bao nhiêu chặng đường, cậu lại một lần nữa bị người đàn ông này bắt lại, cả hai chưa từng trao cho nhau bất kì hứa hẹn gì, lại đến được đây.. phải chăng là số phận đã an bài?

Uất Trì Diễm không đợi được câu trả lời, lấy ra một chiếc hộp nhung, kéo tay phải của cậu, cường thế đeo lên.

Cậu có chút kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn với thiết kế đơn giản, phía trên đính một viên kim cương nhỏ, bên trong khắc D&H.

Diễm và Hi? hay là Diễm và Hân? Dù là gì cũng giống nhau..

“Cứ cho em chưa có giác ngộ, em cũng chạy không thoát.” Uất Trì Diễm bá đạo nói, định bụng tự lấy chiếc còn lại đeo cho mình, lại bị người đưa tay ngăn cản.

Lê Hân cầm bàn tay của Uất Trì Diễm lên, hai mắt sáng ngời nhìn nam nhân, làm ra hành động tương tự, đeo nhẫn lên ngón áp út của hắn.

Rất nhiều năm sau nhớ lại, cậu chỉ muốn tự đánh bản thân, sao có thể dễ dàng tự bán mình như thế?

Cả hai người tay trong tay đi khỏi giáo đường, đến cục đăng kí gần đây lĩnh chứng. Từ sau khi Pháp thông qua luật kết hôn cho người đồng tính, rất nhiều cặp đôi đều chọn đến đất nước lãng mạn này kết hôn.

Mà cậu có lẽ sẽ dần quen cảm giác đeo chiếc nhẫn này đi..

Cậu vừa nghĩ vừa đưa tay sờ dòng chữ D&H, trên mặt hiện ra một nụ cười xinh đẹp.

Đúng lúc này, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra: “Bảo bối, tỉnh?”

Lê Hân quay lại đầu lại, thấy Uất Trì Diễm mỉm cười mang theo bữa sáng đến giường

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-le-han>*